

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"EXQUISITE HIGH-FANTASY
ROMANCE."

—Kirkus STARRED Review
for *A Promise of Fire*

AMANDA
BOUCHET

"Kingmaker Günlükleri 2"

ATEŞİN NEFESİ

BÖLÜM 1

DERİN, İYİLEŞTİRİCİ BİR UYKUDAN UYANMAK, bana bir gölün yüzeyine doğru koşuşturmamı, yukarıdan gelen parlaklığı ve etrafımda köpüren baloncukları hatırlatıyor.

Bilinç, hassas bir dokumayla içimden geçiyor. Öğleden sonra. Hava parlak güneş, sıcak taş ve bitmeyen yaz kuraklık günleri kokuyor. Böcekler cıvı cıvı, vızıldayan şarkıları kuru bir melodi, ısı o kadar yoğun ki bir bıçakla kesebilirim. Günün saatini sorgulamıyorum, sadece *hangi* gün ve sanırım uyuyakaldığım günle aynı gün değil. Ve neredeyse ölüyordu. Tekrar.

Çarşafın altında parmaklarımı karnımdaki hassas deri üzerinde gezdiriyorum ve orada yeni bir yara izinin kabarmış yumrusunu buluyorum. İçeride ve dışarıda diğerlerine katılmak için sadece bir işaret daha.

Griffin'in yatağına doğru baktım, yatağın boş ve çarşafların soğuk olmasına şaşırmadım. Yapacak işleri, yöneteceği bir diyarı var.

İç çekiyorum, bu çok saçma. Griffin ile tanışana kadar hiç iç çekmedim.

Başının girintisi hâlâ yastığı kırıştırıyor ve beni Kingmaker Magic'im için kaçırdığından beri ne kadar ilerlediğimizi düşünerek elimi oyuga kaydurdım ve her fırsatta onunla savaştım.

Ama Griffin benimle pazarlık ettiğinden fazlasını aldı ve ben hala ona en kötüsünü söyleyemem.

Sonun habercisi. Alemlerin yok edicisi.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak ağır uykudan tekrar mutlu bir şekilde kaçınmanın özlemini çekiyorum. Ama artık yorgun değilim ve yarı gerçekler ve göze batan ihmaller karnımda iltihaplanıyor, yeni yara izimin sıcaklığının altında tam orada oturan soğuk korku

blokları. Ben kimim. Korkunç kehanet. Daphne'nin gizlendiği ve tehdit ettiği konusunda bile dürüst değildim ve Griffin'den bir şeyler saklamak tam olarak beni bu yatağa, yaralı ve ağrılı yere indiren şeydi. Griffin'in eski sevgilisi, gölgelerde saklanıp karnıma bıçak saplarken ne yaptığını biliyordu. Bilmediği şey, onu çıkarıp geri atacağımı.

Kapı açıldı ve kafamı çevirdim, kalbim Griffin'i görünce gümbürdüyordu. Uzun, geniş, kaslı ama gösterişli, bir yırtıcı gibi odaya giriyor, yürüyüşü dengeli ve emin, ısıltılı, gri gözleri tamamen bana odaklandı. Mürekkep rengi saçlar, şahin bir burun, o inatçı çene ve kalın, siyah sakal, onu sert ve korkutucu gösteriyor. Kılıcını kuşanmış ve kara kaşları alçaltılmışken, sinsin sinsin bir savaş lordu.

Ben titriyorum. Onu daha fazla isteyemezdim.

Sihir yüklü damarlarımda bir şimşek fırtınası canlanıyor. Griffin'e bakıyorum, onu yakınımda hissediyorum ve içimde sürünerek kaybolmak istememe neden olan tüm o korkunç şeyleri görmezden gelebilirim. Yatağın yanında durdu ve kanım sıcaklık ve ihtiyaçla kaynadı. Bana ne yapacağını merak ediyorum. Ben ona ne yapacağım.

Ona uzandım ama Griffin kollarını kavuşturdu ve yukarıdan bana baktı.

Elim beceriksizce havada sallanıyor ve kalbim de onunla birlikte hareket ediyor. Korkunç bir gerginlik boğazıma sıkıştı ve sesimi çakıla çevirdi. "Seni hala içimde hissedebiliyorum."

Sert ifadesi değişmiyor ama demir bakışları çıplak göğüslerime dalıyor. Gözleri geri döndüğünde, buzlu granit gibiler. "Beni aptal yerine koymaktan zevk mi aldın?"

Midemin altı mide bulandırıcı bir güçle dışarı çıkıyor. Ellerimin titremesini engellemek için kendimi korumak için çarşafı yukarı çekiyorum. çalışmıyor. Adrenalin içimde kükrüyor, beni sarsıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim iri, sözlerim saz. Suçlu. Bu benim oyun yüzümse kumarbaz olmamam iyi bir şey. Ama asla kaybedecek çok şeyim olmadı.

Griffin uzanıp çarşafı elimden aldı ve yataktan kalktı. Buna tutunuyor. "Bence biliyorsun. Yoksa aralarından seçim yapabileceğiniz çok fazla yalan mı var?"

Utanç ve endişeyle çıplak tenime kırmızı-sıcak bir renk sıçrayarak doğruldum. Krallık yemeğinde, Griffin sırlarımı ortaya çıkarmaya yemin etti. Bu kadar çabuk yapacağını düşünmemiştim. "Sana yalan söylemedim."

Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Ve bir tane daha var. Dilinden ne kadar kolay kayıyorlar."

Gözlerindeki her zamanki sabitlik gitti. Bunun yerine içlerinde bir fırtına kaynıyor. Öfke ve şiddet kara bulutların üzerine çöker. Bana bakışında harap ve korkunç bir şey, ensem arkasındaki minik tüyleri diken diken ediyor.

İhtiyatla çarşafa uzanıyorum ama parmak boğumları çarşafın üzerinde beyazlıyor. Kaybedeceğim bir halat çekme yarışına girmek yerine, ortamdaki keskin sancıyı görmezden gelerek kıvrıldım ve sonra kendimi korumak için bir yastık kaptım. Bağlanmayan saçlarım omuzlarımdan aşağı kayıyor ve beni Griffin'in kızgın bakışlarından bir şekilde koruyor.

"Birkaç ayrıntıyı atlamış olabilirim," diye itiraf ettim, arkamı dönerek. *Gerçekten önemli ayrıntılar.* "Ama sana söylediklerim doğruydı."

Gözleri daha önce bana hiç yöneltmediği bir ceza vaadiyle parlıyor. "Öyle mi... *Lukia* ."

Yastığı sertçe tutuyorum, içimde bir şeyler kırılıyor. Griffin ona söylediğim her şeyi hatırlıyor. Magoi danışmanı olarak -büyü, kraliyetler, krallıklar, yaratıklar ve Tanrılar ile ilgili her konuda uzmanı- ona bir keresinde Beta Fisa'nın adının Lukia olduğunu söylemiştim. Fisan tahtının kayıp varisi. Kayıp Prenses.

Adı Lukia değil ve bir şekilde Griffin bunu artık biliyor. Benim olduğumu biliyor.

Aç karnımda çalkalanan mide bulantısını bir donuk uyuşukluk kesmeye başladı ve başım döndüğünü fark ettim.

"İyi, adil ve adilsin," dedim boğuk bir sesle. Ona bakmak bir serap görmek gibidir. İşte bir an ve isteyebileceğim her şey. Göz açıp kapayınca kadar gitti.

Sert bir şekilde, "Peki sen nesen?" diye soruyor.

Soru zar zor kabuklanmış bir yarayı açıyor ve cevap canımı acıtıyor. Ben bir katilim. Kardeş katli mi? Hepsi bir günlük işte. İki defa. Masum insanları kötü bir kraliçeye hizmet etmek, bunun onların sonunun geldiğini bilmek mi? Orada bulunmak. Bunu yaptım. Fisa'yı, *Fisans'ı* , etrafta dolaşmaya çok korktuğum için kısır bir sosyopatin kaprislerine terk etmek mi? Evet, o da benim.

Safra boğazımı ısıyor. Yutuyorum ve tadı acı son gibi. "Bir yalancı, bir katil ve bir korkak."

Yoğun durgunluk Griffin'i geride bırakarak sakın izlenimi veriyor. İçimi titretiyor. Daha hareket ettiğini görmeden yastığı elimden alıp odanın diğer ucuna fırlattı. Bir vazoyu devirir ve boyalı kavanoz kırılarak yerde kırık parçalar bırakır.

Ben de parçalıyorum, tam dönüştüğüm insanı, kırılan vazo gibi parçalara ayırıyorum. O kadın, başlangıçta kalbimi ve zihnimi yalnızca zayıf, belirsiz bir şekilde kavramıştı. Şimdi, yeni, aptalca umutlu beklentilerim bir utanç girdabı içinde etrafımda yüzüyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, ısı gözlerimin arkasını yakıyor.

"İçindeki paylaşıyorsun," diye homurdandı.

Griffin bana bakıyor ama gözlerinde arzu yok. Sadece şiddetli bir hayal kırıklığı ve hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar savunmasız ve savunmasız hissetmemiştim. Sadece soyulmuş hissetmiyorum. Kendimi soyulmuş hissediyorum.

"Yani doyunluğunu dışarıdan mı göreceksin?" Soruyorum.

Burun delikleri parlıyor. Yüklü bir nefes aldıktan sonra çarşafı bana geri fırlattı. "Kendini koru."

Boğazım kapanıyor. Bu iki kelime beni hayal edebileceğimden çok daha fazla incitmişti. Çınlayan bir vücut tokatı gibi, tepeden tırnağa sokarlar.

"Catalya Fisa." Griffin ağzını açıp ona tam olarak söylemediğim ismi tükürdü. Bir daha asla "sadece Kedi" olmayacağım. Ben Fisa'nın

Kedisi bile değilim. Ben sadece kendi blgemden gelmiyorum. ben *benim* krallığım "Beden ve ruh, *Majesteleri* . İçeride ve dışarıda. ikisini de istiyorum Ya da hiçbiri."

Kalbim ağrılı bir şekilde hızlanıyor, kaburgalarım a çarpıyor ve çarpıyor. "Hiç biri?"

Düz bakışları, *Beni duydun diyor* . Ağzını açmıyor.

"Ama Griffin-"

"Yapma." Kafesteki bir hayvan gibi dönüp odanın bir ucundan öbür ucuna sinsice dolaşıyor. Sesi, kopan bir fırtınanın alçak gümbürtüsü gibi, "Bana bir daha yalan söylemeye cüret etme" diye hırlıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak arşıfı kendime sardım, düğümledim ve sonra ayağa kalktım. Fiziksel olarak, Griffin'e kıyasla çok büyük bir dezavantajım var ve uzanmak durumu daha da kötüleştiriyor. Ayakta durmak daha iyi değil. Bacaklarım zayıf. Göğsüm boş hissediyor. "Nasıl buldun?"

"Beta Fisa olduğunuzu mu? Fisan hattındaki eksik halka? Kaçak prenses mi?" Hiç hoşlanmadığım sert bir kahkaha atıyor ve sonra atık kaşlarının altından bana yan yan bir bakış atıyor. "Kana susamış annen beni bu lanet olası yeri tamir etmekten ve daha iyi hale getirmekten alıkoyabilecek birkaç kişiden biri mi? Thalyria belasının yaşayan en eski nesli olduğunuzu!"

ekiniyorum. Bu son kısım bir soru değil, retorik bile. Bu bir kınama. Bulamaç. Griffin bana doğru vahşi bir bakış daha attı, güçlü elleri yumruk haline geldi. Gözlerim o büyük, güçlü elleri takip ediyor. Bunları bana zarar vermek için kullanıp kullanmayacağını merak ederdim. Belki de hiç durmamalıydım.

Omuz silkiyorum, göğsümde sıcak-soğuk bir düğüm sıkışıyor. "Bunu koymanın bir yolu bu."

Griffin'in bakışları sertleşiyor. Sonra körüğü camları şingırdatıyor ve her zamanki demir özdenetiminden geriye kalanlar onu gözümü kırpamayacağımdan daha hızlı terk ediyor. Bir sandalye alır ve odanın diğer ucuna fırlatır. Korkutucu bir gümbürtüyle duvara çarpıyor, bir bacağı tamamen kopuyor. Bunu

bir kase, bir leğen ve ardından suyla dolu bir sürahi izler. Her şey parçalanıp parçalanırken aptalca bir ıstırap içinde izliyorum. Yüzüne bakmak korkutucu. Vücudunun her santimini öfkeyle gerdi. Başka bir ağır sandalye alır ve onu çıraya çevirir. Yok edecek bir şey kalmadığında, aşağılık bir lanetle masayı devirir ve sonra alt tarafa öyle bir tekme atar ki tahta çatlar. Sağlam mobilya parçası yerde gıcırdadı ve irkildim.

Bana döndü, iri ve karanlık görünüyordu ve güçlükle nefes alıyordu. "Çapkınlık." Gözleri üzerimde geziniyor. "Ben niye şaşırmadım?"

Griffin'in gazabının yakıcı sıcaklığı altında içimde bir şeyler soldu, önümde yükselen adamda bildiğim savaş lordunun patlayıcı şiddete muktedir olduğunu görünce. Onu onca kıskırtmama rağmen, bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı - sanki bana zarar verebilirmiş gibi.

tehlike yolunda ya da dinmeyen bir öfke karşısında gülerim ya da en azından gülüyormuş gibi yaparım . Bu sefer değil. Yine de çenemi kaldırmayı başarıyorum. "Gerçek ortaya çıktı. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Beni yakaladın?"

"Beni yakaladın?" gök gürler, ileriye doğru koşar. " *Beni yakaladın!* "

Ağzımı kapatıp yerime tutunuyorum. Ben savunmasızım. Ben pek çok şeyim, ama ikiyüzlü onlardan biri değil.

Sessizliğim onu her zaman rahatsız eder. Bu sefer onu tam bir öfkeye sürüklüyor. Griffin kılıcını kınından çıkarıyor, rasyonel, makul, kararlı benliğinden bir parça bile yok. Bana uzandığında kanım donuyor, ama tek yaptığı elle - ve çok nazıkçe değil - beni yatağın yanındaki yerimden uzaklaştırmak. Ben yolumdan çekilince, iki eliyle kavrayarak beni geri çekti ve hiddetli bir haykırıyla aşağı sallandı. Bıçağı şilteye batıyor ve nefesim kesiliyor. Kılıcını geri kaldırıyor ve sonra tekrar indiriyor. Ve yeniden. Her biri bir öncekinden daha sert ve vahşice vurdu. Güçlü bir yıkım kasırgasında, keser, mızraklar, çatlar, dilimler ve *her şeyi kırar* . Bir zamanlar büyük yatağımız olan şeyi birkaç dakika içinde

parçalanmış tüyler, kumaşlar ve kıymık odun yığınınına dönüştürüyor.

Boğazımın arkasına sıcak bir ağrı tırmanıyor. Gözlerim acıyor ve dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp gözyaşlarımı kontrol altında tutmak için ısıriyorum. Ağzım hala titriyor. Bu odadaki *bizim için anlamı olan tek şey olan yatağı yıktı* .

Kediler ağlamaz. ağlamayacağım . _

Griffin bana dönüyor, göğsü inip kalkıyor ve gözleri vahşi. Neredeyse bakışlarını tutamıyorum. "Helen, *kuzenin* , bebeğini doğurdu."

göz kırpiyorum. Duygularım vahşi bir gelgit gibi yuvarlanıyor, yırtılıp kükremeleriyle beni sağır ediyor ve konudaki değişikliği kavramam biraz zaman alıyor. "Burada?"

Başını salladı, hareket de sözleri gibi kısa ve öz. "Saldırıya uğradığınızı duydu, nedense bunun için suçlanacağını düşündü ve panikledi. Emeği tetiklemiş olmalı. Krallığın geri kalan akşam yemeği misafirleri ayrılırken tüm ailesi burada kalmaya karar verdi."

"Onun ailesi?" Alarm yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. *Koşmak zorundayım!*

"Kocasının ailesi."

Ey. Doğru. "Kocası kim?" Bunu öğrenmek için hiç zaman ayırmadım. Helen ve ben krallık yemeğinde yanlışlıkla yollarımız kesiştiğinde zar zor konuştuk. Sırlarımı vermeden önce onu Griffin'den uzaklaştırmaya çok odaklanmıştım ya da onu Zorlama Büyüsü ile geri adım atmaya zorlamak gibi affedilemez bir şey yaptım.

"Oreste," diye yanıtlıyor.

"Oreste? Agatone ve Urania'nın oğlu mu?" Kafasının meşgul olduğunu ve krallık yemeğinde ona katılacak birini beklediğini hatırlıyorum. Helen, sanırım.

Sert bir gülümseme Griffin'in dudaklarını büküyor. "Kıskanmadım, umarım?"

alay ediyorum. "Komik değil, biliyorsun." Ve belli ki çok şey biliyor.

"Annem Egeria ve Jocasta kapalı kapılar ardında Helen'le ilgilenirken Oreste ve ben ilginç bir konuşma yaptık. Sinirler, tüm çile boyunca durmadan gevezelik etmesine neden oldu ve tahmin edin ne öğrendim?" Griffin kılıcını yukarı dönük masaya saplar ve hem bıçağı hem de ağır kabzasını itme kuvvetiyle titreştirerek bırakır.

"Helen onun orijinal gelin seçimi değildi. O ve ailesi, bir Fisan prensesi hedefleyerek ve eski soylarının, güçlü sihirlerinin ve derin kasalarının, o zamanlar bir çocuktan biraz daha küçük olsa bile, olabileceklerin en iyisini satın alabileceğini düşünerek gözlerini çok daha yükseğe dikti. Ama Alpha Fisa'nın kızı için başka planları olmalı. Ondan vazgeçmeyecekti. Aslında Andromeda onların küstah teklifine o kadar öfkeliydi ki habercilerini kanlı bir kütük şeklinde geri gönderdi." Griffin beni suçlayan bakışlar atıyor. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

cevap vermiyorum Zorla nefes alabiliyorum.

Görünüşe göre Oreste, ideal eş için bunca yıl bekledikten sonra şimdi çok memnun. Görünüşe göre, o cehennem canavarı Catalia'nın sırtına binmediği için çok heyecanlı. Vahşi, düşmanca ve tahmin edilemezdi, annesine çok benziyordu ve şimdi Beta Fisa ve kanlı bir şekilde gitti, ailesini tam bir karmaşa içinde bıraktı." Griffin'in gözleri alev alev yanıyor, kirlenmiş ruhumun dibine kadar yanıyor. "Tanıdığın birine benziyor mu, *Talia* ?"

Mide bulantısı içinde başımla onayladım, boğazımdaki korkunç yumrudan tek bir kelime bile geçemedim.

"Seni mükemmel tarif etti. Fiziksel olarak değil, geri kalan her şey." Griffin elini saçlarının arasından sıyrıyor, aşırı uzun bukleleri sert bir şekilde çekiyor ve sonra tekrar masaya tekme atıyor. Merkez tahtası bu sefer bükülerek parçalanıyor. "Bu konuda çok katı oldum! *Senin* hakkında ." Gülüyor ve kırık ses tüylerimi diken diken ediyor. "Görebilmem için yüzüme bir tokat atması gerekiyordu. Ben

sadece... senin o... aşağılık ailenin bir parçası olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Sözleri göğsümde bir delik açıyor. *aşağılık. aşağılık biriyim*

Tekrar titremeye başlıyorum. Bir gün önce Griffin birlikte yaşayacağımıza ya da denerken öleceğimize söz veriyordu. Şimdi yüzüme bile bakamıyor.

Öngörerek, suçlayarak, "Kayıp Prenses olmak nasıl bir şey? Herkesin aradığı kadın?"

"Beni aramıyorlar. Beni avlıyorlar."

"Geri avlanmakta iyi iş çıkarıyorsun."

Kendimi solgun hissediyorum. Griffin öz kardeşimi öldürdüğümü gördü. Artık bağlantımızı biliyor. Otis bunu hak etti ve o ya da bizdik ama yine de yaptım. ben o kişiyim Ben Griffin'in nefret ettiği her şeyim.

"Sana bir sebepten dolayı söylemedim. Budur." Sesimin titremesinden nefret ediyorum ama elimde değil. Her nefes boğazımda düğümleniyor sanki.

"Bu ne, *Talia* ?"

"Bana öyle seslenme."

"Bu senin adın."

"Benim adım Kedi. Ben kediye." Talia olmak istemiyorum. Beta Fisa olmak istemiyorum. Ağabeyinin işkence ettiği ya da kız kardeşini öldüren kız olmak istemiyorum. Andromeda'nın kızı ve o Sintan elçisinin önce kollarını sonra bacaklarını kestiğini gören kişi olmak istemiyorum. Kanı bana sıçradı ve ben orada durup izledim.

Griffin'in gözleri taş gibidir. "Seni tanımıyorum bile."

O şuna inanır. Kingmaker Magic'im bana bu kadarını söylüyor. Herhangi bir yalan içimde bir şenlik ateşi gibi hissettirir, ama bu mermer kadar soğuk gerçek. "Ben dün olduğum kişiyim. Ve önceki gün. Hiçbir şey değişmedi."

Bana doğru hamle yaptı, omuzlarımdan tuttu ve beni duvara çarptı. Parmakları tenime batıyor ve darbe ciğerlerimdeki havanın çoğunu çekiyor. Düğümlü çarşaf aşağı kayarken nefes almakta zorlanıyorum.

Granit gözler benimkileri delip geçti. "Hiçbir şey değişmedi?"
Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. "İstemezsen olmaz."
"Sanırım ne istediğimi bilmiyorsun. Ya da ben kimim."
Yaklaşıyor, ama yakın kucaklamada aşık benzeri bir şey yok. Bu tam bir tehdit. "Her şeyden çok değer verdiğim tek şey nedir?"

Yutkunuyorum, boğazım kelimeler için neredeyse kurudu. Dün, bana söylemiş olabilirim. Bugün... "Sadakat" diye cevap veriyorum, mideme kramplar giriyor. Ve sadakat doğruyu söylemek demektir.

"Yani dinliyor musun?" Tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. "Sadece konuşmak değil mi?"

nefesim kesiliyor. "Griffin! canımı acıtiyorsun."

Ellerine baktı ve sonra kollarımdaki baskının bir kısmını bıraktı. "Bana gerçekte kim olduğunu söylememenin sebebi bu mu ? Yakalanmak?"

"Yakalanmak?" Şaşırmış, biraz dengesiz bir kahkaha uçuşuyor benden. "Sana bundan çok daha bencil nedenlerle söylemedim."

Kaşlarını çattı. Ağır çizgiler ağzını kısıtır ve gözlerindeki tehlikeli parıltıyla çıplaklık savaşı. "O zaman sadece bekliyordun. Zamanını beklemek. Burada olmayı hiç istemedin. Her zaman bizden ayrılmak istedin.

Biz derken onu kastediyor. Ve o yanılıyor. "Sana söylemedim çünkü beni benim kendimi gördüğüm gibi görmene dayanamadım!"

Bana bakıyor, ifadesi hala sert ama aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde boş. "Ne?"

"Sana uygun değilim."

" Ne? diye hırlıyor, beni sarsıyor. Başımın arkası duvara çarpıyor ve o duruyor.

"Ben buraya ait değilim! Bunu anlaman an meselesiydi."

"Sen ne diyorsun?" Griffin talep ediyor. "Çok yüksek ve güçlü olduğunu mu? Benim için çok mu iyi?"

Ne? Numara! "Çizmelerinin tozunu yalamaya uygun olmadığımı söylüyorum!"

Öfke gözlerinde parlıyor. Korkunç bir kalp atışı için, sanırım bana zarar verecek. Güçlüyüm ve hızlıyım. Griffin daha güçlü ve

daha hızlı ve zararlı büyülere karşı bağışıklığı var, bu yüzden biriktirdiğim korkunç Ejderha Nefesi miktarı bile onu durduramaz. Sybaris'i öldürdüğümüzde, Dişi Ejderha'nın ölümcül Ateş Büyüsünden alabildiğim her şeyi özümsem. Artık benim. Buna rağmen ürkütücü gerçek şu ki, Griffin beni cezalandırmak istiyorsa yapabilir.

Nefesi düzensizleşiyor. Beni duvara yaslariken gözlerindeki vahşi bakış beni korkutuyor, sert vücudu beni orada kafese tıkıyor. Tutuşu ısıyor.

"Ah! Griffin! Bırak!"

Burun delikleri parlıyor. İfadesindeki öfkenin bir kısmı silindi ve geri çekildi, beni o kadar hızlı düşürdü ki sendeledim. Çarşaf etrafımda gevşemeye başladı ve onu tutup yerine geri çektim. Griffin bir ayağını diğerinin arkasında bırakarak geri çekilir. Yavaşça. Beni izliyor.

"Bırak seni." Bir adım geri atıyor ve daha önce hiç görmemiş gibi odanın etrafına bakınıyor. Benden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor. İri elleri yavaş yavaş sıkılıp açılıyor, içe doğru yanlarına doğru çekiyor. Bana dönmeden önce gözleri öfkeyle hırpalanmış odayı tekrar taradı.

"Griffin mi?"

Bakışları bir gök gürültüsü gücüyle benimkine çarpıyor. *Dehşete düşmüş* görünüyor. "Bunu yapmayacağım. Seninle olamam."

Dudaklarım şokla aralandı. Gözlerimden yaşlar akıyor. Bunu kastetmiş olamaz. Dualarımıza ne oldu? Benden asla vazgeçmeyeceğine dair verdiği söze ne demeli?

Kalbim çarpıyor, çarpıntı acı verici, buruk ve hızlı. Ne olduğunu biliyorum - *ben*.

Söyleyecek bir şey bulamadan, onu şimdi ve sonsuza kadar yanımda tutmanın herhangi bir yolunu bulamadan Griffin, kılıcını masanın çatlamış tahtalarından çekip hızla odadan çıkıp gidiyor.

Beni terk ediyor.

BÖLÜM 2

SENİNLE OLMAYACAĞIM. _ _

derin, acı verici bir ağrı içime yayıldı ve vücudumun her köşesine hızla ve sert bir şekilde yerleşti, kanıma ve kemiklerime yerleşti. Gözyaşlarım, harap yatak hakkındaki görüşümü bozuyor. Gözlerimi kapatıp görüşü engelliyorum. Gözyaşlarını engellemeye çalışmak. Ama gelmeye devam ediyorlar, sıcak damlalar yüzümün kenarlarını takip ediyor. Bir hıçkırık yanan boğazıma tırmanıyor. Sıcak ve pençeli, yükselir ve tüm odayı sarsar.

Ellerimi aşağı indiriyorum, gümbürdeyen zemine karşı kendimi hazırlarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Her şeyi panik içinde yutuyorum - kalp ağrım, bu sihir ve korkunç yıkım potansiyelim. Kolyemdeki buzul parçası sihirle atıyor ve güçlü bir soğuk selini içimden zorluyorum, vücudumu sarsıyor, acımı uyuşturuyor ve fırtınayı sakinleştiriyorum. Oda yerleşir.

Sarsılmış, korunmuş, sıkı nefes alıyorum, ciğerlerim çok sıkı ve nabzım davul gibi atıyor. Tanrılar, yalnızca duygularımın gücüyle bütün kaleyi yıkıp alamayacağımı biliyor. Uyuşmaya çalışarak buruşmuş çarşafı etrafıma topladım. Griffin ve ben gibi kokuyor ve kalbim yeniden paramparça oluyor, neredeyse hassas kontrolümü deviriyor.

Malzemeyi yumruklarım arasında savurarak, kendi tırnaklarımın acısını hissederek sertçe bastırıyorum. Bu şekilde olmamalıydı. Griffin bir şans vermemi istedi. Onun üzerine. Güven üzerine. Sevgi üzerine. Yaptım ve bak beni ne hale getirdi. Mutsuzluğumun kendi lanetim olması, benden kaçmaz. Sadece daha da kötüleştiriyor.

Basınç boğazımı tıkar. Sanırım sadece ham, ilkel bir çığlık bunu temizleyebilir, ama dışarı çıkmasına izin vermiyorum. Saldırabileceklerimden çok korkuyorum.

Odanın yıkımını, yıkımı ve suçlamayı, neredeyse sahip olduğum şeyin enkazı enkazını algımlarken, üzerimde zorladığım uyuşukluk tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Etrafımdaki taş düşük bir titreşimle inliyor ve parmaklarımı kafa derimin üzerinde gezdiriyorum, gevşek saçlarımı geriye doğru çekiyorum ve yüzümü dizlerime gömüyorum. Sallanıyor, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Griffin ve ben karşılıklı yemin ettik. Ama o Hoi Polloi ve Magoi gibi vaatlere bağlı değil. Kanımdaki sihir, sözlü taahhütleri kalıcı ve kırılmaz kılıyor, Griffin beni bırakmadığı sürece *hayatımın geri kalanı için fiziksel olarak bağlayıcı*.

kendi kendime kıvrılırım. Beni serbest bırakmayacak. Beni asla serbest bırakmayacak. Cat'i istemese bile Griffin'in Kingmaker'a ihtiyacı var.

Göğsüme korkunç bir ağırlık çöküyor. Ben Griffin'e sihirli bir şekilde bağlıyım ama o bana bağlı değil. Onunla *birlikte* olmadan burada onunla olmaya zorlanacağım . Devam etmesini izlemek zorunda kalacağım.

Derin nefes al. Uzun nefes ver.

Ağlamam kimin umurunda?

Oda tekrar tıkırdadı ve keskin bir nefes aldım. Görünüşe göre, daha fazla gözyaşı salmak bir seçenek değil. Aslında seçeneklerim korkunç derecede sınırlı.

Ayakta, kurulamak için ellerimle yüzümü ovuyorum ve sonra çarşafı vücudumun etrafından açarak yerde bırakıyorum. Mekanik bir hareketle, diğer eşyalarımı toplamadan ve onları çarşafın ortasına atmadan önce bıçaklarımı ve kılıcımı giyinip kuşandım ve Griffin'in odasını benim olan her şeyden ve her şeyden temizledim.

Fazla bir şey yok ve yığına neredeyse ihtiyacım olduğu kadar hissiz olmayan cesur, yanan gözlerle bakıyorum. Nefesim tutuluyor. Avuçlarımın topuklarını gözlerime sertçe bastırıyorum, ısrarcı,

yükselen ısıyı geri bastırıyorum. Burası benim evim olmalıydı. Buna gerçekten inandığım için beni daha fazla kandır.

Güçle tekrar kaleyi sallamamaya çalışarak nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum, çarşafın köşelerini birbirine bağlayarak derme çatma bir çuval oluşturunuyorum. Onu omzuma attım ve arkama bakmadım. Asla arkama bakmam. Ama duygularımı zar zor hapseden buzlu duvar hala kırılğan ve onu ne kadar desteklemeye çalışsam da, kolyem bana yardım ediyor, acı hala kalbime vuruyor, amansız ve cesur.

Odaklanmış bir düşünce, tanıdık bir sihir ipliğini içimde kabaran gücün geri kalanından ayırıyor. Görünmez oluyorum ve buna bağlı olarak bana bağlı olan her şey de görünmez oluyor - giysiler, silahlar, doğaçlama çantam. Sinta Kalesi'nin gölgeli arka koridorlarında ilerlerken, işgal edilmiş odalardan kaçınırken yıpranmış botlarım sessizdi. Beni kimse görmez ama ben onları görmek istemiyorum.

Hiçbir şey hissetmemeye, bakmamaya veya düşünmemeye çalışarak Athena'nın avlusunda yürüyorum. Tekrar ağlayamam. Bunu göze alamam. Burada kimse yapamaz. İçimdeki sihir hala bir fırtına gibi çarpıyor. Şu anki kederim o kadar derin, o kadar ham, o kadar şiddetli ve güçlü ki, onu serbest bırakırsam ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey iyi değil. *Cataclysm*'de olduğu gibi, bir sebepten dolayı ismimi Cat olarak kısalttığımı düşünüyorum.

Griffin'le kalmaya yönelik açıkça akılsızca yeminim, ondan uzaklaşmamı fiziksel olarak imkansız kılıyor ve bana gidecek tek bir yer bırakıyor. Düşman topraklarında uzun bir yürüyüş gibi hissettiren bir süreçten sonra, sıradan olmayan bir kapıyı açıp, eskiden işgal ettiğim kışladaki küçük, loş odaya bakıyorum. Dar bir yatak. Bir küçük göğüs. Daha iyi günler görmüş kaba yontulmuş bir masa. Bir sandalye.

Ev sanırım.

Kalenin zenginliğiyle karşılaştırıldığında, olabileceği kadar çekici değil.

Penceresiz odadaki tek lambayı yakıyorum ve sonra görünmezliğimi bırakarak kapıyı arkamdan itip kapatıyorum. Ağrıyan ve kırılğan, çarşafımı açıp kıyafetlerimi ve silahlarımı bir kenara koyuyorum, metodik iş içimdeki kederin şiddetini sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Bunu yaptıktan sonra, bu tür sürekli, ezici acıdan ölüm dışında tek bir kaçış biliyorum.

Soyundum ve sonra yeni geceliklerimden birini giydim, Griffin için çürük giysiyi nasıl giymek istediğimi düşünürken gözlerimi tekrar sımsıkı kapattım. Fırtına grisi gözleri tutkuyla yanacaktı. Güçlü, savaşta sertleşmiş eller bana ulaşırdı. Nefesi hızlanacaktı ve ben ilk dokunuşunda eriyecektim.

Kalbim acıyla çarpıyor ve soğuk, küçük yatağıma bakmak için gözlerimi tekrar açıyorum. Bunların hiçbirisi olmadı. Daha önce bu şekilde birlikte sadece birkaç gece geçirdik... *bundan* .

Masaya dönerek lambayı söndürüyorum, nefesim tehlikeli bir şekilde titriyor ve sonra zifiri karanlıkta battaniyenin altına giriyorum. Altımda, kaba yüzeyi örten çarşafsız çıplak bir şilte bulduğuma şaşırmadım. Bu odayı boşalttım. Hiç kimse geri döneceğimi düşünmedi - en azından ben.

Gözyaşlarımla savaşarak, saatlerce orada yatıp, uyku bulmaya çalışıyorum ve hiçbir şey düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Çünkü hiçbir şey sahip olduğum tek şey değil.

Kapının gıcırtyla açılmasıyla ve çorak odamı aydınlatan bir meşalenin ani aleviyle uyandım. Ayağa kalkıp saçlarımı yüzümden çektim ve ışığa karşı gözlerimi kıstım. Biri beni tutuklamaya mı geldi? Kışla yerine zindana mı sahip olacağım? Bu beni şaşırtmazdı. ben düşmanım _

Biri meşaleyi bir o yana bir bu yana savurduğunda alevler fışkırır, önce odayı, sonra da... *Griffin?* Diğer büyük, karanlık figürlerin önünde odaklanıyor. Görüşüm ışığa uyum sağladığında nefesim kesiliyor.

Ona ne oldu? Gözleri vahşi, yüzü bitkin. Onun özellikleri sadece çizilmiş değil, perişan .

Meşaleyi veren Griffin ileri atılıp beni kollarına çekti. Bedenlerimiz birleşiyor ve bir spazm göğsümü burkuyor. Beni böyle tutması çok mükemmel, çok doğru hissettiriyor. Etrafımı sardı, neredeyse nefes alamaz hale gelene kadar beni sıktı, yüzümün her yerine öpücükler yağdırdı. Kalın sakal çizikleri -burnum, yanağım- ve ben daha çok hafif kazıma istiyorum. İnce iğne, onun burada olduğunu kanıtlıyor. Bunun gerçek olduğunu.

Griffin'in alçak, kaba sesi kör bir bıçak gibi içimi parçalıyor. "Tanrılara ve tüm Olimpos'a şükürler olsun." O titriyor. "Beni terk ettiğini sanıyordum."

Nabzım kükrüyor, sağır edici. "Anlamıyorum. *Beni terk ettin .*"

"Numara. *Hayır .* Ağır nefesi boynuma çarpıyor. " *Seni asla bırakma.*"

"Ama... bütün o dövüşü rüyamda mı gördüm?" Bu mümkün mü? *İyi Tanrılar! Belki deliyim !*

Griffin başını sallamakla yetindi, sıcaklığı ve güneş ve narenciye kokusu, şimdiye kadar gördüğüm en iyi rüyaymış gibi hissettiren bir şekilde beni sardı. Omzunun üzerinden diğer adamlara bakıyorum. Kato ve Flynn kapıyı kapatır. Carver arkalarında geziniyor, hepsi pasaklı çeneli ve yorgun gözlü. Bir süredir uyumamış gibi görünüyorlar. Flynn bana başını salladı ve ardından meşaleyi normalde çıplak olan duvardaki apliğe soktu. Geri çekilip kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Parmaklarımı Griffin'in tuniğine kıvırdım. Ellerim sağlam göğsüne karşı aramızda sıkıştı ve kalp atışı parmak eklemlerimde hızlı ve sert bir şekilde atıyor. Onu tutmak için acı çekiyorum. Kendime izin vermekten korkuyorum. Onu iki kez kaybedersen hayatta kalabileceğimden emin değilim.

"Seni bulamadım," diye hırladı, yüzü hâlâ boynuma gömülüydü. "Hepsi dün. Tüm gece. Bütün gün tekrar. Gece yarısını geçti."

O kadar uyudum mu?" İyileşmek için uzun süreli uyku gerekir ve en son uyandığımda midem hala ağrıyordu... bir buçuk gün önce

mi? Artık acımıyor. Ama bu yüzden bu kadar derin uyuduğumdan şüpheliyim. İnkâr etme konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Terk edilmiş bir odaya girip kendimi komaya sokacak kadar uzman olduğumu bilmiyordum.

"Bütün eşyaların gitmiş, sanki hiç var olmamışsın gibi. Kaleyi aradım. Odunlar. Şehir. Sirk."

İçimde bir kaygı kabarıyor. "Ey Tanrılar. Selena." Benim evlat edinen annem, bana bir şey olmasına izin verirse Griffin'i ölümden beter çeşitli kaderlerle tehdit etti. "Ne yaptı?"

Homurdanıyor, sesinde belli bir miktar ihtiyatla karışık saygı. "Neredeyse sadece gözleriyle içimi boşalttı. Bana baktı ve yemin ederim ki midemin ısındığını ve döndüğümü hissettim.

Buna inanmakta hiç zorlanmıyorum, bu da Selena'yı tanıdığım en korkunç insanlardan biri yapıyor. Yaklaşık sekiz yıldır sığındığım gezici sirk sahibi Selena, neredeyse kusura bakılırsa bana karşı aşırı korumacı ve Griffin'e ya da onunla kalmayı seçmeme pek sıcak bakmıyor. Dürüst olmak gerekirse, beni onun burnunun dibinden çekip aldı, en azından uzun süredir tam olarak katılmadığım bir kaçırma olayı.

Griffin beni bırakmadan yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına çekti. "Düşündüm ki..." Boğazını temizleyerek beni daha da sıkı tuttu. "Görünmez olup gittiğini sanıyordum."

Ve *beni* bir daha asla böyle tutamayacağını düşündüm, gitmeme izin vermek fiziksel olarak imkansızmış gibi vücuduna bastırdı. Hayatımda ilk defa yanıldığım için çok mutluyum. "Bunu yapamam."

Hafifçe geri çekilen Griffin yüzümü arıyor. "Yapamaz mısın?"

Çiğ erkekliğini elimin altında hissetmeye ihtiyaç duyarak çenesini kavradım ve o kurnazca, belki bilinçsizce dokunuşuma doğru eğildi.

"Yürüyüşe çıkıp sonra geri gelebilirim. Antrenmana gitmek. Alışveriş. Ziyaret. Ama niyetim gerçekten seni terk etmekse, muhtemelen kale kapısından daha uzağa gidemem. Seninle yaşamaya ya da denerken ölmeye yemin ettim. Seni bırakamam,

eğer..." Sesli bir şekilde yutkundum, ani sinirlerim midemi bulandırdı. "Beni yeminimden kurtarmazsan."

" *Seni asla* serbest bırakma." Griffin'in katı, sert, harika gerçeği, yoğunluğuyla beni yakıyor. onu seçtim. bizi seçtim. Bırakılmak istemiyorum.

"Ve sana olan sözüm devam ediyor, Cat. Tıpkı seninki kadar bağlayıcı." Sözleri gerçekle çınıyor ve *sonsuza dek* içimde bir sihir dalgasıyla şarkı söylüyor - asla bozmayacağı bir söz.

Göğsümde sert bir davul çalmaya başlıyor. Kırılğan bariyer buzun içinden bir ateşin parçalanmasıyla dışa doğru patlayana kadar kalbimin etrafına ördüğüm duvarı döverek inşa ediyor.

Ellerimi Griffin'in saçlarına daldırdım ve onu sımsıkı tutmak için mürekkepli buklelerini kullandım. "Ama benimle işinin bittiğini söylemiştin."

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" Bana hem nazik hem de çılgınca bir sarsıntı veriyor. "Seni deli gibi seviyorum."

Nefesim tıkanıyor. Yaşlar gözlerime batıyor ve onları geri kırıyorum. "Benimle olamayacağını söylemiştin."

Griffin'in kafası karışmış görünüyor. Sonra kızgın. "O zaman seninle olamazdım . Beni deli eden saçmalıklar söylüyordun - birbirimize ait olmamamızla ilgili şeyler. Dumanlıyordum ve... kendime hakim değildim. Seni incittim, o yüzden ayrıldım. Seni bir daha incitmeyeyim diye kapıdan çıktım ama bu asla geri dönmeyeceğim anlamına gelmiyordu."

Göğsümde çözülen en korkunç düğümle ona şaşkın şaşkın bakakaldım. "Tanrım, ben bir *aptalım* !"

Griffin başını sallayarak saçlarımı düzeltti. "Düşündüğün şey için üzgünüm. Seni düşündürdüğüm için."

"Numara. Üzgünüm. Tamamen dengesiz ve cinayete meyilli bir aileden gelmeseydim, ilişkileri gerçekten anlayabilirdim." Belki de Griffin'in sözlerinden olabilecek en kötü anlamı almazdım. Belki ona şüphenin avantajını verirdim ve belki de bize daha çok güvenirdim.

Griffin nazikçe başımı ellerinin arasına aldı. Dokunuşu yatıştırıcıydı ama sesi aniden bıçak gibi kesildi. "Bana yalan söyledin. Bana güvenmedin. Bundan *nefret ediyorum* . "

"Sana güveniyorum!"

"O zaman neden? Neden benden saklanıyorsun?"

Açıklamaya çalışmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Uzaktan bile yeterli olan herhangi bir kelime boğazıma yapışıyor.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Cat. Başka seçeneğin olduğunu düşünme." Griffin'in elleri benden ayrılıyor ve beni üşütüyor. Düz gözler. Sabit ses. Böyle görüldüğünde istediğini alır.

zor yutkunuyorum. "Beni bırakmanı istemedim."

Mümkünse, Griffin daha da taş yüzlü oluyor. "Dediğim gibi - güven yok."

"Bu doğru değil! Ama kendine bak. Ailende. O zaman bana ve benimkine bak. Utandım. Ve ben olmalıyım!"

"Sen onlar değilsin."

Güldüm. Acı ve titriyor. "Ben onlar değilim. Ama ben bir şeyim." Düşünmek istemediğim bir şey. İnkâr eski bir dosttur.

Burnundan derin bir nefes alıyor, ağzı düzleşiyor. Gözleri kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor, benimkileri tuzağa düşürüyor. "Bunu bırakacağım, Cat. Bizim için. Tüm bu haftalarca süren aldatmacayı bırakacağım ve buradan devam edebiliriz. Bana sadece bir şeye söz ver - başka bir şey olmadığına. Artık aramızda sır kalmadığına yemin et."

Bağırsaklarım sıkışıyor ve aşağı bakıyorum.

Griffin anında tepki verir. "Ne?" Talep ediyor. "Bu ne?"

Zehirli sözler, bir zehir kehaneti. "Bunun hakkında konuşmaya hazır değilim."

Gözleri şimşek çakıyor ve çenesindeki o sıkı kas sekiyor.

"Bu sana güvenmekle ilgili değil," diye açıklamaya çalışıyorum. "Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Benim hakkımda. Hakkında... kendime güvenmek."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki korku göbeğime kök saldı. Sonra, o kadar alçaktı ki neredeyse onu duymuyorum, "İyi."

"İyi?"

Sert, kısa ve küçük, neredeyse iradesine aykırıymış gibi başını salladı. "Şimdilik. Ama en azından buna cevap ver. Kaleyi neden terk ettin? Nasıl gidebilirsin?"

kaşlarımı çattım. "Beni istemediğini sanıyordum."

Griffin boğazının derinliklerinde hırlıyor. Öne eğildi ve ağzını önce nazikçe, sonra çok daha sert bir şekilde benimkine bastırdı. "Seni *her zaman* istiyorum."

Sözleri bir vaat, öpücüğü bir iddia. Onu öpüyorum , güçlükle nefes almaya zaman ayırıyorum ve dilinin ilk yakıcı kaymasıyla Griffin, hiçbir çaba harcamadan bedenimi, ruhumu ve yaralı kalbimi fethediyor. Onlar baştan beri onundu.

Kollarında kıpırdandım ve iki yanına oturdum, dizlerimi kalçalarının iki yanına sıkıştırdım. Elleri popomu kavramak için sırtımı tırmıkladı, sevdiğimi bildiği sert bir şekilde sıktı - ve o da aynı derecede seviyor. Geceliğimi kalçalarımın sarıyor, yumrukları arasında topluyor. Elleri tekrar yukarı kalktığında, gazlı malzemeyi de beraberlerinde götürüyorlar.

Griffin, giysiyi başımın üzerine çekmek için öpücüğü kesiyor. Kaşlarını çatarak bir kenara fırlatır. "Bu nedir?"

"Bir gecelik."

"Gecelik olduğunu biliyorum. Nereden aldın?"

"Kaia koleksiyonundan bana verdi."

"Kaya mı?" Sesinin bir çentik yükselmeden veya düşmeden tüyler ürpertici hale gelmesi her zaman rahatsız edicidir. "On beş yaşındaki kız kardeşim Kaia?"

"Evet, o Kaia. Ve Jocasta ve ben onu bu şekilde gören tek kişileriz, bu yüzden işkence ve hapsedmeyi planlamayı bırakabilirsiniz."

"Ama... Kaia?"

"On beş yaşında, Griffin. Bazı kızlar o zamana kadar evlenir. Gizlice ortalıkta dolaşıp sayfaları öpmemesine şaşırdım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor. "Sayfaları öptün mü?"

"On beşte mi?" Başımla onayladım. "Ve on dört. Ve on üç..."

"On iki dersin," diye hırslıyor, "yaptıklarımın sorumlu olmayacağım."

Çenemi kaldırıp ona kısılmış gözlerle baktım. Bu adamın mantıksız kıskançlığını takdir etmeyi öğreniyorum. "On iki..."

Bir lanet hırlayarak, Griffin beni altına çeviriyor. Sırt üstü yere yığıldım, ağırlığı beni yatağa bastırmadan önce ancak yarım sıçrayabildim , vücudunun sert, güçlü çizgileri tüm yumuşak yerlerime lezzetli bir karşıtlık oluşturuyordu. Üstümden destek alarak gözlerini kapadı ve bir elini yüzünü ovuşturdu. Nasır anız üzerinden sıyrılır. "Bunun ve Kaia'nın hakkında daha sonra konuşacağız. Şu anda bizden bahsediyoruz."

kalçalarımı sallıyorum. "Konuşuyorduk?"

Gözlerinde sıcaklık parlıyor. Bedeni bana cevap veriyor - uyarılması gitgide yoğunlaşıyor - ama zihni hala daha az hoş şeylerle meşgul. "Hayır, ama öyle olmalıydık." Konsantre olmak için üzerimden kalkıyor. "Seni istemediğimi mi düşündün? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Kavgamızın acısı hızla geri geliyor ve ben kaskatı kesildim. "Tamamen saçma bir sonuç değildi, biliyorsun. 'Seninle olamam' büyük bir ipucuydu.

Griffin'in büyük elleri başımı tutuyor. Bakışları sıkıntılı, başparmaklarını elmacık kemiklerimde sert bir okşamayla gezdiriyor. "Sen yanlış anladın. Ve net değildim, ki bunun için üzgünüm. Ama asla kastettiğim bu değildi."

"Ama düşmanım."

Griffin'in kaşları çatıldı. "Düşmanım değil . "

"Öyleyse büyük bir engel! Diyarları ele geçirmek istiyorsun. Onları tek bir krallığa dönüştürmek ve onların kralı olmak istiyorsun." Kolay değil, ama altından çıktım ve yüzüm ona dönük olarak oturdum. "İstediğim bu değil. Bunu asla istemedim ve yaşadığım sürece teknik olarak mümkün bile değil. Kökenin - Thalyria'nın *ilk* kralının- doğrudan soyundan gelen biri olarak, her

zaman senden üstün olacağım. Bir krallığı yönetmek istemiyorum. Alfa olmak istemiyorum. Tanrı aşkına, Beta olmak bile istemiyorum. Ya da eşi. Ya da her neyse!"

Griffin'in kaşları çatıldı. "Yapılması gerekeni yaptığımız sürece resmi olarak kimin sorumlu olduğu umurumda değil. Bir arada."

başımı sallıyorum. "Bence umursuyorsun. Sonunda, yapacaksın."

"Ve bence kafanı kuma gömmek ve sadece sevdiğin birini kurtarman gerektiğinde dışarı çıkmak istiyorsun. Diğer herkes ne olacak? Diyarlar bu çürümüş Alfalarla Yeraltı Dünyasına gidiyor. Onlar nesillerdir. İnsanlar acı çekiyor. Yardıma ihtiyaçları var."

"Ve aramızdaki fark bu!" Griffin'i iyi ve lider yapan ve beni ben yapan şey ... "Savaşı, ölümü, yıkımı ve tanımadığım insanlar uğruna değer verdiğim herkesin tamamen yok edilmesini riske atmak istemiyorum!"

"Bu doğru değil. Bu sen değilsin, Cat."

" *Benim* . Bana fedakar dedin. Haklısın. Ben - sevdiğim insanlar için. Beni öldürecek. Bunu biliyorum. Kabul ediyorum. Kabul etmediğim şey başka biri için ölmek."

Kafasını iki yana keser. *İnatçı adam*. "Güç Teklifi burada. Mahkemeye versek de etmesek de savaş gelecek. Masum insanlar acı çekecek ve sen buna dayanamayacaksın."

Ona şok içinde bakıyorum. *Gerçekten düşündüğü bu mu? Beni nasıl görüyor?*

Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. Aklımda, orduların çatıştığını görüyorum. Beni şiddetli bir fırtınanın ve etrafıma saçılmış bedenlerin ortasında görüyorum. Aniden, o cesetlerin her biri annemin oldu. Samur saç. Yeşil gözler. Fisan incilerinden taç. *Benim* tacım.

"Hayır, Griffin, ben..." Gözlerimi sıkarak kapattım. O hala orada. Oturuyor ve ona ihanet etmişim gibi bana bakıyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum. Bu görüş çok daha iyi. "Andromeda çok güçlü. O kazanacak. O her zaman kazanır ve sen öldüğünde ve bu benim hatam olduğunda *asla* iyileşemeyeceğim." Sesim kırılıyor ve

keskin bir şekilde nefes alıyorum, gırtlığıma geri gelen kırılgan, tiz bir ses.

Griffin bu korkuyu anlıyor. Onunla paylaştığım bir şey - ve yine de ölüm cezası için ilişkimizi görmemekte ısrar ediyor. Beni yakınına alıyor, sıcak elini çıplak sırtımı düzeltiyor. Parmakları ensemele durup beni yerime kilitledi. "Beni öldürmek zor. Ve başarısız olmayacaksın. Asla başarısız olmazsın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak alnımı göğsüne yasladım. Rahatlık mı arıyorsunuz? Saklanmak, gerçekten. Ben zaten başarısız oldum. on beş yaşındaydım. Sadece bir bıçakla ve yeni görünmezliğim ve büyü çalma yeteneğimle (Poseidon'un Kahin Gölü'nden gelen hediyelerle) değil, aynı zamanda kız kardeşimin acımasız ölümünden sonra içimi yakan bir nefretle de evime geri döndüm. Bunun ve daha pek çok şeyin suçlusu annemdi. İntikamımı almak çok kolay olurdu. Geldiğimi asla göremezdi.

Ama zalim ve kudretli Alpha Fisa'nın dudağını kana çiğnediğini gördüğümde gözleri çıldırdı çünkü *beni bulamadı* ... Yapamadım. Zayıf ve aptaldım çünkü annemin bir kez olsun normal bir insan gibi davrandığını düşündüm.

Beni sevmiyordu ya da özlemiyordu. Bunun kadar saf bir şey yok. Ama ben onun için bir şeydim, Kingmaker'dan daha fazlasıydım. Ne olduğunu bilmiyordum. Ve hala istemiyorum. Ama her ne olursa beni durdurdu ve sonra onu yapabildiğim tek şekilde incittim. koştum.

Griffin yüzümü ellerinin arasına alıp yukarı kaldırıyor, tutuşu hafif ama geri dönmemi engelleyecek kadar sıkı. "Doğru gidecek şeyleri bulmak yerine, yanlış gidebilecek şeyleri aramayı bırakın."

Gözlerimi deviriyorum, hafifçe öksürüyorum. "Harika. Sonsuz bir iyimser."

Griffin, dudaklarım büzülene kadar yanaklarımı sıktı. "Seni boyun eğmen için öpmek zorunda mıyım?"

burnumu çekiyorum Bir çeşit. Yüzüm ezilmişken bu çok zor. "Teslim mi? Bu ne zaman oldu?"

Bana her zaman kalbimin ritmini attıran yarım yamalak bir gülümseme veriyor. Göz kırıyor ve bir Fisan korsanına baktığıma yemin edebilirim. Göğsümde bir şey çırpınıyor.

"Denemeye değerdı." Ayılırken Griffin yanaklarımı bıraktı. "Güvenmenin senin için zor olduğunu biliyorum ve her zaman öyle oldu ama bana daha çok güvenmeliydin. *bizde* . _ Hiç gitmemeliydin."

Derin bir acı, onun dikkatli ve eşit tonunun altında yatar. Griffin'in tarafsız sesi her zaman kalbime garip ve acı verici şeyler yapar.

"Avludan kışlaya doğru yürüdüm." Görünüşe göre, birinin beni aramayı düşündüğü son yer.

Griffin sert bakışlarını üzerime dikti. "Gitmemeliydin."

"Yatağımızı mahvettin ve beni uzuvlarımdan ayırmak istiyor gibi görünüyordun."

Bakmaya devam ediyor. "Sen. Yapmamalı. Sahip olmak. Ayrıldı." ellerimi havaya kaldırıyorum. "Gitmemi istediğini sanıyordum! zorunda olduğumu düşündüm. Kale senin evin. Haklısın. Senin mirasın. Ben oraya ait değilim."

" Oraya *ait değil* misin?" Dikkatli tarafsızlık onu terk eder. Gözlerinde gri bir ateş parlıyor.

Aniden gergin, başımı sallıyorum. Sanırım her insanın içinde uyuyan Cyclops'u uyandırdım - onun içindeki ilk canavar.

"Eh, benimle evlenmeyi kabul edersen, kahrolası iyi edersin!"

Ah-oh. Bu o. Savaşçı bir yaratığın devasa, tek gözlü, hırpalayan koçu. Uyanmak. Ve canlı. "Olan her şey düşünüldüğünde, bunun pek önemi yok."

"Pek önemli değil mi?" Griffin talep ediyor. "İlk piçimize sahip olduğumuzda önemli olacak!"

burnumu kırıştırırım. Buna gerçekten takmış durumda.

"Krallık işlevlerine sahip olduğumuzda önemli olacak ve seni anlamlı bir şekilde talep edemem."

omuz silkiyorum. Bölge fonksiyonlarındaki yerim hakkında Cyclops'un gözüne girmiyorum.

"Kız kardeşlerim, sana taptıkları ve her sözüne sadık kaldıkları için bir adamla aynı şeyi yaptıklarını söylediklerinde fark edecek."

Dudaklarım ince. Sorumluluk can sıkıcı kafasını kaldırır.

karım için savaşağımızı söyleyemem !"

"Beni kimse çalamaz."

" *Seni* çaldım!"

"Bana kükremeyi kes! Ben sağır değilim!"

Sakinlik kafama düşen bir dev gibi iniyor. Griffin tamamen hareketsiz kalıyor ve yine de *titriyor* .

Korku, omurgam boyunca sekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onunki fırtına öncesi gök gürültüsü gibi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Uğursuz cevabı bileklerimden tutup beni ayağa kaldırdıktan saniyeler sonra geldi. "Sana bir ders vermeyi düşünüyorum, *Aptallık* ."

BÖLÜM 3

GRIFFIN BENİ DÖNDÜRÜP DUVARA YAPIŞTIRIR . Bir eliyle bileklerimi başımın üstünde tutuyor , kollarımı neredeyse tamamen uzatacak şekilde çekiyor. Diğer eli çıplak kalçamı tutuyor, kavurucu sıcaklığı önümdeki soğuk taşla şok edici bir tezat oluşturuyor. Meme uçlarım pürüzsüz yüzeye çarpıyor. Griffin'in uzattığı parmaklarından biri yarığıma dalıyor ve içime bir arzu şimşegi gönderiyor. Bu dersi sevebilirim.

Ama eli bedenimi terk ediyor. Arka tarafımı serinletmek için serin hava içeri giriyor ve belimdeki tüyler diken diken oluyor. Bekleyişimi artıran heyecan verici bir duyum ve duygu isyanı bekliyorum. Bana ne yapacak? Her zamanki gibi bir şey olursa, ben varım.

Griffin hiçbir uyarıda bulunmadan kıcıma öyle bir tokat attı ki havlayıp duvara doğru ateş ettim. Sokma, içte ve dışta sıcak ve keskindir.

"Ah!" Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Az önce bana şaplak mı attın?"

"Evet." Geri bakıyor. *şaplak!* "İki defa."
nefesim kesiliyor. "Griffin!"

"İkinci sefer, sen on iki yaşındayken sayfaları öpmek içindi," diye homurdandı. "İlki beni delirttiği içindi."

Geri tepiyorum ama ayağım zar zor bağlanıyor. O çok hızlı. "Bunu ödeyeceksin," diye mırıldandım, parmak uçlarına basarak. *iki kez* . Çıplak ayağım, çizmesinin kalın derisi yüzünden onu korkutmuş gibi görünmüyor. "Yemin ederim ödeyeceksin."

"Ödeyeceksem, bir gelin satın alsam iyi olur."

"Ahh! İmkansızsın!"

Griffin bana doğru eğildi ve yanağıma sert bir şekilde "Nereye aitsin?" diye sordu.

"Ne?" Arkadaki zekalarım. Şaplak atmak bir metafor olduğunda daha çok hoşuma gitti.

Griffin tekrar popomu avuçladığında, heyecan ve şaşırtıcı bir şevk dalgası hâlâ içimde dolaşıyor. Uzun parmakları çekirdeğime doğru daha da ilerleyerek beni tamamen kavradı. Mücadele etmeyi bırakıyorum, bir sonraki dokunuşunu havayı arzuladığımdan daha çok arzuluyorum. Parmaklarını kıvrımlarımdan nazikçe sallıyor ve alnım duvara düşüyor. Tamamen teslimiyet içinde inliyorum, sadece birkaç vuruştan sonra onun için ıslanıyorum.

Griffin'in geniş önü sırtıma baskı yapıyor. Yüzüyle saçımı kenara itti ve sonra dudakları kulağımın altındaki hassas noktaya dokundu. Dişlerini, dilini ve sonra muhteşem ağzını ensemden hafifçe gezinip, omurgamdan ve kollarımdan aşağı sıcak küçük ürpertiler gönderdiğini hissediyorum. Burnunu sokar ve öper, nefesi giderek boynuma çarpıyordu. Kanım erimiş oluyor. Pervasız ve her şeye hazır olarak, uyarılması için geriye doğru bastırıyorum ve kalçalarımı gıcırdatıyorum.

Boşta kalan eli kalçamdan alt karnıma doğru kayıyor ve beni kendisine daha çok bastırırken sıkıca tutuyor. "Nereye aitsin?" Griffin tekrar soruyor, sorusu boynumda çakıllı bir gümbürtüyle.

Bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Kuralları şimdi anlıyorum. oynamaya hazırım.

Bileklerimi olabildiğince sert çekiyorum. Griffin tutuşunu sıkılaştırarak içime bir tehlike ve heyecan duygusu gönderdi. Sert ve alçak, elini midemden kaldırırken adımı söylüyor. Bedenlerimizin arasında, kemerini özgürce çalıştırdığını hissediyorum. Bir an sonra pantolonu düşüyor ve metal tokası yere çarpıyor. Tek eliyle, tuniğini kafasına kadar yırtıyor ve beni hâlâ duvara dayayan kolumdan sarkıyor.

Çıplak gövdesi çıplak sırtıma dokunuyor, temas noktası yanıyor. Beni yakman gerek. Griffin'in güçlü vücuduna yaslandım ve kendimi ona sürttüm. Kıvrıcık saçlar uyluklarımdan arkasını gıdıklıyor. Ona dokunmak istiyorum ama kontrol tamamen Griffin'de. Sadece hissedebiliyor, bekleyebiliyor ve can atabiliyorum ve onun zorlu

oyununun yeniliği ve öngörülemezliği arzumu Olympos'un zirvelerine götürüyor.

Griffin'in boşa kalan eli tekrar etrafıma dolandı ve parmak boğumları göğüslerimin altını sıyrıncaya kadar önümü sıyırdı. Şimşek tenimin altında cızırdayarak dosdoğru onun beni doldurmasını istediğim yere doğru yol alıyor. Göğüslerime dokunuyor -hacamat, daire çiziyor, alay ediyor, sıkıyor- ve başım göğsüne düşüyor. Nefes nefese sesler çıkarıyorum, nefes nefese. Başparmağının nasırlı pedini hassas bir tepe noktasının üzerinde gezdiriyor. İleri geri. Aynısını diğerine de yapıyor ve bacaklarımı birbirine bastırıyorum, gerginleşen sinirlerim sürtünmeden huzursuz oluyor. Griffin meme ucumu çekiştiriyor. Uyluklarımın tepesinde nabız gerekiyor ve bacaklarım titremeye başlıyor.

"Bana işkence edeceksin, değil mi?" Soruyorum.

Sesi kulağımda erotik bir vaat. "Hiçbir fikrin yok."

Griffin'in sıcak nefesi boynumda fısıldıyor. Bileklerim biraz ağrıyor ve kollarım ağrımaya başlıyor, ancak donuk ağrı sadece vücudumun geri kalanını saran zevk ve coşkuyu vurguluyor. Baş döndürücü hisler içimde dolaşüyor. Arzu, Griffin'in her dokunuşuyla daha da alevlenir. Sert avucunu göbeğimin hemen altında yavaş bir daire çizerek ovuşturduğunda titredim. Onu gerçekten istediğim yere zar zor dokundu bile, ama bacaklarımın arasındaki artan gerilim şimdiden salıvermeme neden oldu.

"Griffin."

"Kedi?"

"Bana dokun."

"Sana dokunuyorum."

Zevk ve hayal kırıklığı içimde dans ediyor, yoğun, beklenmedik ortaklar. parmaklarımı büküyorum. Uyuşuyorlar. "Bana aşağıdan dokun. Sana ihtiyacım olan yere dokun bana."

Eli aşağı kayar. Bana sarsıcı bir orgazm yaşatmaya hazır olan parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Seks zonkluyor, her muhtaç vuruş beni daha da yakınlaştırıyor. İnliyorum ve sert nefes

almamız ve meşalenin patlaması dışında sessiz olan odada boğuk bir ses yükseliyor.

Griffin'in dişleri boynumu sıyrıyor. Omzumu ısırды ve sonra tenime doğru hırladı, "Nereye aitsin?"

Dili az önce ısırдыğı noktanın üzerinde gezindiğinde kıvrandım. Ne duymak istediğini biliyorum. Henüz ona vermiyorum. Bu şehvetli işkenceyi uzatmak isteyecek kadar deliyim. "Ben buraya aidim?"

Griffin yüzünü boynumdan kaldırıyor, sakalı enseme lezzetli bir sürtünüyor. İstediğı gibi tekrar kıcıımı tokatlamadan önce tek uyarım derin bir gümbürtü.

Nefes alıyorum, ileriye doğru ateş ediyorum. Derinlerde bir şey sıkışıyor, beni ıslak ısıyla dolduruyor. Griffin beni tam boyuma kadar uzatıyor, kollarımı başımın üzerine uzatıyor. Ağırlığımı taşımak için kolunu duvara dayadı, çekti ve topuklarım yerden ayrıldı.

Boğuk bir ses çıkarıyorum. Kollarım ağrıyor, kıcıım akıllı ve *Tanrı aşkına* patlamak üzereyim!

"Yanlış cevap." Beni kafese koyuyor ve kalın şaftı arka tarafıma bastırıyor. Eliyle uyluğumu çevreliyor ve sonra bacağıını kaldırıyor, serbest kolunu dizimin altından geçiriyor ve beni açıkta bırakıyor ve bir ayağıının üzerinde dönüyor. Düşmekten endişe etmiyorum. Beni daha da yükseğe kaldırıp bacaklarımın arasına kaydırırken Griffin'in ereksiyonunun sıcak, keskin olmayan ucuna fazla odaklandım. Demir sertliğini kaygan kıvrımlarıma ve ardından en hassas noktama yönlendirerek yavaşça itiyor. nefes almayı unutuyorum.

"Nereye aitsin?" Tekrar itti, yavaş sürtünme beni çıldırttı.

"Aman Tanrım..." Beni daha da genişlettiğinde inledim.

"Yanlış cevap."

"Öyleyse şaplak at bana," diye soludum. Ve bunu her anlamda söylüyorum.

Kıkırdaması sıcak bir yaz gecesi gibi karanlık ve kalın. Bronzlaşmış teninden tuz ve güneş ışığı yalamak ve ağızımla yontulmuş vücuduna tapmak istememe neden oluyor.

Griffin kendini benim girişimde konumlandırıyor. O kadar ıslak ve hazırım ki, şaftının başı içeri giriyor ve ikimiz de sığ birleşmeden titriyoruz.

Griffin'in göğsünde genişleyen derin inilti sırtımda yankılanıyor. Omzuma bir damla ter damlıyor. O da benim kadar işkence gördü.

başımı çeviriyorum. Isıtılmış gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. İçime uzanıyorlar ve ruhumu çekip çıkarıyorlar. Zaten Griffin'in olmasaydı, her şeyi yeniden yakalardı.

"Seni seviyorum." Sözler doğrudan kalbimden çıkıyor. İstesem de onları durduramazdım.

Bana attığı bakış, beni parmak uçlarıma kadar yakıyor. "Nereye aitsin?"

Daha fazla bekleyemem. Onu tamamen içimde hissetmeye ihtiyacım var. Bir olduğumuzu bilmem gerek. "Seninle," diye nefesimi verdim, geleceğini bildiğim derin itiş için açlıktan ölüyorum. "Sana aidim."

Griffin arabayı yukarı doğru sürüyor ve saf erkeksi bir tatmin sesiyle içime gömüyor. Benden parlak bir ışık yanıp sönerek odanın gölgeli köşelerini aydınlattı. Havada uzun bir gök gürültüsü titrer. Başımı geriye atıyorum, ağzım açık ve nefes nefese kalıyor. Kalçalarını bir kez daha sert pompaladı ve iç duvarlarım kasıldı. Bedenim, mutluluğa doğru koşmadan önce o güçlü, askıya alınmış an için sıkıca tutarak duyum topluyor.

Griffin tekrar itti ve adını haykırarak etrafında nabızı atmaya başladım. Daha derine bastırıyor ve ayak parmaklarım yerden kalkıyor. Güçlü dalgalar halinde üzerimden atılırken beni tam merkezimde sabitleyerek beni kaldırdı.

Nefesi şakaklarıma çarpıyordu, Griffin kolunu bacağımın altından çıkardı. Ayaklarım yere değiyor ve bacaklarım neredeyse bükülecek. İki kolunu da belime dolamak için bileklerimi bıraktı. Kollarım kurşun ağırlıklar gibi düşüyor ve inliyorum, kan onlara keskin bir hızla geri akıyor. Ona karşı çöküyorum, zayıf ve topal, ama bana iyileşmem için zaman vermiyor. Döndü ve beni ellerimin

ve dizlerimin üzerinde yatağa bıraktı. Kollarım çöküyor ve üst bedenim şiltenin üzerine düşüyor ve kıcımlı havada bırakıyor.

"Kıcında bir el izi var."

Yüzümü çeviriyorum nefes alabilmek için. "Üzgünmüsün?"

Homurdanıyor. "Bir bit değil."

Bir saç perdesinin altında sırtıyorum. Ben de değilim. Bir bit değil.

Üzerime eğilen Griffin, yüzümdeki karışık bukleleri süpürdü. Bana arkadan girmeye hazırlanıyor, duvara yaptığı akıllara durgunluk veren birkaç hamle dışında daha önce hiç yapmadığı bir şey. Onu izleyebilmek için başımı çeviriyorum. Bir Tanrı'ya benziyor - devasa, yakışıklı, sert, yüzü karanlık. Meşale ışığı yüzünün üzerinde titreşerek bazı kısımları aydınlatırken bazılarını da karartıyor. Gözleri gölgede ama bana bakarken hala için için yanıyor.

Ağrıyan kollarımı kaldırmaya başladım ama Griffin'in eli sırtıma kondu. Sırtım boyunca kaydırarak beni geri bastırdı. Ensesime ulaştığında hafifçe itiyor ve sonra elini kalçama doğru hareket ettiriyor, diğer eli uyarılmasını ikimizin de istediği yere yönlendirirken beni sabit tutuyor. Tamamen oturana kadar yavaşça gidiyor ve sonra itmeye başlıyor.

Nazik değil ve her güçlü vuruşuyla kalbimi dövüyormuş gibi içimde hiç bu kadar derine inmemişti. İnliyorum, zayıf ve ateşli, kaygan ve muhtaç. Hassas. Zevk inşa eder - sarmal gerginlik, karıncalanma sıcaklığı. Duyular sadece fiziksel değildir. Griffin'in beni duvara yapıştırdığından beri davranışları - ısrarlı sorusu, güçlkle kontrol edilen saldırganlığı, bu baskın konumu - hepsi bana, gittiğimi düşündüğü zaman nasıl hissettiği hakkında çok şey anlatıyor. Şu an dizlerimin üzerinde olan ben olabilirim ama bir adamın bu depremini de dizlerinin üstüne çökertiyorum. O büyük, güçlü ve komuta ediyor ama bana ihtiyacı var. Ben hayatiyim. O benim soluduğum hava oluyor, ama belki sorun değil çünkü ben de onun soluduğu havayım.

Buruşuk battaniyeyi kavradım ve çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir gırtlak sesiyle geri bastırdım. Griffin'in elleri

kalçalarımı sıkılaştırarak sallanma hareketimi durdurdu. O tamamen kontrol altında ve bu beni vahşi, açgözlü ve daha fazlası için çılgına çeviriyor.

"Seni seviyorum." Bana doğru gidiyor. "Seni bu Tanrı'nın terk ettiği dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

Kalbim sert bir vuruş yapıyor. Ona inanıyorum. Onun gerçeğini en az onun kadar derinlerde hissediyorum, beni de en az onun kadar şiddetle dövüyor. Griffin beni her şeye tercih ederdi, bu yüzden daha iyi bir dünya yaratmaya, Thalyria'yı eski haline getirme yoluna asla giremem.

Ve eğer onu durduramazsam, ona yardım etmem gerekecek.

"Seni asla bırakmayacağım," sözümdeki sihrin beni bağladığını hissederek yemin ettim. "Bizi ancak ölüm ayırabilir ve o zaman bile sen bana tekrar gelene kadar seni Yeraltı Dünyasının kenarlarında bekleyeceğim."

"Kedi." Sesi kırılıyor. Vuruşları titriyor.

Griffin beni çekip çıkardı, beni ters çevirdi ve sonra beni tepeden tırnağa sardı, yüzünü boynuma ve şaftını bacaklarımın arasına gömdü. Artık baskın ya da kontrollü değil, ateşli bir yoğunlukla benimle sevişiyor. Titriyor ve sallanıyor ve ben boğuk bir çığlıkla uçurumun kenarından yuvarlandığımda yükselen, yükselen ve sonunda çöken bir dalgada körü körüne birbirimizi kovalıyoruz.

Griffin'in gözleri benimkileri yakaladı. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sen. Ait olmak. İle birlikte. *ben* ." Tohumu içimde patlamadan önce son, sert bir hamle yapıyor, iddiası hâlâ granit duvarlarda yankılanıyor. Vücudumdan büyümlü bir fırtına patlıyor. Yıldırım ve kelimeler havada çarpışıyor, fırtına onun bildirisini kalbime ve zihnime yakıyor. Bizden bir daha asla şüphe etmeyeceğim.

Oda kayalar. Kafamın yanındaki duvara bir çatlak yılan gibi tırmanıyor ve taşı yarıyor. Alçı tozu tavandan aşağı titriyor. Her ne oluyorsa dizginlemek beni aşıyor. Duygularım ham ve alev alev, göğsümdeki kanatların vuruşuyla alevlendi.

Griffin başını geriye atıyor. Tüm vücudu kaskatı kesilirken, kordonlu boynundaki ter boncuklu kaslar şişiyor. Gördüğüm en muhteşem manzara. Onu içerim. Onu içiniz - kokusunu ve tohumunu, sevgisini ve yaşam gücünü. Kollarım ağrımayı kesiyor ve güç her yanıma dolduruyor ve beni enerjiyle dolduruyor. Ve yeniden başlamaya hazır.

Griffin son bir kez gerilir ve sonra yavaşça gevşer. Beni ezmek için ağırlığının büyük kısmını taşımak için kollarını kullanarak yerleşti. Elleri hala başımı tutuyor. Saçımı yüzümden çekerken, bana doygun, tapan gözlerle bakıyor. Beni öpüyor. "*Kardia mou*."

Kollarımı boynuna sarıyorum. Bahse girerim gözlerim de oldukça doygun ve hayrandır. "Sen de benim kalbimsin."

4. BÖLÜM

GRIFFIN UYURKEN BEN ONU İZLEYORUM . Gözlerinin altında, mürekkepli kirpiklerinin kalın kıvrımının bile gizleyemediği koyu gölgelerle, açıkça bitkindi . Dinlenirken bile ağzının çevresinde alışılmadık bir gerginlik var. gözlerimi kapatmıyorum. İyileşmeyi bitirirken, gerçeklikten kaçarken bol bol uyudum ve kimsenin beni aramayı düşünmediği tek yer olduğu ortaya çıktı.

Pek rahat değilim. Yatak Griffin için küçük. İkimiz için de gülünç derecede sıkı, ama sevdiğim adama karşı tuzağa düşmekten ve onunla takılmaktan daha kötü şeyler var. Battaniye cızırtılı. Çıplak şilte çok daha iyi değil. Ve hava sıcak, ama bununla başa çıkmayı öğreniyorum. Hatta beğenin. Bir çeşit. Ben Griffin, o yüzden alabilirim. Ayrıca, ne zaman ondan uzaklaşmaya çalışsam, biraz da olsa kolu beni sarıyor. Uyurken bile beni bırakmıyor.

Sonunda, meşale oluverir ve ölür. İşin garibi, onu uyandıran ani karanlık. Griffin boğuk bir inilti ile elini sırtımda gezdirirken boynuma burnunu sürtüyor. Bacağım onunkinin arasına kaydı ve sıcak, pürüzsüz teninin altındaki tüm o sağlam kas hissini severek omuzlarına yapıştım. Zaten kaya gibi sert olan uyarılma alt göbeğime baskı yapıyor. Geri bastığımda, beni ateşe veren alçak, erkeksi bir ses çıkarıyor.

Elini kalçama doladı ve beni sıkıca kendisine bastırdı. "Bana biraz işe almamı hatırlat. Bir sürü şairi işe almam gerekiyor."

Kirli çenesinin alt tarafını öpüp ona sürtüyorum. Kendime yardım edemem. Kendini çok iyi hissediyor. "Lejyon mu? Bir sürü şair var."

"İçlerinden biri şu anda seni ne kadar çok istediğimi açıklayacak kelimeleri bulabilirse buna degecektir."

O kadar hızlı dönüyorum ki başım dönüyor. Gülüyorum, beklentiden nefesim kesiliyor. "Sadece bana sahip oldun."

"Son sekiz dakika içinde değilse, sayılmaz."

"Ah, sayılır." O kadar önemliydi ki, yaşadığım sürece asla unutmayacağım. Griffin'in bana şaplak atışını, bileklerimi amansızca tutuşunu ve sonunda beni içine attığında ortaya çıkan patlayıcı dolgunluğu hatırlayınca midem bulanıyor. Başka birinin – güvendiğim birinin – bu kadar insafına kalmanın bu kadar fevkalade heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi?

Griffin homurdanıyor ve boynumu sertçe emiyor, eminim bir iz bırakıyor. "Neden sürekli tartışıyorsun?"

Zifiri karanlıkta göremediği için sırtıyorum. "Çünkü ben her zaman haklıyım."

O kıkırdar. "Bunun yanından ayrılmana izin vereceğim."

Gülerek, altında kıpırdandım. "Bundan kaçmak mı?"

"Evet. Aklımda daha önemli şeyler var." Vücudumu aşağı kaydırarak gösteriyor. Anız törpüsü, elleri ve dudakları, dişleri ve dili bana sadece ne konuştuğumuzu değil, nasıl konuşulacağını da unutturuyor. Saçlarını tutuyorum ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyorum. Ağzı bacaklarımın arasındayken beni tersyüz eden bir düzine farklı şey yapıyor. Zihnim boşaldı ve zevk yerini aldı, ardından beni zonklama ve titremeye bıraktı.

Doruk noktamın gücü, tahmin edilemez sihrimi serbest bırakıyor ve taş duvarlardan şimşekler Griffin'in yüzünü aydınlatmaya yetecek kadar sekiyor. Gece yarısı dağınık saçlarının altında kendini beğenmiş ve tatmin olmuş görünüyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu sayıldı mı?"

Oda tekrar karanlığa gömülür. "Ah..." Düşünemiyorum. konuşmalı mıyım?

Gölüşü derin, zengin bir gümbürtü. "Sanırım tüm o mırıldanma ve nefes nefese kalma, düşündüğüm gibi değildi."

"Hayır." Kıkırdadım, kulağa saçma geliyor. Ya da mutlu. Ya da her ikisi de.

İç çekiyor, sesinde bir gülümseme. "Açıkçası, yapacak daha çok işim var."

"Açıkçası," diyorum, kendimi inanılmaz hafiflemiş hissederek. Yalanlar çok ağır olmalı - en azından benim üzerimde.

Asla zaman kaybetmeyen Griffin, göreve hazır olduğunu kanıtlamaya başlar.

Tamamen karanlıkta sevişmek konusunda inanılmaz derecede şehvetli bir şey var. Beklenti büyütülür, her dokunuş çözülmeyi bekleyen kalp durduran bir gizem haline gelene kadar yükselir. Tenimdeki bir nefes fısıltısı beni hevesli bir beklenti içinde gerdi. Dudakların sıcak fırçası beni arzuyla titretiyor. Griffin'in kavrayışının ince bir şekilde sıkılması, tıpkı bir kıstırmanın sürprizi veya bir iniltinin düşük hışırtısı gibi sarhoş edicidir. Sessiz karanlıkta, nefesimiz ve bedenlerimiz kendilerine ait bir dili konuşuyor, sadece ikimizin var olduğu büyüleyici bir hikaye dokuyor.

Griffin yavaşça üzerimde sallanıyor, derin, kapsamlı vuruşları beni içten dışa damgalıyor. İçimde tatlı bir gerilim dolanıyor ve kollarında paramparça olana kadar her nefeste nefesimi keserek ona tutunuyorum. Beni takip ediyor, titreyerek, yüzü boynumun kıvrımında ve boğuk kükremesi kalbimde bir şarkı.

Artçı sarsıntılar içimizden dalgalanıyor. Griffin'in saçlarına doğru iç çekiyorum. Narenciye ve parlak yaz güneşi kokuyor. Değişmiş hissediyorum, içimde hala nazıkçe atan adam tarafından bir kez daha sonsuza dek değişti.

Her halükarda beni seviyor.

Bu sefer ikimiz de uyuyoruz. Griffin'in gaz lambasını yakmak için bodur çakmaktaşıma vurmasıyla uyandım. O yatağın kenarında otururken, hatırı sayılır ağırlığı küçük şilteyi o kadar çok burkuyor ki, ona yuvarlanmamak için kendimi hazırlamam gerekiyor.

"Bu uzun sürmezdi," diye mırıldandı ve sonunda fitili yakacak kadar iyi bir kıvılcım buldu. "Bundan üç yangın çıkardın. Belki dört."

Dizlerimin üzerine kalkıyorum, kollarımı arkasından beline doladım ve omzunu öptüm. "Ben kaçmıyordum, unuttun mu? Yapabilirdim, bilirsin... daha fazlasını mı aldım?"

Homurdanıyor. "Ailem şokta. Beni kırdığını düşünüyorlar."

Basınç kalbime sertçe bastırıyor ve bir sonraki atışını askıya alıyor. Bunu tarafsız bir şekilde, suçlamadan söylüyor ama Griffin bana sadece gerçeği söylüyor. Beni bulamayınca ben onu kırdım.

"Üzgünüm. Seni seviyorum." Daha önce hiç söylemediğim, söylemeyi asla düşünmediğim sözler artık çok kolay. Yarının verili olmadığını bilen biri varsa o da benim. Bir daha asla tereddüt etmeyeceğim.

İki elini yüzünü ovuşturuyor ve sonra dirseklerini dizlerine dayıyor. "Buraya daha önce bakmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum. Sadece sen her zaman..."

"Koş," onun için bitiriyorum. "Elbette kaçacağımı düşünürsün."

"Seni uzaklaştırdığımı sanıyordum." Sesindeki ani kasvet beni kesiyor.

Yataktan kaydım ve bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöktüm. Griffin içgüdüsel olarak bana dokunmak için uzanıyor. Elleri saçlarıma daldı ve uzun, karanlık dalgaları parmaklarının arasında gezdirdi.

ona bakıyorum. Yumuşak ışık, çarpıcı yüz hatlarının üzerinde oynuyor - elmacık kemiklerinin sert düzlemleri, güçlü çenesi, burnundaki hafif kanca. "Yine de koşacağım, Griffin. Şimdi fark şu ki, sana koşacağım . "

Uzun bir süre bana baktı, gri gözleri anlaşılmazdı. "Sen daha iyi olacaksın."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yoksa bana şaplak mı atacaksın?"

Mien değişir. İfadesi ilgiyle dolup taşıyor ve küçük bir heyecan, bacakları arasındaki hedefe ok gibi iniyor.

Zaten derin olan sesi perdeye düşüyor. "Muhtemelen."

"Karşılık verebilirim," diye duyuruyorum, ciddi anlamda.

Gülüyor, beni yukarı çekiyor, yatağa yatırıyor ve sonra kendi vücuduyla vücudumu kapatıyor.

"Griffin mi?"

"Hmm?" Yine uykulu geliyor. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

"Mağaramızdan ayrılmak zorundayız."

Beni çoğunlukla üstüne örttü. Parmakları çıplak omzumda hafifçe ileri geri geziniyor ve beni ürperten bir şekilde hafifçe gıdıklıyor.

"Neden?" Kaçacak bir krallığı ve -sanırım gerçekten oraya gidiyoruz- planlanacak istilaları olmasına rağmen, kulağa hiç de ikna olmuş görünmüyor.

"Çünkü yemek yemezsem çok huysuz olacağım."

"Ah." Bir sessizlik dalgası var. "Buna sahip olamayız."

Sonunda uzun bir nefes veren Griffin, beni de yanına alarak ayağa kalktı. Giyinme konusunda benden daha hızlı ve muhteşem vücudunu örtmek için harcadığı her saniyeden nefret ediyorum. Bana bir pantolon ve yüksek boyunlu, uzun kollu bir tunik verdiğinde daha da sert kaşlarımı çattım . Atılan geceliğimi düzleştirmeye devam ettiği öfkeli bakışlardan, bence muhafazakar kıyafet önerisi , neredeyse şeffaf elbiseye bir tepki.

"Beğenmedin mi?" Buruşuk giysiyi tekrar çarşafa yüklediğim eşya yığınınına ekliyorum.

"Bunun içinde tamamen karşı konulamazdın."

"Peki sorun ne?"

"Kaia," diye mırıldandı karanlık bir şekilde.

"On beş yaşında. Bazı şeyleri keşfetmesi adil."

Griffin bir şeye boğulmuş gibi görünüyor. Kaia'nın bir *şeyleri keşfetme fikri* muhtemelen.

"O bir çocuk değil, biliyorsun."

"Onları yakacağım" diye karar veriyor.

İlkel, aşırı korumacı tavrına gözlerimi devirdim ve eşyalarımı çarşafın ortasına fırlatmayı bitirdim. "Kendi kapalı kapısının arkasında ve aptalca bir şey yapmıyor. Bırak gitsin."

Griffin ellerini kalçalarına yerleştiriyor. Başını geriye attığında göğsü derin bir nefesle genişledi. Yüksek sesle nefes vermeden önce kendisiyle uzun, derinlemesine bir mücadele veriyor gibi görünüyor. Kafası düzleşiyor.

Hump. Sanırım o bıçağı atlattık - şimdilik.

Bakışları yerdeki dağınıklığıma kaydı. "Çarşafımızı aldın. Duygusal mı hissediyorsun?"

Evet. Korkunç. "O benim çantamdı." Uçlarını düğümleyip omzuma asıyorum.

Griffin bohçayı benden alıyor, şakaklarımı öpüyor. "Zeki, Kedi. Her zaman doğaçlama."

"Doğaçlama yap ve hayatta kal!" zikrediyorum.

O kıkırdar. "Bu kafiyeyle değil."

"Evet öyle."

"Hayır, değil."

"Evet öyle."

Griffin sert bakışlarıyla bana vurdu. "Yine tartışıyorsun."

"Çünkü ben haklıyım."

"Hayır değilsin."

"Şimdi kim tartışıyor?"

"Kedi..."

masumca gülümsüyorum. Gülmemek zor. "Evet, Büyümen mi?"

Hırlıyor.

Çeneme hafifçe vurarak seveceğinden emin olduğum bir kafiye düşündüm. "Bir zamanlar inanılmaz bir kalabalığın üstesinden gelen bir Sintan savaş ağası vardı. Öyle olsa bile, onunla alay etmek kolay olurdu, ama gerçekten çok büyük bir ortak-"

Griffin elini ağzıma koydu, gözleri kısıldı.

"Ne? Kafiyeyle," diyorum, sesim parmaklarının altında boğuk çıkıyordu.

"Öyleyse şaplak at ve teşekkür et."

Elini ısııyorum, poposuma şaplak atıyor ve derme çatma çantamla birlikte beni omzuna atarken çığlık atıyorum. Ben beline

sarılıp gülerken Griffin, muzaffer bir fatih gibi başı dik bir şekilde kaleye geri dönüyor.

BÖLÜM 5

JOCASTA ODAYA BAKIYOR, MAVİ GÖZLERİ kısıldı ve dudakları büzüldü. "Yeni bir yatağa ihtiyacın var."

"Yok canım? fark etmemiştim." Dün gece, Griffin ve ben, aydınlatılmamış ocağın önündeki kalın koyun postundan halının üzerinde uyuduk - eğer uyumak diyebilirsiniz, bizim gecenin çoğunda yaptığımız şeye.

Griffin'in kız kardeşi homurdanıyor. "Keşke bir kılıç alıp sinirlendiğimde bir şeyin içini doldurabilseydim."

"Yapabilirsiniz. Burada." Kılıcımı ona veriyorum. Kısa, bir adamın kolunun uzunluğu kadar. Kabza, tutuşuma mükemmel bir şekilde uyuyor ve yuvarlak koruyucu, iç içe geçmiş dekoratif bir defne yaprağı deseni ile oyulmuştur. adını vermeyi düşünüyorum. Kılıçların isimlere ihtiyacı var. "Yatağı tavsiye ederim, ama özellikle şuradaki masaya bağlı değilim."

Jocasta, onarılamayacak kadar çatlamış orta tahtasına sahip kalkık masaya bir göz attı. Siyah saçları, yatağın geri kalanına yaklaşırken açık pencereden süzülen sabah güneş ışınlarını yansıtıyor ve ardından harap şilteye iyi bir darbe indiriyor. Çarpmanın etkisiyle tüm vücudu sarsılıyor. Kılıcı tekrar yukarı çekiyor ve ardından daha sert bir şekilde aşağı indiriyor. Bu sefer bıçak, parçalanmış yatak çerçevesine yapışıyor. Onu tahtadan çıkardığında, nefes nefese ve buklelerinin yarısı iğnelerinden kayıp.

Neredeyse mavi-siyah saçlarını yüzünden çekiyor. "Bu can sıkıcıydı."

omuz silkiyorum. "Bazen bu kemikte olur."

Yüzünde tiksinti dolaşıyor ama kılıcı bırakmak yerine kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi tekrar yatağa vuruyor. Çerçeveden geriye kalanlardan kaçınarak devam ediyor. Yırtık şilteden dolmalar fışkırıyor ve tüyler saçlarına takılarak ona vahşi bir görünüm

veriyor. Parlak safir gözleri, kızarmış yüzü ve elindeki kılıcıyla, hesaba katılması gereken bir güç gibi görünüyor.

Griffin tüm sandalyelerimizi yakacak oduna çevirdiğinden, orada durup kollarımı kavuşturmuş izliyorum. "Neye üzülüyorsun?" Soruyorum.

Jocasta birkaç derin nefes aldı ve ardından kılıcı duvara dayadı. "Tam olarak üzülmedim. huzursuzum. Kuzey duvarı neredeyse sabitlendi ve çocukların işi bitirmek için özellikle benim sınırlı inşaat uzmanlığıma ihtiyaçları yok. Sayfaların hepsi kaledeki rollerine yerleşti. Bölgede iyileştirmeler için çığır açan hiçbir fikrim yok. Yeni şifa merkezleri ve okullar Egeria'nın projeleri ve ben yardım teklif etmeye devam etsem de benim yardımına ihtiyacı yok ve hatta gerçekten istemiyor." Elbisesinin önündeki kaz tüylerini fırçalıyor, ağzı inceliyor.

"Sen sıkıldın." anladım. Benim için tamamen yeni olan bu kadar aşık olmasaydım, muhtemelen ben de sıkılırdım. Olduğu gibi, kale arazisine hapsolmaktan bıktım. Çoğunlukla dışarıda yaşamaya ve sirkle seyahat etmeye alışığım. Bazen bu duvarlar üzerime geliyormuş gibi geliyor.

Jocasta iç çekiyor. "Piers yeni askerler toplamakla meşgul ve zaten bu tam olarak benim alanım değil. Carver, Griffin'in ona güvendiği sorumluluklara sahiptir. Beta Ekibiniz var. Babam günün çoğunu okur ya da uyur. Annem, zaten ileri ve geri tarifleri ezbere okuyabildiğim ve olağan rahatsızlıkların çoğunu iyileştirmek için kullanabileceğim bitkisel çamurlar hazırlıyor. Kaia'nın hocası var - bu arada yaşlı bir keçi olan - ama saray hayatındaki birkaç ayarlamamanın yanı sıra, zaten okulumu bitirdim ve derslere girmeme gerek yok." Kılıcına yeniden bir şeyler vurmaya başlamak ister gibi bakıyor. "Yapacak bir şeyim yok."

"Hayat senin için artık çok farklı. Kraliyet evinde küçük bir kardeş olarak gerçek bir rolünüz yok. Ve daha da az özgürlük."

Alt dudağını ısıırıyor, sinirli görünüyor. "Eskiden tek başıma bir yerlere gidebilirdim. Bir at sür. İnsanlarla konuş. Onlara yardım edin çünkü beni tanıdılar ve bana geldiler ve bana saygı duydular. Şimdi

kimsenin bana gerçekten ihtiyaç duymadığı bu duvarların arkasında sıkışıp kaldım."

"Benim de kapana kısılmış hissettiğim günler var," diyorum. "Ama bundan daha kötü hapishaneler var."

"Evet ama herkesin sana ihtiyacı var. Özellikle Griffin." Jocasta kaşlarını çatarak odanın bir köşesine bir tahta parçası fırlatır - Griffin'in saldırısından kalan enkaz. "Sintanlar yeni kraliyetlerini görmeli. Geçen baharda kuzeye giderken hoş karşılanmaktan başka bir şey değillerdi. Büyük bir muhafızla diyarı gezebilir miyim diye sordum elbette ama Griffin izin vermiyor. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

"O haklı."

Gözleri şiddetli bir mavi parlıyor. "Sen de? anlayacağını düşünmüştüm."

"Anlıyorum. Ama krallıklar şimdi bir Güç Teklifine giriyor. Fisa hepimizin üzerinde bir gölge. Tarvan yılanları kuyruklarını sallıyor. Bize iki kez saldırdılar ve en son Griffin neredeyse ölüyordu. Seni ele geçirirlerse ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Jocasta cevap vermiyor.

Onun sessizliğinde onun yerine cevap veriyorum. "Senin için geldikleri gibi sevdiğin herkesi paramparça ederler ve sonra seni de paramparça ederler."

"O zaman kendimi savunmayı öğrenmeliyim!" Hızla yürümeye başladı, akışkan sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi bana tanıdığım bir Sintan savaş lordunu hatırlattı. "Bana dövüşmeyi öğret, Cat. Beni daha az sorumluluk altına sok. O zaman belki biraz özgürlüğüm olabilir."

Şüpheliyim. *Aşırı korumacı*, Griffin'in göbek adıdır. "Bıçaklarla daha iyiyim. Sana bıçaklamayı ve fırlatmayı öğretebilirim ama bir başkası seni kılıçla eğitmeli. Carver herkesin içinde en iyisidir."

Tamamen mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "Carver, kız kardeşlerinin cama sarılıp kaidelere tünemesi gerektiğini düşünüyor. Asla kabul etmeyecek."

Ve burada Carver'ın Griffin'den daha az baskıcı olduğunu düşündüm. "Peki ya Flynn?"

Jocasta adımın ortasında durur ve kıpkırmızı olur. "Artık pek konuşmuyoruz. Bana baktığını bile sanmıyorum."

"Ah, bakıyor. Sadece istemiyor."

Kızarıklığı derinleşiyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Neden?"

"Çünkü sen Griffin'in kardeşisin. Ve Carver'ın kız kardeşi. Ve şimdi bir Sintan prensesi." Muhtemelen devam edebilirdim ama onu üzmem istemiyorum.

"Sahip olduğumuz en yüksek rütbeli asker o. O sonsuza dek bizimle birlikteydi. O tam olarak bir hiç değil!"

"Haklısın. Ve yerleşmek için yeterince yaşlı. Sorumlu ve soğukkanlı. Bir aile istediğinden oldukça eminim. O senin için mükemmel."

Daha da sinirli görünen Jocasta, hızına kaldığı yerden devam ediyor. Davasını savunmasına izin vermem gerektiğini çok geç anladım. Bu onun hayal kırıklıklarının bir kısmını hafifletmiş olabilir.

Birisi çalar. Jocasta yaklaşır ve kapıyı çeker. Flynn diğer tarafta, cüssesiyle kapıyı gölgede bırakıyor. İkisi de aynı anda gözleri genişleyerek hareketsiz kaldılar. Benimki de öyle. Flynn'i kraliyet kanadında sadece bir kez görmüştüm , Daphne'nin saldırısından sonra beni kurtaran şifacı Eneas'la aynı odaya girdiği sabah .

Flynn önce donuyor ve uzanıyor, Jocasta'nın simsiyah saçındaki beyaz tüyü alıyor. Onu ona vermeye başlar ama sonra kolunu indirerek tüyü büyük eline katlar.

Jocasta omuzlarını geriye atıyor, rengi hızla yükseliyor. Flynn'in kumral saçlarının şokuyla neredeyse eşleşiyor. "Flynn."

"Jo." Flynn boğazını temizliyor. "Jocasta."

Gözleri kısıldı. "Bana hâlâ Jo diyebilirsin."

Bir an ona bakar ve sonra kaşlarını çatar. "Saçların dağınık."

Kaşları alnını yukarı kaldırıyor. " Aylardır ilk konuşmamıza böyle mi başladın? "

Flynn'in kahverengi gözlerinde panik uçuşur. Bataklığa düşmüş gibi görünüyor ve nasıl çıkacağını bilmiyor. Boynunun arkasını kaşıyor, yüzü kırmızıya dönüyor. "Yalnızca... Bir şeylerin yanlış olabileceğini düşündüm."

"Yaptın mı?" Jocasta kollarını kavuşturur, göğüslerini yukarı kaldırır ve dekolteli elbisesinin yakasında epeyce deri ortaya çıkar. Flynn fark etmemek için çok uğraşır. *Zavallı Flynn.*

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Soruyorum.

Bana onun kurtarıcısıymışım gibi bakıyor. Bunu son zamanlarda çok alıyorum. Nefret ettim. *Bu insanlar mahvolduğumu ve benimle birlikte herkesi de mahvedeceğimi bilmiyorlar mı?*

Sanırım hayır. Çünkü onlara söylemedim.

Flynn, "Helen gidiyor," diyor.

"Ne? Daha yeni doğurdu."

"Seyahat edebileceğini söylüyor ve Zeus onu yıldırımla kovalıyor gibi görünüyor. Kadın korkuyor."

Benden tabii. Ya onu ölümüne yakın olmakla suçlayacağımı düşünüyor -çünkü, biri beni öldürmeye kalkarsa, bu aileden olmalı- ya da kocasının beni Griffin'e ifşa ettiğini biliyor ve misilleme yapacağımdan korkuyor.

"Griffin, kuzenin ve ailesini avluda oyalıyor."

Yutkunuyorum, aniden gerginim. "Demek sana söyledi?" Flynn, Helen Fisa'nın kuzenim olduğunu biliyorsa, *bilir*.

Flynn beni şaşırtarak sırtıyor. "Bizi beklettiğini biliyordum. Seni tanımak, önemli bir şey olmalı." Omzuma vurarak neredeyse beni uçuracaktı. "Hayal kırıklığına uğratmadığına sevindim."

Rahatlama, içimdeki endişe düğümünü çözerek beni saçma sapan bir duygusallık içinde bırakıyor. "Griffin'e hemen orada olacağımı söyle."

Flynn başını salladı. Jocasta'ya "Jo" diyor.

"Flynn," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyor.

Kapıyı kapatıyor ve kadın kollarını kavuşturarak bana dönüyor. "Eh, bu hiç de garip değildi."

başımı sallıyorum. "Hiç de bile."

"Artık benden nefret edecek. Çok kötüydüm."

"Flynn'in neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığı bir insandan nefret etmesi bundan daha fazlasını alacak. Ayrıca," diyorum, haftalarca Griffin'e nasıl davrandığımı düşünerek, "erkekler biraz kötü sever. Onları diken üstünde tutuyor."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Neyi biliyorum? İlişkilerde felaketim. "Beni dinleme. Kaia muhtemelen daha iyi tavsiye verirdi."

Jocasta güler. Sonra iç çeker. Sonra kapıya bakar.

Elim kapı kolundayken durup ona baktım. "Sanırım sen de biliyorsun?"

Odağı bana dönerken çenesi yukarı kalktı. "Tabii ki. Bütün aile biliyor. Beta Fisa. *Tanrılarım* ." Başını sallıyor. "Griffin bizden böyle bir şeyi saklamaz . Ayrıca, o olamazdı. Sen ortadan kaybolduğunda, bir Centaur sürüsü tarafından çiğnenmiş ve sonra bir Tepegöz'ün yanına oturmuş gibi görünüyordu. Hiç böyle bir şey görmedim. O yok edildi." Mavi gözleri sertleşiyor ve ekliyor, "Gerçekten kaçmamış olman iyi bir şey. Seni bulmam gerekecekti."

Helen'i arabasından çıkarmak için Egeria, Alpha Sinta'dan doğrudan bir emir alır. Ormana bakan gölgeli terastan izliyorum. Helen'le konuşmanın bu kadar zahmetli olacağını bilseydim, gitmesine izin verirdim.

Helen, erkek çocuğunu kocası ve ailesiyle birlikte bırakır. Bu konuda bir deneyim çeşmesi değilim, ama bir kadının çocuğunun onsuz daha güvenli olduğunu düşünmediği sürece yeni doğan bebeğini terk ettiğini düşünmüyorum. Helen nihayet bana doğru yürümeye başladığında, omurgası dik ve başı dik yürüyor. Olması gerektiği gibi. O Zeta Fisa. Benden sonra onu diyarların en güçlü tahtından sadece üç kişi ayırıyor. Düşününce ben yedi kardeşle, o dört kardeşle başladım.

Karanlık atlardan oluşan bir ekip sabırsızca zıplıyor. Oreste arabadan iner, kapıyı açık bırakır ve bebeği içeride bırakır. Hızlı bir kaçış için mi hazırlanıyorsunuz?

Helen yaklaşıırken onu inceledim, ailesi onu benim için tasarladığı için merak ettim. Sinta'daki en etkili ve en eski hanedan olmasına rağmen, Andromeda onları gösterişli gölcük pislikleri olarak görüyordu ve hiçbir altın miktarı onu beni onlara göndermeye teşvik edemezdi. Birkaç yıl sonra Helen'e yerleştiler, ancak Oreste'nin tahmin ettiği gibi, şansı yaver gitti. Ben ödül değilim.

neredeyse elli yaşında olmasına rağmen, daha yaşlı, gür, kırılmış saçları, geniş omuzları ve atletik bir vücudu var. Ailesi on üç yıl önce beni satın almaya çalıştığında otuzlu yaşlarının ortalarında idi. On yaşındaydım ve uzak bir diyarda yetişkin bir Magoi ile evlenmeye gönderilmektense kendi evimde kalmaktan daha çok korkmuştum. Gerçek düğünü birkaç yıl erteleyeceklerdi. Annemin düşündüğünün aksine, Sintanlar çocuk sahibi barbarlar değiller. Ve gitmek istiyordum. Oreste benim kaçışım olabilirdi.

Uzaktan, büyükanne ve büyükbabaları, Helen'in bebeği için vagonun açık kapısından acımasız ve hırslı olduklarından şüphem yok. Oreste'ye ya da ailesine ihtiyacım yok ama yine de tanıdık bir gerginlik göğsümü kavradı. Onlara gitmeme izin verilseydi, ellerimde daha az kan olurdu ve Eleni hâlâ hayatta olabilirdi.

Helen önümde duruyor ve küçük bir reverans yapıyor. "Talia."

Sinta'da ve ünvanımı alenen talep etmesem de teknik olarak beni geride bırakıyor olsa da, reverans yapmıyorum. Hiçbirimiz böyle düşünmüyoruz. Bir kez Fisan, her zaman bir Fisan. Acaba yeni Sintan akrabası, Helen'e geçmeden önce küçük kız kardeşim Ianthe'yi teklif etti mi? Yaptılsa, ben kaçtıktan sonra oldu, yoksa Andromeda bana hiç söylemedi. Anne tam olarak paylaşmaz.

"Bebeği sen getirmedin." Omzunun üzerinden avluya doğru bakıyorum. "Onu görmek istedim. Ne de olsa o bir aile."

Helen solgunlaşıyor ve kendimi tekmelemek istiyorum. *Aile* , geldiğimiz yerde lanetli bir kelimedir.

Sola adım atarak arabayı görmemi engelliyor. "Gücüm arttı. Kıskanacağın Elemental Magic'e sahibim."

Belli ki yüzleşmekten korkmuyor. Hormonlar olmalı. Ve Elemental Magic'i kıskanıyorum . Bu güçleri özümseyip sonra tükenene kadar kullanabilirim, ancak dört elementten birinin bile sihirli bir formuna kalıcı olarak sahip olmak çok büyük bir avantaj olurdu - çoğu zaman sahip olmadığım bir avantaj.

"Sybaris'i öldürdüm ve Ejderhanın Nefesini çaldım. Beni tehdit etme."

Helen'in yüzü beyazdan korkunç beyaza dönüyor. "Bebeğim masum."

"Tanrım, Helen, oğluna zarar vermeyeceğim. Bıçaklanmamla hiçbir ilgin yok. İnan bana, bu tamamen benim hatamdı. Bir tehdidi haftalar önce halletmeliydim ama yapmadım." *Çünkü aşığım, mutluyum ve inanılmaz derecede yumuşak oluyorum.* "Ve kocan yanlışlıkla Beta Sinta'ya benim kim olduğumu söylemesi de senin hatan değildi. Eğer doğru anladıysam, o sırada doğum yapmakla meşguldünüz."

Onu tanımıyor olsaydım, muhtemelen zaten köşeli özelliklerini keskinleştiren yeni endişe akışını görmezdim. "Oreste'nin senin gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Sırrını sakladım."

Helen'i severim. Ben her zaman var. O da benim gibi koruyucu ve paranoyak. "Biliyorum. Sana inanıyorum. Daha önce arkadaştık." Bir çeşit. Birbirimizi öldürmeye hiç çalışmadık. "Tekrar arkadaş olmak isterim. Ailelerimizin arkadaş olmasını isterim."

Helen bana bakıyor, ifadesi fazla ele vermiyor. "Aileler mi?"

Kelime ağzından kaçtı. Şimdi geri almak yok. Bir aptal gibi geri pedal çevirmek yerine elimi uzattım ve ona parmağımda parıldayan büyük, kare zümrüdü gösterdim. "Beta Sinta ile nişanlıyım." *Bunu Griffin'e söylediğimden değil.*

Helen'in çenesi gevşedi, tepkisi bu sefer daha belirgindi. "O güneyle bir Sintan Hoi Polloi. Damarlarında iksir var. Olimpiyat kanı. Titan kanı. O senden çok aşağıda, onu görmek için gözlerini kısman gerekecek."

başımı sallıyorum. "Benden çok uzakta, ona bakarken boynum ağrıyor."

Helen bana tuhaf bir şekilde baktı, sanki kas ve kemiğe soyundum ve yeni bir deri giydim - çok daha çok sevdiği bir deri. Arabaya doğru bakıyor. Bebeği ağlamaya başladı ve Oreste çocuğu annesi Urania'dan alıp sallıyor. Bebeği göğsüne yaslarırken vücudunun kıvrımında doğuştan koruyucu ve hassas bir şey var.

"Sana bayılıyor, değil mi?" Soruyorum. "Güvendesin."

Helen bana dönüyor ve yutkunduğunu görüyorum. "Hep senin mutlu olmanı istedim. Sen ve Eleni."

"Eleni'nin hiç şansı olmadı." Sesimdeki burukluğu saklayamıyorum. Ve görünüşe göre, suçluluk.

Kuzenim uzanıp bileğimi kavradı. Aynı evde büyümemize rağmen sanırım ilk kez birbirimize dokunuyoruz. "Senin hatan değildi."

omuz silkiyorum. Bir sonraki nefesim beni boş bırakıyor. "Belki değil, ama bir insanın sadece birkaç saniye içinde farklı yapabileceği sonsuz şey var."

Helen başını salladı. Bunu o da biliyor.

Bebeğin çığlıkları inlemeye dönüştüğünde, "Git," diye ısrar ettim. "Muhtemelen aç."

Helen tekrar bakar ama kıpırdamaz. "Ne yapıyorsun Talya? Sen bir kraliçesin, Beta'nın karısı değil. Gerçekten ait olduğun yer burası mı?"

usulca gülüyorum. "Daha önce ne yaptığımı görmeliydin." Bir sirkte kehanet, haydut gibi giyinmiş, çadırda yaşıyor. Muhteşemdi. Özgür. "Ayrıca, annem öldüğünde ben sadece bir kraliçeyim ve Andromeda hiçbir yere gitmiyor. Ne yazık ki."

İkimiz de surat asıyoruz. İstem dışı. Eşzamanlı. Sonra Helen'in gözleri yeniden avluya kayıyor, ağzının yanında küçük oluklar oluşuyor.

"Bu ne?" Soruyorum.

"Tarvanlar," diye yanıtlıyor. "Bir şeyin peşindeler."

"Her zaman değiller mi?"

"Bu sadece..." Kaşlarını çattı, dikkatinin çoğu bebeğindeydi. "Yanlış yapıyorlar."

başım belada değil "Ne demek istiyorsun?"

"Beta Sinta, Power Bid'i başlattı. Delta Tarva her zaman hırslı olmuştur - yılan büyücüleri genellikle öyledir. Tarvan tahtı için oyun oynamalı. Kuzey Kitros'a yapılan bu ölümcül patlamanın yanı sıra, Alpha Tarva'nın sihrini kullandığını kimse görmez. Belki de kontrol edemiyor. Belki gelir ve gider. Ve çocukları henüz olgunlaşmamış güçlere sahip genç. Ama Delta Tarva, erkek kardeşine ve çocuklarına saldırmak yerine Sintan soylularını ziyaret etmek için gizli heyetler gönderiyor. Biri evimize geldi, ittifaklardan ve saraydaki imrenilen pozisyonlardan bahsetti. Görünüşe göre yeni Sintan kraliyetlerini içeriden destek almaya ve baltalamaya çalışıyor."

"Ve bu konuşmayı kendin mi duydun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Üç adam Agatone ve Urania ile konuşmaya geldi. Varisleri olarak Oreste konuşmaya dahil edildi. Dışlandım."

"Ama kapıyı dinledin mi?"

"Doğal olarak." Helen bana kavisli bir bakış attı. "O zaman Delta Tarva için hiçbir cevap vermediler ve son krallık yemeğinden sonra, Beta Sinta'nın fikirlerinin gücüyle onları baştan çıkardığını düşünüyorum. Alpha Sinta da sürpriz oldu. *Planları* var ." Sırıttıyor, alaycı değil de şaşırmış bir sesle. "En aptal ve önyargılı Magoi dışında herkes bunların iyi hamleler olduğunu görecektir. Sinta'yı diğer alemlerin gölgesinden çıkarmaya yardımcı olacak şeyler."

"Delta Tarva'nın çabalarını raydan çıkardık mı?" Soruyorum.

Helen omuz silkiyor. "Temelde hepimiz kendi toprağımızdan yaratıldık - tozdan, buzdan ve büyüden yapılmışız. Şimdi Sinta'da yaşayıp buradaki hayatımı tercih edebilirim ama ben Fisan'ım. Ben her zaman Fisan olacağım. Acantha Tarva her zaman Tarvan olacak. Sintan Magoi'nin onu gerçekten Alfaları olarak kabul edeceğinden şüpheliyim ve Sintan Hoi Polloi bundan nefret edecek."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Burada bizim için de bir sorun var. Diyarları yeniden birleştirmeyi başarırırsak Thalyria'daki

insanlar Griffin ve beni Alfaları olarak kabul edecekler mi? En azından aramızda, üç krallıktan ikisini kapsıyoruz.

"Ya Delta Tarva'nın kardeşi onu destekliyorsa?" Soruyorum. "Ya onu başından savması için ona bir ordu verirse? Sintan tahtını kazanırsa, Alpha Tarva yan kapıdan bir müttefik kazanır. Birlikte, rakip Fisa'dan daha fazlalar."

Helen bakışlarını kaçırıyor, annelik onu elle tutulamayan ipinden çekiyor. "Mümkün. Her iki şekilde de savaşa hazırlanmanızı öneririm."

Sırtımdan aşağı bir ürperti kayıyor. *Bedenler üzerime saçıldı. Alemler yok edildi.* "Acantha ve Drakonları bizim için geliyorlar, değil mi?"

Helen başını sallar. O bilmiyor. "Öyleyse, yakın olduğunu sanmıyorum. Delta Tarva, Sinta çevresinde hâlâ gizlice delegasyonlar dolaşıyor ve Tarvan kraliyetlerinin, yaklaşan Agon Oyunları'nı hazırlamaları gerekiyor. Ev sahibi olarak, yarışma bitene kadar bir hamle yapabileceklerinden şüpheliyim. Oyunlar görmezden gelinemeyecek kadar büyük ve popüler."

Başka bir deyişle, hazırlanmak için yeterli zamanımız var. "Uyarı için teşekkürler."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, uzaklaşmaya hazırlanıyor.

Helen'e eski kötü günleri hatırlatması gereken acımasız bir gülümseme takındım. "Yılanlara dikkat et."

BÖLÜM 6

"Kuzeniniz GERÇEKTEN DELTA TARVA'nın kardeşinin tahtı için teklifte bulunmak yerine bize saldıracağını mı sanıyor?"

Piers, aile yemeğinin olağan eğlencesine aniden son verir. Griffin ve Carver arasındaki kardeşin ellerinde kalıcı mürekkep lekeleri var. Çok okuduğu için bazen akşamları gözlerini kısıyor. Boyu, siyah saçları ve arduvaz rengi gözleri ile Piers, kas ağırlığı kazanır ve güneşte daha çok dışarı çıkarsa Griffin'e çok benzerdi. Adil olmak gerekirse, Piers Gama Takımı'nı Sinta Şehri çevresinde yeterince sık devriye gezmeye götürür ve kışladaki askerlerin eğitimine katılır. Zindedir, kılıç kullanmayı ve ata binmeyi bilir ve hatta Griffin'in altında ordunun ikinci komutanı, ama özünde bir bilgindir.

Masanın etrafındaki diğerleri -Griffin, ailesi ve kardeşleri- cevabımı dinlemek için yemek yerken ve konuşurken duruyorlar.

"Mantıklı," diyorum. "Tarvan paralı askerleri bize güneyde kiralık bir Dev ile saldırdı, bu da çok fazla altın harcamak anlamına geliyor. Ve birisi tüm Tarvan kabilesi ile Ios'ta tekrar denedi. Bu etki ve derin cepler gerektirir. Acantha Tarva'da ikisi de var. Helen'e göre şimdi de Sintan soylularını kazanmaya çalışıyor. Eğer bu doğruysa, ki bence öyle, krallık yemeği bir gün erken gelmedi. Magoi seçkinleri hepinizi şahsen görmeli ve hedeflerinizi ve neye benzediğinizi anlamalı. Bence önemli bir destek aldın." *Tanrılara şükür.* "Bu, onun komplosunun hala bir sorun olduğunu söyledi."

Griffin başıyla onaylıyor. Akşam yemeğine çağrılmadan önce birbirimizi selamlamak için neredeyse hiç zamanımız olmadı ve o hala iki günlük seyahatten dolayı buruşmuş durumda. O ve Carver, Helen ve ailesinin evine kadar eşlik etti, eskortları iki aile arasında daha fazla işbirliği için açık bir arzu olduğunu kanıtladı. Agatone ve Urania'nın yeni Sintan kraliyetleri onlara böyle bir iyilik işareti

gösterdikten sonra Delta Tarva'ya ortak olmaları şaşırtıcı ve aptalca olurdu. Aptal değiller.

"Konumumuzu içeriden zayıflatmaya çalışırken Acantha'nın güçlerini toplaması yüksek bir ihtimal. Bize bir Tarvan ordusuyla, kendi Magoi'siyle *ve bizimkiyle vurursa, boyun eğeceğiz.*" Griffin elini masaya vurarak yumruk yapıyor. "Ordum krallığı korumak için yayılmış durumda. Yeni kazandığımız bir savaşta yüzlerce asker kaybettim. Cat ve ben olmasak bile, hepiniz sihire karşı savunmasızsınız." Masanın etrafına bakıyor, ifadesi kapalı. Hırsı hiçbir zaman bencil olmadı ama bazen ailesini bu noktaya getirdiğine pişman olup olmadığını merak ediyorum. Ben olsam, bu masanın etrafındaki insanları kurtarmak için Sinta'nın yarısını bir Tepegöz'ün altına atardım ama Griffin öyle düşünmüyor.

"İşe almıyor musun?" Piers'e soruyorum. Son duyduğumda, önemli sayıda asker toplamıştı, çoğu Hoi Polloi, yeni yapılandırılmış bir diyarda mevcut olan ilerleme ve istihdam fırsatlarına hevesliydi.

Başını sallıyor. "Gelecek hafta Velos ve Kaplos'a gideceğim. Bundan sonra Skathos. Sonra daha güneye gideceğim."

Griffin hayal kırıklığı içinde, "Asker sahibi olmak bir ordu yapmaz," diyor. "İyi değil zaten. Silahlanmaları, eğitilmeleri, sevk edilmeleri gerekecek..."

İskeleler sertleşir. "Biliyorum. Bunun hakkında konuştuk. Planlarım var. Onları onayladın."

Griffin şarap kadehine bakıyor ve ardından içindekilere dokunulmadan bardağı ondan uzaklaştırıyor. "Çok uzun sürecek."

"Acantha Tarva, o olduğunu varsayarsak, Ios'ta büyük bir yenilgi aldı." Egeria, güvercini andıran doğası ve sessiz gri gözleri ile sanki havadan bahsediyormuşuz gibi sakin bir şekilde sebzelerin yanından geçiyor. Hâlâ Griffin'in ablasının Alpha olması gerektiğini düşünmüyorum, bu rol belli bir miktar acımasızlık ve merhamet gerektiriyor, ama o defalarca, başta benim takdir ettiğimden daha yetenekli olduğunu kanıtladı.

Egeria, "Acantha'nın yeniden bir araya gelmesi için zamana ihtiyacı olacak ve krallık yemeği sandığımızın yarısı kadar iyi

giderse, birkaç Sintan asiliyle onun çabalarını boşa çıkarmış olacağız," diye devam ediyor Egeria. "En güçlü Magoi'miz rehberlik için Agatone ve Urania'ya bakacaktır. Helen'in bebeğini, torunlarını teslim ettik. O yeni doğmuş çocuk *ellerime* düştü ve sağlıklı ve iyi. Helen kocasını parmağına dolamış ve bu bilgiyi Cat'e gönüllü olarak vermişse, bizi destekliyor. Bize destek olacaklar."

"Egeria'ya katılıyorum," diyorum.

Herkes bana bakıyor. *Ama* ya da *hariç* eklemediğimde , Egeria hoş bir şekilde şaşırmış görünüyor.

Anatole son lokmasını bitirir. Griffin'in babası ayağa kalktığında yemek de dahil her şeyi yıldırım hızıyla yapar. Yaşlanan vücudu artık bir zamanlar sahip olduğu kas ve güce sahip değil, ancak bir zamanlar Sinta'nın en zorlu savaş ağalarından biri olduğunu görmek kolay. Sinsi, ışıltılı bakışları zengin bir zeka, kurnazlık ve deneyime sahiptir.

"Piers planına bağlı kalmalı. İşe almaya devam edin." Anatole önce Piers'a sonra Griffin'e bakar. "Bu arada, sınırı emniyete alın."

Griffin ellerini açarak geriye yaslanıyor. "Hangi orduyla? Henüz yeterince eğitilmiş asker yok. Sinta Şehri'nden kimseyi alamam ve başka yerlerde konuşlanmış ancak yeterli sayıda insan var. Büyük şehirler düşerse, Sinta'nın geri kalanı da düşer."

Anatole, "İşgalci güçler sınırı geçemezlerse şehirlere ulaşamazlar" diyor. "Askerlerimizi en çok ihtiyacımız olan yere koyun."

Griffin başını sallıyor. "Çok riskli. Bu iyi bir fikir, ama asla işe yaramayacak. Piyadeler tüm sınırı kaplayacak kadar hızlı hareket edemezler. Geçilmesi gereken büyük boşluklar olacak."

"Ya monte edilmişlerse?" diye soruyor.

Griffin ve ben aynı anda "Yeterli at yok," diyoruz.

"İki atım var," diye gönüllü oluyor Kaia. Her zaman hevesli ve enerji dolu, koltuğunda öne doğru kayıyor. "Benimkini alabilirsin."

Spontane teklifi, göğsümde sıcak ve bükülen bir bıçak saplaması gönderdi. Atımı şimdi vermezdim ve kesinlikle on beş yaşında yapmazdım. Griffin'in en küçük kız kardeşi benim için

sürekli bir sürpriz. Düz siyah saçları ve gri gözleri Egeria'ninkileri yansıtıyor - daha mavi bir dokunuş ve Kaia'nın genç bakışında çok daha fazla vahşilik olsa da, onun hakkında hiçbir şey boyun eğmiyor. Bahse girerim hayallerinde Ejderhalarla savaşır.

Yanında Nerissa, Kaia'nın elini tutar. Buna karşılık, Anatole Nerissa'ninkini alır. Karı koca. Ebeveynler ve kızı.

İçimde duygular kabarıyor. kıskançlık mı Üzüntü? Aceleyle genişliyor ve bence öyle de değil. Kendine acımdan çok daha tehlikeli ve korkutucu bir şey olduğuna eminim. Korkunç bir umut duygusunun eşlik ettiği derin, mide bulandırıcı bir özlem olduğunu düşünüyorum. Bu *ben* olabilirim . kızı değil. O gemi uzun zaman önce Poseidon'un denizinde battı. Kızı değil... ama annesi.

"İkinin çok olmadığını biliyorum, ama ya Sinta'nın etrafındaki herkes aynısını yapsaydı? Hayvanları kiralayabilir ve tehlike geçtikten sonra geri verebiliriz." Kaia'nın yüzü aydınlanır. "Bunun sorumlusu ben olabilirim."

Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, boğazım birdenbire nefes alamayacak kadar kalınlaştı.

Anatole ona sabırlı bir gülümseme gönderir. "Bu cömert bir teklif, *glikia mou* ."

Onun tatlısı . Güneyli kabilelerin eski sevgilerini korumalarına bayılıyorum, kuzeylilerin asla söylemediği şeyler.

Kai iç çekiyor. "Fakat..."

"Ama insanlar geçimlerini atlarına bağlıyor. Neredeyse hasat zamanı. Önümüzdeki iki ay boyunca bir at, öküz ya da katır kalmayacak. Şimdi hayvanları almak sadece Sintanların bize karşı duyduğu iyi niyeti yok etmekle kalmaz, aynı zamanda tüm gıda kaynaklarımızı da tehlikeye atar."

Kaia sandalyesine çöküyor. "Kraliyetlerin daha önce yaptığı buydu. Her şeyi aldılar ve onlardan nefret ettik."

Jocasta tabağına peynir dolgulu bir çift zeytin koyuyor. "Peki bu bizi nereye bırakıyor? Acantha işgal etmeye karar vermeden önce orduyu kurmak ve düzgün çalışmasını ummak?"

"Evet." Piers uzanıp zeytinlerini çalar.

"Başka bir şey var." Griffin'e baktım, yaratıklardan yardım alma konusundaki konuşmamızı hatırladığına emindim. "Deneyebileceğimiz bir şey."

Gözleri kayalar gibi benimkilere yerleşmeden önce Griffin'in ruh halinin bozulduğunu hissediyorum ve o şimdiden oldukça gergindi. yılgınım. Çoğunlukla.

tehlikeye atıyorum. "Sınırdaki devriye gezen sihirli yaratıklarımız varsa, bu diğer alemlere ve hatta kendi insanlarımıza bile net bir mesaj gönderecektir. Kuvvet. Güç. Cesaret. Bizde olmadığını düşündükleri kaynakların kanıtı olacak. Cephaneliğimizde başka neler olduğunu merak etmelerini sağlayacak ve bu da onların bizi geçmekte tereddüt etmelerine neden olacak. Yaratıklar hızlı hareket eder, işitmeleri keskindir, iri ve ürkütücüdürler. Örneğin bir Ipotane sürüsü, Sinta'yı neredeyse aşılmaz bir duvarın arkasından engelleyebilir."

Egeria şaşırması görünüyor. "Ama bizde Ipotan yok."

"Henüz değil." şarabımı yudumluyorum. Beyaz ve ekşi.

"Fisa'ya gitmek demek." Griffin'in sesi bir fırtına gibi. "Seni oraya yakın bir yerde istemiyorum. Onun yanında."

Anne. Evet, o bir zevktir. bardağımlı bıraktım. "Thalyria'yı fethetmek istiyorsun. Buna Fisa da dahildir. Sen varken ne yapmamı bekliyorsun? Ejderhamın Nefesini görmezden gelmek mi? Görünmez olma yeteneğim mi? Yalanları tespit etmek için mi? Büyü çalmak için mi? Yaratıklar, soylular ve Kahinler hakkındaki bilgilerime mi bakayım? Bıçaklarımı kullanmak yerine onlarla oynamak mı? Sadece seni beklemek mi? Sirke dönsen iyi olur," dedim hararetle. "En azından eğlenmiş olurum."

Griffin'e baktım. Griffin ters ters bakıyor.

"Bütün gün tatlı yiyip kendimi yelpazelemeli miyim?" Soruyorum. "Belki de geceliğimle? Sıkılırsam, dikkatimi dağıtmak için bazı sayfalarda arayacağım."

Griffin'in çenesinde bir kas seğiriyor. Belki de çok ileri gittim.

"Büyü çalabilir misin?"

"Görünmez olmak mı?"

"Yalanları tespit etmek mi?"

Sorular masanın etrafından geliyor. *Lanet olsun!* Tüm bunları Beta Ekibi üyeleri dışında herkesten bir sır olarak sakladığımı unutmuştum. Griffin ve Carver dışında, kraliyet ailesindeki herkes benim insanları mistik bir şekilde okuyan bir kahin olduğumu düşünüyor.

Sonraki saniyede, umursamadığımı fark ediyorum. onlara güveniyorum. Bana ihanet etmek Griffin'e ihanet etmek anlamına gelir ve ailesi bunu asla yapmaz. Bu bilgiyi yakın tutuyorum, tıpkı Griffin'in ne olursa olsun beni sevdiği bilgisi gibi. İkimiz de kızıyoruz. İkimiz de üstesinden geliriz. Bu arada, belki bana şaplak atmasını sağlayabilirim.

Tamamen uygunsuz bir sırtımayı gizlemek için görünmez oldum.

Nefes nefese!

Yüzüm kontrol altına alındığında tekrar görüş alanıma giriyorum.

"Gerçekten faydalı," diye duyuruyorum. "Neden bu kadar geç geldiğimi merak ediyorsan, krallık akşam yemeği gecesinin yarısını görünmez olarak ve yalanları tespit ederek geçirdim. Ne zaman bir yalan duysam içim alev alev yanıyor ve sonra gerçek, tüm vücuduma, özellikle de kafama küçük, acımasız yumruklar gibi çarpıyor. Bir yuh oldu."

Aile gözlerini bana dikmiş - ki bu her zaman tatmin edicidir.

Griffin'e döndüm. İfadesi taşlı ve okunamaz, ancak çılgınca bir tahminde bulunmam gerekse bile, uğursuz olduğunu söyleyebilirim.

Burada Cerberus'a soneler yazmak için kalmıyorum, dedim ona. "Bir nedenden dolayı Kingmaker olarak adlandırıldım. Seninle gidiyorum."

Griffin'in gözleri kararıyor. Bana söz veren bir bakış attı... *bir şey*.

"Kingmaker," diye yankılanıyor Piers bir sarsıntıyla.

Beni duydu, değil mi? Şaşırmadım. Bir sürü eski parşömen okur.

"Tam olarak nereye?" diye sordu Egeria, endişeli bakışları Griffin ile benim aramda gidip gelerek.

"Buz Ovalarına," diye yanıtlıyor Griffin sertçe. "Büyülü yaratıkların olduğu yer orası."

Bütün ailesi bir ağızdan patlar. Etkileyici.

"Ama kuzeyde kendi Buz Ovalarımız var," dedi Carver sonunda tüm inkar ve tartışmaların üzerine. "Neden Fisa'ya kadar gidiyorsun?" Kafasını şaşkınlıkla sallıyor ve köşeli çenesine doğru kıvrılan birkaç tutam siyah saç salıveriyor.

Bence gerçekten demek istediği, *neden yakına gittiğimiz . bu ölüm tuzağı hiç mi?* Carver uzman bir kılıç ustasıdır, yalın, güçlü ve güçlüdür. Zeki ve hızlıdır, ancak sihir onu kendi unsurunun dışında bırakır - ve muhtemelen hiçbir savunma aracı olmadan.

"Çünkü İpotane, Buz Ovaları ile kuzey sınırimızdan uzak kuzeydoğudaki Olimpos Dağı'na kadar herhangi bir yerde olabilir. Sürünün yerini tespit etmemize ve onu nasıl tuzağa düşüreceğimizi söylememize yardım edecek birine ihtiyacımız var. Fisan sınırının hemen ötesinde, Donmuş Göl'ün güney kıyısında bir Kaos Büyücüsü yaşıyor. Sanırım bize yardım edebilir." *Daha da önemlisi, umarım Tanrılar yapar.*

"İpotan nedir?" diye soruyor Kai. O genç, güneyli ve Hoi Polloi - yaratıkları hiç duymamış olması için iyi nedenler.

"Onlar Centaurlar gibiler, sadece daha vahşiler. Daha büyük." Alçaltılmış kaşlarımın altından ona sert bir şekilde bakıyorum. "Karanlıkta asla karşılaşmak istemeyeceğin bir şey. Ya da gün."

Kaia'nın mavi-gri gözleri genişliyor ve merakla parlıyor. O kıkırdar.

"Kocaman toynaklarından birinden gelen tek bir darbe, bir adamın göğüs kafesini ezebilir. İnsan kafatasının hiç şansı yok. Uzun kuyruğunun tek bir hareketi, acı veren bir kamçının yüz kırbacı gibi geliyor. İki vuruş, derinizi ve kaslarınızı kemiklerinden ayıracak. Bir şahininkinden daha uzağı görebilen parlak, kehribar rengi gözleri ve bir mil öteden bir adamın kılıcını kınından çıkardığını duyabilen at kulakları vardır. Et yemezler ama ısırıklarını duydum." Kaia'ya

dişlerimi gıcırdatıyorum ve o yine kıkırdıyor. Muhtemelen şaka yapmamalıyım. İpotane şakaya gelmez.

"Birini gördün mü?" Kaia, sanki ölümcül bir İpotane sürüsünü kovalamak ona iyi bir fikirmiş gibi, sandalyesinin kenarına doğru kıpırdandı.

"Henüz değil."

"O zaman nereden biliyorsun?" o soruyor.

Sanırım yüzümü buruşturan gülümseme onu biraz korkutmuş olmalı çünkü gözleri hevesli parıltısının bir kısmını kaybediyor. "Uyku vakti hikayeleri." Annemin en sevdiği kısmı atlıyorum - nasıl birinin yalanlarını ispiyonlamasaydım, bir İpotane sürüsünü çılgına çevirecek ve sonra beni silahsız ve yalnız bir şekilde ortasına bırakacaktı.

Nerissa bana onaylamayan bir bakış atıp ardından Griffin'e döndü. "Bunlar yaklaşmanız gereken yaratıklara benzemiyor."

"Bu yüzden Kaos Sihirbazına ihtiyacımız var," diye açıkladım. "Böylece ortalıkta dolaşıp kendimizi öldürmeyiz."

"Kaos. Eğlenceli gibi görünüyor. Yine de pek güven verici değil." Carver, keçi peyniri dolgulu bir yufkayı alır ve eleştirel bir gözle inceler. "Onlara Ne-Bilmek İstediklerini Söyle Sihirbazı bulamaz mıyız?" O sorar.

Keçi peyniri- *gah* ! "Bunlardan herhangi birine sahip olsaydık hayat çok kolay olurdu," dedim kuru bir sesle.

"Bir Oracle'a ne dersin? Senden hoşlanmışa benziyorlar." Carver keçi vahşetini ağzına alıyor.

omuz silkiyorum. "İki tane gördüm ve ikisi de beni öldürmedi." Aslında, onlar daha fazla yardımcı oldular. "Ama Kahinler yargılamak ve büyü, silah ya da ölüm dağıtmakla ilgilidir. Sadece soru sorup cevap alamazsınız. Ve bir Kaos Sihirbazı-"

"Onun ortalığı dağıtmakla ya da kargaşa yaratmakla hiçbir ilgisi yok," diye sözümü kesti Piers.

göz kırpıyorum. Çatalımı bırak. "Belki benim için açıklamamı bitirmek istersin?" alaycı bir şekilde soruyorum.

Piers, sanki bu gerç ek bir davetmiş gibi yapar. "Bu durumda, kelime orijinal anlamına geri d oner. Kozmos şekillenmeden önce sadece Kaos vardı - biçimsiz d onen bir k t le."

"Bu dersi yeni aldım!" diye bağırdı Kaia. "Kaostan Gaia ortaya çıktı. Oğılu Uranüs, ilk dünyayı şekillendirdi. İkisinden, tüm yaşam yapıldı."

Piers başını salladı. "Diğerlerinin yanı sıra çocukları Titanlardı. Titanlar, Olimpiyat ılarımızı doğıurdu."

"Sonra Titanlar ve Olimposlular savaştı. Neden olduğından emin değılim." Kaia'nın yüzü düşüyor. " ğretmenim henüz o kısma gelmedi."

Piers'tan önce ben atlarım. "Titan kralı gücünü korumaya o kadar niyetliydi ki, büyümelerini ve onu devirmelerini önlemek için bebeklerini bütün olarak yutmaya başladı. Poseidon, Hades, kız kardeşleri - hepsi ambardan aşağı indiler, zarar görmediler ama gittiler. Bu, özellikle yenilmekten kurtulan ve ardından kardeşlerini serbest bırakan Zeus'un hoşuna gitmedi. Babasına Titan kralının herkesi kusmasına neden olan bir iksir verdi. Yeni Tanrılar ve Eskiler, Zeus ve kardeşleri sonunda babalarını öldürmeden önce acı bir şekilde ve küçük bir sonsuzluk için savaştı. Onların zaferi yeni çağın habercisi oldu."

Piers bana evren tarihindeki en uzun, en önemli savaşı birkaç cümleyle  zetlediğıme inanamıyormuş gibi bakıyor. sırtırım. Ben böyle zekiyim.

"Tanrıların Savaşını kazandıktan sonra," diye ekliyor Piers, görünüşe göre son söze ihtiyaç duyarak, "Zeus Titanları Tartarus'a sürdü."

Ah, Tartarus . O Olimpiyat ılar sonsuz azapla dalga geçmiyorlar. Sırf bunun için koca bir diyarları var. "Aslında," diyorum, çünkü Piers'in dışarıda bıraktığı bilgilerle, kuşkusuz masadaki biz aptallar için meseleleri basitleştirmek için iğnelemekten edemiyorum, "Titan kralı Cronus, Elysium'a gitmeliydi, gerçi o gitmedi." Bunu hak etmiyordu ve savaş lideri Atlas, gökleri sonsuza kadar ayakta tutmakla lanetlendi."

“Olimposlular iktidara böyle mi geldi?” diye soruyor Kai.

Başımla onayladım. Tüm bunları ve çok daha fazlasını onun yarısı yaşındayken biliyordum, ancak bu tür öğrenme Sinta'da ne öğretilir ne de ödüllendirilir. Güney Hoi Polloi, kuzey Magoi'nin tarımda olduğu gibi, genellikle antik tarih hakkında bilgi sahibidir. Ama şimdi Kaia'nın asil bir öğretmeni var ve ben sürekli olarak ailenin geri kalanı için bilgi boşluklarını dolduruyorum. Pekala, Piers için değil. Kütüphanede geçirdiği zamanla muhtemelen bana bir iki şey öğretebilirdi - bunu *asla* kabul etmem.

"Zeus ve Hera devraldı ve Dodekateon kuruldu - Olympus'u yönetecek on iki Tanrı. Zeus sonunda sıkıldı, insanı yarattı, birkaç dünya daha yarattı, vb. Elimi havada sallıyorum. "Bir grup ölümlü kadını ve en az bir Titan prensesini hamile bıraktı ve işte buradayız."

Anatole kırışmış bir kaşını kaldırıyor. "Buradayız?"

"Kedi'nin anlamı," diye açıklıyor Griffin, son zamanlarda krallık yemeğinde yaptığımız bir konuşmayı hatırlayarak, "Titan prensesinin bir oğlu olduğu. Zeus onu Tartarus'tan aldı ve onun için Thalyria'yı yarattı. O, bu dünyanın Kökeniydi ve ilk kralıydı. Kendi Yarı Tanrı çocukları onu yere serene ve sonra kendi aralarında savaşıma kadar hüküm sürdü ve sonunda Thalyria'yı üç diyara, Sinta, Tarva ve Fisa'ya böldü."

Griffin bana keskin bir bakış attı, bir zamanlar ben olan yapbozun kalan birkaç parçası düzgünce yerine oturdu. "Fisa'nın kraliyet hanesi, Köken ile hala kan bağı olan tek hanedir. Bu, Zeus'un Cat'in harika, harika, harika olduğu anlamına gelir..."

Elimi tekrar havada salladım. "Birkaç bin yıl geriye gidin."

"Büyükbaba," diye bitiriyor Griffin.

ona kaşlarımı çattım. "Sesinizi çıkarmak zorunda değilsiniz, o yüzden bu konuda suskun."

"Bu sadece..." Konuşmayı kesiyor, muhtemelen beni gücendirmeden inanılmaz derecede rahatsız edici olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"O fantastik!" Kaia sandalyesinde zıplayarak ağlıyor. "Kedi bir Tanrıçadır!"

Yüzümde sıcaklık yükseliyor. "O kadar ileri gitmezdim." *Gerçekten, yapmazdım.*

Anatole öne eğildi, onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyor. "Şok edici ve ilginç olsa da, bu yeni vahiy, bunların herhangi birinin Fisa'daki Kaos Sihirbazı ile ne ilgisi var?"

Piers araya girip şimşegimi tekrar çalamadan cevap verdim. "O, Tanrılar için bir kanal, özellikle Zeus. O tamamen deli. Onun bilgisi esasen Kaos, biçimsiz dönen bir küttedir. Her şey. Durmadan. *sonsuz kadar* . Tanrılar dinliyorsa ve cömert hissediyorsa, büyücünün odaklanmasına yardımcı olabilirler. Doğru yoldan gidersen sana her şeyi anlatabilir."

Piers şüpheli görünüyor. "Yani Büyükbaba Zeus sana yardım edecek mi? Size Ipotane'nin nerede olduğunu ve onlar tarafından nasıl katledilmeyeceğinizi söyleyeyim mi?"

Gözlerimi kıstım ve bardağımı kaldırıp hafif alaycı bir selamlayla Piers'e doğru eğdim. "İşte umut." bir yudum alıyorum.

"Cevap almanın doğru yolu nedir?" Griffin sorar, her zaman pragmatisttir.

İyi soru . "Anlayacağız." En son denediğimde, bunun yerine dünyanın kaderi kehaneti ile sıkışıp kaldım.

Akşam yemeğim aniden midemde bir mermer parçası gibi geldi. Bunu Griffin'e söylemem gerekecek.

Griffin, "Dört gün sonra yola çıkıyoruz," dedi. "Burada işleri düzene koymam, yokluğa hazırlanmam gerekiyor."

"Çok yakında!" Nerissa solgun.

"Ciddi misin?" Hırıltılar dışında her şeyi iskele. "Cat'in bir şey önermesi, onu yapman gerektiği anlamına gelmez!"

Carver, "Bu iyi bir fikir," diyor. "Harekete geçmek için çok uzun süre beklersek, Acantha Tarva yeniden toplanıp saldırabilir. Şimdi ayrılmak bize, bir sonraki hamlesini yapmadan önce Ipotane'yi sınırimıza alma şansı veriyor."

"Bu en akıllıca hareket tarzı olamaz." Piers, sanki biz yokmuşuz gibi Griffin'e tek başına hitap ediyor. "Daha büyük bir ordu kurabilirim. Ben çoktan başladım."

"Son başarılarımız Delta Tarva'yı uzun süre oyalamayacak," diyorum. "Belki birkaç ay. Şimdilik Agon Oyunları hazırlıklarıyla dikkati dağılacak ve gelenek, Tarvan kraliyetlerinin en azından son turlara katılmalarını ve ardından galipleri selamlamalarını emrediyor." Agon Games'in ne olduğunu açıklamaya gerek yok. Son derece popüler, kana susamış yarışma, yalnızca dört yılda bir gerçekleşir ve bundan birkaç hafta sonra, eşit derecede kana susamış Tarvan kraliyetlerinin ev sahipliğinde başlaması planlanıyor. "Birçok insan, özellikle Magoi, Oyunları çok ciddiye alıyor ve bir istila nedeniyle iptal edilmeleri, kolaylıkla ortalığı karıştırabilir ve Delta Tarva'nın istemediği bir kırgınlık yaratabilir."

Griffin hemen kabul eder. "Magoi desteği istiyor, öfke değil."

"Helen, Delta Tarva'nın Oyunlardan önce tekrar harekete geçmeyeceğini düşünmekte haklı. Sonra yağmur mevsimi olacak, bu da onu zorlayabilir," diye ekledim. Fırtınalar bize zaman kazandırabilir. "Fakat bundan birkaç ay sonra bile Piers'in ordusu hala yeşil olacak. İpotane ile bunun için endişelenmemize gerek yok. Onlar sınırı korurken, herhangi bir saldırıyı daha başlamadan durduracaklar."

Piers zar zor bastırılmış bir öfkeyle bana odaklandı. " *Eğer* geri dönersen. Ice Plains'e gitmek senin için bile aceleci. Griffin ve Carver'ı sürüklemek bile acelecidir."

bile mi? Griffin'i *sürüklemek* mi? "Kütüphanede oturup bütün gün okumalı mıyım ve sonra asla harekete geçemeyeceğim bilgileri akılda tutma yeteneğimle insanları şaşırtmalı mıyım?"

Piers'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Belki de kibirli bir gösteriş yapmayı bırakıp insanları içine soktuğun tehlikeyi düşünmelisin."

" Aileni bu şatoya ben mi *getirdim* ? Tanrıların lanet olası tüm dünyasını ele geçirmeyi mi önerdim ? "

"Kedi! Dil!" Nerissa sert bir şekilde söylüyor.

ona bakmam Benim ifadem onu ürpertecekti.

Piers bakışlarımı tutuyor. Sesi öfkeyle düşüyor. "Sen gelmeden önce asla mümkün olmayacak gibi görünen şeyleri mümkün kılıyorsun."

"Geldin mi? kaçırıldım!"

"Semantik" Piers mürekkep lekeli parmaklarını havada sallıyor.

Çenem düşüyor. *Kelimeler önemlidir!* Her yalan *onu* içten dışa kızartırsa bunu bilirdi. "Griffin daha bana bakmadan bütün bir diyarı ele geçirdi. Bir vizyonu vardı. Bunu o sağladı." Piers'a soğuk bir bakış atıyorum. "Umut yasak mı şimdi? O parşömeni almadım."

Piers bana doğru eğiliyor, beni gölgeye atan geniş omuzlarıyla beni sıkıştırıyor. Beni yıldırmaya mı çalışıyor? *Ha!*

" *Umut değil , umutsuz* . Buz Ovalarında neredeyse hiç kimse hayatta kalamaz. Onlardan sağ çıkmak, sonra Tarva ile bir savaş, sonra Fisa ile bir savaş..." Başını sallıyor. "Hayatta olmaz."

Her *zaman* bir yol vardır, dedim şiddetle. "Sadece hoşuna gitmeyebilir."

"Savaş, Kedi," diye hırladı Piers. "Gerçekten nasıl olduğunu biliyor musun? Kanayan sadece diğer taraf değil."

Eleni, göz kamaştırıcı bir yaz güneşi altında yanardöner bir yusufluk gibi bilincimde uçuşuyor. gülüyor. Ölme. "Gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Ya da kimi kaybettiğimi."

"Yeter!" Griffin'in yumruğu şaşırtıcı bir gümbürtüyle masaya çarptı. "Hala orduyu kuruyoruz. Buna ihtiyacımız var. Ama İpotane muazzam bir varlık olurdu, özellikle de hızlı hareket edip onları Agon Oyunları başlamadan önce buraya getirirsek. Sintan kanını bağışlayabilirler."

Ya da seninkini dök, diye mırıldandı Piers.

Griffin, kardeşinin itirazlarını bastıran, tam bir Alfa bakışıyla susturur. Granit gözlerindeki doğuştan gelen baskınlık, tartışmaya anında bir son veriyor.

"Kimi alacaksın?" Nerissa endişeyle sorar.

"Ben," diyorum, sesim tamamen tavizsiz.

"Ve ben." Carver'ın tonu benimkine uyuyor.

"Beta Ekibi," diyor Griffin, düz bir sesle.

Tartışmasızdır. Harika. Her ne kadar görev için vazgeçilmez olsam da.

Jocasta'nın boğazı gergin bir kırlangıçla hareket eder. Mavi gözleri bana döndü ve sonra kucağına düştü. Flynn için endişeleniyor mu?

Kaia oturduğu yerde zıplıyor. "Keşke gidebilseydim."

"Numara!" tüm masa aynı anda bağırır.

Omuzları çöküyor. "Öğretmenimin ne kadar sıkıcı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O huysuz. Üzerinde gerçek kabuk var." Kaşlarını çattı. "Bir kabuk gibi. İnsan olduğundan emin değilim."

Bu kadar. Bu kızların kurtarılmaya ihtiyacı var. Ve Tanrılar bana yardım etsin, Piers'tan uzaklaşmam gerekiyor yoksa onu neredeyse bir tür kazayla sakatlayabilirim. "Dört gün mü dedin?"

Griffin başını salladı.

"Jocasta ve Kaia'yı bir süreliğine dışarı çıkarabilir miyim?"

Griffin tamamen hareketsiz kalıyor. Asla iyiye işaret değil. "Neresi? Ve 'bir süre' ne kadardır?"

"Çok uzak değil ve sadece üç gün. Sinta Şehri'nin kuzeyindeki ormana. Bir gün dışarı çıkmak, bir gün bildiğim bir yeraltı mağarasını keşfetmek ve bir gün geri gelmek için. Hazır olduğun gün Donmuş Göl'e gideceğiz."

"Numara." Griffin kafasını yana doğru kesiyor. "Çok tehlikeli."

Griffin, birinin beni çalmaya ya da öldürmeye çalışmasından tamamen mantıksız olmayan bir korku yüzünden onsuz benden hoşlanmıyor. Kız kardeşlerini karışma ekleyin, daha da kötü. "Carver'ı yanımıza alacağız." Umutla Carver'a bakıyorum.

Griffin başını iki yana sallıyor. "Carver'a burada ihtiyacım var."

"O zaman bize Kato ve Flynn'i ver."

Zaten inatçı olan çenesi sertleşiyor. Kollarını kavuşturmak üzere. Ondan sonra kaşları çatılacak ve ona hayır demek için başka bir sebep düşünmesi için zaman vermek istemiyorum.

"İyi olacağız, Griffin. Ejderhanın Nefesi ile doluyum ve sen daha gözünü bile kırpmadan geri döneceğiz."

Sadece gözlerimi kırıştırdım, dedi kollarını çaprazlayarak.

Derin bir nefes alıyorum. Bu biraz incelik gerektirecek, bende çok az olan bir şey var.

BÖLÜM 7

AYRILAMIYORUM. _ GRIFFIN yerinden kıpırdamayacaktı ve ondan ayrı kalmak istemediğimi fark ettiğimde inatçılığının boyutu beni deli etmek üzereydi . Tartışmayı bıraktım ama pazarlıksız olmaz. Kale ormanlarında üç gün, kendi kalın duvarlarımızın arkasında güvende. Soru yok. Bizi kontrol etmek yok. Erkek yok. Huysuz öğretmen yok. Her gün hava kararmadan şatoya dönüyoruz ki bu benim için gayet iyi. Banyo, sıcak yemek ve ardından Griffin alıyorum.

"Yaptım!" Jocasta bağırır.

Hedefe gülümsüyorum. Bıçağı ortada değil ama oldukça yakın.

"Benim sıram." Kaia kendini ikisine de gösterdiğim şekilde konumlandırıyor, hareket akıcı ve artık otomatikti. Elindeki kızarık derinin nasıl tahriş olması gerektiğini tamamen görmezden geliyor ve bıçağının uçmasına izin veriyor. Ölü noktaya yapışıyor ve tezahürat yaparak yukarı ve aşağı zıplıyor.

Uzun, alçak bir ısıklık çaldım ve onu gururla kıpkırmızı yaptım.

Bu bizim dışarıdaki son günümüz ve ikisi de sık sık göz kamaştırıyor. Birkaç adım daha geri gitmenin veya yandan nişan almanın zamanı geldi.

"Yine de, bu yenisini yapmak yerine her zamanki antrenman aralığını kullanmamız gerektiğini düşünüyorum." Kaia'nın doğal olarak parlak gözleri rüya gibi oluyor. "Kesinlikle Kato'yu o şekilde görürdük. Ve Flynn," diye ekliyor sonradan aklına.

Hımm . Sayfaları öperek etrafta koşturmasına şaşmamalı. O zaten aşık.

"Onlardan kaçınmaya çalışıyoruz, unuttun mu? Bu bir sır." Jocasta tekrar fırlatmaya hazırlanır.

Kato zaten biliyor. Beni şehre götürdü ve hedef talimine başladığımız sabah kızlara birer bıçak seti aldım. Bıçaklar, uçta çift

kenarlıdır ve kavrama için sinirle sarılmış şık metal kulplarla orta ağırlıktadır. Korkunç derecede pahalıydılar çünkü sinirler, oyun oynamayı seven gnome benzeri yaratıklar olan Kobaloi'den geliyor. Satıcı, sinirin yaratığın büyüsunü koruduğunu ve bunun her zaman faydalı olduğunu söyledi. Ben de kendime bir set aldım. Umarım bıçaklar *bize oyun oynamaz* .

"Neden bir sır olması gerektiğini anlamıyorum. Bize de öğretebilirlerdi. Kılıçlarla." Pembe, Kaia'nın yanaklarını dolduruyor ve Kato'nun ona doladığı güçlü kollarını ve ona doğru hareket yolunu gösterirken onun iri vücudunu arkadan kavradığını hayal ettiğini hissediyorum. Yaşına göre uzun, Jocasta'dan da benden de uzun ve Kato kadar siyah saçlı. Birbirlerine çok yakışacaklardı.

Ah! Ne düşünüyorum? Onun için çok yaşlı.

kaşlarımı çattım. Ne düşünüyor ?

"Aslında ikisi de kılıcı tercih etmiyor." Kaia'ya hedeften daha uzakta durmasını işaret ediyorum. O kadar iyi ki çok yakın mesafedeki her şey sıkıcı olmaya başlayacak. "Ve bıçaklar iyi bir başlangıç. Daha hafifler, gizlemeleri daha kolay ve kimsenin çok yaklaşmasına izin vermeden kendinizi savunabilirsiniz." Yoksa çok yakınlar ama biz bıçaklamaya değil fırlatmaya çalışıyoruz.

Kaia geri çekilip tekrar hazırlanırken ben Jocasta'ya pozisyonunda yardım ediyorum. Yüksek ve sağa atma eğilimindedir. Omuzlarını yeniden konumlandırıyorum ve kolumu bileğinden tutarak yavaşça uzatıyorum. Kollarımız düz olduğunda, "buraya gidelim," diyorum, "uç, gitmek istediğiniz yeri gösterdiğinizde."

Kaia, atmadan önce dinler ve küçük bir ayarlama yapar, çılgın dönüşlerden kaçınmak için bileğini sert tutar. Hedefe sabitlediğimiz kırmızı ebegümeci çiçeğine boğa gözü gibi vuruyor ve bir çığlık atıyor. Zıplıyor ve bana sarılıyor.

"Sen doğalsın." Beceriksizce sırtını sıvazlıyorum.

"Keşke Kato bunu görebilseydi." O kadar geniş sırtlıyor ki azı dişlerini görüyorum. "Etkilenirdi."

Jocasta nazıkçe ama kararlı bir şekilde, "Kato senin yaşının iki katından fazla," dedi. "Ve o onaylamaz."

Aslında Beta Ekibinin dört erkek üyesinin aşırı korumacı *grrr* faktörü göz önüne alındığında -ki bu da onlardan biri olmadan eskort olarak alışverişe gidemeyeceğim anlamına geliyordu- her şey hakkında oldukça kayıtsızdı. Sonra tekrar, ona hayati bir savunma tekniğinden ziyade prensesler için eğlenceli yeni bir hobi olarak sundum.

"Neden?" diye soruyor Kai. "Flynn onaylar mı?"

"Hayır, yapmazdı." Jocasta, sanki yarım limonu ısırılmış ve bir tohumda dişini kırmış gibi görünüyor.

"Ama Cat'in bıçakları var. Ve bir kılıç. Birlikte savaşırılar. Onlar bir takım."

Jocasta yardım için bana bakıyor. Keşke yapmasa. Kelimelerle aram pek hassas değildir.

Elimde bir bıçağı çevirdim, sinirlerle kaplı kabzası ritmik, donuk gümbürtülerle avucuma çarpıyordu. Keşke onu sirkte arkadaşım Vasili'nin yaptığı gibi dikey olarak çevirebilseydim, kabzası elimde dönüyordu, ama her zaman hemen eğiliyor. "Fark şu ki, onlara bu şekilde geldim. Yetişkin bir kadın. Zaten bir savaşçı. Kendimle baş edebileceğimi biliyorlar ve isabetlerden payımı aldığımı ve onlar için daha güçlü olduğumu gördüler." Yeni bıçağımın ucuyla ikisi arasında ileri geri işaret ediyorum. "Sen ise onlara küçük bir kız bebekken geldin ve senin büyümeni izlediler. İlk yağmurlardan sonra senin dizlerini sıyırıp çamurda oynadığını görmüşler. Ağaçlara tırmanmana yardım etti. Seninleyken tek düşünceleri sığınmak ve savunmak. Kendinizi korumanıza izin vermek akıllarına bile gelmez."

Kaia'nın genç yüzü buruştu. "Bu iğrenç bir şekilde adaletsiz."

"Bu erkekler. İnatçı." bıçağımı fırlatırım. Bıçak, çiçeğin kalbinde Kaia'ninkine sürtünüyor.

"Griffin sana böyle mi davranıyor?" diye soruyor Kai.

burnumu çekiyorum "Deneyebilir."

Her ikisi de kelime seçimime sırtıttı. "Artık resmen ailedensin. Sloganımızı benimsediniz," diyor Jocasta.

İçim ani, şiddetli bir dalış yapıyor. Griffin bunu bundan çok daha resmi hale getirmek istiyor.

Dikkatimi bu endişe verici düşünce dizisinden uzaklaştırmak için arkamı döndüm, ayağımı Kaia'nın arkasına kaydurdum ve vücudunun üst kısmını sertçe ittim. Kaia yerdeyken kolumu Jocasta'nın boynuna doladım ve onu vücuduma doğru çekerek havasının çoğunu kestim. Gıcırıyor ve ön koluma tokat atıyor.

Gülerek onu bıraktım ve başımı sallayarak geri çekildim. "En azından ayak parmaklarıma basmalıydın ya da kaburgalarıma dirsek atmalıydın."

Jocasta bana dik dik baktı ama ağzı sanki gülümseyecekmiş gibi hareket ediyor. Kaia gülümseyerek ayağa kalktı. Kendini silkelemekten çekinmiyor. İkisi de kızarmış ve darmadağın.

"Karanlıktan önce zamanımız var. Sonunda ikinize tunik ve pantolon giydirdim, o yüzden denge ve boğuşma üzerinde çalışalım." Dövüş pozisyonuna geçiyorum. "Sana birini nasıl yere indireceğini ve orada tutacağını göstereceğim. O zaman ben yokken birbiriniz üzerinde pratik yapmanız gerekecek."

Rahatsız edici bir şekilde hevesli görünüyorlar ve neye başladığımı ve yeterince yalnız bırakmalı mıyım diye merak ediyorum.

Dördüncü gün kahvaltıdan sonra Athena avlusunda toplanıyoruz. Griffin ve ben zaten bindik, ancak Beta Ekibinin geri kalanı—Kato, Flynn ve Carver—hala vedalarını bitiriyor, son teçhizatlarını kuşanıyor ve atlarını hazırlıyor. Yanılmıyorsam, Flynn yavaş hareket ediyor çünkü alçaltılmış kumral kaşlarının altından Jocasta'ya ihtiyatlı bakışlar atmaya devam ediyor. Uzun, uzun bacaklı yürüyüşü her zamankinden daha yavaş olan Carver, ailesini şatonun zemin katını süslü bir mermer kurdele gibi saran gölgeli kemerlerin altında daha yeni bıraktı. Ve tamamı sarı saçlı, mavi gözlü ve kaslı Kato, sıradan bir amaç ve aslan gibi bir tembellikle hareket ediyor - adımlarında acelesiz ama güçlü ve doğası gereği eyleme hazır.

Yolculuğun risklerine rağmen, hiçbiri ayrılmak için gerçek bir aciliyet hissetmiyor gibi görünüyor.

Vedalarda oyalanmayı sevmiyorum ve gecikmeleri bana pantolonumda karıncalar varmış gibi hissettiriyor. Eyerde zıplamaya başlamamak için yapabileceğim tek şey bu. Panotii biraz şampiyon oluyor, ben de öyleyim. Yana doğru sekiyor ve Kahverengi At'a çarpıyor. Kahverengi At bir santim kıpırdamıyor ve bize sakın, akıllı gözlerle bakıyor. Binicisine o kadar çok benziyor ki neredeyse güleceğim.

Gülümsemeyi tutamayarak gözlerimle Griffin içiyorum. Aslında, her zaman Griffin'e bakarım. Onu daha da fazla düşünüyorum ve her yaptığımda, kalbime vahşi bir adrenalın tekmesi gibi geliyor. Dikkat dağıtıyor. *Dikkatini* dağıtıyor.

Tenimin altına ürpertici bir sıcaklık yayılıyor. "Dört nala gitmek için sabırsızlanıyorum." Ios'tan beri şehir surlarının dışına çıkmadım. Panotii ve benim bacaklarımızı esnetmemiz, kilometrelerce öteyi görmemiz ve rüzgarı yüzümüzde hissetmemiz gerekiyor. Bir at için iyidir. Kafese kapatılmış bir insan için bu katartıktır. Sinta Kalesi ve arazisi büyük, güzel ve Griffin'le dolu olabilir, ancak bazı yönlerden hala bir kafes. Gerçek özgürlük sadece kendine cevap vermek ve kimseden sorumlu olmamaktır. Bu ahlaki bir boşluk olduğundan, gerçekten kötüler dışında hiç kimse gerçekten özgür olamaz.

Annem böyle hissediyor olmalı - özgür.

Panotii dans etmeye devam ediyor ve ben onu sakinleştirmeye çalışarak zarif, kestane rengi boynunu okşuyorum. "Panotii de kaçmak istiyor."

"Kendinizi yakacaksınız." Griffin'in gümüş rengi gözleri bir uyarı işareti taşıyor. "Ve seni kovalarken bizi yakacaksın. Gidecek çok yolumuz var."

ekşi bir surat yaparım. "Sana hiç mantığın sesinden nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Kızgınken çok sevimli olduğunu söylemiş miydin?"

kaşlarımı çattım. "Asla sevimli değilim."

"Haklısın," diyor alaycı bir ciddiyetle. "Çok korkutucusun. Özellikle de yanağında sıçrayan o kıvrımla."

Aptal kıvrımı kulağımın arkasına ittim. Dalgalı saçlarım, yağışlı mevsimin yaklaşmasıyla daha da asi bir hal alıyor. Haftalardır ilk kez hava kapalı ve havadaki nemin kokusunu alabiliyorum, bir şekilde hem boğucu hem de ferahlatıcı, sanki bir bulut kavrulmuş arazinin üzerinde patlayacakmış gibi, ama Tanrılar bir hançer saplamaya pek hazır değiller. henüz içinde. Saçım farkı bilmiyor. Örgümde sıkıca duramayacak kadar kısa olan herhangi bir şey şimdi zevkle fırlıyor ve kafamın her tarafında kıvrılıyor.

Alışkanlıktan, bıçaklarımı kontrol ediyorum. Eski takımım birden fazla kemer köprüsünden sarkıyor. Yeni takımım, uyluklarımı çevreleyen düz deri kayışlara sabitlendi. Kılıcım, Griffin'in benim için yaptığı bir askıda sırtımda, kolsuz, dar bir kabukta üst bedenimi omuzlardan bele kadar saran kalın yaban domuzu derisi zırhıyla birlikte. Doğrudan bir vuruş deriyi delecek, ancak kollarımdaki yeni vambrace'ler gibi dilimlere veya bakış darbelerine karşı koruma sağlayacak.

Griffin'e çok gergin ve içine kapanık olacağımı söyledim, ki öyleyim ama o sabit, inatçı sesinde, savaşçılarla birlikte binmek istiyorsam ekipmana sahip olsam iyi olur, diye ısrar etti.

Yürümeye başladığımdan beri bunların hiçbiri olmadan savaştığımı biliyor, ama onu sevdiğim için onu eğlendirdim. Görünüşe göre, çiftler böyle çalışır. *uzlaşma* . Ah! Şimdi o kadar çok metal ve deri beni ağırlaştırıyor ki neredeyse ata binemiyordum.

Bu kıvrım geri sekiyor ve Griffin eğilip tekrar kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Korkunç," diye mırıldandı ve sesindeki bir şey, sanki sıcak, sert bir parmak ucunu omurgamdan aşağı indirmiş gibi titrememe neden oldu.

"Fisan balıkçı köyünde bana Korkunç Talia derler."

Bir gece yarısı kaşı yukarı kalkar. "Söyle."

Panotii arka tarafını tekrar savurduğunda, toynakları avlunun mermerine sabırsız bir ritimle vurduğunda, eyerimin derinliklerine yerleştim. "Buz Ovaları'nın alemlere girdiği ve genellikle en sert kar

tozunu bile görmeyen toprakların üzerinde buzla kaplı olduğu, yaklaşık on yıl önce olağanüstü soğuk bir kıştı. Kuzey ormanları buz sarkıtlarıyla sarkıyordu ve korkunç yaratıklar, her zamanki oyun alanlarını kilometrelerce uzatarak, donu alemlere kadar takip etti. İnsanlar korkmuş, üşümüş ve aç - bu tür şiddetli hava koşullarına tamamen hazırlıksızdı.

"Kıyıdaki bu köyde, kuzeyin büyü dolu sularından dev, çılgın bir ahtapot geldi. İştahı çok büyüktü ve tüm balıklarını yemeye ve yeni topraklarına geçmeye cesaret eden tekneleri parçalamaya başladı. Bütün köy yavaş yavaş açlıktan ölüyordu. Eller ve karınlar boş. Umutsuz gözler. Ağlayan bebekler. Durumlarını duydum, oraya gittim ve devasa dokunaçlı canavarı yakaladım - tahmin edebileceğiniz gibi, kendim için büyük bir risk aldım - ve onu çıplak ellerimle uzuvlarından ayırdım. Yolmak." Bir bacağını çekip omzumun üzerinden atıyormuş gibi yaptım. "Yolmak." Bir sonrakini diğer omzunun üzerinden atıyorum ve hayali topraktaki hayali uzuv sıçramasını izliyorum. "Sekizinci ve son ayağa geldiğimde yaratık bana kederli gözlerle baktı ve 'Sen gerçekten korkunçsun' dedi ve sonra acıklı, jelatinimsi bir yığın halinde öldü."

Griffin kahkahalarla patlıyor, bu ani ses Brown Horse'un bile kulaklarının seğirmesine neden oluyor. Büyük, derin dalgalar halinde ondan yuvarlanıyor ve gülünç sırtmam Korkunç Talia'yı anında mahvetse de ben de gülmeden edemiyorum. Günlerdir ilk defa böyle mutlu görünüyordu. Geniş gülümsemesi, gözlerinin köşelerde kırışması, irislerinin etrafındaki gümüş astarı ortaya çıkarma şekli - bu, sevişmenin yoğunluğundan ya da sadece ikimizin birbirimize sarılı olduğumuz zamanlardan farklı bir zevk. . Onun sadece eğlendiğini görmek hoşuma gidiyor. Bunun sebebi olmayı seviyorum.

"Ahtapotlar ılık suda yaşar Madam Korkunç. Ve *dokunaçlı* bir kelime bile mi?" Griffin hala kıkırdayarak soruyor.

"Tabiki öyle. Kelepçeli ile *kafiyeli* ." Ona anlamlı bir bakış attım, aklım doğrudan bileklerimi kavrayan büyük eline atladı, ama yüzüm yanma noktasına kadar ısındı, bu da etkiyi mahvetti.

muhteşem . Catalia Fisa, baştan çıkarma ustası.

Yine de Griffin'in parıldayan gri gözleri ilgiyle yanıyor. Beni atımdan indirmeye ve birkaç saatliğine ayrılmayı unutmaya hazır görünüyor.

Belki de *baştan* çıkarma ustasıyım!

Tüm vücudumu uğuldatan alçak bir sesle eğildi ve dudaklarını benimkilere değdirdi. Bu yeterli olmadığında, çünkü asla yeterli değil, boynumun arkasını sıkıyor ve ağzını daha sert bastırıyor. Öpüşmemiz bir ritim içinde hareket etmeye başlıyor. Parmakları enseme sıkılaşıyor. Onu içinize çekiyorum ve tadının tadını çıkarıyorum ve geri çekildiğinde tepeden tırnağa karıncalanıyorum.

" Gerektiğinde *korkunçsun* . Ve son derece özverili." Griffin başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Okurduğun o saçma hikayede bile insanları savunuyordun, başkalarını kendi önüne koyuyordun. Aksini iddia etmeyi seviyorsun ama anlamıyor musun? Sen kalkansın ve ben kılıcım. Birlikte yeni bir dünya kuracağız."

Kalbim bir an askıda kaldı ve sonra tekrar şiddetle atıyor. Korkuyla... *beklentiyle mi* karışıyor ? "Bunu uydurduğumu kim söyledi?"

Griffin sırtıttı ve beni tekrar öptü. Geri gülümsediğimde dişlerimiz hafifçe tıkırdadı. Sonra dudaklarımız ben başımı indirene kadar yapıştı.

bir bütün oluşturuyor muyuz? Yoksa birbirimizi iptal mi edeceğiz? Ya o kalkansa ve ben kılıçsam? Ya onu ve diğer her şeyi kırarsam?

Kulaklarımda boğuk bir tıkırtı, diğerlerinin nihayet monte edildiğini ve hazır olduğunu söylüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve bize doğru gelen adamları görüyorum.

Carver yanımda çiziyor. Kato ve Flynn arkada kalıyor. Griffin'in işaretiyle kapı yükselir. Kraliyet ailesinin geri kalanı bize tekrar sesleniyor ve el sallıyor. Kısaca geri el salladım ama bir veda daha fazla oyalanmadım. İlki yeterince zordu. Tek ben olduğumu düşünmeme rağmen, sivri uçlu parmaklık, kalenin ana kapısının yüksek dikdörtgenine yavaş yavaş tırmanışını bitirirken bir daha

dönmüyorum. Geriye bakmanın korkunç bir fikir olduğu evrensel olarak kabul edilmiyor neden bilmiyorum. Sadece ilerlemeyi çok daha zor hale getiriyor.

"Artık öpüşmemiz bittiğine göre," diye mırıldandı Carver, "sonunda gidebiliriz."

Sifonu çekip koltuğumu ayarlıyorum, görünüşe göre düşürdüğüm dizginleri yerden alıyorum. Griffin küçük kardeşine somurtkan bir bakış atıyor ve sonra topuklarını Kahverengi At'ın yanlarına bastırarak büyük hayvanı harekete geçiriyor.

Panotii benden herhangi bir talimat almadan takip ediyor. "Öpüştüğümüzün farkında değildim ," diye alay ettim Carver'ı, geride bıraktığımız insanları ve yerleri aklından çıkarmaya çalışarak.

Carver homurdanıyor. "Tanrılar korusun."

Kaşımı kaldırıyorum. Genelde flörtözdür, gerçi daha önce hiçbir kadına ciddi ciddi baktığını görmedim ve kesinlikle bana da. Kendime Griffin'in aşırı kıskançlığından kaçınmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını söylesem de gücenmem gerektiğine oldukça eminim.

Şimdi Griffin homurdanıyor.

Kato, "Kadınları öpmeyi seviyorum," dedi. "Yüzlercesini öpeceğim." Elini Sinta City'nin kiremitli çatılarına doğru süpürdü. "Bütün şehir."

Bu kulağa hijyenik gelmiyor, dedi Carver alaycı bir tavırla.

Kato bana göz kırpmıyor. "Ve eğlence."

gözlerimi deviriyorum.

Kato, sarışın kafasını Carver'a doğru eğiyor ve bana alçak bir sesle, "Kılıcını kullanmadığı için hüsrana uğradı," dedi.

biraz boğuluyorum. Yine mi metafor?

Carver kuru bir sesle, "Hepimiz etraftaki en iyi kılıç ustası olduğumu biliyoruz," dedi.

Bundan şüpheliyim. Param Griffin'de - bu gerçekten bir metafor *değilse* . Gerçek kılıç oyununda Carver yenilmez.

"Bu sadece kılıçla ilgili değil. Nasıl kullanılacağını bilmekle ilgili," diyor Flynn bilgece.

Kato, yavaş ve alçak bir darbe taklidi yaparak, "Ve nereye yapıştıracağım," diye ekliyor.

Carver sonunda bir gülümseme kırar. Döndü ve bana baktı ama bu her zamanki gibi gerçekçi değil. "Bana kılıcını göster Cat, sana benimkini göstereyim."

Griffin'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, bu da Carver'ın her zamanki iyi mizahını geri kazanmanın uzun bir yolunu buluyor.

"Antrenmana ihtiyacın var, Cat. Kılıçları çaprazlamalıyız," diyor Carver.

onu görmezden geliyorum.

"Savunmalarımız ve hamlelerimiz üzerinde çalışın."

Onu biraz daha görmezden geliyorum.

"Zorlamanın gerçekten tek bir iyi yolu var."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama aslında dürtmeden performans göstermenin birçok yolu var."

gülmekten patladım. "İyi Tanrılar! Kaleden daha beş dakika bile çıkmadan kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Carver sırtıyor, zayıf yüzü aydınlanıyor. Alışılmadık huysuzluğunu sonsuza dek bir kenara bırakmış gibi görünüyor. Griffin her şeyi şaşırtıcı bir şekilde iyi anlıyor ve ben şatonun sınırlarından uzakta olduğum için o kadar mutluyum ki, açık saçık bir sohbete seve seve katılacağım.

Aslında bunu yine de yapardım.

Şehirden çıkarken bizi açık tarım arazileri karşılıyor, olgun ekinler havaya tatlılık katıyor, bu da güneşte kavrulmuş yabani kekik ve yol boyunca uzanan devasa, başıboş biberiye çalılarının daha keskin aromalarıyla çekici bir şekilde karışıyor. Uzakta zeytinlikler parılıyor, gümüşü yeşil yapraklar ılık esintiyle dalgalanıyor. İnce bir su şeridi bodurun içinden yılan gibi geçiyor, sağlam gövdeler pırıl pırıl bir iplik gibi, daha önceki bulutluluğu çoktan ortadan kaldıran sabah güneşini yansıtıyor.

Derin bir nefes alıyorum, yolun özgürlüğünü içime çekiyorum. Yine taş duvarların ardında, muhafızlarla, kapılarla ve onlar adına

karar vermem için bana bakan insanlarla yaşamaya tam olarak razı olamıyorum.

Kahvaltıda hiç aç değildim. Aslında midem yemek düşüncesiyle sıkıştı, ama şimdi aç kaldım, bu yüzden heybemden bir portakal çıkardım ve dizginleri bırakıp kabuğunu soydum ve yedim. Panotii, yönlendirme sürecine büyük ölçüde dolaylı katılımım olmadan düz bir çizgide ilerlemeye devam edecek.

Gün geçtikçe tanıdık bir ritme alışıyoruz. Kato ve Flynn ara sıra konuşuyor, Carver hafifçe mırıldanıyor ve Griffin ve ben yan yana sürüyoruz, bineklerimiz adım adım ilerliyor. Aramızda nadiren birkaç metreden fazla mesafe var, sanki Griffin'in beni kaçırdığında kullandığı sihirli iple hâlâ bağlıymışız gibi.

Griffin'e baktığımda, onun zaten beni izlediğini gördüm. Belki hala bağlıyız ama ip elle tutulamaz hale geldi ve sihir şimdi daha derine iniyor.

Dönmüyor. Gri bakışındaki yoğunluk yanaklarımı ısıtıyor ve alçak kıkırdaması, sadece oyalanan bir bakışla beni hâlâ utandırabildiği için saf erkeksi bir tatmin veriyor.

Gün batımında Ios'a varıyoruz. Sakin bir yemekten sonra, Griffin ve ben bir yatak ve kapalı bir kapıya sahip olmanın tüm avantajlarından yararlanıyoruz çünkü kim bilir bir daha ne zaman bu tür bir mahremiyetimiz olacak. Şu andan itibaren ormana ve hanlara bağlı kalacağız.

Sabah Eneas ve Calla'nın bulunduğu şifa merkezi sitesini ziyaret ediyoruz. İki şifacı yakın zamanda beni hayatta tuttukları için terfi ettirildiler - Eneas Ios'un yeni şifa merkezinin başına ve Calla onun kişisel çırağına - tozlu bir inşaat sahası ve bir grup huysuz şifacı kazanmanın harika bir hediye olduğundan emin olmasam da. Griffin, Eneas'a, Ios'un şifacıları bina çalışır duruma gelene kadar vardiyalarını almayı kabul etmezlerse Hoi Polloi doktorlarını işe alması talimatını verir.

Kendi kendime gülümsüyorum, Magoi onların yerini Hoi Polloi'nin aldığını fark ettiğinde, apopleksi nöbetlerini hayal ediyorum. İyi Hoi Polloi sağlık görevlilerinin iyi becerileri vardır.

Magoi şifacıları hemen hemen her şeyi iyileştirebilir, ancak ilgiye ihtiyacı olan insanların onda dokuzunu tedavi edemeyecek kadar kendini beğenmiş ve önyargılıysalar, geleneksel rollerinden atılmaktan çok daha kötü bir kaderi hak ederler.

Zaman değişiyor. İçimden geleceklerini hissediyorum. Sonunda. Ve yapmazlarsa, buraya geri geleceğim ve onları yapacağım.

BÖLÜM 8

EYERİNDE DEĞİŞEN GRIFFIN, BAŞINI benimkine doğru eğiyor. "Bir şey bizi takip ediyor."

Gözlerim büyürken onunkiyle buluştu. Panotii'nin kulakları seğiriyor, vücudumdan akan ani gerilimle.

Griffin arkamı dönmemi engellemek için elini omzuma koydu. "Üç kurt benzeri yaratık. Kocaman. Bütün gün oradaydılar."

"Gözleri parlıyor," diye ekliyor Flynn yumuşak bir sesle. O benim solumda. Griffin sağımda. Beni sıkıştırıyorlar, bacaklarımı eziyorlar.

"Bundan haberi olmayan bir ben miyim?" Sıktığı dişlerin arasından soruyorum.

Griffin cevap vermiyor, ki bu yeterli cevap.

"Neden bana söylemedin?"

Bir daha bana bakmıyor. Keskin gözleri ilerideki ve yanlardaki ormanı tarıyor. "Emin olmadan seni endişelendirmek istemedim."

Sanırım artık emin. *Efsanevi*.

Kuzey Tarva'nın uçsuz bucaksız, ıssız ormanlarının derinliklerindemiz. Liken ve yosun, kayalar ve düşmüş kütükler üzerinde sürünerek ormanı koyu yeşillikler, kırmızı ve portakallarla kaplar. Uzun, hayaletimsi sis dalları, yükselen ağaç gövdelerinin etrafındaki parmakları keşfetmek gibi kayar ve boğumlu dalların üzerinden geçerek havayı soğutup nemlendirir. Yoğun gölgelik o kadar kalın ve gelişiyor ki her şeyi gölgeliyor ve tüm sesleri yutuyor.

Bir an önce, tazeliği içime çekiyordum, gölgelerden memnundum ve sihirli kıvılcımımı hissediyordum. Şimdi titriyorum. Burada hava daha soğuk olmasına rağmen üşümüyorum, bu kadar kuzeyde. Boynumun arkasında eriyen buz gibi gelen ani bir önsezi duygusu.

Griffin'in ağır eli hâlâ omzumda. "Sence onlar ne?"

"Ben nereden bileyim? Dönüp bakmama izin vermiyorsun."

Griffin elini çekmeden önce omzuma uyarı işareti yaptı. "Şu anda çok geride değiller ve biraz soldalar."

Panotii'yi kendi kendine yönlendirmeye bırakarak iki bıçak çekiyorum. "Solum mu şimdi? Yoksa arkamı döndüğümde solumda mı?"

"Şimdi solun."

"Yani benim hakkım."

Griffin bana yandan bir bakış attı. "Bu komik değil, Kedi."

"Asla değil." Artık Buz Ovaları'na yeterince yakınız, büyülü yaratıklar yemek ya da eğlence aramak için kuzeyden aşağı inebilir. Hiçbir seçenek bizim için iyi değil.

Arkamı döndüm, önce Kato'ya odaklandım. Tüylü, itibarsız ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. Parlak kobalt gözleri, bronzlaşmış yüzünde mücevherler gibi göze çarpıyor. "Oldukça uygar görünmüyorsun. Tıraş makineni bir yerde mi kaybettin?" Gözlerimin sağa kaymasına izin verdim ve ağaçların arasında hareket aradım.

Kato elini çenesindeki kalın bıyık tabakasına sürtüyor. Sonra kolu düşüyor ve uzun parmakları kucağında yatan gürzün sapına dolanıyor. "Sakal yüzümü sıcak tutuyor. Bu arada saçınla ilgili ilginç bir gelişme," diyerek bana arkamı dönmem için bir neden verdi. "Tarakımı ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler ama muhtemelen kırardım." Yüzümün her tarafında yaylı, karanlık bir çerçeve var. Kuru mevsim resmen sona erdi. "Yılanlar hariç bu benim Medusa görünüşüm."

Sessizce alay eden Kato, silahını omzuna dayamak için kaldırdı. "Yakında insanları taşa çevireceğinden şüpheliyim."

"Bilmek güzel," diye mırıldandım, dikkatim dağılmış bir şekilde, bir gri kürk parıltısı, şişmiş, fıçı benzeri bir vücut ve dört kalın bacak yakaladım.

Carver omuzlarını yuvarlayarak onları ısıtıyor. Yaratık ormana geri dönerken Flynn baltasını ve kısa kılıcını çeker.

"Düşünceler mi?" diye soruyor Griffin.

Gölgelerden bir çift alevli göz beliriyor. Sonra bir başkası. Ve başka.

Aptallar! Onları gördüğümü biliyorlar. Artık ihtiyatlı olmaya çalışmıyorlar.

Yaklaşıyorlar ve yeni yakınlıkları, arama duyularıma bir güç iğnesi getiriyor. Onlarla birlikte ormanda dolaşan sihrin uğursuz titreşimleri sert, kuru bir rüzgar gibi üzerime esiyor. gerginim. Yaratıklardan yayılan güç, bir milyon yılda dokunamayacağım türden bir karanlık, o kadar derin ve aç ki, içine çekilen hiç kimse bir daha dışarı çıkamaz.

Titremeyi bastırarak arkamı döndüm, ama içimdeki içgüdüsel bir şey kara büyü'nün derinliklerine inmeden önce. Büyüyen bir ahlaksızlık çukuru, yaratıkların kendi rahatsız edici varlığıyla örtüşüyor. Tanıdık öz, çocukluğuma musallat oldu ve şimdi kanımı donduruyor.

Anne burada.

Kaburgalarımın altında sert bir düğüm oluşuyor ve aniden nefes alamıyorum. Gözlerim Griffin'i buldu. Sevdiğim herkesi paramparça edecek ve bunu yaparken gülecek.

Griffin'in gözleri büyüyor. Hissettiğim kadar korkmuş görünüyor olmalıyım.

Alnımın arkasında bir baskı oluşuyor ve ardından alçak, ürkütücü bir ses dalgası zihnimi işgal ediyor. *"Eve geliyor musun, Talia?"*

Nefes nefese, zihinsel kalkanlarımı o kadar sert ve hızlı bir şekilde kapatıyorum ki başım uyuşuyor ve noktalar görüyorum. Umarım annemin beyni bir saatliğine çalar.

"Konuş benimle Kedi." Griffin'in endişeli sesi bana kilometrelerce, mevsimler ve yaşamlar öteden geliyormuş gibi geliyor. "Az önce ne oldu?"

"Alfa Fisa." Gözlerimi kırptırarak kafamı boşaltmaya çalışıyorum. "Andromeda yaratıkları sürüyor." Bıçaklarımı sıkıca tutuyorum çünkü Griffin'in ellerimin titrediğini görmesini

istemiyorum. Annem nasıl olur da aynı anda üç yaratığı sürüp *kafamın* içine girecek kadar güce sahip olabilir?

Griffin, Kahverengi Atı Panotii'ye daha da yaklaştırıyor ve iki at tekmiş gibi hareket ediyor.

Sertçe yutkunarak, metali ısıtarak baş parmaklarımı bıçaklarımın saplarına sürüyorum. Annem herkesten üstün olduğunu düşünüyor. Kuvvetle hakkı karıştırır. Vur onu - tek umursadığı şey kudret. Ve etrafındaki en güçlü, en gaddar hayvan gibi avıyla oynuyor, onun sinmesini ve terlediğini görmek istiyor.

"Bir hamle yapmazsak saldıracaklarından şüpheliyim. En azından henüz değil. Şimdilik bizimle oyun oynuyor ve bilgi topluyor ki, muhtemelen günlerdir bazı yaratıklar bunu yapıyor," diye ekledim acıyla, ellerim acıyana kadar bıçaklarımı sıktım. "Kanımı saklamadık. O sabah yaptığımız şey Daphne beni bıçakladı - hiçbiri yeterli değildi." Hamam havuzundaki mirasıma dair kanıtları sulandırmaya çalışırken neredeyse ölüyordum. Açık yaranın her yerine limon suyu döktüm ve Andromeda *yine de* beni buldu. Destansı oranlarda bir başarısızlık hakkında konuşun. Yaşadığımı biliyor. Nerede olduğumu biliyor. Nereden geldiğimi biliyor ve kiminle olduğumu bilme ihtimali çok yüksek. İstemediğim her şey.

Carver kılıcını kınından çıkarır ve kucağına bırakır. "Günlerdir açık bir yoldaydık. Bizi evden hiçbir şey takip etmedi. bilseydik."

"Muhtemelen havadan bir *şey takip etti*. Bu ikinci dalga ve bahse girerim ters yönden geldiler." Fisa'nın yukarısındaki Buz Ovalarından, Anne'nin onlara bir sülük gibi tutunduğu ve sonra onları emirlerini yerine getirmeleri için gönderdiği yer.

"Onun için bir tehditsin. Onun tahtına. Neden seni geri almaya bu kadar kararlı?" Griffin kısık bir hırıltıyla sorar.

Omuz silkiyorum, sıradan bir hareket, bağırsaklarımdaki keskin dönüşü yalanlıyor. "Bilmiyorum. Anlamaya bile başlayamadığım bir saplantı. Tek bildiğim, eğer beni ele geçirirse, elli yıllık eğlence ve işkence için beni Fisa'ya geri sürükleyeceği. O kötü ve deli."

Sana dokunmasına izin vermeyeceğim, dedi Griffin.

Çok emin konuşuyor. Ona bakıyorum ve kalbim ağrımaya başlıyor, acı fiziksel ve ezici. Tam olarak istemediğim şey buydu, beni korkutan ve Griffin'i olabildiğince uzağa itmeye iten şeydi - Annem bana ulaşmak için onun üzerinden geçiyordu.

"Bu, Dişi Ejderhadaki gibi mi?" Flynn usulca sorar. "Bir tür uzun mesafe zorlaması mı?"

Nabzımın sert ritmine rağmen, aynı derecede alçak tonlarda cevap vererek başımı salladım. "Alpha Fisa, yaratıkların gördüklerine dair aktarılmış bir izlenim alıyor - beş binici, orman, genel konumumuz. Sözcükler daha doğrudandır. Tıpkı Sybaris'te olduğu gibi onların aracılığıyla işitebilir ve konuşabiliyorlarsa onlar aracılığıyla konuşabilir. Aynı anda üç yaratığı kontrol etmeye çalışmak risklidir, özellikle de bu kadar güçlü ve kötü niyetli olanları. Büyüleri hakkında okuduğum kadarıyla inanılmaz derecede duyarlılar, ancak aynı zamanda... boşlar." başımı sallıyorum. "Tam olarak anlamıyorum. Sanki bir şeyler eksik."

Griffin çizmesinden uzun, düz bir hançer çıkarıyor ve onu dizginleriyle aynı elinde tutuyor. Diğer eli kılıcını taşır. "Onun tutuşunu kırabilir misin?"

"Sybaris ile yapamadım. Ve ben üç taneyle başa çıkamam. Bir şekilde onun tutuşunu kırarsam ve sonra onları kendim kontrol edemezsem, yine de kendi kendilerine saldıracaklar."

dönüp bakıyorum. İnsanlar üzerinde zorlamayı her zaman reddedeceğim, ama eğer annem onları bize atmaya devam edecekse, yaratıklar üzerinde gerçekten biraz kontrol sahibi olmam gerekiyor.

Kurt benzeri şeyler artık daha yakın, artık saklanma düşüncesi olmadan ağaçların arasında dolanıyorlar. Gözlerinin sarı parıltısı, her ilmek adımında yoğunlaşır.

Ben titriyorum. Ne olduklarını bilmiyorum. "Bizi takip etmelerine ve söylediklerimizin yarısını duymalarına izin veremeyiz. Bir tavır almalıyız."

Saatler sonra ilk doğrudan güneş ışığımızı görerek geniş bir açıklığa çıktığımızda Griffin başıyla onaylıyor. Bir tarla önümüzde dalgalanıyor, çoğunlukla düz. Kapak yok - bizim veya onlar için.

"Buz Ovaları'na bu kadar yakın hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını unutmayın," diye hatırlatıyorum herkese. Sonra içimde kötü bir his olan Griffin'e döndüm. "Seni seviyorum."

Griffin kaşlarını çattı. Sanki karnına yumruk atmışım gibi görünüyor. "Kavga. sen *savaş* . Bittiğinde bana beni sevdiğini söyleyebilirsin."

Başımla onayladım. "O bittiğinde." Bir kalp atışı sonra, ayaklarımı üzengilerimden çıkardım, sağ bacağımı Panotii'nin boynunun üzerinden salladım ve sonra yere kaydım. Devam etmek için atımı bırakarak yaratıklarla yüz yüze iniyorum.

Canavarlar durur. Ve gerçekten canavarlar. Gri-siyah kürkten tehditkar bir fırfır , büyük boy boyunlarının tabanından kıvrımlı, kırbaç kuyruklarının uçlarına kadar dikenlerinin her biri boyunca yükselir . Bunun görünüşünü sevmiyorum. Bunun arkasında annenin olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyor.

"Kedi!" Griffin, Brown Horse etrafında dönüyor. Panotii onlara bağılmış gibi bana doğru döndü.

"Geride kal!" Sanki dört tecrübeli savaşçının savaşa girmesini bir şekilde engelleyebilirmiş gibi kollarımı açtım.

"Atından in," diye havlıyor Griffin. "At sırtında savaşmak için çok alçaklar."

"Geri dur'un hangi kısmını anlamadın?" çıldırırım.

Büyük, yırtıcı bir panter gibi, Griffin yanıma düşüyor. Kahverengi At'ın kıcına bir itme ile atını açıklığın uzak ucuna gönderir ve Panotii bir koyun gibi onu takip eder. "Yalnız dövüştüğün kısım," diye tersledi Griffin.

Ona dik dik baktım ama gerçekten, ne bekliyordum ki? "Onları yakacağım."

Taş suratlı, "Misafirim ol" diyor.

Tekrar kurt-şeylere odaklanıyorum ve bu önsezi derinleşiyor, kemiklerime bir testere gibi saplanıyor. Bacakları ve patileri çok büyük ama vücutları hala onlar için çok büyük, kocaman ve fıçı gibi, neredeyse hiç şekli yok, sadece kütlesi var. Beni saniyeler içinde dümdüz edebilirler ve sonra boğazımı parçalayabilirler.

İyi ki Dragon's Breath var.

Öncü yaratık çarpık bir gülümsemeye dişlerini göstererek lekeli diş etlerini ve jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Bu ifadeyi nerede görsem tanırdım.

Ağzım muhtemelen bir o kadar korkunç bir gülümsemeye kıvrıldı. "Seni görmek güzeldi anne. Ama aslında hediye göndermene gerek yoktu."

Canavar hırlıyor. Annem alaycılığımı hiç sevmeydi.

Yaratıklar ağaçlardan yeterince uzaklaştığında -ormanı ve onlarla birlikte bizi yakmak istemiyorum- derin bir nefes alıyorum. İçimdeki güç kuyusundan büyü fışkırıyor, hazır ve istekli. Damarlarımda cızırdayarak cızırdayarak ağzımdan çatırdayan bir cehennemde dökülüyor. Alevler seli yaratıklarla benim aramdaki otları kabartıyor ve onları ayaklarından kaldıracak kadar güçle çarpıyor. *Ha!*

Ancak çamur ve kemik yığınları halinde erimek yerine, hırlarlar ve pençelerini kavrulmuş zemine saplarlar, ölümcül ateş fırtınası üzerlerinde kaynarken yere çömelirler.

Ejderhanın Nefesi'ne ağzımı kapatıyorum. Yanıyorlar ama yine *de yanmıyorlar*.

Arkadaki canavar dönüyor ve orman için yarışıyor. Kalbim küt küt atıyor, ağaçlara ulaşırsa olacıklardan korkarak iki bıçağımı hızla arka arkaya fırlatıyorum.

Bıçaklarım yaratığın boynunun omzuyla birleştiği yere iniyor. Ağaç sınırında durmak için kayıyor ve uluyor. Ses acıdan değil ve saçımı diken diken ediyor. Korku içimi titretiyor. Parıldayan sarı gözler benimkilere kilitlendi ve o anda annemin kontrolünü kaybettiğini anladım.

Alevli canavar döner ve en yakın ağaca çarpar. Karanlık ağaç kabuğu kıvılcımlar saçar ve parlayarak alev alır. Kırmızı ve turuncu daha yükseğe yalıyor, eski ağaç gövdesine tırmanıyor ve ardından yukarıdaki yoğun gölgelik boyunca patlıyor. Ani kükreme sağır edici. Ahşap çatlama. Darbeli hava. Sağlıklı yeşil yaprakların arasından ateşin akışı. İnsanoğlunun bildiği en sıcak, en tehlikeli büyü

alevler, kıvrık akrobatlar gibi ormanın içinden geçer. Saniyeler içinde, açıklığın tüm uzak tarafı şiddetli bir alevle yükseliyor.

Nefesim kesildi ve Ejderhanın Nefesi sanki biri boğazıma uzanıp hepsini koparmış gibi ağızımdan patladı. Acı içimi yakıyor. Kendimi kenetleyip kollarımı belime sarıyorum ama çok geç. Ejderhamın Nefesi gitti ve önümdeki yıkım tam bir yıkıma dönüştü.

Geri tökezledim ve Griffin'e çarptım. Ağızımda kül tadı var. Boğazım yanıyor ve sahip olduğum en büyük silahtan geriye kalan tek şey keskin bir nefes vermek.

Griffin beni ayakta tutuyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Yutkunuyorum, boğazım çok acıyor. "Cesaretim yerinden çıkmış gibi. Büyüyü kaybettim."

Annenin yaratıkları hareket etmez. Bekliyor gibiler. Seyretme. *Kontrolü geri aldı mı?* Etraflarında her şey yanıyor, kıpkırmızı ve parlıyor. Dragon's Breath açıklığın etrafındaki ormana saldırırken alevler ağaçtan ağaca atlıyor ve yanlarımıza doğru yükseliyor. Yukarıda, dallar açılır. Ağaçlar ötüyor ve dönüyor. Her şey kırmızı, sarı ve turuncu ve gözlerim o kadar büyük ki ormanla birlikte yanıyor.

"Durdurmalıyım!" Ciğerlerim ısı ve dumanla dolduğunda büyüye geri dönmeye çalışıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Beni *görmezden* geliyor.

"Bırak!" Griffin bağırır. "Hadi gidelim!"

Başımı sallayıp konsantre oldum, Griffin'i dışarıda tutuyorum. Sonunda, bir düzine ezilmiş diş ve üç kova ter gibi gelen bir histen sonra için için yanan bir dal inledi ve alevleri bana doğru geldi. Daha sert çekiyorum, ateşimi odunlardan, yapraklardan ve yanan boşluktan geri istiyorum. Büyü çalabilirim. Bir kişiden alabilirim. Yeterince yakın olursam, yoktan yakalayabilirim.

Gerginlik muazzam. Kulaklarım çınlamaya başladı ve sıcaklık yüzüme sürekli bir yumruk gibi indi. Ejderhanın Nefesi ağaç tepelerini yiyip bitirmeye devam ediyor ve yakaladığım ateş bana göre dönüşünü tamamlamıyor. Büyü bana uymuyor. *anda. Herşey.*

Solumda, Flynn aniden Carver'a çarptı ve Carver'ın az önce durduğu yere yanan bir dal düşmeden saniyeler önce onu sertçe itti. Düşen dal bir kıvılcım sağanağı halinde patlayarak Flynn'in pantolonunu alevler içinde tutar.

Dizlerimin üzerine çöküp ateşi çıplak ellerimle söndürüyorum. Yanmanın ilk, yakıcı acısı var ve sonra vücudum Ejderhanın Nefesini geri alıyor ve iyileşiyor. Küçük doz. Doğrudan iletişim. Acı vericiyse kolay.

Flynn'in pantolonu yırtık. Derisi kızgın bir kırmızı ve dizlerinin çevresinde kabarcıklar var.

Asık suratlı, beni ayağa kaldırdı. "Bu beni yanmaktan üçüncü alıkoyuşun."

Açıklığın etrafına bir göz atıyorum, korku beni ateş gibi boğuyor. "Çok erken konuşmayın."

Cevap olarak homurdanan Flynn, bileğimi yakalayıp çeken Griffin'e beni fırlattı.

"Koşmak! Şimdi!" Griffin, azgın cehennemde havlıyor.

Annenin yaratıkları hala kaçmadılar, sanki ateşten korkmuyorlarmış gibi. Beni atlara doğru çekerken Griffin'in arkasından sendeliyorum. Panotii'nin gözleri o kadar çılgınca dönüyor ki, kahverengiden çok beyaz görüyorum. Kato'nun dizginlerinde tuttuğu tutuşu çekerek başını iki yana salladı.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Yüzüm ağrıyor. Ciğerlerim kavrulmuş gibi. "Bunun önüne geçemeyiz. Ejderhanın Nefesi. Yanacak hiçbir şey kalmayana kadar durmayacak." bileğimden çekiyorum. "Bunu durdurmak zorundayım. Yapabilirim!"

Griffin aniden etrafta sallanıyor ve neredeyse çarpışıyoruz. Titreşen bir bronz, gözleri ateşin ışığını yansıtıyor. Çenesinde bir kas geriliyor ama beni tutuşunu bırakıyor.

Dönüp, ateşin böğürmesinden zar zor duyabildiğim bir haykırıyla iki elimi havaya kaldırdım, parmaklarım uzanmış ve büyüye uzanıyordu. O kadar sert çekiyorum ki alevler aşağıya iniyor ve kollarımı sarıyor. Acının vuruşu, topladığım şeylerin çoğuna olan hakimiyetimi sarsıyor ve büyüü geri kazanma, yanıktan iyileşme ve

ardından güç dalgalanmasına uyum sağlama zamanı bana ilk savaşa mal oluyor.

Midem düşüyor. Ateşi bana geri çağırmak işe yaramayacak. Çok fazla var ve çok güçlü. Ama sanırım şimdi ne yapacağımı biliyorum - hoşlanmasam bile.

"Geri dur!" Vahşi bir zihinsel çekişle daha fazla alev yakalarken bağıriyorum ve sonra onları yanacak hiçbir şeyin kalmadığı çorak toprağa çarptım. Ateş kıvrılır, canlı bir şey, kömürleşmiş otları tüketecek bir şey arar. Hiçbir şey bulamayınca kendi kendini yakıyor.

Yöntemimden gaddarca memnun, sihri kaybetmek anlamına gelse bile, yorgunluktan titreyene kadar tekrar tekrar yapıyorum. Boğucu siyah duman üzerimden yuvarlanıyor. Ağaçlardan daha fazla ateş çekiyorum, büyüyen karanlığı parlayan çizgilerle deliyorum ve açıklığı kraterlerle deliyorum. Sahne apokaliptik. Yeterli hava yok.

Gözlerimi ateş fırtınasından almıyorum. Yeterince konsantre olabilirsem, yeterince güçlü olabilirsem, sihir bana itaat *edecek* . Zorunda.

Ortamı güçlü bir kol bandı sarıyor ve Griffin beni geriye doğru çekiyor. Topuklarımı kazıyorum ve botlarım külü sıyrırken ikiz yara izi bırakıyor. Alevler cesurca kırılır ve yangında bir ağacı daha kaybederim.

"Neredeyse içeri giriyoruz," diye bağırdı Griffin, sesi dumandan kısılmıştı. "Bitti!"

"Asla kaçmayacağız!" Ağlarım. "Zaman harcıyorsun!"

" Zaman yok ." Damlacıklar şakaklarından aşağı yuvarlanıyor ve çenesinin çizgisini takip ederek kurumda çizgiler bırakıyor. Büyü ve doğanın acımasız savaş boyası.

Sanki bizi duymuş ve tepki vermiş gibi, havada kıvrılan bir alev ipi sıcıyor ve atların arkasındaki ağaçları tutuşturuyor. Kapanan bir kapı gibi, kükreyerek aşılmaz bir duvar yükseliyor ve tek çıkışımızı engelliyor.

şok içinde bakıyorum. Korku korkunç bir duygudur. Umutları yok eder ve bir boşluk bırakır.

Griffin küfreder ve tutuşunu gevşetir. "Sen bundan daha güçlüsün." Ateşin ürkütücü güzelliği kasvetli bakışlarına yansıyan ani bir gaddarlıkla beni kendisine doğru çevirdi. "Sen daha iyisin. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Yutkunuyorum, boğazım acıyla kuruyor. Sadece ben olsaydım, ne kadar çok savaşırdım, hayatta kalmak için ne gibi aşırılıklara giderdim diye merak ediyorum. Ama sadece ben değilim ve aşırılıklar sevdiğim insanları korumak için yapacağım şeyin yanına bile yaklaşamaz.

Griffin'in elini tutuyorum. Avuçlarımızın birleştiği yerde enerji ve canlılık nabızı atıyor ve ben sıkıyorum. Güç temas noktasından fırlıyor ve damarlarımda şimşekler çakıyor. İçimden biliyorum ki Tanrıların gücü neredeyse her şeyi kendi irademe göre bükecek kadar bende var, kontrolden çıkan bu düzenbaz, tepkisel büyü bile.

Konsantrasyonum tekrar düşmüyor ve neredeyse elle tutulur bir dalga halinde saf zihinsel kararlılık benden dökülüyor. Yavaş yavaş, Ejderhanın Nefesi'ni ağaçlardan dışarı ve yere doğru zorluyorum. Uzun mücadele beynimin zonklamasına ve vücudumun zayıflamasına neden oluyor. Etrafımdaki dünya pas rengine dönüşüyor. Gözlerimden sıcak ve ıslak bir şey sızıyor. Burnumdan daha fazla damla.

Başımı eğip dişlerimi sıkıyorum, dudaklarımda kan tadı var. Kato diğer tarafımda beliriyor ve boştaki elimi tutuyor. Her iki adama da kemiklerinin gıcırdadığını hissedecek kadar sıkı tutundum. Dizlerim ıstırap veren baskı altında neredeyse bükülüyor, ama azar azar büyü ayaklarımda patlıyor. Isı azalır. Kükreme azaldı ve beynim yanan bir taşla dövülüyormuş gibi hissetmeyi bıraktı.

Sonunda, son alevler kendilerini dumanı tüten bir kraterde yanarak, yapraksız, cansız ağaçları açıklığın her tarafında ve görebildiğim kadarıyla kömürleşmiş nöbetçiler gibi ayakta bırakıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sallanıyorum. Sıvı, yoğun ve çorba, gözlerimde yüzüyor. Yangın söndü, ama her şey hala kırmızı ve sarı.

"Bitti?" hıçkırıyorum.

"Sen yaptın." Griffin yanıma düşüyor. "Yapabileceğini biliyordum."

burnumu çekiyorum Bir çeşit. "Beni sürüklemeye çalıştın."

"O zamanlar en iyi seçim gibi görünüyordu." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarını gözlerimin altına süpürdü. Parmakları üzerlerinde benim kanımla uzaklaşıyor ama bu sadece kırmızı değil. Altının parıldayan perçinleriyle kırmızı damarlıdır.

"Bu nedir?" diye soruyor Griffin.

Bakıyorum, fazla duygu hissedemeyecek kadar bitkin. "İrin." Daha önce hiç görülmedi. Bazen gerçekten orada olup olmadığını merak ediyordum.

"Tanrılar gibi kan," dedi Griffin alçak sesle, dumanlı sesiyle huşu içinde.

"seyreltilmiş." *Ne yazık ki* .

Vücudum doğrudan kovandan çıkan bal gibi - kalın ve yavaş. Ne kadar hareket etmeye çalışırsam, o kadar ağırlaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve büyük bir boşluk beni karşılamak için acele ediyor.

Griffin, ben devrildiğimde beni ön tarafına dayadı, yanağımın sert deriye bastırılmasının ya da Olympus'un kanına bulaşmasının umurunda bile değildi.

"Yorgun..." Loşluk beni günü saran alacakaranlık gibi sarıyor. Geri aldığım az miktarda Dragon's Breath, içimde pek iyi durmuyor. Neredeyse olacakları düşününce artık istemiyorum. Griffin ve ben boğulacaktık. Carver, Flynn ve Kato yanacaktı. Cesur Panotii'm ölecekti.

Şiddetli bir dizi öksürük, istediğim gibi uykuya dalmayı ve nefes almayı imkansız hale getiriyor. "Bu benim hatamdı," sonunda hırıldadım.

Griffin elimi dudaklarına kaldırdı. "Numara. Bizi kurtardın."

Göğsüme duman ve külle ilgisi olmayan bir ağrı yayılıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum." Griffin önümde bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırptırıyorum ama gözlerim yine odaktan kayıyor.

"Kalkmak. Şimdi." Carver'ın vecize emri damarlarıma bir yıldırım gibi çarpıyor ve onları adrenaline dolduruyor. dönüyorum. *Oh hayır.*

"Hades, Hera ve Hestia," diye mırıldandı Flynn, kılıcıyla birlikte baltasını da çekerken.

O ve Flynn, Carver'ın yanında yer alıp Griffin'le benim önümde bir duvar oluştururken Kato daha şiddetli bir yemin ediyor.

"Yukarı!" Griffin sert bir şekilde beni ayağa kaldırarak söylüyor.

Alçak titreşimler kulaklarımı derinden tehdit ediyor. Dengemi sağlamak için Griffin'in kolunu tutuyorum çünkü bacaklarım buna hazır değil. Hiçbir parçam buna hazır değil.

Annenin hayvanları yaşıyor. hırlıyor. Hareketli. Birkaç köpek sallaması, ateşle kararmış postlarını uçuşturur. Dövmeler, alttaki benekli deriyi kaplar, davul şeklindeki gövdelerinde dikey çizgiler halinde aşağı yukarı hareket eder. Mürekkep, devasa, jiletli pençelerini boyamak için bacaklarına kadar uzanıyor.

İlkel, güçlü sembollerin görüntüsü, fiziksel bir darbenin gücüyle beni sarsıyor. Geriliyorum ve sadece Griffin'in kolumun üst kısmındaki eli düşmeme engel oluyor. Koğuşların arkaik dilinde uzman değilim. Tüm sembollerini, hatta çoğunu nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum ama kilit ve ateşle ilgili olanları yeterince iyi tanıyorum. Thanos, asla doğru yapmamış olmama rağmen, kardeşime karşı kapımı nasıl kapatacağımı öğretti. Wards , onları kullanmaya çalıştığımda her zaman bir şeyleri mutasyona uğrattı, sihrimi yaptı: "Bir Tepegözün Oğlu!"

Griffin bana bakıyor.

"İmkansız," nefes alıyorum. Aslında değil. Büyüm her seferinde geri tepiyordu. "Annem, Sybaris'ten Ejderhanın Nefesi'ni çaldığımı gördü. Yaratıklarını buna karşı korudu ve muhafazalar her zaman sihrimi bozar. Bu yüzden ateş bana döndü."

Griffin'in iri vücut kıvrımları gergin, beni her şeyden korumaya hazır. "Bu mümkün?" O sorar.

"Görünen o ki. Başkasının başına geldiğini hiç duymadım. Ben özelim, sanırım."

Homurdanıyor. Sanırım kabul ediyor.

Öncü kurt dişlerini gösteriyor ve ben kendi başıma durmak için Griffin'den uzaklaşıyorum, kemerimden iki bıçak çekiyorum. Zayıf olmayı göze alamam. Şimdi değil. Asla.

Ama kafam hala yüzüyor ve görüşüm pek doğru değil. Bıçaklarımı kavrayışım yabancı ve zayıf geliyor. Üst dudağıma kan damladı ve elimin arkasını burnumun altına sildim, kılıcım donuk bir şekilde parlıyordu. Kırmızı çizgide, yalnızca en zayıf altın parıltısını görüyorum.

Olimposlu atalarım neredeyse yok edilemezliklerini nasıl da kışkırtıyorum. O kadar yıkılırım ki, bu kavgada nasıl bıçak fırlatacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 9

KATO İKİ BIÇAK ATIYOR. HER İKİSİ de yaratığın göğsüne iner. Sararmış dişlerini gösteriyor ve iki metre öteden ona doğru atlıyor.

Kato kendi etrafında döner ve tekmeler atarak mancınıktaki kurdu kafasından yakalamak için bacağı kırar. Yanında hücum eden daha da büyük yaratığa çarpıyor ve iki canavar birlikte yuvarlanıp hırlayarak yere çarpıyor.

Üçüncü yaratık, Carver'a doğru hamle yapar. Carver şimşek hızında bir hareketle yana atlıyor ve onu omuzdan kuyruğa doğru kesiyor. Yara, canavarın vücudunun uzunluğu boyunca uzanır, kemik parıltılarını ortaya çıkaracak kadar derindir. Bir hırıltı ile ön bacaklarının üzerine çömelerek durur. Kabarık deri, tüylerinin olması gereken yerde büzüşerek, omurgasını aşağı doğru süpürür.

Yaratığın gözlerindeki vahşilik başımı döndürüyor. Carver'ın açtığı yara saniyeler içinde kapanarak sahte kurdun yanını kandan daha yoğun siyah bir sıvıyla bulaşmış halde bırakır. Burnuma kokuşmuş bir koku çarpıyor ve korkunç kokudan kendimi geri çekiyorum.

Carver saldırır ve yaratığın dikkati dağılırken Flynn içeri girer ve kısa kılıcını namlu gibi göğsüne neredeyse kabzasına kadar batırır. Derin darbe hayati bir şeyden geçmiş olmalı, ancak yaralanma onu yavaşlatmıyor bile. Hiç etkilenmeyen yaratık , çenesini Flynn'in boğazına yaklaştırmak için bıçağı *yukarı doğru iterek iter*. Yeni yaradan siyah sıvı sızıyor ve daha fazla çürük kokusu taşıyor. Flynn kılıcını kavrayıp eğilirken kol kasları şişiyor.

"Başını kesmek! Başını kesmek!" bağırırım. Kafa kesme, hemen hemen her şeyi, hatta bir Tanrı'yı bile öldürmenin tek yoludur.

Carver'ın kılıcı parlıyor ama diğer iki canavar saldırıyor. Her birimiz bir uyarı bağırlıyoruz ve o içgüdüsel olarak sallanarak ve havada sıçrayan devasa vücuda çarparak dönüyor. Her iki ön ayağını da yaratığın vücudundan ayırıyor ve sonra hayvan başının

üzerinden geçerken eğiliyor ve kopmuş kütüklerden zehirli sıvılar damlatıyor.

Kato, kafatasını ezmiş olması gereken bir salıncakla üçüncü kurdu saptırır. Bunun yerine Kato'nun gürzünün kemik kıran kafasını omzuna alarak kaçıyor. Kısa metal sivri uçlar solgun cildi delip geçer ve kokuşmuş koku yoğunlaşır. Hepimiz boğazımıza bir yumruk yemiş gibi öğürüyoruz. Ağzımı ve burnumu kapatıp Griffin'e bakıyorum. Gözleri sulanır. Bunun dışında, tamamen hareketsiz, tetikte ama içeride seğirdiğini söyleyebilirim, kavgaya atlamak ve beni korumak arasında ikiye bölünmüş durumda.

Düşen kurt kabus gibi bir ulumayla *dört ayağına birden* sıçrar ve Carver'a yeniden saldırır.

İyi Tanrılar. Yenilenme.

Griffin'in iri eli göğsümde geziniyor ve beni arkasına itiyor.

"Ayaklarını geri uzattı!" Carver vahşi bir saldırıyı savuşturuyor, kılıcı kamçı gibi hızlı.

Kato, üçüncü yaratıkla ihtiyatlı bir dansla daire çizerken başka bir bıçak çıkarır. Şu anda sağdan iyi atıyor, ancak sol eliyle nadiren isabetli atışlar yapıyor. Hançeri veya gürzünü ancak yakın mesafede kullanabilecek ve iğrenç kurtun ona tekrar bu kadar yaklaşmasını istemiyorum.

Griffin'in yanına gidip nişan alıyorum. Omzumun yakınındaki kaslar ağırlı bir spazmla sıkışırken yorgun kolum kilitleniyor. Yaratıkla benim aramda Kato ile tutarlı bir net çizgim yok ve yıllardır ilk kez hedefime ulaşacağımdan emin değilim.

Zevkle kolumu indiriyorum. "Griffin. Sen yap."

Kılıcını sol eline çevirir ve ardından tek kısa kılıcını kınından çıkarır. Atışı güzel, istikrarlı ve güçlü. Bıçak, kurdun gözlerinin arasına saplanır.

Canavar vahşi, parlayan gözleri üzerimizde sallıyor ve gülüyor. Sinir bozucu ve hayvani ama güldüğüne yemin edebilirim.

Flynn gergin bir homurtu çıkarıyor. Yaratık, kılıcına o kadar ilerledi ki, şimdi neredeyse onun üstünde.

Griffin öne atılıyor, ancak Carver yüzleştığı yerden fırlıyor ve aşağı doğru keskin bir eğik çizgiyle direğe çakılmış kurdun kafasını gövdesinden ayırmaya çalışıyor. Canavar, mümkün olan son saniyede geri çekilir ve Flynn'in kılıcını kaydırmak için güçlü ön ayaklarını iter. İki kılıç, sarsıcı, metalik bir çınlamayla buluşuyor. Carver arkasını dönüp Flynn'i kılıcından kayan canavarla uğraşmak zorunda bırakırken, çelik üzerinde tiz, kazıyan çelik halka var.

Canavar şeytani bir hırlamayla Flynn'in yanından geçiyor ve doğruca Griffin ile bana doğru gidiyor. Kato'nun uzak tuttuğu kişi, diğerinden ipucu alıyor ve sarışın savaşçının etrafından ok gibi fırlıyor. İki tüysüz yaratık bir araya geldi ve nabzım hızla bize doğru fırladı.

Griffin'in kılıcı en yakındaki kurdun boynunun alt kısmına çarpar ve onu kesmeden yapışır. Omuzları gergin ve silahını kurtarmak için güçlü bir çekiş gerekiyor. Yaratık, Griffin'in verdiği hasardan endişe verici bir şekilde etkilenmeden neredeyse anında başka bir saldırıya hazırlanır.

İkinci yaratık, Griffin'den kaçınmak için geniş daireler çiziyor ve sonra üzerime atlıyor. Devasa ön patileri deri kaplı göğsüme çarparak beni geri itti. Hançerlerimi çaprazlayıp iterek canavarın uzun çenesinin tabanını bıçakların arasına sıkıştırdım. Bıçakları boynumun daha yumuşak derisine saplarken kollarım titriyor. Birkaç santim ötede, canavarın salyayla dolu ağzı açılıyor ve kokuşmuş nefesi, kokuşmuş bir dalga gibi yüzüme çarpıyor.

Arka ayakları üzerinde dengede duran kurdun ön pençeleri göğsümü tırmalıyor. Sadece kalın domuz derisi zırhı beni hırpalamaktan kurtarıyor. Bıçaklarım yavaş yavaş deriye, kaslara ve sinirlere batıyor. Siyah sıvı parmaklarıma bulaşıyor. Burnuma yoğun bir koku çöküyor, duyularımı kaplıyor. Midem bulanıyor ve neredeyse öğürüyorum.

"Kedi!"

Gözümün ucuyla, Griffin'in *ölmeyecek bir canavarı çılgınca hacklediğini görüyorum*.

"Seni canlı istediğini sanıyordum!" diye bağırıyor.

"O yapar!" Bence. Yine de beni aldığımda içinde bulunduğum durum onu hiç ilgilendirmedir.

Yıpranmış kaslarım canavarın ağırlığını daha uzun süre kaldıramaz. Ayağımı arka bacak eklemine çarpmak ve buruşmasını ummak istiyorum ama dengemi değiştirmeye cesaret edemiyorum. Bacaklarım kilitli ve beni ayakta tutan tek şey bu.

"Oyuncu!" Griffin'in çılgılığı dumanlar içinde ve panik içinde. "Oyuncu! Kediye al!"

Carver dener. Herkes çaballıyor ama üçüncü kurt, üçünün en büyüğü ve en vahşisi Beta Ekibi ile bizim aramızda. Tekerlekler, hırıltılar ve hamleler yaparak onları uzak tutar. İçlerinden birinin bize doğru yaptığı her hareket, canavarın daha hızlı ve daha şiddetli bir saldırısıyla karşılanıyor.

Vücudum zaten son rezervlerini yaktı. Isı omurgamdan yukarı tırmanıyor. Bir ürperti geri kayar. Uyuşturucu bir ağırlık üzerime baskı yapıyor ve sanki dünya bir adım atmış ve beni orada tek başıma bırakmış gibi, ses ve duyum giderek uzaklaşıyor.

Sırtıma kramplar giriyor , belimden boynuma doğru inen bir acı şeridiyle bilincimi yerine oturtuyor. Geriliyorum ve bir patimin tırtıklı pençeleri deri göğüslüğümü sıyrıp koltuk altımı kesiyor. Acı iğrenç. Kollarımı refleks olarak aşağı çekerek bağırdım.

Sonraki saniyede, sırtımdayım. Başım yere çarpıyor ve gözlerimin arkasında parlak noktalar patlıyor. Gözlerimi kırıştırdım, sersemledim. Yaratık üzerimde, ön patilerini omuzlarıma koymuş ve ciğerlerimden hava fışkırıyor.

Griffin'in kederli kükremesi, kurdun muzaffer ulumasıyla örtüşür. Şiddetli bir titreme, yaratığın deforme olmuş vücudunu boydan boya kaplıyor. Yüzü, derisinin altında canlı ve çalkalanan bir şey varmış gibi hareket ederek kıvrılır ve açılır. Canavar gözlerimin önünde yaşayan bir kabusa dönüşüyor ve sonunda neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyorum.

Yaralanmaların onları etkilememesine, nefeslerinin çürüme kokmasına ve tenlerinin ölümün sarı-gri rengine sahip olmasına şaşmamalı. Bilmeliydim.

Köpeklerin burnu, kulakları ve dişleri erir, keskinleşip insansı özelliklere dönüşmeden önce dövülebilir ve tanınmaz hale gelir. Kösele cilt, sert açılı yanak ve çene kemiklerini sıkı bir şekilde çeker. Gözler değişmez. Hala parlıyorlar ve ruhsuzlar.

Omuzlarımı ezen ağır pençeler bir adamın devasa ellerine dönüşüyor ve bileklerimi tutuyor. Yaratığın halatlı önkollarındaki kaslar ve kemikler yerine oturuyor ve kıvrık kollarımda acıyla ağırlık yapıyor, dirseklerimi kire sürtüyor. Gövde dönüşür, daralır ve sonra benimkini tutan arka bacaklar kalın uyluklar, baldırlar ve ayaklar haline gelir. Canavarın her parçası tüysüz ve sert, devasa ve kaslı. Vrykolakas yüzünü boynuma doğru eğiyor ve derin bir nefes alıyor.

Ürperirim. *Yaşayan ölü. kurt adamlar Charon Yeraltı dünyasına herhangi bir ücret karşılığında feribotla gitmeyecek, onun yerine onları burada bırakacaktır.*

Ölümsüz yaratığın tüm vücudu ağır bir şekilde benimkinin üzerine düşüyor. Bir kez daha burnunu çekerken doğal olmayan gözleri ıslık ıslık parlıyor ve ardından içime tam bir dehşet şimşegi gönderen gırtlaktan gelen bir sesle inliyor. Yaratık, ancak bir erkek ereksiyonunu uyluklarımda birleştiği yere sürerken korku ve tiksime beni harekete geçirdi.

Dövüşüm onu daha çok heyecanlandırıyor gibi görünüyor ve şişmiş organını acımasızca kasıklarına vuruyor. " Hayatta dedi prenses. Tek söylediği hayattaydı."

Başımı kaldırıp çenesinin yanından yakaladım. Hareket edemiyorum ve bu ulaşabileceğim kadar yüksek. Sıkılıyorum, güçsüzüm ve çok korkuyorum.

Vrykolakas, alt dudaklarını hâlâ öldürücü keskinlikte olan kesici dişle ısıyor, başını indiriyor ve ardından iğrenç kanını ağzıma bulaştırıyor. Griffin adımı haykırıyor. Dönüyorum, öğürüyorum.

"Dövüş benimle. Evet, dövüş." Bileklerimi bir eline çevirip diğer elini aramıza sokarken, tuniğimin altından kalkıp pantolonumun bağını kavramak için ayağa kalkarken boynuma hızlı, sert pantolonlar soluyor.

Boş bir his göğsümde bir delik açıyor. Böyle bitemez.

"Bunu yapmasına izin verme anne." Sesime yalvaran bir not düşüyor ve bunun için kendimden biraz daha nefret ediyorum. Onu ben öldürmedim. Onu yıllar önce ben öldürmedim ve bana *bunu mu gönderdi* ?

Ölümsüz yaratık, Griffin'in vahşi bağırmasına karışan bir köpek kahkahası atar. "Anne kontrolünü kaybetti. Ama yine de seni bir altın dağı için satarım."

Vrykolakas başını eğiyor ve boynumu yalıyor, dili kuru ve kaşınıyor. Sivri dişler boğazımın kolonunu kazıyıp gümbürdeyen damarımın üzerinde durduğunda panik inanılmayacak kadar yükseldi. Yaratık titriyor, tenime sert bir ses çıkarıyor. "Çok değerlisin, yoksa ben azginken seni kuru içerim."

Pençeler midemi çiziyor ve şiddetle içeri doğru kıvrılıyor, pantolonumu yırtıyor. Vrykolaka'lar bariyeri yırtıp atarken çığlık atıyorum. Korku ve öfke içimi kaplıyor. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum.

Griffin aniden yaratığın vücuduna hücum eden bir Centaur gibi çarparak canavarı üstümden fırlattı. İkisi de yana doğru savrulur ve yuvarlanır. Griffin önce ayağa kalktı, yüzü neredeyse tanınmaz bir öfke maskesiydi. Yaratığın göğüs kafesine cezalandırıcı bir tekme atıyor ve onu sırtına savuruyor. Vrykolakas hareket edemedi önce, Griffin'in kılıcı sıkı, ölümcül bir kavis çizer ve kafasını vücudundan ayırır. Kösele gibi deri kemiklerin üzerine çökerek saniyeler içinde kurur.

Canavar Griffin, beni kurtarmaya gelmeden önce savaştı ve üzerime atladı ve ardından üstüne atlayarak onu yere savurdu. Griffin bükülür, ancak yaratık hala kurt şeklindedir ve ondan daha ağırdır. Onu küle saplar, çeneleri acımasız bir güçle aşağı iner.

"Numara!" Kalbim boğazımda atıyor.

Griffin ön koluyla boynunu koruyor ve Vrykolakas'ın dişleri zırhının etrafına dolanıyor. Tanrılara şükrediyorum, deri kalın, sert ve yaratık hırlayıp başını sallayıp Griffin'in kolunu kamçılarken neredeyse katı hale geldi.

Ayağa kalktım, kollarımı kaldırdım ve hâlâ tuttuğum iki hançeri de sırtına sapladım. Kollarımdaki sarsıntı, omurgaya çarptığını söylüyor. Yaratık, Griffin'in kolunu bana çarpmaya yetecek kadar serbest bıraktı ve ben geri çekildim ve korkunç bir ısırıktan kıl payı kurtuldum.

Yardım için diğerlerine bakıyorum, ama açıklığın karşısında bir kargaşa var. Üçünün en ürkütücüsü olan devasa bir yaratık, darbe üstüne darbe alır, boynunu ulaşamayacağı yerde tutar ve kimsenin geçmesini imkansız hale getirir.

Silahlar için zaman yok ve zaten çalışmıyorlar. Hırlayarak, ağırlığımı öne atıp ellerimi canavarın yan tarafına çarptım, çılgınca çünkü Yeraltı Dünyasında onun beni kurtardığı gibi Griffin'i kurtarma şansım yok. Benim için kendini feda etti ve ben onu *asla* affetmeyeceğim.

Yıldırım kollarımdan aşağı sıçradı ve sağır edici bir çatırtıyla ellerimden fırladı. İkiz yıldırımlar yarattığı Griffin'in üzerinden fırlatır ve yan tarafında iki duman deliği açarak muhafazaları yok eder. Acılı bir uğultu ile yere iner ve sonra tekrar ayağa kalkmaya çalışır ve başarısız olur.

İyileşme değil! Göğsümde umut yükseliyor. Ellerimi uzatıyorum, daha fazla yıldırımın gelmesini istiyorum. parmaklarımı uzatıyorum. Kollarımı sallıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Griffin, darmadağın ve kirli ama mucizevi bir şekilde sağlam, ayaklarına kavuşur. Büyük, sıcak elini belime yerleştiriyor. Sesinde çelik olsa da, "Bunu yapabilirsin," diye teşvik ediyor sessizce.

Denerim. Gerçekten yaptım. Sihir gelmeyecek. İçimde bir şeyler ters gidiyor. "Allah kahretsin!" patlıyorum. "Koğuşlar yine bir şeyler yapıyor olmalı."

Griffin, "Daha önce işe yaradı," dedi. "Ve koğuşlar sağlandı." başımı sallıyorum. "O zaman anlamıyorum."

"Antrenman yapacağız." Kılıcını kaldırıyor, yaratık kırılıp bükülüp titreyerek bir adama yaklaştıkça ileriye doğru ilerliyor, sızan tarafında hala iki delik var. Vrykolakas, meydan okuyan sarı

gözlerle Griffin'e bakar. Bu, Ölüm'ün bile sahip çıkmayacağı bir varlıktır. Merhameti yoktur ve hiç beklemez.

Griffin, canavarın kafasını alır ve ölümsüz yaratık, mide bulandırıcı bir insanlık parodisinde, arkasında parşömen kurusu derisinin çarpık kemiklere yapışmasını bırakarak büzülür.

"Talial" Annenin sesi, son yaratığın ağzında gırtlaktan gelen bir hırlamadır. Sadece bir Vrykolakas kaldı, kontrolün tekrar eline geçtiğinden ve burada olan her şeyin tamamen farkında olduğundan şüphem yok.

Yaratık kurt şeklini değiştirir, iki ayağı üzerinde durur ancak uzun kolları, jilet gibi keskin pençeleri ve Kato, Flynn ve Carver'ı uzak tutmaya devam eden ölümcül dişleri korur. Bu grotesk yarım formda bile canavar o kadar büyük ki tanıdığım en büyük üç adamı küçük gösteriyor.

Kılıcımı çekiyorum ve kör bir öfkeyle Vrykolakas'a saldırıyorum, Griffin'in ürkmüş haykırışını görmezden geliyorum.

"Nasıl yapabildin!" Bana doğru dönüyor ve canavarın ortasını kesiyorum, çürüyen bağırsakların dışarı akmasına yetecek kadar derin kesiyorum. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Talial! Yeter!" Yaratık öfkeyle seğirir ama saldırmaz.

Tekrar sallıyorum, boğazını kesiyorum. Sıçrayıyor ve sonra yaratığın dizlerinin arkasındaki tendonları arkadan kesen Carver'ı zar zor ısıkalıyor. Düşüyor ve Flynn baltasını canavarın boynuna doğru ıslık çalarak içeri fırlıyor.

Vrykolakas bir şekilde Flynn'in saldırısını önler. Öfkeyle tıslayarak -ya da belki bu Anne'dir- hançer boyutunda kara pençeleri büyütür, onları o kadar hızlı kullanır ki ping ve uğultu yapar. Carver düşer, atletik bir zarafetle bükülür ve ardından alttan keserek yaratığın bir elini keserek ayağa kalkar. Kato ileri atılıyor, kör edici bir yeşil ışık atımı üçünü açıklığın üzerinden uçarken gönderirken gürzü gümbürdüyor. Sırt üstü yere serilmiş, sersemlemiş bir halde yere indiler.

Güç dalgası kararmış ağaçların üzerinden bana geri sektiğinde yalpaladım. *Bu nedir? O... telekinetik mi? Belli bir mesafeden!*

Annemin yaratıklar aracılığıyla fiziksel sihri kanalize edebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum, bu beni daha da derin bir öfkeyle dolduruyor.

"Senden nefret ediyorum!" Vrykolakas'ı öfkeyle kesiyorum, vuruşlarım vahşi ve pervasız, dürtü, kaos ve gazaptan oluşuyor. Yaratığın gövdesini tekrar tekrar açıyorlar, böylece ben başka bir yarayı açmadan yaraların iyileşmesine zaman kalmıyor. Bu intikam. İşkence, belki. Ve umurumda değil.

Griffin'in güçlü, sabit varlığını tam arkamda hissediyorum ama bu, vahşiliğimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Ve beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Yaratık öldürücü olan her şeyden kaçır ama yine de saldırmaz. Annem asla ölmemi istemedi. Bazen keşke olsaydı diyorum. Belki Eleni şanslı olandı, dövölmek, terörize edilmek ve neredeyse tecavüze uğramak yerine Yeraltı Dünyası'na gitti. Titriyorum, zifiri karanlık bir duygu beni dövüyor.

Ölümsüz yaratığın eli ve pençeleri yeniden büyür. Açık yaralarından siyah sıvı sızıyor. Şimdi kılıcımı kaldırmak için iki elim gerek, ağırlığımı başka bir saldırıya verdim. Bedenim benden vazgeçmek istiyor. Durması gerekiyor, ama sallanmaya devam ediyorum çünkü içimdeki yıkım daha yönünü bulmaya başlamadı bile. Annemin bir gün bana bakıp kendi hain kazancı için kullanacağı ve şekillendireceği bir kap yerine bir insan, bir kız göreceğine dair aptalca bir umut kırıntısına tutunacak kadar aptal mıydım?

Ön kolumu yüzüme silip gözlerimi sıçrayan kandan temizliyorum. Sonra Griffin'in arkamı, muhtemelen önümü de izlediğini bilerek ve öfkemi yakmama izin vererek kesip biçiyorum.

Annem ne tür bir canavarla uğraştığını tam olarak biliyordu. Üçünü aynı anda göndermenin özellikle uzaktan bir risk olduğunu ve kontrolünü kaybedebileceğini biliyordu . Ve hiçbir zaman zorlama veya yaratık sürüşü yapmadığımı ve bırakın üçü, birini bile kontrol etme umudum olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Yine de buradalar. Ve ben oradaydım...

"Ne için bekliyorsun?" Ağlarım. "Ne istiyorsun?"

Öfke nöbetine son vermek için, diye yanıtlıyor Anne. "Yakışmıyor."

Öfke krizi? Yakışmayan!

"Sen. var. Bir canavar!" Her kelimedede Vrykolakas'ın göğsünde daha derin bir yarık açıyorum. Kokuşmuş kanı midemi bulandırıyor, ama durmuyorum, kana karşı kör, çarpık duygularımdan, çekiçleyen nefretimden başka hiçbir şeye duyarsızım.

Annem, "Naplamaların her zaman benim için zaman kaybı oldu," diyor. "Ve şimdi erkek paçavraları giyiyorsun ve Sintan bataklıklarını yoldaşların için trolle, Fisan incilerine bürünüp soyuna layık Magoi ile ilişki kurabilecekken." Yaratığın çenesi Griffin'e doğru titriyor. "Sana her dokunduğunda seni kirletiyor. Nerede olduğunu ve seni nasıl değiştirdiğini bilmediğimi sanma. Senin kanın farklı."

Ichor—hayatımda ilk kez görülüyor. Griffin bunu bir şekilde mi yaptı? Ben buna kirlilik diyemem. Daha çok güç gibi.

Sivri köpekler hırlayarak parlar. "Geleceğin kraliçesini süren bir oluk faresi."

Oluk faresi mi? Griffin mi? Kendi kızını avlamak için ruhsuz, ölümsüz yaratıklar gönderiyor ve yine de tüm bunlarda kendisinin üstün olduğuna mı inanıyor?

İçimde şiddetli ve kontrolden çıkmış bir şey kopuyor. Kılıcımı bırakıp Vrykolakas'ı çıplak ellerimle yırtıp , iltihaplı bağırsaklarını çıkarmak için dirseklerime kadar batıyorum. Onları suratlarına - yüzüne- tokatladım ve ellerimin kontrol edemediğim Tanrısal bir güçle ısınırken onları tüttürerek izledim. çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum ve bağırmaya devam ediyorum. duramam.

Griffin bir kolunu belime sarıp beni geri kaldırdı. Kıvrılıyor, tekmeliyor ve bağırıyor, etrafımdaki her şeye siyah çamur püskürtüyorum. Ölüm gibi kokuyorum ama umurumda değil. Ben umursamanın ötesindeyim. Annemi yıllar önce yapmam gerektiği gibi paramparça etmek istiyorum, gerçekten o olmasa bile ve o gerçekten hissetmiyor.

Griffin beni yanına oturtuyor. Alçak ve öfkeli bir şekilde, "Cat ile konuşma. Ona yaklaşma. Durmadan."

Vrykolakas hala ayakta ve iyileşiyor, zaten ölmüş bir şeyi öldürmenin gerçekten zor olduğunu kanıtlıyor. Canavar ileriye doğru tehditkar bir adım atıyor, Anne ağzından gırtlaktan gelen seslerle "Pis Hoi Polloi gaspçı" diye alay ediyor.

Konsantre yarı saydam yeşil, hızlı ve güçlü bir çizgi Griffin'in göğsüne çarpıyor. Kalbim mide bulandırıcı bir dalış yapıyor, ama ürkmüyor bile. Deri zırhında dairesel bir delik açılıyor. Altındaki cilt tamamen sağlamdır. Rahatladım, Griffin'in zararlı büyülere karşı tam bağışıklığı için Tanrılara şükrediyorum.

"Bu ne büyü?" Andromeda'nın talepleri.

Seni bitiren türden, dedi Griffin, sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

Yaratığın parlayan gözleri yarıklara daralır. Ne Griffin ne de ben kıpırdamıyoruz, Vrykolakas'ın sırtına gizlice yaklaşan adamları ele vermiyoruz. Andromeda, vuruşuyla arkadaşlarımızın daha uzun süre dayanacağını düşünmüş olmalı. Onları küçümsüyor. Hepimizi hafife alıyor ve belki de bu adamları ailem olarak kabul ettiğim gerçeği onlara bir tür koruma sağlıyor, Olimposlu kanımda yaşayan doğal direncin küçük bir parçası.

Carver, yırtıcı bir sessizlikle kılıcını savurarak Vrykolakas'ın kafasını tek bir temiz vuruşta uçurur. Annemin büyüğü, açıklıktan bir ters nefes gibi patlıyor, ciğerlerimdeki havayı çekiyor.

Sendeliyorum ve Griffin beni kendine çekerek dengemi sağlıyor. Beni sıkıca tutuyor. Annem için asla yanmaya devam etmemem gereken o aptal, mantıksız umut közü dikkatsiz bir çizmenin altında bir kıvılcım gibi öldüğünde, benimle birlikte bir parçamı da yok etti. Herhangi bir kalıcı saflık - kayıp.

"İyi misin?" Griffin'in tutuşu neredeyse acı veriyor, beni havasız bırakıyor, ama sorun değil çünkü onun sıcak, sağlam vücudu hâlâ ezilmem ve nefes nefese kalmam için orada.

Alnımı göğsüne yaslıyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Beni aklı başında tutan tek şey bu. O olmasaydı, paramparça olurdum.

Beni tutan Griffin dudaklarını sertçe saçlarıma bastırıyor. "Ben de seni seviyorum. Seni sonsuza dek seviyorum." Sözleri başımı ısıtıyor. Kalbim. Her şeyim. Onun üzerinde sürünmek istiyorum, güvende ve değerli olduğum yerde.

"Sonsuza kadar," diye yemin ediyorum. "Bu dünyada ve öbür dünyada."

"Kardia mou. Psihi mou ." Kalbim. Ruhum.

Kollarımı beline doladım, bu dünyada emin olduğum tek şeye sarıldım. Hasarlı zırh sayesinde—düzenli kalp atışı, düzenli nefes, sabit Griffin. Bir esinti eserken, sessizlik çökerken ve ağaçlar kül yağdırırken, ruhumun hâlâ kurtarılabilir olan kırık parçaları yeniden bir araya gelmeye başlıyor.

BÖLÜM 10

YÜZÜMÜ KALDIRIP KAOS SİHİRBAZI'nın uzak kulübesine bakıyorum, sinirlerim karnımda çırpınıyor . Soğuk, fırtınalı hava, Donmuş Göl boyunca kırbaçlanıyor. Keskin, küçük dişlerle tenimi sihirli bir şekilde ısıtıyor, ancak hafif acı, Buz Ovaları'na yakınlığın getirdiği gücün acelesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Derin bir nefes alıyorum, rüzgardaki donun ipucuyla birlikte onu ısılatıyorum.

Ormandaki felaketten sonra rotamızı değiştirdik ve doğruca Tarva Şehri'nin uzak bir bölgesi olan Kitros'a gittik. Yıkılmış eşyalarımızı ve kıyafetlerimizi değiştirdik ve ben bu zamanı dinlenmek ve iyileşmek için kullandım. Nedense, Griffin'in yaşam gücü yakınlık sırasında bana geçmeyi bıraktı ve bu sefer gücümü yeniden kazanmama hiçbir karıncalanma sıcaklığı yardım etmedi. Belki başlangıçta verdiğim her şeyi sonunda geri aldım ya da belki de ani değişimin nedeni kanımdaki artan iksirdir. Bilmiyorum ve soracak kimse yok.

Bildiğim tek şey, sonunda Fisa'da olduğumuza göre, gerçekten yapmak istediğim tek şey arkamı dönüp Kitros'a dönmek. Tarva Kalesi'ne sinir bozucu yakınlığı, herkesin kaçındığı harap mahallesi ve şehrin tüm nüfusunun yaklaşan Agon Oyunları için çılgına dönmesine rağmen o kadar da kötü değildi.

Bakışlarım gölü taramak için kulübeyi terk ediyor. Whitecaps, yüzeyi süsleyen buzdağlarına çarpıyor. Uçsuz bucaksız, masmavi suyun içinde bir yerde, üç dokunaçlı dev bir alabalık, derinliklerde dolaşıyor. Sekiz yıldan fazla bir süre önce, Poseidon'un Kahin Gölü beni bir bütün olarak yutmak yerine, beni Fisa'dan çıkaran, saklanmama yardımcı olan, Beta Ekibini bir kereden fazla koruyan ve Griffin'i ölümcül bir yaradan kurtaran hediyeler verdi.

Gölün uzak tarafında, dalgalanan yeşil bir çayır, ilk büyük, karla kaplı dağlara doğru uzanır; yükselen kenarları su buzulları, ufalanan şeyl ve yıpranmış kaya desenleriyle kaplıdır. Yemyeşil çimenlerde kıvrımlar oluşur, bıçaklar sadece rüzgarın ve vadinin duyabileceği gizemli bir ritimle hareket eden milyonlarca ilkel dansçı gibi dalıp sallanır. Gerginim ve neredeyse duyabiliyorum, tıpkı büyüünün canlandırıcı lezzetini dilimde neredeyse tadabildiğim ve hayal gücümüzün ötesinde güçlerin fısıltısını hissedebildiğim gibi, duyularımı alevlendiriyor.

Sinta'da ve büyük ölçüde güneyde uzun süre yaşadktan sonra neredeyse bana yabancı olan güçlü duygulara kendimi açıyorum. Kolyemdeki buzul parçası sihirle titreşiyor ve güç içimde derin bir yerden patlıyor. Tenimde şimşekler çakıyor, çatırdıyor ve parlak ve tüm dünya sanki ateş tarafından tüketilmiş gibi aniden turuncu bir renk alıyor.

Şok içinde nefes nefese, cızırtılı akımları evcilleştirmeye çalışıyorum. Onları durduramadığımda, onu incitmekten korkarak Panotii'den atlıyorum. Geri çekildim ve ayaklarımın altındaki zemin karardı ve duman oldu.

Griffin Brown Horse'u kendi etrafında döndürüyor ve sonra aşağı atlayarak bana sesleniyor. Sesi, orada olmasına rağmen ürkütücü derecede uzaktı.

Onu geride tutmak için ellerimi kaldırıyorum. Gri gözleri ifademi görünce genişledi ve sonra şimşek ona çarptığında, kolunu kıl payı kaçırarak daraldı.

Keskin bir şekilde nefes alıp ellerimi yumruk yapıp ortalarımaya bastırdım. "Geride kal!" Etrafımdaki çimenler için için için yanmaya başlıyor. Hellips otu. Her yerde. Çıra gibi kurutun. Gök gürültüsü gümbürdüyor, göğsümde titreşiyor.

"Bana zarar veremezsin." Griffin bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Tarlayı yakabilirim." Ormandaki cehennemin anıları, bir yangın gibi içimi kaplayan panikler gönderiyor.

"Tarlayı yakmayacaksın."

"Emin olamazsın!"

Alçak ve sabit, "Bunu kontrol edebilirsiniz" diyor.

alay ediyorum. "Beni tanıyor musun? Kendine hakim olma ve ben arkadaş değiliz."

Griffin durur. "Seni tanıyorum. Sen tanıdığım en güçlü, en inatçı, en kararlı insansın. Ve ben kendini kontrol etmekten bahsetmiyorum. Ben iradede bahsediyorum."

Ellerim titriyor, tutamadığım bir büyüyle gerginim. Genelde çıkaramıyorum. Şimdi onu içimde tutamaz mıyım? "Aynı şey değil mi?" Soruyorum.

Bana sert bir şekilde bakıyor. "Bu mu?"

"Bilmiyorum! Sadece durmasını istiyorum." *Hayır, bu doğru değil.* "İhtiyacım olduğunda gelmesini istiyorum. Gitmediğimde gitmesini istiyorum."

"Bunda ustalaşman gerekiyor."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum! Zamanın yarısında, orada bile değil!"

"O zaman anla."

"Ah, bu çok yardımcı oldu!"

Griffin bana korsanının sırtışını gönderdi ve içim sihirli fırtınayla hiçbir ilgisi olmayan bir şeyle değişti. "Ne olduğunu biliyorsun. Ne olduğunu biliyorum. Duygu."

"Duygu?"

Başını sallıyor. "Korku. Kendinde olmayan biri için korkuyorsun, gerçekten ve gerçekten korkuyorsun ve işte orada - şimşek."

Şimşek yüklü ellerimi karnıma bastırıyorum. "Bu onu nasıl kontrol edeceğimi bildiğim anlamına gelmez."

çevremdeki beyaz-altın ağın gözlerine yansıdığını görecektedir kadar yaklaştı . Başını eğiyor ve ağzı kulağıma sürtüyor, sesi gürleyen bir okşama. "Heyecanlanmak."

Titriyorum, sesiyle birlikte içime şimşekler çakıyor. *heyecan* . Bir an önce içimden müthiş bir heyecan geçti. Özgürlük. Rüzgar. Sihirli hava...

Griffin parmaklarını birbirine dolanmış saçlarımdan geçirdi ve iki eliyle başımı kavradı. Yüzümü geriye yatırıyor. "Bir gösteriye ihtiyacın olduğunu görüyorum."

"Gösteri mi?" Nabzım hızlanarak aptalca yankılandım.

Baş parmakları çenemde kayıyor. "İşaret dilinde teslim edilir."

"Buna dikkati dağıtmak denir ve muhtemelen beni sakinleştirmenin en etkili yolu bu değildir."

Başını eğdi ve ayak parmaklarım çizmelerimin içinde kıvrılana kadar beni öptü. Ama dudaklarının yumuşak hareketi, beni nazıkçe tutması - bu yatıştırmak için yapılmış bir öpücük. Çok geçmeden şimşek söner ve ellerim soğumaya başlar.

Griffin kendini beğenmiş görünerek geri çekildi, çizmesini için için yanan hellips otlarının üzerinden kaydırıp tomurcuklanan bir ateşi söndürürken.

"Şanslısın," diyorum, dudaklarım hâlâ karıncalanıyor ve sıcak.

O sırtır. "Ben tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve beni bunun için seviyorsun."

gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, ne ego."

Ellerini yayar. "Artık yıldırım yok."

"Çünkü benim dikkatimi dağıttın. Kontrol ettiğim için değil."

"Belki de onu kontrol etmenin anahtarı budur," diyor Griffin. "Aklını başından al. Korkmayı bırak."

"Çünkü her zaman bu kadar kolay," dedim sertçe.

O cevap veremedi diğerleri etrafımızı sardı.

"Az önce ne oldu?" Panotii'yi kendi bineğinin arkasına götüren Kato, kaşlarının arasında bir kırışıkla beni izliyor, mavi gözleri endişeyle kararıyor.

"Pekala..." dedim abartılı bir sabırla. "Öpüşmek denir. Göstermeyi teklif etmeyeceğim, ama muhtemelen yapacak çok sayıda kadın bulabilirim, gerçi" -Etrafa sallanan çimenlere, rüzgarın savurduğu göle ve ıssız kulübeye bakıyorum- "muhtemelen şu anda değil."

Kato homurdanıyor, gözlerini parlayan bir mizah kıvılcımı. "Çünkü tam olarak bunu demek istedim."

"Biliyorum!" Rüzgarın savurduğu örgümden geriye kalanları omzumun üzerinden geçirdim. "Ben böyle esrarengiz biriyim."

Kato ve Carver'dan bir tane almama rağmen Flynn gülümsemedi.

Kumral saçlı savaşçı, "Her tarafınız şimşek çaktı," diyor. "Sadece ellerin değil."

Omuz silktim, görünmeye çalıştığım kadar umursamaz değildim. "Her şeyin parlak bir yanı var. Kendi şimşeklerim kıyafetlerimi yakmaz."

"Buz Ovaları'na en son ne zaman bu kadar yakındın?" diye soruyor Griffin.

Başımı çevirerek, daha önce burada bulunmama rağmen, akıldan çıkmayan bir şekilde tanıdık olan manzarayı taradım. Gözlerim Kaos Büyücüsü'nün mütevazı konutunda duruyor. "Uzun zaman önce. Ama gençken Buz Ovaları'na çok yakındım ve asla yürüyen bir fırtınaya dönüşmedim. İos ilk kez oldu."

"Büyü olgunlaşmaz mı?" diye soruyor. "Yani küçük Magoi etrafta koşturup depremler, sel ve yangınlar çıkarmıyor mu?"

kıkırdadım. "Bu iyi bir nokta, özellikle Elemental Magic için. Genellikle daha sonra - erken ergenlik çağına kadar - kendini göstermez ve o zaman bile hala büyümesi gerekir. Ne kadar güçlüyse , o kadar uzun sürer." Kanımdaki suyu, damarlarımdaki gök gürültüsünü ve şimşekleri düşünüyorum. Ama ben bir Elemental değilim, peki bu nedir?

Tekrar harap eve bakıyorum. Bahse girerim Kaos Sihirbazı biliyordur.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, bir adam ön kapıyı aralık bırakarak verandaya çıkıyor. Endişe beni vuruyor. O şimdilik sadece uzakta bir form ama onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyorum. Uzun ve söğüt gibi ince. Yıpranmış beyaz elbiseler ve bükülmüş bir asa, kutsal zeytin ağacı yaşla birlikte parlak ve siyah. Tamamen gri ve belinin çok ötesine uzanan telli saçlar, otuz günden fazla görünmeyen bir yüzle çelişiyordu. Pürüzsüz cilt, özellikle bronzlaşmamış. Sağ elinde lekeli parmak uçları, sanki günlerini

aralarında ot öğüterek geçiriyormuş gibi. Onu son karşılaşmamız dün gibi hatırlıyorum, tıpkı korkunç sözlerini, yankılanan sesini ve dönen gözlerini hatırladığım gibi.

Sinirler midemde bir delik açıyor. O adam benim hakkımda çok şey biliyor, duymak, düşünmek ya da Griffin'e söylemek istemediğim şeyler. Durmadan.

Derin bir nefes alarak Panotii'nin dizginlerini Kato'dan alıyorum. Bunu yapmak canımı sıkıyor ama büyücüye yaklaşımadan önce bir şey söylemem gerekiyor. "Büyücü herhangi bir saldırgan sihir olmadan bizi Ipotane'ye doğru işaret etse bile, Buz Ovaları'ndan canlı çıkma şansımız çok az. İçimde Dragon's Breath hıçkırıkları var. Daha fazlası veya eşit derecede yararlı bir şey olmadan, Piers haklı olabilir." Ve Tanrılar biliyor ki, bunu kabul etmek beni kusturuyor. "Belki de eve gidip orduya güvenmeliyiz."

Flynn, "Ya da karşılaştığımız yaratıkların büyüsünü emersiniz," diyor. "Saldırıyorlar. çalışıyorsun. Karşılık veriyoruz."

"Bu planı ikinci plana atıyorum." Carver, şimdiden bir dövüş için can atıyormuş gibi, parmaklarını kılıcının kabzasında gezdiriyor, etin çelik üzerinde çevik bir dansı.

başımı sallıyorum. "Her zaman bu kadar basit değil. Tepegözler devasadır ve bir yumruğu döven bir tokmağı sallar. Bunu çalamam. Sihir değil. Bir Centaur'dan bir tekme ve tüm göğüs kafesin patlayacak. Sonra Gorgonlar var. Medusa her yerde karşımıza çıkabilir. Ve Harpiller, Devler ve Ejderhalar. Hepsi sihirli yaratıklar, ama bu her zaman sihir *kullandıkları anlamına gelmez*. Onlar sihirli . Ve hepimizden çok daha büyük ve daha kötüler."

"Bilmiyorum Kedi." Kato, uzun sarı saçları rüzgarda uçuşuyor, beni baştan aşağı süzdü. Gözlerindeki alaycı ışıltı, sözlerindeki acıyı alıyor. "Bazen çok kaba olabiliyorsun. Yine de büyüklük açısından..." Sırıttı.

Carver başını sallayarak onayladı. "Kedi küçük ve zayıftır."

Nazarı ikisinin arasında bir ileri bir geri sallıyorum. Beta Takımının Minotaur benzeri adamlarıyla karşılaştırıldığında, ben

küçük ve zayıfım, bu da Carver'ın beni bir yalanla kızartmadan bu saçmalıktan kurtulabileceği anlamına geliyor.

"Bunu ciddiye almana çok sevindim," diye homurdandım.

"Ne? Yaşam ve ölüm?" Flynn omuz silkiyor. "Bah!"

Orada bir düzine kez bulundum, dedi Kato kayıtsızca, tırnaklarını deri göğüs zırhına sürüyormuş gibi yaparak. Aptal.

Hepsine, özellikle Carver'a dik dik bakıyorum. "Ben küçük ve zayıf değilim. " *Şey, belki küçük. Ve sadece benimle güreşmeye karar verirlerse zayıf.* "Başka yeteneklerim var."

Carver bir an dalgın dalgın bana baktı. "Griffin'in cebine sığabilirsin. Şey, belki senin saçın değil."

"Aman Tanrım! Bir şimşek patlaması hissediyorum!"

Carver sırtıyor. "En kötüsünü yap, tüylü top."

Griffin buna kıkırdar, benim nazarımdan kendi dozunu alır. İyi uygulanmış kızgınlığım sadece ona indiğinde bile pişmanlık duymuyor gibi görünüyor. Göz kırıyor.

"Gah!" ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hepiniz delisiniz!"

"Yok canım?" Flynn kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınır. "Hayır hayır. Biz iyiyiz," diyor atlara. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Yardım edemem. Güldüm. Hepimiz gülüyoruz ve son yaptığımızdan bu yana ömürler geçmiş gibi geliyor.

Griffin sıcak, güçlü ellerini omuzlarıma doladı ve beni kendisine çevirdi. "Sana inanıyorum. Buz Ovalarındaki en büyük silahlarımız burada"—parmağını alnıma hafifçe vuruyor—"ve burada." Kalbime dokunuyor.

İltifatından zevk almakla bana olan inancının feci bir şekilde yersiz olduğunu bilmek arasında kalmış bir yüzümü buruşturdum. "O zaman öleceğimize eminiz çünkü bu işlevlerden hiçbirisi tam olarak doğru değil."

"Yeterince iyi çalışıyorlar," diyor küçük, çarpık bir gülümseme ağzını kaldırarak ve kalbimin atmasını sağlayarak.

"Ne kadar büyük bir övgü," diye mırıldandım göğsümdeki çırpıntıyı görmezden gelerek.

"Senden öğreniyorum."

"Aman Tanrım, yapma," diyorum. "Umutsuzum."

"Asla umutsuz değilsin." Griffin bana bakıyor, sözlerimin amacını kasten değiştiriyor. "Senin için önemli bir şey olduğunda, kazanana kadar hiçbir savaş bitmez. Bu yüzden Buz Ovaları'na gidebilir ve yaşayabiliriz - hatta belki oraya ne için gittiklerimizle geri dönebiliriz. Dünyayı değiştireceğiz Cat ve bunu korktuğun savaş olmadan yapacağız. Tanrılara yemin ederim ki, bunu mümkün olduğunca az kan dökerek yapacağız."

Kalbim bir taş gibi düşüyor. *Sonun habercisi. Alemlerin yok edicisi.*

Şimdi gidip bir büyücüyle konuşalım, dedi Griffin önce beni kendine çekerek.

Yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım. Vücudu beni sert, sert rüzgardan koruyor ve tanıdık bir turunçgil, güneş ışığı, açık hava, deri ve insan karışımını içime çekiyorum.

Korktuğunuz savaş olmadan yapacağız...

Keşke bu doğru olsaydı. Ama öyle değil ve *Tanrım* , o bir hayal kırıklığı içinde mi?

BÖLÜM 11

ATLARI OTLATMAK VE kulübeye yürüyerek YAKLAŞMAK İÇİN SERBEST BIRAKIYORUZ, yıkık dökük verandadan birkaç adım ötede duruyoruz. Kaos Sihirbazı bir kası bir saatten fazla hareket ettirmez. O her şeyi gören gözlerle bana dik dik bakıyor. Zamansız bakışları, en hafif tabirle, rahatsız edici.

Thanos'u son gördüğümde, büyücünün dönen gözleri hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum. Çocukluğumun koruyucusu, sesini saygılı bir fısıltıya indirdi ve savaş yaralı yüzünü benimkine yaklaştırdı. *"Bilgisi Kaos, sonsuz ama formsuz. Karanlık gözbebekleri, tüm Tanrıların dünyalarını bir arada tutar. Altın süsen, yıldızların dönmesini ve zamanın geçişini yansıtır."*

Thanos'un büyücünün büyüleyici gözlerini nasıl bildiğini bilmiyorum. Sorduğumda, bana o esrarengiz şekilde baktı. Ben prenestim ve o benim korumamdı ve yine de onu sorgulamamam gerektiğini biliyordum. Thanos *zıpla dediyse* zıpladım çünkü birisi ayağımın dibine vuruyormuş.

Kaos Sihirbazı nihayet konuşuyor, derinden yankılanan sesi, kırılğan görünümüyle tamamen çelişiyor. "Catalia Andromeda Eileithya Fisa."

Beni tam adımla selamlıyor, bu da kehaneti en azından şimdilik bir sır olarak saklama hırsımın tamamı için iyiye işaret değil. Griffin'e söyleyeceğim. Yapacağım. Sadece bunu başka birine kabul etmek onu çok daha gerçek kılıyor.

Bil bakalım ne oldu? Daha iyi bir dünya mı yapmak istiyorsun? Bunda iyi şanslar, çünkü onu yok edeceğim.

Bu konuşmanın iyi gideceği kesin.

Elimi küçük bir dalgayla kaldırdım. "Merhaba." Adını bilmiyorum, kimsenin bildiğini sanmıyorum ama en azından cevap vermenin kibarlık olduğunu düşünüyorum. Kendi adım hala

kulaklarımda yankılanıyor ve kalbim kaburgalarımın altında dörtнала atana kadar nabzım hızlanıyor -yürü, tırıs, dörtnal-.

Ama başka bir şey olmuyor. Sonunda, Kaos Büyücüsü'nün gözleri tekrar parladı, ancak garip bakışları benim yönümde sabit kaldı. Yüzü büyücünün sundurmasına dönük olarak oturdum. Diğerlerine uzun bir bekleyişin içinde olduğumuzu düşündüğümü söylüyorum -buraya en son geldiğimde de saatlerce bana baktı- ama ayakta duruyorlar, solumuzda Donmuş Göl ve etrafımızda sallanan çimenli alan.

Bir süre sonra Kato bana yandan bir bakış attı. "Andromeda mı? Fantastik ikinci isim."

Kuru bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Doğduğum günden itibaren beni damgaladı, sanki bu bir şekilde beni kendi iradesine boyun eğdirmeyi kolaylaştıracakmış gibi." Hellips otundan bir bıçak alıp sert katmanları soymaya başladım. "Annem söz konusu olduğunda, ben hayal kırıklığına uğratmayı seviyorum."

Kato büyücüye bakar. "Nasıl biliyor?"

"O her şeyi biliyor. Bu yüzden tamamen çıldırmış," dedim parmağımı başımın yanında daireler çizerek.

Adamlar endişeyle eve doğru bakıyorlar ama büyücü hiç dikkat etmiyor. Benim tuhaflıklarım onun gibi bir varlık için son derece ilgisizdir.

Yarım saat kadar sonra, tenimi serin bir şey yalıyor. İlk başta sadece rüzgar olduğunu düşündüm ama tekrar olduğunda kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Aynı ısrarcı soğukkanlılık kafama dalıyor, araştırıyor.

Daha dik oturuyorum. Bu hissi biliyorum. İki Kahin düşüncelerimi istedi ve soğuk dilleriyle beni tattı. Bu hem daha incelikli hem de daha güçlüydü ve parmaklarım refleks olarak kucağımdaki parçalanmış çimenlerin etrafında geriliyor, hepsi kaskatı kesiliyor. Hafif panik bir nefesin ardından kendimi rahatlamaya ve zihnimi açmaya zorluyorum. Griffin'in bir savaştan kaçınmasına yardım etmek anlamına geliyorsa, kendim için bile nadiren yaptığım bir şekilde kendimi çıplak bırakacağım.

Buzlu yerleşim hissi, vadi boyunca bir rüzgar estiği gibi azalır. Benim için bile soğuk. Yanımda Flynn titriyor. Kahverengi gözleri benimkilere kayıyor.

"Ayağa kalkman gerekmiyor mu?" sinirli bir şekilde fısıldıyor.

"Gerçekten yüksek sesle fısıldıyorsun," diye gerçekten yüksek sesle fısıldadım.

Flynn kaşlarını çattı. "Mumları yakıp dua etmemiz gerektiğini hissediyorum. Sanki burası bir tapınak."

"Bu," diyorum, kulübeyi işaret ederek, "bir barınak."

Flynn nefesini tuttu. Komik, özellikle de büyücü zihnimi keşfetmeyi bitirmiş gibi görünüyor ve biz ölmedik.

"Şu işaretleri görüyor musun?" Kulübenin etrafındaki alanı kaplayan çimensiz çöküntüleri işaret ediyorum. "Bunlar Tanrı Bolts'tan. Sihirbazın, en sevdiği silahı yıldırım olan Zeus ile doğrudan bir bağlantısı vardır. Gitmemizi isteseydi giderdik. kalıcı olarak *Parçalanmış* durumda olduğu gibi . puf. Külden başka bir şey değil."

Flynn'in gözleri bir o yana bir bu yana, etrafımıza dağılmış düzinelerce kömürleşmiş pockmark'ı algılıyor. "Büyücü veya Zeus'un burada olmaması gerektiğine karar veren insanlar mı?" O sorar.

Başımı salladım ve birden huysuz göründü. Ya da midesi bulanmış gibi. Ya da belki ikisi de.

Flynn sertçe, "Biz buraya gelmeden önce bundan bahsetmedin," dedi.

omuz silkiyorum. "İyi olacağımızdan oldukça emindim."

Carver homurdanıyor. "'Kesinlikle' oldukça büyük bir kumardır."

Endişesini ortadan kaldırıyorum. Endişelenmedim. Tam olarak değil. "Bizi öldürmemek, bize yardım etmek anlamına gelmez."

Griffin yanıma oturuyor, gözleri inanılmaz hareketsiz adama ve ürkütücü siyah esasına bakıyor. "Cat'ten 'Oldukça eminim', herhangi bir gün alacağım ihtimaller."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Kendine olan güveni beni hem ısıtıyor hem de korkutuyor. "Zeus benim atamdır. Sanırım, *umarım* bizi Ipotane'ye yönlendirir." Zeus'un beni neden kayırdığını düşündüğümü tam olarak açıklayamam ve yaptığına dair gerçek bir kanıtım da yok. Belki Ios'taki o gürleyen ses, o gök gürültüsü ve şimşek çakması dışında. Sanırım Zeus, Griffin'i iyileştirmeme yardım etmiş ve sonra Olimpos'un kralına dönmem gerekirken, benim Tanrı'm olan kardeşi Poseidon'a dua ettiğim için beni cezalandırmış olabilir.

Artık buradayım, Zeus. Sıradaki ne?

Gölün karşı yakasına kuzeye bakarak, içimden bir sarsıntı geçirdim. *Harika. Catalia Fisa. Her zamanki gibi mütevazı. Gökyüzü açılıp şimşekler yağacak mı* diye neredeyse merak ediyorum .

Akşam yaklaşıyor ve güneş batıda batarken ısırın rüzgar diniyor. Büyücü, her zamanki gibi hareketsiz, verandasından çıkmış gibi görünüyor. Artık gergin değilim, sıkılıyorum. Şans eseri, Griffin de benimle birlikte sıkılmayı seçiyor. Sonunda rahatlamaya ve tekrar normal davranmaya başlayan adamlar, birkaç düzine metre ötede kamp kurdukları zar oyunları oynarlar. God Bolt çukurlarından birinde iki tavşan şişte ateşin üzerinde yemek pişiriyor ve Flynn her zamanki gibi akşam yemeğine meyilli.

Kızarmış et kokusu midemi bulandırıyor. "Açım."

Griffin heybeleri alır ve ekmek, peynir, kurutulmuş et ve dolgun bir portakalı boşaltır. Eti geri vermeye çalışıyorum ama Griffin almıyor.

"Birazcık," diyor. "Gücünü korumak için."

Burnumu kırıştırıp kuru şeridi başparmağımla işaret parmağım arasında sallıyorum. Her zamankinden daha fazla iğrenerek onu kucağına bıraktım. Sonra bana eskimiş peynir kokusu geliyor ve midem bulanıyor. Yüzümü buruşturarak ekmek ve meyve dışında her şeyi ittim.

Griffin kaşlarını çatı. "Acıktığını sanıyordum."

"Açlıktan ölüyorum." Portakalı yırtıyorum, bir çeyreklik serbest bırakıyorum ve sonra hepsini ağzıma tikiyorum.

Griffin, yüzünde tuhaf bir ifadeyle portakalı içime çekmemi izliyor.

"Ne?" Parmaklarımdan posa ve meyve suyu yalıyorum. Ben bir karmaşayım. Çiğnemek için zar zor durdum. Gözlerim büyüyor. "Biraz mı istedin? Bu son muydu?" Meyve sevmez, o yüzden sormak aklıma gelmedi.

"Numara. Ve hayır." Başparmağını alt dudağımın altına kaydırarak bir damla damlattı. Parmağındaki suyu yalıyor ve bu basit hareketin samimiyeti göğsüme vuruyor.

Bana yine kurutulmuş eti uzatıyor, ama başımı sallıyorum.

"Ye onu," diyor Griffin, "yoksa sen yiyene kadar üzerine oturacağım."

Çok çekici bir yol olduğuna emin olduğum bir şekilde ağzım açık kalıyor. "Baskıcı olduğumu biliyordum, ama sence de bu biraz ileri gitmedi mi, Yüce Elçim?"

"İnatçı olduğumu biliyordum ama tek başına portakal yiyerek hayatta kalamayacağını bilmiyor musun? Günlerdir yediğiniz hemen hemen bu kadar."

"Ekmeğim var!" Ekmeği tutuyorum.

"Ekmek karnı doyurur. Vücudu beslemek için çok az şey yapar."
"

Tartışmaya başlıyorum, sonra durup kaşlarımı çattım. "Mantıklı olduğun zaman sinir bozucu."

"Bir aptal olmamı mı tercih ederdin?" O sorar.

"Evet."

"Et." Elime tokatlıyor. "Yemek."

gözlerimi deviriyorum. "Böyle bir şiirle Calliope'a rakip olabilirsin."

"İstediğimi elde etme yeteneğim efsanevidir." Bu bir övünme değil. Bu bir gerçek. "Gerekirse bunu her gün yapacağım, sen tartışmayı bırakıp lanet et yiyene kadar bütün gün."

Asla kabul etmeyeceğim bir şeyi, ölüm döşeginde ya da ötesinde değil, gizlice onun kaba endişesinden ve otoriter davranışlarından zevk alarak ona dik dik baktım. "İyi. Ama tavşanı

bekleyeceğim. Kurutulmuş erzaklarımızı Buz Ovaları için saklamalıyız.”

, sertleşmiş eti kaldırmadan önce *seni o bakışla tuttuğum için* bana sert bir şekilde baktı.

Anlaşmak. Sanırım o kadar da kötü değil.

Tavşanlar tükürükte tıslayıp yemek yaparken, ben Griffin'in yanına yerleşip yemek için ekmek kırıyorum ve bir kısmını da Griffin'e yediriyorum. Aklım Kitros'taki zamanımıza gidiyor. Tarva Kalesi'ne ve orada yaşayan düşman asilzadelerine gerçek rahatlık için fazla yakındık, Griffin ve ben handa odamızdan nadiren ayrılırken Carver, Kato ve Flynn erzak ikmali ve hasarlı eşyaların yerini aldı.

Aklıma sel gibi akan anılarla karnımda bir sıcaklık yükseliyor. Gözden uzak durmak ve “dinlenmek”, Griffin'in kapsamlı ve yaratıcı doğasına ilişkin anlayışımı büyük ölçüde geliştirdi. Gözleri o fırtınalı griye döndüğünde ve beni çırılçıplak soymaya kararlı bir şekilde bana doğru sinsice yaklaştığında ne bekleyeceğimi asla bilemedim. Yumuşak dokunuşlar ve nazik sözlerle sevişmesi uzun ve yavaş olabilir. Veya ateşli eller ve titreyen nefes ile hızlı ve sert olabilir. Sırtımı duvara dayadım - ve önüm. Çığlık atana ve gök gürültüsü odayı sallayana kadar ağzını bacaklarımın arasında tuttum ve kesinlikle bir yatak gerektirmeyen şeyler yaparken, saçlarım yumruklarında sıkıca tutulmuş, dizlerimin üzerinde çıplaktım.

Yüzümü kaldırıp kirli çenesini öpüyorum, Griffin'in koca vücudundan gelen ısı şimdi benimkiyle eşleşiyor.

Bir gülümseme geniş ağzını büküyor. "Bu ne içindi?"

Yüzüm kızarıyor, kalbimin ve düşüncelerimin gözlerimde olduğundan eminim. "Kitros."

"Ah, Kitros." Gümüş bakışları alacakaranlıktaki ilk yıldızlar gibi parlıyor. Kolunu belime doladı ve başını eğdi, kulağımın altındaki hassas noktaya kalıcı bir öpücük kondururken nefesi boynumu ısıttı. Dudakları sert ama yumuşaktır. Anız törpüleniyor. Omurgamdan aşağı karıncalanmalar dalgalanıyor.

Parmaklarımı rüzgarda uçuşan saçlarına kaydırıyorum, arzu içimi yalıyor. "Yalnız olsaydık, şu anda seni içimde isterdim."

Yumuşak bir şekilde inliyor. "Şu anda?"

"Doğru. Şimdi."

"Sadece boyunda bir öpücükle mi?" Sert bıyıkları kulağımın kabuğunu hafifçe sıyırdı.

Titriyorum, ona daha da yaklaşıyorum. "Boyundaki öpücük olmadan hazırdım. Şimdi senin için çaresizim." Siyah kafasını benimkine yakın tutarak saçlarını tuttum. Kulağına fısıldadığımda yanaklarımız birbirine değiyor. "Kitros'ta yaptığımız şeyleri düşünmek bile içimi ısıtıyor ve ıslatıyor. Hemen içeri girersin ve seni o kadar çok sıkardım ki zihnin boşalırdı."

Griffin'in eli kalçamda titriyor. Tutuşu sahiplenicidir. Lezzetli sert. yutkunduğunu duyuyorum. Sesi bana bir ton daha derin ve çok daha sert geliyor. "Bunu ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

sessizce inliyorum. "Daha çok istiyorum. Seni istiyorum. Bacaklarımın arasında bir nabız var. Bana dokunursan patlarım."

Kendini tutuyormuş gibi geriliyor. "Seyircimiz var"

Ona karşı huzursuzca hareket ediyorum, neredeyse kucağında, çoğunlukla onun tarafından korunuyor. "Adamlar bakmıyor ve büyücü muhtemelen transta."

"Konuşmaya karar verirse diye ayrılamayız."

"Gitmemize gerek yok. Soyunmamıza gerek yok. Sadece bana dokun. Sana ihtiyacım var."

Griffin hafifçe küfreder. Gözleri dolmuş, benden uzaklaşıyor. "Seni çaresizlik derecesinde seviyorum ama bu bir ruh hali ve geçecek."

Tekrar ona uzanıyorum. "Sessiz olacağım."

Elimi tutuyor. "Hiç susmuyorsun."

"Deneyebilirim."

Buna kıkırdar ama bu boğuk, neredeyse acılı bir inlemeye dönüşür. Elim sıkarken yavaşça nefes verdi. "Benim ölümüm olacaksın, Cat."

Ve aynen öyle, kanım donuyor. Ardında bir önsezi ve korku karmaşası bırakarak şehvet çöker.

Griffin bendeki değişikliği anında hissediyor. "Bu bir konuşma şekli."

geri çekiyorum. "Ve bizim durumumuzda, korkunç derecede uygun."

Başını sallıyor. "Şunu yapmayı kes. Çevrenizde olan her şeyden siz sorumlu değilsiniz. Kaderlerin bizim için ne hazırladığına biz doğmadan karar verilir. Bana, herhangi birimize ne olursa olsun, *asla* senin hatan olmayacak." Yüzümü yukarı kaldırarak beni artık çelikleşmiş bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ve ölmeye hiç niyetim yok."

"Hepimiz böyle söylüyoruz. Bu olmasını engellemiyor."

"Sonunda, evet. Ama şimdilik karanlığa gölgeler eklemeyin."

Birkaç dakika önce, arzuyla o kadar vahşiydim ki çevremizi hiçe saymaya hazırdım. İyi bir şov sergilemeyi severim ama *bu* tür şovları değil. Şimdi, göğsümde bir uçurum var. "Kız kardeşim benim yüzümden öldü."

"Kardeşin senin *için* öldü . Aynı şey değil."

"Ve benim için ölürsen, bu işimi kolaylaştırır mı? Yaparsın. İnkâr etme. Bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Ağzı düzleşiyor, çenesi taştan oyulmuş gibi görünene kadar sertleşiyor. "Beni endişelendiren senin benim için kendini feda *etmen , agapi mou .*"

ona bakakaldım. "Kendiniz için bir standardınız ve benim için başka bir standardınız olamaz!"

"Ve senin dışında herkes önemliymiş gibi yaşamaya devam edemezsin!"

"Bu..." *Kahretsin, bu iyi bir argüman.* "Ben de senin kadar ölmek istemiyorum. Ama yıllardır ödünç alıyorum. Bazen, bunu bu hale getirdiğime bile inanamıyorum..."

"Durmak. Bu düşüncüyü bitirme." Griffin'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, ayın ilk ışınlarını yansıtıyor. "Kendini senin için ilk sıraya koymayacaksan, o zaman benim için yap. Ailemiz için."

"Bizim bir ailemiz yok."

"Biz bir *aileyiz* !"

Sesindeki hiddet beni o kadar sert tokatlıyor ki, geriliyorum. Küçük hançerler gözlerimin arkasına saplanmaya başlıyor, onları acıtıyor ve sulandırıyor.

Griffin yüzümü ellerinin arasına aldı. Parmakları kafama bastırıyor. "Artık seni sihirli bir iple tutmuyor olabilirim ama seni *asla bırakmayacağım* ve seni *asla* bırakmayacağım. Sizi güvende ve yanımda tutmak için yaratıklara, Tanrılara ve korkunç, acımasız kraliçelere meydan okurdum. Seni kollarımda tutmak ve kalbinin benimkiyle attığını hissetmek için Olimpos Dağı'nın kendisini hareket ettirirdim. Sen benim ruhumsun ve *evet* , senin için savaşıacağım ve seni son nefesime kadar koruyacağım."

Onun yemini beni susturuyor. Gücü kanımdaki sihiri ateşleyerek, onun mutlak doğruluğunu kanıtlarken, güçlkle yutkunuyorum. Sessiz bir hıçkırık göğsümü titretiyor. Yutkundum ama Griffin beni kucağına çekip kollarını etrafıma sardığında bu çaba boşa gitti . İçimdeki tüm düğümler çözülüyor ve bir bent kapağı açılıyor. Gürültülü. Ve çirkin.

Çenesi şakaklarımı okşuyor. "Kediler ağlamaz sanıyordum."

burnunu çekiyorum "Yapmazlar." *Genellikle.*

Griffin elini sırtımda aşağı yukarı kaydırarak, alışılmadık çöküşümün seyrini sürdürmesine izin verdi. " *Ee-lee-thia*, " diyor bir süre sonra, ikinci göbek adımı telaffuz ederken tereddüt ediyor. "Bu iyi."

Sulu bir kahkaha patlattım. Bir tür hıçkırık. *Aşk insana böyle mi yapar? Kontrol edilemeyen duygu?*

"Eileithyia fena değil," katılıyorum. Andromeda'dan çok daha iyi.

"Doğum tanrıçası, değil mi?"

Başımı salladım, ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Kendini hazırla. Böyle bir adaşım varken gerçekten doğurgan olma ihtimalim yüksek."

Griffin'in sağduyusu var, öyle görünüyor ki, onu hiç rahatsız etmiyor.

Flynn, kamp ateşinin yanında fark etse bile garip davranışlarım hakkında yorumda bulunmadan paylaşmamız için bize bir tavşan getiriyor. Biz yemek yerken, Griffin etrafımızdaki daha uzun hellips otlarından bazılarını kesiyor, geniş, kuru bıçakları yanına düzgün bir yığın halinde yığıyor. Sonunda sapları deri bir kordonla bağlar ve ardından tüm yığını dikkatlice heybesinin dibine kaydırır.

"Bu ne için?" Etrafta kuşkusuz etli bir tavşan ısırığı soruyorum. Flynn iyi bir aşçıdır. Et asla kuru değildir. Otları bile taşıyor.

Griffin hafifçe gülümsüyor. "Yapmak isteyebileceğim bir şey var. Ve buradaki çim iyidir. Güçlü."

Yaratma yeteneğini merak ediyorum. Kaia için ördüğü çim tacını gördüm. Sadece oyun için olmasına rağmen güzel ve karmaşıktı ve eminim onu tüm yeni mücevherlerinden daha çok memnun etti.

"Daha önce bütün o haftaları birlikte seyahat ederek geçirirken neden seni dokuma yaparken hiç görmedim?" Soruyorum.

Griffin hafifçe döner ve kararmakta olan çayıra bakar. Profilde, yüzünün pürüzlü hatları ve aquiline burnu daha belirgin bir şekilde öne çıkıyor. Güçlü kemikli yüzünde narin veya yumuşak bir şey yok; o manyetik, erkeksi bir sanat eseri. Bakışları gölde durdu, şimdi pürüzsüz yüzeyi vadinin ortasına geniş bir gölge sıçradı. Ay gökyüzünde alçak ve sarı bir şekilde asılı duruyor, şimdiden suyun üzerinde parıldayan bir yolu aydınlatıyor. Buzdağları ay ışığını, devasa, pürüzlü tümsekleri bir Dev'in ilerideki karlı dağlara atlama taşları gibi yansıtır.

"Sinta'nın eksik olmadığı bir şey varsa, o da tozlu ovalar ve kuru otlardır. Hellips otu sıkıntısı asla yoktur. Hatta burada, Fisa'da ve o kadar kuzeyde." O zaman bana bakıyor. "Dokuma bana, kabilemizin hiçbir maliyeti olmayan bir şeyden yapabileceğimiz her şeyi yapmak zorunda kaldığı zamanları hatırlatıyor."

"Kraliyet askerleri her şeyi çalıp evlerinizi yaktığı için mi?"

Başını sallıyor. Solan ışıktaki, yüz hatları uzaktaki granit zirveleri gibi, köşeli ve sert. "Vergi toplama sadece güneydeki vergilerle ilgili değildi. Yağma, anlamsız yıkım ve korku salmakla ilgiliydi. Babam, en azından Sinta'nın bizim köşemizde, sonunda bu tür baskınları durdurmalarını sağlayacak kadar büyük bir ordu kurdu, ancak hiçbir zafer, kraliyet askerleri geldikten sonra o sonsuz dokuma günlerini bana unutturamaz. Acı keser. Kanlı eller. Çalışma şarkıları, hüznü, kayan tonlarıyla. Evden geriye ne kaldıysa, taze kesilmiş hellips otlarının demetleri üzerindeki demetlerin kokusu . Uzun, güçlü parmaklarını yanındaki kalın bıçakların üzerinde gezdirerek bükülmelerini izliyor. "Cansız. Yas. Bazıları şu anda Kaia'dan daha genç olan kızlar, sevdiklerinin ölümler diyarına geçişini ödemek için Charon'un obol'u için ellerinden geleni, hatta bedenlerini bile satmak üzere en yakın şehre gidiyorlar."

Elimi bilinçsizce cebimde olan, asla harcamayacağım madeni paraya bastırıyorum. Hepimiz bir tane taşıyoruz. Sürdüğümüz hayatlarla, yapmamak için deli olurduk. Önce kayıkçıya ödeme yapmadan Styx'i geçmek olmaz ve Gölge diyarı sonsuza kadar gidilecek bir yer değildir.

Bazen tanıdığım Griffin'in Sinta'nın tüm kraliyet ailesini, erkekleri ve kadınları nasıl katletmiş olabileceğini merak ettim. Şans eseri, onlar verimsiz bir topluluktan ve kalede hiç çocuk yoktu çünkü ordusunu kapılarına getirdiğinde, onları yok etti, tıpkı ondan önce pek çok insanı duygusuzca yok ettikleri gibi, kraliyet açgözlülüğünün kurbanları ve anlamsız şiddet, Griffin için sadece isimsiz ve meçhul olmayan insanlar.

"Bu anıları geri getiriyorsa neden örelim ki?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bu benim bir parçam. Her zaman olmuştur. Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Öyleyse neden daha önce dokuma yaptığını görmedim? Her yerde hellips çimenleri vardı. Sinta Şatosu'na varmamız için geçen süre içinde koca bir ev eşyası tedarik edebilirdin," diye alay ettim, yüzündeki yeni sertliği biraz olsun almaya çalışıyorum.

Griffin'in dişleri büyüyen karanlıkta kısa bir süreliğine parlıyor. "Zaman yoktu. Dikkatini dağıtıyordun - ve bu çok hafif kalıyor - ve ben her zaman kaçmadığından veya beni ömür boyu sakatlamadığından emin olmakla meşguldüm."

Haklı olmasına rağmen gözlerimi deviriyorum. "Öyleyse şimdi ne yapıyorsun?"

Boş ellerine bakar, inceler, ters çevirir, kaşlarını çatar... "Anladığım kadarıyla hiçbir şey."

Ona ekşi bir bakış atarak sesimi Sintan tozu kadar kuru çevirdim. "Sen bir tiyatro harikasısın."

Griffin dramatik bir şekilde içini çekerek dirseklerine yaslandı. "Savaş ağası olmakla sahnede kariyer yapmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığım üzücü bir gündü."

Gülmemek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Hala o otları ne yaptığını bilmek istiyorum."

Bana öyle bir baktı ki kalbim göğsümde lanet olası bir kelebek gibi çırpınmaya başladı. "Sabır, Catalia Eileithya Fisa. Henüz bir şey yapmıyorum."

kaşlarımı çattım. Sabır benim göbek isimlerimden biri *değil*.

BÖLÜM 12

BİR BAYKUŞUN Çığlığına Uyandım . BEŞİMİZ de kamp ateşinin etrafında yatıyorduk, Griffin ve diğerleri daha ben gözümü kırpamadan ayağa kalktılar . Sağır edici bir ses üzerime kıvrılmamı sağladığında battaniyemi fırlatıyordum. Vadi boyunca kemikleri saran, vücudu saran bir patlama sesiyle başımı eğip kulaklarımı kapatıyorum.

Güç havayı çarpıtmayı bıraktığında, sendeleyerek ayağa kalktım ve karanlıkta Kaos Sihirbazı'nı aradım. Ay yüksek ve parlak, gölden yansıyor ve onu gayet iyi görebiliyorum. Hareket etmedi. Büyük, şişman bir hiçlik için saatlerce bekledikten sonra tam bıraktığımız yerde.

Doğrudan bana bakıyor -belki de bana bakmayı hiç bırakmamıştı- ve esasını harap olan verandasına vuruyor. Aynı zayıflatıcı, büyü ağırlıklı ses havayı parçalıyor ve kafamı paramparça ediyor. İki büklüm oldum, nefesim kesildi ve Griffin koruyucu bir şekilde üzerime eğildi, aynı şekilde etkilenmedi. Belini bulup tutunuyorum, başım karnına gömülü.

Kaos Büyücüsü'nün derin sesi, korkunç gürültünün sonuncusu ile birlikte yankılanır. "Habercisi. Yaklaşmak."

Sersemlemiş halde, o iki gürleyen saf Olimpos büyüünün etkilerini üzerimden atmaya çalışıyorum. Bir şekilde Griffin'den uzaklaşıyorum, başım hâlâ dönüyor. Griffin otomatik olarak benimle birlikte hareket ediyor ve büyücü esasını tekrar dövüyor. Çığlık atıyorum, ezici güç beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyordu.

Sihirbaz, "Yalnız habercisi" diye komut verir.

Somurtarak, Griffin beni sakinleştirmeye yardım ediyor. Alçak sesle, "Sana neden böyle sesleniyor?" diye soruyor.

Doğrudum, dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermedim. Yapmam gereken bazı açıklamalar var. *Daha sonra* .

Korkunç gürültü azaldı ve ihtiyatla ilerledim, tuniğim sanki büyücünün sihirli değneğine yanıt verircesine yeniden yükselen rüzgarda sallanıyordu. Verandasına olan kısa mesafeyi kat ettiğimde, neredeyse yeniden normal hissediyorum, sadece damarlarımda havadaki artık güce tepki veren hafif bir uğultu. Başımı eğdim, alçakgönüllü olmaya çalıştım, gerçi gerçek bir tehlikede olduğumuzu düşünmüyorum—tamamen işitme kaybı dışında.

Kaos Sihirbazı, Tanrılara şükür, esasını bir daha vurmuyor. "Zeus ve kızı Athena, İpotane sürüsünü koruma arayışınızda size yardım etmeyi seçiyor."

Gözlerim büyüyor. *Harika!* Açıklamaya gerek yok ve iki Tanrı bizden yana. Bir Fisan jig dansı yapabilirim.

"Seni görür görmez öldürmesini engellemek için Alfa sürüsüne, Lycheron'a layık bir adak sunmalısın."

Ha. İptal edin.

"Bir meydan okuma önerin. İpotane bir rekabete direnemez, ancak Lycheron yalnızca erkek Alfa'yı erkek Alfa'ya karşı oynayacak."

İlk defa, Kaos Büyücüsü'nün dönen gözleri Griffin'e dikildi ve onun önüne atlayıp onu büyücünün rahatsız edici bakışlarından korumam gerekti.

"Pazarlık yapılmalı"

Ah-oh. Bir pazarlık, bizim de bir şey vaat etmemiz anlamına gelir.

"Zeus konuştu."

Çenem düşüyor. *Ne? Bu kadar?* "Ne teklifi? Lycheron ne isteyebilir ki?"

Sihirbaz cevap vermiyor. Bana eskisi gibi bakıyor, gözleri sonsuz ve o kadar ölçülemeyecek kadar dolu ki boşluklar.

Dönüp diğerlerine doğru yalpalıyorum. Beni yarı yolda karşılıyorlar.

"O açıkçası rahatsız edici bakışların altında saatlerce bekledik; Az önce gümbürdeyen bir baş ağrım ve sihirli bir kış tekmelemem oldu; ve *bu kadar* mı?"

Griffin de perişan görünüyor. "Şimdi ne yapacağız? Terk etmek?"

Daha önce duyduğum baykuş, başımızın üzerinden alçaktan uçuyor, büyücünün eski püskü damına iniyor ve sonra ötüyor.

Griffin'in gözleri kuşta keskinleşiyor. "Baykuş Athena'nın simgesidir."

"Desathi Dağları'nın kuzeydoğu iğnesine tırmanın," diye devam ediyor büyücü aniden. "Buzul mağaraları, Ipotane Alpha'yı memnun edecek bir hazine saklıyor."

Şok bana bir Dev'in yumruğu gibi çarpıyor. "Ama o mağaralar bir labirent!" Birinin girdiğini neredeyse hiç duymadığım biri. Hiç kimsenin çıktığını duymadım.

Baykuş tekrar öter ve büyücünün elinde bir sicim yumağı belirir. Beceriksizce, el altından bir atışla bana fırlattı, hediye yirmi metre öteden bile zar zor ulaştı bana.

"Ariadne'nin İpliği. Bitmeyecek. Karışmayacak."

Sarılmış ipi kavradım, sihirli dokunuşunu avucumda hissettim. "Orada ne bulacağız?" Soruyorum.

"Mağaralara sadece Haberci ve güzel olan girmeli. Diğer üçü yapmamalı."

Kato. Ben.

"Atalanta'nın yayına dikkat edin. Üç başlı canavarın önündeki liri bulun. Tanrıça'nın ihtiyaçlarına kulak ver."

Eh, bu hiç de belirsiz değil! "Neden sadece biz? Hazine ne?"

"Athena konuştu."

"Beklemek!" Ağlarım. "Ipotane'yi nerede bulacağız?"

Büyücü sadece bakar, bakışları döner ve yine boştur.

Baykuşa bakıyorum, gözlerim yalvarıyor. "Atina? Lütfen."

Baykuş başını eğiyor ve bana akşam yemeğinde yiyebileceği bir kemirgenmişim gibi bakıyor. Yuvarlak, kehribar rengi gözler içten bir ışıkla nabız atıyor. Tamamen hareketsiz. Tüyleri bile rüzgarda

kıpırdamaz. Keskin kavisli gagası bir kez çatırdadı, tehditkar tıkırtısı kulaklarımda yüksek sesle. Tüylerim diken diken oluyor kollarımdan. Kuşa bakıp duruyorum ama bildiğim kadarıyla aptallık ediyorum ve o sadece bir baykuş.

Hiçbir şey olmuyor. Sinirli bir şekilde, sonra ne yapacağımı merak ederek ipliği cebime koydum. Bir süre sonra sihirbaz döner ve evinin içine girer. Yıpranmış kapı arkasından kapanıyor, mandalın gıcırtısı mideme enayi bir yumruk gibi çarpıyor.

Kapalı kapıya inanamayarak baktım ve sonra muhtemelen Flynn'in kulaklarını yıkamak istemesine neden olacak bir küfür mırıldandım. "Söylediği her şey, İpotane'nin gerçek yeri olmadan tamamen işe yaramaz! Lanet olası işe yaramaz, çılgın, kıvrık gözlü bir çocuk..."

Griffin'in eli omzuma kondu ve arkamı döndüm.

"Bu bize hiç yardımcı olmadı!"

"O yaptı." Sesi sakın ve makul. Sakın ve mantıklı olmaktan nefret ederim.

"Birkaç bulanık öneri ve bir ip yumağı mı?" Öfkelendim, öfkelendim.

"Bir labirentte kaybolmanızı önleyecek bir ip yumağı. Bir ucunu tutuyorum. Diğerini tutuyorsun. Bitmeyecek. Karışmayacak." Hem omuzlarımı alıyor hem de sıkıyor. "Bununla, çıkış yolunu bulabilirsin."

"Bu, Atalanta'nın yayından kaçarsak, üç başlı bir canavarın önünde bir lir bulursak ve bilinmeyen bir Tanrıça'nın ihtiyaçlarına kulak verirsek olur." Kahkaha atarak ondan uzaklaşıyorum. "Hiç sorun değil!"

Griffin, "Hiç yoktan iyidir," diyor.

"Numara. *Hiçbir şey* bizi eve göndermezdi." *Ev* kelimesi göğsümde beklenmedik bir ağrıya neden oluyor. Sinta'yı kastetmiştim, ama yine kendi toprağıma basmak kafama garip şeyler yapıyor olmalı, çünkü isimsiz bir Fisan denizi öfkeli gözlerle karşı karşıya ve zeytin derisi izmaritleri düşüncelerime giriyor, ifadeleri suçlama ve daha da kötüsü - umutla dolu.

Sadece hayal gücüm olanı bastırırım. Ve onları terk ettiğim için suçluluk. Her şeyden, özellikle kendimden öğrenerek, "Bu," diyorum, "bize devam edip kendimizi öldürtecek kadar veriyor."

Etrafıma bakıyorum. Carver, Flynn, Kato. Griffin. Sadece bu devam ederek güvenliklerini - *hayatlarını* - riske atamam.

"Atalanta kim?" diye soruyor. Koyu saç, koyu renk giysiler, tamamen yağsız kas ve ölümcül zarafet, o geceyle bir. Son zamanlarda gülümsemesini ne kadar az gördüğüm aklıma geldi, sanki doğal olarak giydiği karanlık onu hem içeride hem dışarıda gölgeliyormuş gibi.

başımı sallıyorum. "Hiç bir fikrim yok."

Sessizce öksürür. "Bu asla iyi değil."

hayır . Dudaklarım ince. Başka bir epik başarısızlık. Bizi bulan ilk anne. Şimdi bu. "Evet, şey, ben sadece çoğunlukla her şeyi bilirim."

Kimse gülmüyor, ki bu iyi. Gerçekten şaka değildi.

Kaos Büyücüsü'nün kapısı tekrar gıcırdayarak açıldı ve beşimiz tek başımıza döndük. Adrenalin damarlarımda dalgalanıyor, ani umut hücumu yönetiyor. Garip, güçlü adam verandasına geri adım atarken gözlerim açıldı, arkasından alevle yalanan ve parlayan bir şey çıktı. Bir çeşit uzun, süpürücü bir giysi. *Pelerin mi?* Dört kişi daha onu takip ediyor, titreyen ışıkları geceyi yumuşak bir şekilde aydınlatıyor.

Büyük bir hayranlıkla izliyorum. *Ateşten yapılmış pelerinler mi?* Sonra nefesim kesiliyor. *Ateşten yapılmış pelerinler!*

Karanlık, giysilerin içini yutar, onları gecenin kalbinde daha derin gölgeler haline getirir, ama dışarısı... Dışları muhteşemdir. Ayaz kokulu esintide yumuşakça dalgalanan akan kıvrımlar, tamamen alevle kaplanmış binlerce ince, narin iplik üzerine hızlı, parıldayan akımlarla yarışıyor. Ölmekte olan bir ateşin parlayan közleri gibi büyüleyici olan pelerinler, sabit bir kırmızı, altın ve ısı darbesi yayar.

Geçmişteki karşılaşmalar ne olursa olsun, ateş elementinin vahşi güzelliği inkar edilemez. Beyaz kalp. Sarının kıvrımı.

Turuncunun ani yükselişı ve ara sıra mavinin patlaması. Enfes. Hain. Alevler, ellerinizi etraflarına sarmak istemenize neden olur, sadece yanık dışında hiçbir şey olmadan uzaklaşmak için.

Uzaktan bile, için için yanan pelerinler, geceden soğumuş tenimi hafifçe odun dumanı, tütsü ve yanan otlar kokan ince bir ısıyla ısıtıyor. Yeraltı dünyası böyle mi kokuyor? Beta Ekibine bu hediyelerin nereden geldiğini düşündüğümü söylemek için ağzımı açıyorum ama ses gelmiyor. Kelimelerin ötesinde hayrete düşüyorum - ve beni suskunluktan afallatmak çok zor.

Beş pelerin, ürkütücü, sürükleyici bir dansla sundurmanın üzerinde yüzüyor. Büyücünün genç-yaşlı yüzünde dalgalı parlaklık ve gölge desenleri oynuyor, girdaplı gözlerinden ateşi yansıtıyor.

"Habercisi. Yaklaşmak."

hareket edemiyorum. Çenemi yerden güçlkle kaldırıabiliyorum.

Kato hafifçe sırtımı sıvazlıyor. "Bu sensin, Kedi."

Öne doğru tökezledim, bir şekilde ufalanan adımları yüzüme düşmeden tamamlamayı başardım. Bundan sorumlu olabilecek tek bir kişi var - peki, Tanrım - ve o zaten bana bir kereden fazla yardım etti. Kerberus'u yanıma gönderdi ve korkunç üç başlı tazıyı yıllarca orada tuttu, ona en çok ihtiyacım olduğunda bekçi köpeğimin yanımda olduğundan emin oldu.

Kaos Büyücüsü'nün gürleyen sesi, yaşı belirsiz, gri saçlı, söğüt çerçeveli bir bastondan değil, sağlam, genç bir adamdan geliyormuş gibi geliyor. "Yeraltı dünyasının sonsuz fırınlarında dövüldü. Elysium'un meyvelerini ve çiçeklerini sonsuza dek çiçek açması için kullanılan ateşten yapılmıştır."

Pelerinlerin en kısası ve en darı omuzlarıma yerleşirken, örgüm geniş kapüşonun karanlık, mumlu iç kısmına güvenli bir şekilde sıkıştırılırken duygu ve şükran boğazımı kalınlaştırdı. Hades'in yeteneklerimi benim ihtiyaçlarımı algılayıp uyum sağladığı an için, sıcaklık neredeyse bunaltıcı. Parıltı, yalnızca hafif bir ışık sıçraması etrafımdaki alanı aydınlatana ve bir parça sıcaklık gecenin soğuşunu silene kadar sönüyor.

Zeus. Athena. Hades. Üç önemli Tanrı'nın desteği umduğumdan daha fazla ama yine de Poseidon'un nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Poseidon ve Kahinleri beni asla hayal kırıklığına uğratmadı ve onun yokluğu şimdi içimde derinlerde tam olarak gideremediğim bir huzursuzluk hissi bırakıyor.

Canlı ateşe bürünmüş olarak -ki bunu uzaktan bile sevdiğime inanamıyorum- köprücük kemiğimdeki sıcak metal tokayı kaydurdım ve sonra merdivenlerden aşağı indim. Kalan pelerinler, parlayan bir alay gibi peşimden uçuyor. Poseidon olsun ya da olmasın, yolumuz resmi olarak belirlendi. Tanrılardan Buz Ovaları'na devam etmemiz gerektiğine dair açık bir işaret aldıktan sonra geri dönüş yok. İlk Ariadne'nin İpliği. Şimdi pelerinler. Bu hayatta kalma teçhizatı.

Hafifçe yanan pelerinler, erkeklerin omuzlarına yerleşerek onları alevsiz iç kısımlara sarar. Her biri derin, erkeksi bir memnuniyet sesi çıkarıyor. Giysilerinden çıkan ısı yoğunlaşır. Belli ki üşümüşlerdi.

"Bu harika." Flynn pelerinini geniş göğsünün üzerine çeker, iri ellerini güvenli bir şekilde içeri kısıtır.

Griffin zevkle iç çekiyor, bir an tereddüt ediyor, ama sonra beni neredeyse kışkırtan mutlak bir özlemle pelerinini çıkarıyor. Alevler, ipten ipliğe atlayarak, dışarıda bir yukarı bir aşağı fırlıyor. "Ve karanlıkta bir fener," diyor. "Bunlar kilometrelerce öteden dikkat çekecek."

kaşlarımı çattım. Hades'in bunu düşünmemesine imkan yok. Ne de olsa o bir Tanrı, dağın tepesinde yaşamasa bile ilk Olimposlu neslin bir ilahı. Şaşırtıcı ve korkunç olan Yeraltı Dünyası'na sadık kalabilir, ancak buralarda ne olduğunu da biliyor ve Buz Ovaları'nı gezen birinin isteyeceği son şey dikkat çekmek.

Tokayı çözüyorum ve pelerinimden omuz silkiyorum. İnce sıcaklığında kozalandıktan sonra, buzlu rüzgarın daha çok farkına varıyorum ve kumaşın her iki tarafını da incelerken gerçekten titriyorum. Parlayan dışarının zarif, narin, alevle yalanmış liflerinin

aksine, iç kısımdaki daha kalın iplikler karanlığı emer gibi görünüyor.

Bu noktada herhangi bir ateşe karşı temkinli davrandım, ancak sihirli bir şey beni yakarsa yeterince hızlı iyileşeceğimi düşünerek pelerinimi çevirip tekrar omuzlarıma atıyorum, şimdi içim parlıyor.

Ondan patlayan bir lanet, Griffin pelerinimi koparacakmış gibi üzerime atılıyor. Ben sırtıp tokayı tekrar kilitlediğimde kısa sürüyor.

"Tersine çevrilebilir!" Tek hissettiğim aynı rahat sıcaklık.

"Önce bunu denememe izin vermeliydin," diye homurdandı.

Alevleri gizleyerek pelerininin kıvrımlarını düzeltiyorum. "Sizin üzerinde sihri test edemeyiz. Zararlı olan her şeye karşı bağışıklısn."

"Öyleyse başka biri," diye ısırdı Griffin.

ona kaşlarımı çattım. "Bu nasıl iyi bir fikir?"

"Bu *daha iyi bir fikir*," diye çıkıştı, "çünkü o *sen değilsin*."

Kaşlarım havaya kalkıyor. Şimdi anladım. Ve bir an için beni cama sardığını ve kız kardeşleriyle birlikte beni kaidenin üzerine ittiğini düşünürse, başını muayene etmesi gerekir. "Arkadaşlarımı Tepegöz'e atmam," diyorum hararetle.

Griffin'in burun delikleri kesik kesik bir nefesle parlıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Senden istemeyeceğim. Harekete geçmeden önce düşünmenizi istiyorum. Dikkatli kullanın."

"Düşündüm. 'Hades aptal değil' diye düşündüm. Bu muhtemelen tersine çevrilebilir.' Ve tahmin et ne oldu? Öyleydi."

Cat'e bir tur! Ha!

"Sadece dokunabilirdin. Aşırı uçlara atlamana ve tepeden tırnağa kendinizi korumanıza gerek yoktu!"

Ha. Griffin'e ikinci raund.

Kazanamayacağım bir tartışmadan sıyrılarak kapüşonu kaldırıp alnıma kadar indirdim. "Peki?" Anlayabildiğim kadarıyla, tamamen siyaha büründüm.

Kato gergin sessizliği bozuyor. "İyi kamuflaj. Boynunda hala biraz parlaklık var."

Küçük parıltının endişelenmeye değmeyeceğini düşünerek aşağıya baktım.

Kato bir elini Griffin'in omzuna vurarak bana şöyle dedi: "Bu numarayla hayatımdan on yıl geçtin. Bunu yeterince sık yaptığına göre, muhtemelen beni mezara yaklaştırıyor."

Ona bakıyorum, içimde dikenli bir şey dönüyor. "Bu komik değil."

Kato arkasını döndü. "Bazen Cat, sen de değilsin."

Sıcak bir ihanet okçusu göğsüme saplanıyor. Kato, Griffin'le olan tartışmamda taraf seçti ve benimkini seçmedi.

Carver pelerinini çeviriyor, şimdi alev parlayan ipleri içeriye koyuyor. "Cat'in bize kıyafetlerimizi tersten giydiğimizi söylemesine ihtiyacımız olduğunu kabul eden herkesi öldüreceğimi unutma."

"Ateşi içeri sokmak kimin aklına gelirdi?" Flynn yüksek sesle merak ediyor.

Yanılmaktan korkmayan biri, dedi Griffin, sesinde hâlâ öfke hakimdi.

Başımı kaldırıyorum, şaşkınlığım derin kaputta saklı. Korkmadığımı mı sanıyor? korkuyorum. Sürekli. Yine de bir şeyler yapıyorum ve en iyisini umuyorum. Kuşkusuz, bu her zaman en iyi strateji değildir, ancak bazen gerçekten fazla seçenek yoktur.

"Hades bana zarar vermez," diye duyurdum. "Ve artık güvende olduklarından eminiz."

Griffin boynumu sıkmak istiyor gibi görünüyor ki bu gereksiz.

"Yapılması gerekeni yapıyorum," dedim sert bir şekilde. "Tıpkı senin gibi."

"Kendini benim yerime koy, Kedi. Her yerimizde." Griffin kabaca kapşonumu geri itti ve granit gözlerindeki sert parıltıdan ne kadar kızgın olduğunu anladım. "Önce kendini ateşe atmaya devam et, seni kendim öldürürüm."

Boğazımdan bir sıcaklık tırmanıyor ve bu sadece bariz bir yalan olduğu için değil. "Eğer bir tane duyduysam, bu boş bir tehdit."

"İyi. Sonra seni bağlayacağım ve seni evde bırakacağım."

Bu sefer yanma yok. "Yapmazdın."

"Yapacağımı biliyorsun."

"Yapamazsın. Bana ihtiyacın var!"

"Sana canlı ihtiyacım var!"

Ona şok içinde bakıyorum. "Aşırı tepki veriyorsun." Ben de onun gibi bir savaşçıyım ve o *bunu biliyor* . Benim beceri setim onunkinden çok farklı. Bir dakika keskin bir şekilde yanmayı ve bir sonraki dakikadan geri dönmeyi içerir. "Ben pervasızca bir şey yapmadım."

" Pervasızla *eşanlamlısın* ," diye homurdandı Griffin.

Ellerim yanlarımda kenetleniyor. Bu düşüktü. Ve bir nevi doğru. çenemi kaldırıyorum. "Tanrılara güveniyorum."

Flynn, "Tanrıların motivasyonları nadiren nettir" diyor. "Daha dikkatli olmalıydın."

Flynn'i de mi? Griffin'den bu tür aşırı saçmalık bekliyorum ama diğerlerinden değil. Sığ bir nefes alıyorum, tamamen alışılmadık bir ağlama krizinin daha geldiğini hissediyorum.

Griffin omuzlarımdan tutup beni ona geri döndürdüğünde, gözlerim sıkıntımı ele veriyor olmalı çünkü aniden tutuşunu yumuşatıyor. "Anlamıyor musun, Kedi? Anahtar sensin. Seni gördüğüm gün anlamıştım ve onları bir daha çıkaramadım. istemedim." Bana hafifçe sarsılıyor, gözleri benimkilerde parlıyor. "Seni ayakta tutarsa, her birimiz düşerdik. *Sen harcanabilir değilsin* ."

"Ve hiçbiriniz benim için harcanabilir değilsiniz!" Sesim çatlıyor, dökülmeyen gözyaşlarıyla kırılan.

Griffin derin bir nefes aldı ve sonra beni kendine çekti. Kollarım otomatik olarak kalkıyor ve ona yapışıyorum, duygularım yüzeye o kadar yakın ki tenimi acıtıyor.

Derin bir törpüyle, "Yeter bu kadar. İkimiz de puanımızı verdik."

Başımla onayladım. hareket etmiyorum. istemiyorum. Kafamı Griffin'in göğsüne yasladım, Kaos Büyücüsü'nün yankılanan sesi gecenin dolu sessizliğini bozduğunda şaşırdım. Yine transta olduğunu düşünmüştüm. Tamamlandı.

"Persephone kutsamalarını Harbinger'a gönderir. Hades konuştu."

Şaşkınlıkla yüzümü kaldırıyorum. "Persephone mu? Bu yeni."

Griffin'in ifadesi artık hiçbir şeyin onu şaşırtmadığını söylüyor. Bir de taşlık var ve aklındaki soruları pratik olarak okuyabiliyorum.

habercisi . Midem aniden bir gemi gibi yuvarlandı ve Griffin'in kollarından ayrıldım. Bir elimi onun elinde tutmak dışında beni serbest bırakıyor.

"İpotane'yi nerede bulacağımızı hâlâ bilmiyoruz," diye seslendim büyücüye.

Sessizlik. Boş bakış. Neden uğraştığımı bilmiyorum.

Burada işimizin bittiğini düşünerek arkamı dönmeye başladım, ama sonra Tanrılara giden kanal konuşmak için ağzını açarak beni bir kez daha şaşırttı.

BÖLÜM 13

KONUŞMAK İÇİN AĞZINI AÇAR MI? ÇIKAR BUNU. Büyücünün ağzından çıkan kelimeler DEĞİLDİR. Bu çok basit olurdu ve Tanrılar ne zaman basit yaptılar? Drama onların ortak göbek adıdır.

Adamın ince boğazından parlak, kara bir yılan başı yükseliyor ve midem tiksintiyle içindekileri tekmelemeye başlıyor. Çatallı bir dil havayı yalamak için çırpınır. Kapaksız gözler ve parıldayan pullar, sürüngen yavaşça ortaya çıkarken, en ölümcül ve zehirli yılanların yolunda hafifçe sallanırken ay ışığını yansıtır. Koyu yeşil ya da siyah -karanlıkta söylemek zor- yaratığın parlak sırtında bir dizi elmas var, desen kıpkırmızı ve altın arasında değişiyor. Büyücünün gevşek çeneli ağzından iki ve sonra üç metrelik yılan sallanana kadar gelmeye devam ediyor. Kaos Sihirbazı ara sıra sarsılır. Dipsiz gözleri, yılanı gittikçe daha fazla havaya kaldırırken, göğsünde sıkıntılı sesler çınlarken, uhrevi ışıktan dönen bir arapsaçı gibi.

Tamamen dehşet içinde, verandaya doğru uzanan sürüngen kasından oluşan uzun ipe bakıyorum. Yılan üçgen başını kaldırıyor, dili titreyerek tekrar dışarı fırlarken, kırılmayan gözleri ürkütücü bir kırmızımsı-sarı renkte parlıyor.

On beş fit uzaktayım ama hızlı, acı veren bir kirpik yüzümün kenarını kırbaçlamış gibi. Yanağımda dolaşan buzlu yola dokunarak irkildim. *Oracle mı? Veya başka bir şey?*

"Tanrılar Olympus'ta," diye mırıldandı Griffin, nefesinin altından. Sanırım yine de şaşırabilir.

Yılan ona doğru tısladığında Kato hafifçe küfreder.

Kaos Sihirbazı son bir hamle yapar ve yaratık tahtaya pullarla bir tokat atarak verandaya düşer. Büyücünün boğazında çiğ, boğucu

öksürükler çınıyor. Sonra yine boş boş bakıyor, gözleri dönen, yanardöner bir altın karışımı.

Yılan basamaklardan aşağı kayıyor ve sonra sessizce bize doğru süzülüyor. Yılanlardan nefret ederim. Durduğunda geri çekilmek üzereyim ve sırayla her birimizi gözlemlemek için kendi vücudunun yatağına yerleşerek bir bobin yuvası oluşturuyor.

Bundan ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var: "Yılanlar acımasız ve tahmin edilemezler."

"Tanıdığım birine benziyor," diye tersledi Carver.

"Har, har," diye kuru bir şekilde yanıt verdim, dikkatimi yılanı odakladım.

"Yaklaşma, Cat." Elimi bırakan Griffin önüme çıktı. "Yapma," diye tekrarladı, sanki fazladan talimata ihtiyacım varmış gibi.

Griffin'in koluna yaslanıp yaratığın hareketlerini ve gözlerinin yönünü takip ediyorum. Hepimize bir kez daha piercing verir, o iki dişli dilin tekrar dışarı fırlaması.

Soğuk rüzgarla ilgisi olmayan bir ürperti içimde dalgalanıyor. Elimde tartarak bir Kobaloi bıçağını serbest bırakıyorum. Kabzayı saran sinirde hayatta kalan bir sihir varsa, avucumu sıkıyor. Yılanın neden burada olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Yılan sembolizmi çok iyiden çok kötüye kadar değişir, ancak kimsenin etrafta evcil bir engerek bulundurduğu söylenemez ve bu yılan açıkça tehlikelidir.

Yırtık, bıçağı fırlatmaya pek cesaret edemiyorum. Bu bir şekilde başka bir hediye mi? Olmayabilir. Tanrılar kinci, kinci bir topluluktur. Nadiren anlaşılır ve fırsatçı olabilirler. Yılanı kim gönderdiyse, bizimle hiçbir ilgisi olmayan basit, eski bir stratejiyi uyguluyor olabilir - düşmanımın dostu aynı zamanda benim de düşmanımdır.

"Yılanı kim gönderdi?" diye seslenirken gözlerim yilandan ayrılmıyor.

Sihirbaz cevap vermiyor. *Tabii ki.*

Yaratık, yavaşça tıslayarak sarmal yuvasından yükselir. Gezici bakışı sinsi ve kurnaz, gerçekten duraksamadan Kato'nun üzerinden

kayıyor, ama içgüdü bana yılanın hedefini bulduğunu haykırıyor. Kalbim çılgınca çarpıyor ve tereddüt etmeyi bırakıyorum. Bıçağım elimden uçup gidiyor ve toprağa *mı iniyor?*

nefesim kesiliyor. Asla kaçırmam.

Yılan o kadar hızlı saldırıyor ki, görmek zor. Kato bir şekilde ani hareket patlamasından kaçınarak yoldan çıkıyor. Ateşli pelerini dönerken dalgalanıyor, keskin, kıvrımlı dişleri ve parıldayan pulları üzerine ışık saçıyor. Yırtıcı bir gözün camsı yüzeyini görüyorum ve sonra yılan yumuşak bir yumrukla yere düşüp uzun otların arasında gözden kaybolduğunda hiçbir şey yok.

"Nerede?" Kato dönerek güzünü çekiyor.

Flynn bir elinde savaş baltası, diğerinde bıçakla yavaş bir daire çizerek dönüyor. Geri kalanımız hareket etmiyor, sanki mükemmel bir şekilde gitmek karanlıkta bir gölge bulmamıza yardım edecekmiş gibi.

Görünüşe göre öyle. "Orası!" Kato'nun sol tarafını işaret ederek bağırdım.

Gerekirse yılanı çıplak ellerimle yakalamaya hazır olarak atıldım, ama Griffin beni ortasından yakaladı ve keskin "Hayır!" ile beni geri çekti. kulaklarımda çınlıyor.

Sonraki saniyede yaratık, uhrevi bir güçle kendisini yukarı doğru iter ve çenelerini Kato'nun boynuna kapayarak kapatır.

Kalbim tamamen duruyor. göz kırpmıyorum. Az önce ne olduğuna inanmıyorum. inanmayı *reddediyorum*.

Korku ve suçluluk nefesimi kesiyor. *Onları buraya getirdim.*

Kato'nun gözleri genişler, koyulaşır ve kocaman olur. Kolları ağır bir şekilde iki yanına düşüyor ve tuttuğu topuz yere vuruyor. Kararsız bir adım geri atıyor, ardından bir adım daha atıyor, uzun, geniş vücudu kaskatı kesiliyor. Yılanın güçlü çeneleri altında, boğazı çalışıyor, çırpınarak havayı yakalıyor. Boynundan aşağı ikiz kan damlaları süzülüyor ve pelerininin kıvılcımlarına çarptığında tıslıyor.

Bu ince, karanlık çizgilerin görüntüsü tüm mantıklı düşünceyi kapatır. Griffin'in kolunu yırtıyorum. "Gitmeme izin ver! Bir şey yap!"

"O yılan gidene kadar ya da neden burada olduğunu öğrenene kadar gitmene izin vermeyeceğim." Griffin'in kaba sözleri şakağıma sıcak bir yumruk gibi çarptı. "Bunun ortasına gelmiyorsun. Seni bırakmayacağım."

Flynn yılanın kuyruğunu yakalar ve çeker, Kato sendeleyip acılı bir ses çıkardığında durur.

Öfke damarlarımı kaynatıyor. Korku onları dondurur. Sıcak. Soğuk. Patlamak üzere. "Öldür onu" diye bağıyorum diğerlerine. "Öldür onu!"

Flynn elinde bıçakla havada süzülüyor ama Carver kafasını çeviriyor. "Bize Tanrıların armağanlarına güvenmemizi söyledin!"

"Kimin gönderdiğini bilmiyoruz! Kato'yu ısırtıyor!"

"Ve ondan çıktı!" Carver elini Kaos Büyücüsü'ne doğru uzatıyor.

Gözümün ucuyla büyücüyü görüyorum. O hareketsiz. duygusuz. Güven verici değil. Olağandışı da değil.

Kato'nun boğazı hareket etmeyi bıraktı ve kobalt gözleri boş kaldı. Bir ağaç gibi düşüyor. Flynn, yere çarpmadan önce onu yakalar ve yere indirir. Yerde, hareketsiz, Kato o kadar katı ki bana ölü gibi görünüyor. Dehşet içinde, kan kafamdan düşerken kafa derimden aşağısı uyuşuyor.

Flynn, yılan ısırtığını serbest bıraktığında neredeyse düşüyordu. Yaratık ayağa fırladı ve Kato'nun açık ağzına daldı ve benim gözümü kırpamayacağım kadar hızlı bir şekilde boğazında gözden kayboldu.

BÖLÜM 14

FLYNN çömelir ve ELİNİ KATO'NUN Göğsüne Döler. Hareket etmediğinde başı öne eğik ve parmakları beyaz boğumlu bir yumruk gibi kıvrılıyor.

Çok fazla nefes için tam bir sessizlik var. Kalbim küt küt atıyor, her ağırlı atış beni biraz daha kırıyor, ta ki içimde bir şeyler parçalanıncaya kadar ve çığlık atıyorum. Çiğ keder boğazımı parçalıyor. Griffin beni vücuduna bastırdı, sanki kalbinin sırtımda çarpması bir şekilde benimkinin kırılmasını önleyebilirmiş gibi.

Kato gözlerini açar ve çığlığımla boğulurum. Göz kırıyor, oturuyor ve ben nefes almayı unutuyorum.

"Kato mu?" Flynn sarışın savaşçının omzunu kavrayarak onu sabitliyor.

Yüzünü buruşturan Kato nazikçe boğazını ovuyor. Öksürüyor ve sonra sesi taşların üzerindeki bir tel tırmığı gibi çınlıyor. "Bu, hayatımın en travmatik deneyimlerinden biriydi."

Hepimiz ona bakarken derin bir sessizlik oldu, rahatlamış bir şekilde donakaldık. Sonra Flynn bir kahkaha patlatıyor ve Kato'nun omzuna vuruyor. "Öldüğünü sandım, seni lanet olası aptal."

"Ölmedi. Muhtemelen sağır." Kato bana alaycı bir bakış attı. "Bu kadar küçük bir insan için gerçekten gürültülüsün."

İçimden bir boğuk ses kaçıyor, kahkaha kılığına girmeye çalışan bir hıçkırık. Griffin'in kollarını ittim ve hafif bir tereddütten sonra gitmeme izin verdi.

Kato'nun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, uzanıp dikkatle boynundaki ikiz yaralara dokunurken parmaklarım titriyordu. Kato dişlerinin arasından havayı emer.

"Yara?" diye sordum kızgın kırmızı halkaları inceleyerek.

Dudakları kansız bir dikiş oluşturarak başını salladı.

Yavaşça tekrar bastırıyorum ve bileğimden tutup elimi aşağı çekiyor. *Refleksler - normal. Hız—mükemmel.* Ama içinde hala bir yılan var ki bu iyi olamaz. "Zehir var mı görmem lazım."

"Zehir var" diyor. "Boynumun sol tarafının tamamı, bir Dev ona çivili bir sopa almış gibi geliyor."

"O zaman onu çıkarmalıyız."

Kato bileğimi bırakmıyor. Tutuşu gevşedi ama güçlü parmaklarının kemiklerime dolanması, onu toprakladığımı düşünmeme neden oldu, oysa o gerçekten beni topraklıyor.

Boğazı düğümleniyor. "Nasıl?"

Sesindeki neredeyse algılanamayan yakalama, kaburgalarımın arasında bir delik açıyor. "Fisa'da yapıldığını gördüm. Bir sürü zehirli yılanımız var. Onu nasıl emeyeceğimi biliyorum."

Arkamdan ani, şiddetli bir inkar gümbürtüsü geliyor. "Dudaklarının yakınında hiçbir yerde zehir yok."

"Hiçbir şey yutmayacağım." Omzumun üzerinden Griffin'e baktım, sesim beni tekrar durdurmaya çalışırsa öfke ve vahşi bir intikam vaat ediyordu.

Griffin'in çenesinde bir kas çıkıyor. Gözleri ürkütücü ama hareket etmiyor.

Kato'ya döndüm, öne eğildim ve başımı boynuna doğru eğdim. "Kıpırdama."

Dudaklarım tenine değdiği an, bir sihir patlaması beni kıcıma vuruyor. *O lanet büyücü اساسını tekmeledi ve beni uçurdu!* Patlama beynimi şingırdatıyor ve o kadar şiddetli çınlıyor ki, yere kıvrılıp kulaklarımı tekrar kapamak zorunda kalıyorum. Sonra Griffin yanımda ve beni büyüye ve kulaklarımdaki işkenceye karşı korurken ona doğru yuvarlandım .

"Eğer اساسını bir daha yumruklarsa," diye nefesim kesildi, "onu alıp kafasına vuracağım."

Hayır, yapmayacaksın, dedi Griffin düz bir sesle. "Zeus'a bulunduğumuz yerde bizi cezalandırması için bir sebep vermeyelim. Ve bence bunu senin güvenliğin için yaptı."

ona göz kırpıyorum. Sürekli mantıklı olması can sıkıcı . Ama sanırım o bir aptal olsaydı ona çılgınca ve geri dönülmez bir şekilde aşık olmazdım.

Kaos Sihirbazı, "Ejderha Titos'un zehri Haberci ile uyumlu değil," diye gürledi.

Dengemi sağlamak için Griffin'in kolunu tutarak geriye doğru sendeledim. "Şimdi sadece benimle uğraşıyorsun."

Griffin sıkıca gülümsüyor. Gözlerine ulaşmaz. "Yarısında çok acelecisin. Beni korkutuyorsun. Seni durdurabilecek bir kadrom olsaydı, onu her zaman döverdim."

"O zaman yapmaman iyi bir şey," dedim sert bir şekilde. Gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum. "Şimdi, hanginiz zehri emecek?"

Sihirbazın derinden yankılanan sesi her yanıtı ezer. "İpotane'yi Phthian Boşluğu boyunca arayın."

Griffin'in kaşları çatıldığı için yüzüme tekme atmış bir Centaur gibi görünüyor olmalıyım. "Ne? Bu ne?"

"Olimpos'tan önceki son dağ geçidi bu. Derin, derin Buz Ovaları. Boşluğun ağzında bir göl var. Efsaneye göre Hydra tarafından korunuyor."

Griffin'in gözleri büyüyor. "Hydra gerçek mi?"

Tanrılar, umarım değildir. Büyücüye dönüyorum. "Hydra'yı nasıl geçeceğiz? Gerçekten orada mı?"

"Poseidon konuştu." Kaos Sihirbazı arkasını döner, yıpranmış cüppesi havada uçuşur ve ardından kulübesinin kapısı sert bir tıklamayla arkasından kapanır. Ağır bir kilit attığını duydum.

Ağzım kapanıyor. şok içinde bakıyorum. En azından Poseidon sonunda ortaya çıktı, asalak bir yılan ve sıradan bir hayvanla da olsa, *bu arada, neden Phthian Gap'e gitmiyorsunuz !*

Kato sert bir şekilde ayağa kalkar. Dönüp ona uzandım, kolunu tuttum ve yılan sokmasını incelemek için ayak parmaklarıma tünedim. İkiz delikler kapanarak bronz teninde iki kırmızı, kabarık yumru bıraktı.

"Kapattılar" diyorum. "Zehri dışarı çıkaramayız."

Kato yüzünü buruşturarak boynuna dokunuyor. Boğazının sol tarafının tamamı iltihaplandı ve ısırıklarından yayılan ısıyı bir ateş gibi yüzümün önünde hissedebiliyorum.

"Yapmamız gerektiğinden emin değilim," diye yanıtlıyor.

Belki de haklıdır. Kolunu bıraktım ve topuklarıma geri düştüm. "Eğer bu Poseidon'un hediyesiyse, neden sana gelsin ki?"

Kato omuz silkiyor. "Uyumsuzsun."

"Daha önce hiç uyumsuz olmamıştım."

"Belki de 'Öldür onu! Öldür onu!' Carver kaşlarına çarpık bir yay çizerek önerdi.

dudaklarımı büzüyorum. Bir konuda haklı. "Yılanlardan nefret ederim. Kapaksız bakışları var ve sadece akşam yemeğini düşündüklerini söyleyebilirsiniz. Akşam yemeğinde *olduğun* gibi . Ürpertici."

"Yılanlar şifanın sembolüdür. Asklepios'un değneği falan," diyor Kato, belli ki bir bütün yuttuğu için kendini daha iyi hissetmeye çalışarak.

O şey nerede peki? Nasıl sığabilir?

"Ve koruma. Ve yeniden doğuş. Ve Tanrı benzeri bir güç." başımı sallıyorum. "Onları hala sevmiyorum."

"Ama dev etobur balıklar ve deniz yılanları iyi mi?" diye soruyor Griffin.

"Kâhinler mi? Bir çeşit. Tam olarak değil. Dürüst olmak gerekirse, onlar bana yardım etmeden önce beni yiyeceklerinden oldukça emindim."

"Poseidon'un Kahinleri - *hepsi* pullu yaratıklar - sadece size yardım etti," diye belirtiyor. "Kendini ateşe sardın ve Tanrılara güvenmemi söyledin. Pelerinler bize zarar vermedi. Yılanın neden burada olduğunu bilmeden bile bize zarar vermemesi mantıklıydı."

"Buna mantık getirme!" Ellerimi kaldırıp göğsünü itiyorum. "Ve Kato birkaç dakika önce 'sağlam' görünmüyordu."

Düşündüm, *umdum* , sorun olmaz" diyor.

Peki? Peki! "Öyleyse neden beni geri tutuyorsun?"

"Her ihtimale karşı," diye yanıtlıyor.

Her ihtimale karşı! “Yani 'bekle ve gör' sunağında Kato'yu feda edeceğimizi düşündün!”

Griffin'in gözünün altında küçük bir kas kasılır. “Seni feda etmekten daha iyi” gibi bir şey söyleme şansını asla bulamıyor - ki bu beni yanan bir yuvadan uçan yüz Harpi gibi patlatabilirdi - çünkü Kato aniden acıyla homurdandı. Döndüğümde elini şişmiş boynuna vurduğunu görüyorum.

Gözlerim büyüyor. “Ne? Ne oldu?”

Dudakları bir sırtıtlıla geri çekilir. “Bilmiyorum,” diye çıkışıyor.

Elini indirdim ve keskin bir nefes aldım. Bir yılan dövmesi şekillenmeye ve boynunun sütununu sarmaya başlıyor. Enflamasyon, koyu mürekkebin hızlı ilerlemesi altında kaybolur. İnanılmaz derecede gerçekçi, parlak siyah pullar, Kato'nun her nefesi ve yutkunmasıyla dalgalanarak dövmeyi canlı ve sürekli hareket halindeymiş gibi gösterir. Çatallı bir dil kendini onun derisine boyar ve ardından Kato'nun sol kulağının arkasına kıvrılarak rüzgarlı saçlarını yalar. Kusursuz kızıl ve altın pırlantalar, yılanın parıldayan sırtında birbirini kovalar.

“İşaretlendin,” diyorum huzursuzca.

Kato'nun mavi gözlerinde panik parlıyor. “Bu ne anlama geliyor?”

“Yılan dövmen var. Tıpkı yeni arkadaşımız Titos'a benziyor, sadece daha küçük.”

“Ama bu ne anlama *geliyor*?” tekrar sorar.

Başımı salladım, kendimde bir panik hissettim. “Üzgünüm. Bilmiyorum.”

Kato'nun gözleri sadece bir an için vahşi kalır. Sonra derin, canlandırıcı bir nefes alıyor ve yavaşça başını sallıyor. Aslında bana gülümsüyor. “Anlayacağız. Sen Her Şeyi Bilen Kedi'sin, değil mi?”

Göğsümde bir şeyler dönüyor. *Beni* rahatlatıyor mu? Şimdiye kadar boğazımı tırmalıyor ve sihirli bir yılanı kusmaya çalışıyor olurdum. Ve bu işe yaramadıysa - hançer, gut ile tanışın. *Belki*.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Flynn, Kato'ya düşen topuzunu uzatarak.

"Daha iyi." Kato, kabzayı sırtındaki deri koşum takımına kaydırıyor. Omuzlarını birkaç kez yuvarlar ve ardından başını bir o yana bir bu yana hareket ettirir. Boynunda bir şey patlıyor. "Sert ama daha iyi."

"Titos'u hissediyor musun?" Soruyorum.

Elini göğsüne bastırıyor ve sonra alçaltarak karnının üzerinde gezdiriyor. Başını sallıyor. Yani, bilmeceler ve yılanlar, dedi Kato.

İçimdeki gerilim gevşemeye başlıyor. Erkekler gizemdir. Ama olaylardan, dev yılanlardan bile devam etmelerine bayılıyorum.

"Ve bunlar." Kollarımı pelerinimin altına kaldırıyorum, yanları bir dizi karanlık yanan kanat gibi kaldırıyorum.

Griffin'in eli küçük sırtımın üzerine yerleşti. "Sihirbazın tekrar ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun?"

kulübeye bakıyorum. İçeriden hiçbir ışık parlamaz. "Öyle düşünmüyorum. Bu oldukça nihai görünüyordu." *Ve korkunç.*

Griffin elini indirdi ve sıcaklığının kaybolduğunu hissettim, sanki hayati bir parçam kopup gitmiş, onu anında kaybetmiş gibi. Ya da belki soğudum çünkü sonra ne olacağını biliyorum.

Yutkunarak ona döndüm ve Griffin'in sert bakışları bana bir ton bilye gibi çarptı.

"O zaman eksik parçaları tamamlamanın zamanı geldi. habercisi."

BÖLÜM 15

MİDEME ANİ BİR AĞRI GİRİYOR. GRIFFIN'in gölgeli yüz hatları ona sessiz bir şekilde baktığım zaman kaya gibi sertleşiyor. Ama sessizliğim artık kavga değil. Korkunç baskın bir konuşma.

Gözleri uğursuzca parlıyor. "Zaman istedin ve ben işleri akışına bıraktım. Doğru ya da yanlış, artık bunu yapamam."

İlk içgüdüm yalan söylemek ama bunu Griffin'e bir daha yapamam. Bize. Öğrenecekti ve bir daha bana asla güvenmeyebilirdi. Affetmeyebilir ve bu benim istediğim bir hayat değil.

"Uzun Hikaye." Terk edilmiş kampımıza bakıyorum. "Oturmalıyız." Kato muhtemelen dinlenmeye ihtiyaç duyabilir ve şu anda ben bile ateşin rahatlığını istiyorum.

Griffin başını sallayarak herkesi büyücünün evinden uzaklaştırır. Carver, God Bolt çukurundaki ateşe daha fazla odun atar ve ardından Flynn ölmek üzere olan korları üflemek için alçalır. Gecenin cebimizi aydınlatan küçük bir alev yeniden dans ederken, yeni pelerinlerimizi etrafımıza çekerek bir daireye yerleştiriyoruz.

Yanımda, Griffin beklentiyle bana bakıyor. Cevaplar istiyor. Onu suçlayamam.

"Ben..." Sözcükler yapıştı kaldı ve boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Daha önce buradaydım."

Devam etmediğimde Griffin, "Donmuş Gölde, Poseidon'un Kahini için," diye soruyor.

Başımla onayladım. "Doğduğum sihir, ara sıra bir öngörü parıltısı, yalanları tespit etme ve onlar aracılığıyla gerçeği öğrenme yeteneği ve bilemeyi reddettiğim güçlü bir zorlama eğilimiydi. Bedenimle ve bıçaklarımla savaşmayı, kendimi savunmayı ve hayatta kalmayı öğrendim. Kardeşlerim..." Biraz irkildim.

"Ajax'ın yaşaması gerekiyordu. Doğumdan hemen önce, Beta to Mother's Alpha'da zaten zirvedeydi. Thaddeus hırslı olandı. Ajax'ı öldürdü ve beni öldürmeye çalıştı." Thaddeus'u düşünmek bile onun

büyüsünü yeniden yaşamamı sağlıyor, yakıcı gücü kas hafızamın derinliklerinde kilitli kalıyor. Hayalet acıyı zorla uzaklaştırıyorum. "Ben küçük bir kızken beni öldürürdü ama Thanos oraya her zaman zamanında varırdı. Thanos veya Eleni." Kız kardeşimin adını yüksek sesle söylemek göğsüne tekme yemek gibi. Bir an nefes alamıyorum.

"Tanos mu?" diye soruyor Griffin.

"Korumam. Eleni'den sonraki tek arkadaşım." Pek de nazik olmayan dev bir adam olan Thanos bana dövüşmeyi öğretti. Ve galibiyet. "Her zaman Thaddeus ya da bendim, tıpkı Otis'in peşimizden geldiği gibi. Ben de... onu öldürdüm."

Thaddeus bana defalarca işkence etti ve yine de değiştirilemez davranışım hala açık bir yara gibi. Parmaklarımı kucığımda esnettim, bir kez olsun oradaki metalin serin rahatlığını istemek yerine elimdeki bıçak hissinden kurtulmaya çalıştım.

"Bir gece bana saldırdığında onu şaşırttım. Ateş iğneleri. Delici, derin bir yanık," diye açıkladım. "Daha fazla güç toplamak için vazgeçti ve Thanos oraya gelene kadar tekmelemek ve çığlık atmak yerine boğazına bir hançer sapladım. Her tarafım kanamıştı." Sesli bir klik sesiyle yutkunuyorum. "Hala kanını hissedebiliyorum."

Griffin'in kaşları kırışıyor. "Bu nefsi müdafaa."

"Biz çocuktuk," dedim sesim titreyerek. "Değişmiş olabilir ama ben onun hayatına son vermeyi seçtim."

"Otis'i öldürdüğüne pişman mısınız?" diye soruyor Griffin.

"Hiçbir zaman." Fikir gülünç. "Seni koruyordum. Eleni'nin intikamı."

Bana uzun uzun bakıyor. "Bizi bir an tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan koruyacaksın, ama kendini korumayı haklı gösteremez misin?"

Cevap vermeden bakışlarımı kaçırdım. Bu sorunun nereye gittiğinden hoşlanmıyorum. Daha önceki argümanımıza çok yakın.

Ajax gittikten sonra Thaddeus beni hedef aldı çünkü Eleni'nin üzerine atlayamadı. Fazla hızlı ve zekiydi. Ve bu alevli kuşları yapabiliirdi... Üstüne atlar, gagalar, pençeler ve yakarlardı. Doğal iyiliğinin yanı sıra, onu benim ışığım ve haklı öfkem yaptılar. Bizi

Thaddeus'tan, gençlerden ve benden korudu. Otis'i bile korudu, bu da onun ihanetini daha da kötüleştirdi." Nefesim tıkanıyor. "Fisans onu çok severdi. Onu sevdim."

Griffin'e tekrar baktığımda, bir gözyaşı parıltısı var. "O senin gibiydi. O her şeyi değiştirirdi."

Uzanıp dizimi sıkarak beni cesaretlendirdi. Beni rahatlatacak şekilde, kaçtığım soru hakkında bana baskı yapmıyor.

"Eleni ve ben büyüdük, güçlendik. Gökyüzünü ateşli kuşlarla doldurabilirdi ve ben hemen her şeye bir bıçak koyabilirdim. Biz kaçtık. Sürekli. Bazen sahil boyunca. Bazen düz batı veya güney. Annemin askerleri her zaman bizi buldu ve geri sürükledi, ama biz köylerden gizlice girip madeni paralar ve mücevherler vermeden önce değil." Aşağı bakıyorum, hızla göz kırpiyorum. "Tıpkı Sinta'da olduğu gibi, kraliyet vergi tahsildarları her zaman çok fazla aldı, çok fazla insanı çok az ya da hiç bir şeyle bıraktı." Ve onları terk ettim. Eleni'yi kaybettim ve sonra Fisa ikimizi de kaybetti.

Büyürken, Eleni ve Thanos benim gerçek akrabamdı, kan bağı olsun ya da olmasın. Sonra sirkte Selena ve arkadaşlarım vardı. Ve şimdi bu adamlar.

Gözlerim kamp ateşinin etrafındaki yüzlerde kayıyor. *ail* . Artık küfür değil. Ama yine de çok kolay kaybedildi.

"Ben sadece Eleni'nin gölgesiydim. Cesaret eden oydu. Kraliyet kasasından çalmaya cesaret etti. Anneme alaycılık ve saldırganlıktan daha fazlasıyla karşı koymaya cüret etti." İçimden kuru bir kahkaha kaçıyor. "Farkında olmadan müttefikler topladık. Hedef bu değildi ama insanlar bizim adımıza yürüdüler."

"Sevildin." Griffin bunu onu şaşırtmamış gibi söylüyor. Sanki beni şaşırtmamalı.

Ona temkinli bir bakış fırlatıyorum. O anlamıyor. "Fisans hala Kayıp Prenses için dua etmek için nöbet tutuyor. Bunca yıldır, ben Sinta'da, mümkün olduğu kadar uzaktayken, sağ salim dönmem için dua ettiler."

Griffin hiçbir şey söylemiyor. Onu beklemiyordum. Artık beni savunamaz.

"Otis de büyüdü ve kıskançlık onu çarpıttı. Annem her zaman bana çok odaklanmış görünüyordu ve diğer herkes Eleni'yi severdi. Adil bir dövüşte bizi asla yenemezdi, bu yüzden el altından yapılan hareketleri mükemmelleştirdi." Acı şimşekleri, kırmızı noktalar, yakıcı yanıklar. Bir titremeyi bastırıyorum. "Ateş kırbacı köşeleri bükülebilir. Geldiğini asla göremezdim."

Griffin'in boğazında alçak bir ses gürler. Herkes kasvetli görünüyor. Otis'i ve ateş kamçısını gördüler. Otis'in Eleni'yi bıçakladığı gibi, onu kalbinden bıçaklamadan önce sihri kardeşime geri çevirdiğimi ve sonra onu canlı canlı yüzdüğümü gördüler.

"Laertes, Priam ve Ianthe hâlâ gençti, büyüleri henüz olgunlaşmamıştı. Zaman zaman kendi aralarında tartıştılar ama bizi hiç rahatsız etmediler."

Ani bir ağrı göğsümü derinden kesiyor. Bu bıçak daha önce kesmiştir, ancak bıçak şimdi daha sert bükülmektedir. Ajax, Thaddeus, Eleni, Catalia—gitti. Ben gittikten sonra Otis küçüklere ne yaptı?

Carver çimenleri ateşe fırlatır. Parlıyorlar ve sonra kıvrılarak yanıyorlar. "Bu bize sevimli kişiliğin hakkında fikir veriyor, ama bunun Kaos Sihirbazı'nın sana Harbinger demesiyle ne ilgisi var?"

Griffin, kardeşine uyarıcı bir bakış atıyor. Carver son zamanlarda farklı davranıyor. Bir dakika Beta Ekibi ile şakalaşacak ve tartışacak, Griffin ile gülecek ya da benimle aşırı derecede flört edecek ve bir an sonra kapanacak ve sinirli bir hale gelecek. Son zamanlarda, o sinirli görünümü vardı.

Derin bir nefes alıyorum. Gizlilik, özellikle taşlar suçluluk duygusuyla çimentolandığında, yıkılması zor bir duvardır. "Griffin bunların çoğunu zaten duydu veya tahmin etti, ama şimdi tüm hikayeyi bilmenizi istiyorum."

Flynn, Carver'ın kafasının arkasına vuruyor. "Öyleyse göt olmayı bırak."

Carver, Flynn'in az önce vurduğu yeri ovuşturarak, "Üzgünüm, Cat," diye mırıldandı.

Onun özrünü uzaklaştırıyorum. Gerek yok. "Ajax ve Thaddeus ortada yokken Eleni, Beta Fisa'ydı. Ben Gama'ydım. Ama annem her zaman sırada benim olmamı istedi. Sanırım bende kendini gördü - Ateş Büyüsü yok, zorlama gibi kurnaz güçler ve insanların yalanlarındaki gerçeği duymak. Beni yaratıkları sürmek için eğitmeye çalıştı ve insanların zihinlerine tutunmam için beni cesaretlendirdi ama reddettim ve yaptığı hiçbir şey beni yapamazdı." acı acı gülüyorum. "Ona inat olsun diye, hemen hemen herkes üzerindeki avantajımı görmezden geldim - o zaman ve şimdi."

Griffin, "Hiç kimse başka birinin zihnini kontrol edememeli" diyor.

"Hayır, yapabilen çok kişi yok ama yine de yaratıkları kontrol etmeyi öğrenmeliydim. Temel bilgileri biliyorum. Sybaris ve Vrykolakas'ta olduğu gibi aynı anda Annemin kontrolüne karşı savaşmak zorunda olmasaydım muhtemelen bunu yapabilirdim ." Parmaklarımı pelerininin sıcak kıvrımlarında bükerek hiç alışkın olmadığım şekilde kıpırdandım. "Öğrenmek, yapmak anlamına gelmez ve onun yaptığı gibi gücü kötü niyetli kullanmak anlamına gelmez. Ama haklı olduğundan ve onun gibi olduğumdan korktum. Bana hep bunu söylerdi."

Griffin şiddetle, "Ona hiç benzemiyorsun," dedi. "Sadece bu korkuya sahip olmak sana öyle olmadığını söylemeli."

Ona inanmak istiyorum. Ve belki yaparım. Bir miktar. "Benim inatçılığım onu kızdırdı. Nereye götürdüğünü anlayana kadar onu çileden çıkarmaktan zevk aldım." "Beni engellediği için Eleni'yi suçladı" diye itiraf ettiğim gibi, üzüntü ve pişmanlık göğsümde değirmen taşları.

Griffin'in derin sesi öfkeyle kaynar. "Seni ve Eleni'yi ayırmaya zorladı. Seni dövüşmen için bir arenaya zorladı."

Başımınla onayladım. Bunu ona zaten söyledim, bunaltıcı arenada mahsur kalan o korkunç günler benimle ilgili değilmiş gibi davrandım. "Bizi beslemezdi. Bize su vermezdi. Asla gerçekleşmeyen yalanlar ve ihanetlerin görüntüleri ile kafamıza girdi. direndik." Ve

Tanrılar , acıttı mı? “Zayıf ve kanayan ve artık hiçbir şeyden emin olmayana kadar savaştık. Sonunda kendime dair tüm hislerimi, tüm hakikat hislerimi kaybettim. ilk *ben* çatladım. Kalbim hiçbir zaman Eleni'ninki kadar saf olmadı ve annem bunu biliyordu. Buna güveniyordu, çünkü o tuzaktan canlı çıkanın benim olmamı istiyordu.”

Demek sonunda birbirinizle savaştınız, dedi Griffin sessizce.

“Fought bunu pek açıklamıyor. Topraktaki hayvanlar gibi birbirimizi tekmeliyor, ısılıyor ve pençeliyorduk. Annem sonunda istediğini elde ettiği için çok mutlu olmuş olmalı ki konsantrasyonu bozuldu ve biz de hemen vazgeçtik.” Yutkunuyorum, boğazım kalın. “Eleni üzerime çömeldi ve beni tuttu ve hiçbir şeyin bizi ayırmayacağına söz verdi.”

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerim yanıyor. Ama sonra üzerimize bir gölge düştü. Annemdi. Ve Otis. Eleni'yi üstümden çekti. Eleni büküldü ve kalan tüm gücüyle savaştı, kendini annemle benim aramda tuttu. Annem ona zayıf olduğunu söyledi. Zar zor hareket edebiliyordum ama bağırmaya başladım çünkü zayıflığın asla cezasız kalmayacağını biliyordum. Bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ama çok geç kaldım. Annem Otis'e bir bıçak verdi ve Eleni'yi kalbinden bıçakladı.” Sesim titriyor ve sertleşiyor. “Bunu durduramadım. Yanımda öldü ve ben hiçbir şey *yapmadım* .”

Yaklaşan Griffin dudaklarını şakağıma bastırıyor. “Fikrimi değiştirdim. Devam etmek zorunda değilsin. Şimdi değil, istemezsen asla.”

Uzanıp elini tutuyorum. Benimkini sıkıyor ve hak etmesem de o küçük teselliği alıyorum. “Ama Carver haklı. Harbinger kısmına gelmedim.”

“Geçmişin üzerinde hakkın var, Cat. Geleceğimizin bir parçası olmak zorunda değil.”

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim ağrıyor. Griffin'in çizmelerini yalamaya uygun olmadığımı söylediğimde ciddiydim. Bana inanmalıydı.

"Bu bizim geleceğimiz" diyorum. "Bu herkesin."

Griffin'in ellerimi tutuşu gerginleşiyor. Bu onu kaybetmenin başlangıcıdır. Ama gerçeği hak ediyor, bu yüzden kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Kaleye nasıl döndüğümü bilmiyorum. Sanırım Thanos beni taşıdı. Fiziksel olarak iyileşerek üç gün yatakta kaldım. Annem beni görmeye geldi. Tıpkı o zamanlar onun gibi, sadece on beş yaşında Beta olduğum için heyecanlıydı. O sıırttı, ben de ona tokat attım. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Ateşe bakıp hatırlıyorum. " Bana yaşattığı onca şeye rağmen ona el kaldırdığım tek zamandı . O gecenin ilerleyen saatlerinde kilere gizlice girdim, sürünerek çöp yığınınına girdim ve geri kalan çöplerle birlikte dışarı çıkarıldım."

Griffin aldatıcı derecede yumuşak bir sesle, "Kendine çöp deme," dedi.

Gözlerim onunkine kayıyor. "İki erkek ve bir kız kardeşi öldürdüm. Hepsini aştım."

"Kendini savundun ve kız kardeşini öldürmedin . Sen cesursun." Elimi sıkıyor. "İyisin."

Kendimi bir sahtekar gibi hissederek onun elinden kurtuluyorum. "Her şeyi bitirebilirdim ama yapmadım."

Griffin'in gözleri benimkini arıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Geri dönmeye hiç niyetim olmadan kaçtım. Buraya geldim, çırılçıplak soyundum ve göle daldım. Direkt yüzerek çıktım. Kaslarıma kramp girene ve artık kendimi hissedemez hale gelene, kalbim damarlarımdaki donmuş çamuru nasıl pompalayacağını bilemeyene ve yaşasam da ölsem de umurumda olmayana kadar yüzdüm."

Griffin'in yüzünde tehlikeli bir şey belirir.

"Poseidon'un kahini tam batmaya başladığımda beni yakaladı. Aklımı incelerken ve beni tatarken boğulmamı engelleyen üç uzun dokunaçları vardı. Çekirdeğimde donmuştum, ama yine de o buz gibi emicilerin her birini tenimde hissettim. Ürperirim. "Beni yiyecek sandım. Bitmesini bekleyemedim."

Buna inanmıyorum, dedi Griffin. "Sen bir kurtulansın. Bu sen değilsin."

"On beş yaşındaydım. Eleni'yi yeni kaybetmiştim. Kendimden nefret ettim. Ben Beta Fisa'ydım ve kalbimde ablamın olduğu yerde keder, öfke ve bir delik vardı."

Griffin'in hislerimi anlamakta zorlandığını görebiliyorum ama pes etmeyi istemek onun gerçekten anladığı bir şey değil. Kavramsal olarak - belki. Pratikte - asla.

Ama Kahin seni yemedi, dedi sonunda. "Sana bir hediye verdi."

Kalbim çarpmaya başlıyor. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemedim. "Bana *iki tane verdi*."

Gözleri genişliyor. Diğerleri şaşkınlıkla mırıldanırlar. Sihirden yoksun güneyliler bile bunun duyulmamış bir şey olduğunu biliyor.

"Görünmez ol. Büyü çal ve iyileştir." Bu aslında üç, ama ikinci ikisi el ele gidiyor.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor Flynn.

alnımı ovuyorum. "Sonraki kısım puslu. Oracle beni buraya getirdi. Şey, işte..." Sahili işaret ettim. "Çözölmeye başladığımda vücudumun her yerinde bu korkunç ateş ağrıları vardı. Her nasılsa, kulübenin içinde, ateşin önünde battaniyelerle kaplıydım. Kaos Büyücüsü sallanan bir sandalyede oturmuş bana bakıyordu. O zamanlar kim ya da ne olduğunu bilmiyordum. Onunla konuşmaya çalıştım ama elimdeki tek şey o girdaplı, boş bakıştı. Birini biliyorsun." Belli belirsiz büyücünün evine doğru el salladım.

"Kıyafetlerim oradaydı, ben de giyindim ve çıktım. Yeni sihrimi denemek için görünmez oldum, Fisa Şehri'ne geri döndüm ve gizlice kaleye girdim. Cevaplanması gereken sorularım vardı ve bu geri dönmek anlamına geliyordu. Garip bir şekilde benim için hiç endişeli görünmeyen Thanos'u buldum ve ona kulübedeki adamı sordum. Bana büyücüden ve Tanrıları nasıl kanalize ettiğinden bahseden oydu. Bu çok şey açıkladı. Sonsuz bakış ve... diğer şeyler." Alt dudağımı çiğniyorum, endişe midemi sert, ağırlı bir düğüme çeviriyor. "Ama sadece Thanos için geri dönmedim."

"O zaman neden geri döndün?" diye soruyor Griffin.

Yüz ifadem çirkinleşmeli. Çirkin *hissettiriyor* . "Annemi öldürecektim. Belki Otis de."

Griffin beni izliyor. Hepsi yapar. Bu konuda ne hissettiklerini veya ne düşündüklerini söyleyemem.

"Neden yapmadın?" Griffin sonunda sorar.

"Çünkü ben bir korkağım."

"Sen korkak değilsin," diye homurdandı usulca. Diğerleri anlaşmalarını tekrarlıyor.

Onlara bakıp bakışlarımı onun yerine yavaş yavaş sönen ateşe sabitleyemem. "Onun terör saltanatına son verebilirdim. Fisa'nın Eleni'den bir şeye ihtiyacı vardı, Eleni'den değilse de benden. Bitir. Onu bitir. Barış, güvenlik, refah olabilirdi. Hepsini bir hançerle birlikte avucumun içinde tuttum. Ben görünmezdim. Kendime sadece yapmamı söyleyip durdum. Sonra Otis'e geçebilirim. Yüzümü hiç göstermeden ikisini de kesebilirim."

"Ama yapmadın." Griffin'in bana baktığını biliyorum. arkama bakmam

"Otis onun için geleceğimi tahmin etmiş olmalı. Geçemeyeceğim kadar çok koğuşun arkasına kendini kilitledi. Muhtemelen bir yıl boyunca odasında kaldı." Homurdanıyorum ama kulağa boş geliyor. "Bilmiyorum. O zamanlar çoktan gitmiştim çünkü hiçbirini yapmadım. *hiçbir şey* yapmadım . Annemi günlerce izledim. Kimse beni bulamayınca çıldırdı. Kendi çarpık tarzında, *canını yaktı* . Neden bu kadar aklını kaçırdığından emin değilim, ama bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun?"

Griffin sözlerini çok dikkatli seçiyor gibi görünüyor. "On beş yaşındaydın, kafan karıştı ve incindin. Hayatını bir çocuğun kararları için kendini suçlayarak geçiremezsin."

"On beş çocuk değil!" Sesim çınlıyor, geceyi yüksek sesle kesiyor. "Bunu benim kadar sen de biliyorsun." Özellikle güneyde, kızların çoğu ilk dönemlerinden itibaren kendi evlerine ve ailelerine hazır kadınlar olarak kabul edilir. Griffin'in saçma bir şekilde aşırı korumacı olması, dünyanın geri kalan standartlarını değiştirmez.

"Annem ilk defa kararsız görünüyordu ve belki de beni gerçekten umursadığını düşündüm. Belki de çarpık zihninde yaptığı her şey beni daha güçlü kılmak, yönetmem için tımar etmekte." Yarıya dönüyorum, sonunda tekrar Griffin'le yüzleşiyorum. "Kral yapıcı olarak ve insanların gerçeklerini benden almak istediğinde Anneme boyun eğerek ölçülemez bir zarar verdim. Thaddeus'u öldürdüm. Eleni'yi öldürdüm. Eleni olmadan, düşündüm ki..."

Griffin başını sallıyor. "Eleni'yi sen *öldürmedin*."

alay ediyorum. "Yeraltı dünyası donduğunda ve Sentorlar uçuğunda buna inanacağım."

"Annene ikinci bir şans verdiğin için kendinden nefret etme. Onun içindeki iyiliği görmek istedin."

"Aptaldım, Griffin. Onun içinde hayır yok."

"Bunların hiçbirisi senin hatan değil."

"Ahh!" hırıliyorum. "Korkunç biri olduğumu kabul edemezsen, söylediğin tek kelimeye asla inanmam!"

Güler. *Gülüyor!*

"Üzgünüm," diye homurdanarak mırıldandı ve bir kez daha elimi tuttu. Griffin, "Yaptığınız ya da *yapmadığınız* şey, inanmakta bu kadar güçlük çekmemeniz gereken bir şeyi kanıtlıyor" diyor.

Elimi tekrar onun elinden kurtararak tartışıyorum. Sonunda olduğu yerde bırakıyorum. "Ne?" isteksizce soruyorum.

"Sen annenin tam tersisin."

burnumu çekiyorum

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Hiç haklı değilsin." Hangi devasa bir yalan. "Kafiye bile yapamıyorsun."

Kısık kıkırdaması göğsümde bir şeyleri ısıttı.

"Haklı," diyor Flynn.

"Haklı," diye kabul ediyor Kato.

"O haklı."

Carver'ı da mı? iç çekiyorum. "Hepiniz hayal kuruyorsunuz. Ve Andromeda'nın değişmesine ve hayatımın ilk on beş yılının köprüünün altından kan geçeceğine dair aptalca bir umut yüzünden

yaşamısına izin vermedim ." Derin bir nefes alıyorum. *Şimdi zor kısım için.* "Onu öldürmenin dünyanın sonunu getirmesi mümkün."

Griffin'in yüzü tamamen boşalır. "Ne?"

"Kaos Sihirbazı... O, uh, bir şey söyledi. Ben ayrılmadan önce."

Kaşları birbirine dalıyor. "Ne?" Griffin tekrarlıyor, sesi keskinleşiyor.

"Kehanet." sinirle yerimi değiştiriyorum. "Bu eğlenceli, dünyanın kaderi türlerinden biri."

Bana bakan Griffin rahatsız edici bir şekilde hareketsiz kaldı. Kalbim kaburgalarımın sert bir darbe indiriyor.

Carver daha dik oturuyor. "Kulağa korkunç geliyor."

"Korkunç." Kamp ateşinin etrafına baktığımda bütün gözleri üzerimde görüyorum.

"Büyücü ne dedi?" diye soruyor Griffin.

Nefesim daralıyor ve kelimeleri boğazımdan koparmak zorunda kalıyorum. "Alemleri yok edeceğimi söyledi. Benim sonun habercisi olduğumu."

Griffin hâlâ kıpırdamıyor ve göğsüme acı veren bir ağrı yayılıyor. Kapatıyor. Benim için hissettikleri bu soğuk rüzgarda donuyor ve onu asla geri alamayacağım.

Ve neden yapayım? Ben onun temsil ettiği her şeyin tam tersiyim. İsteddiği her şey.

Sesi düzleşen Griffin, "Ayrıntılar. Bana her şeyi söyle."

"Ayrıntılar sonucu değiştirmez."

"Eğlendir beni."

Kalbim yalpalıyor. Bunu en son söylediğinde, ona kaçamak yarı gerçekler söyledim ve kendimi olmadığım biri gibi gösterdim. Muhtemelen bunu tekrar yapacağımı düşünüyor. Ama ben değiştim ve değişmeyeceğim.

Korku hala beni altına çekmek için bir akıntı gibi yükseliyor. "Catalia Andromeda Eileithya Fisa - benimle ilgili olduğu konusunda şüphe yok," diye ekledim kuru bir sesle. "Sonun habercisi. Alemlerin yok edicisi. Köken büyüsü Alfa kanı alır. Krallıklar, belanın düşüşüyle parçalanır."

Griffin beni çok inceliyor. "Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Açık değil mi?"

"Bu mu?" O sorar.

"Bunu olduğundan daha zor hale getirme." Duruyorum, geri çekilmeye başlıyorum.

Griffin bileğimi yakalayıp beni durdurdu, tutuşu sıkı ama incitecek kadar sert değil. "Yanlış yorumluyorsun."

"Neden bahsediyorsun? Origin büyüm var. Bu benim mirasım. Alfa kanını döküyorum, annemin , *bela* - hatta bir zamanlar ona kendin diyordun - ve bu nedenle bir şekilde dünyayı yok ediyorum.

Griffin'in ağzında yavaş bir gülümseme belirdi.

ona bakakaldım. "Bunda komik bir şey yok!"

Ayağa kalkarak beni tutuyor ve etrafımda sallıyor.

"Griffin!" Kalbim çılgınca çarpıyor.

"Kedi. Kedi." Beni indirerek yüzünü boynuma gömdü, derin bir nefes aldı. "En kötüsünü hayal ederek sekiz yıl geçirdin, değil mi?"

"Hı..." Elbette var. Kim olduğumu sanıyor?

"Büyü ve kargaşa mı? Sel ve deprem? Ölüm ve yıkım mı?" O sorar.

Başımla onayladım. "Olimpos'tan yıldırımlar, çılgına dönen yaratıklar..."

Griffin başını kaldırıyor, gözleri dans ediyor. "Kendi değeriniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

kaşlarımı çattım. "Gerçekten hayal görüyorsun. Yardıma ihtiyacın var. Belki annende biraz şifalı ot vardır."

Griffin bana dehşete düşmüş bir bakış attı.

"İyi. Ot yok."

Belimi sıkıyor. "Karamsarlığı bırakmanız gerekiyor. Artık kendine acımak yok. Bundan daha iyisin."

Çenem yerinden oynuyor. Bu soktu. "Öyleyse kehanetin ne hakkında *olduğunu* düşünüyorsun?" Bilmeceelerde hep berbat oldum. O kadar yanlış anlamış olabilir miyim ?

"Tanrılar yıllardır seni izliyor. Sana yardım ettiler, sana hediyeler, sihir, öğüt verdiler. Seni kurtardım. Temel yıkım aracından başka bir şey değilsen neden seni hayatta tutmak için kendi yollarından çekilsinler ki?"

"Bilmiyorum! Tanrılar tuhaftır. Belki Thalyria'dan bıkmışlardır ve yeniden başlamak istiyorlardır."

"*Sonunda* ." Griffin başını salladı. "Şimdi alıyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Alay mı ediyorsun?"

Başını sallıyor. "Sinta'yı aldım. Tanrılar Thalyria'nın geri kalanını almak için bizi bir araya getirdi. Tıpkı düşündüğümüz gibi. Alemleri birleştireceğiz."

"Birleştirmek. Tahrip etmek." Kaybolduğumda, görünüşe göre parçalayacağım dünyaya bakıyorum. "Aynı şey değil."

Griffin bana sert bir bakışla meydan okuyor. "Poseidon, bunu yapabilmemiz için bizi bir araya getirdi. Köken büyü." Hafifçe göğsüme dokunuyor. "Alfa kanı - defalarca aldığın ve sadece kan değil. " Göz kırıyor ve kendi göğsüne vuruyor.

"Sen Alfa değilsin." Sadece o.

Griffin, "Bu sadece bir kelime," diyor.

"Kelimelerde kehanet önemlidir!"

"İyi. Kendimi Alpha Sinta olarak ilan ediyorum. Egeria'ya bir parşömen göndereceğim."

Güldüm. Yardım edemem.

Griffin ellerini kaldırıyor ve saçımı yüzümden geriye itiyor, uçuşan bukleleri başımın yanlarına yaslıyor . "Bela sadece annen değil. Her şey bu. Alemlerin çalışma şekli, Alfaların ne hale geldiği. Sen ve Eleni, iktidar yarışına katılmayı reddettiğinizde kalıpları kırdınız."

Burun deliklerim parlıyor. "En üste çıktım. Bundan daha kötü ne var?"

Özünde inatçı, diye mırıldandı Griffin, parmaklarını kafa derimin içine bastırarak. "Kendini savundun. Bu kadar."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. Yaptığım hiçbir şey güç kazanmak için değildi. Her zaman

sorumluluktan kaçtım, bu da Griffin'in söylediklerini daha da korkutucu kılıyor. Başarılı olursak, sadece Fisa ile uğraşmak zorunda kalmayacağım, her şeye sahip olacağım.

"Sen âlemlerin sonunun Habercisisin . Onları yok edeceğiz. Sınırları yıkacağız, yeni bir krallık yaratacağız ve mümkünse herkes için yeniden yaşamaya değer bir yer haline getireceğiz."

"İdealizmin mide bulandırıcı." Ama içimden yabancı ve parlak bir şey geçiyor. *İyimserlik mi?* Bu da mide bulandırıcı.

Griffin her zamankinden daha emin görünüyor. "Tanrılar bizi *bunun için yarattı* . Kader hayatımızın iplerini bunun etrafında ördü ."

ona bakıyorum. "Bunu bilemezsin. Bilmiyoruz."

" *Biliyorum* ." Ay ışıyla aydınlanan Griffin'in sabit bakışları bana bir adanmışlık ve mutlak bir inanç hikayesi anlatıyor. "Bana güvenmelisin. Güven bana, Kedi."

Güven bana. Ben yutarım. Tek nefes. İki. Midem ters döndü ve sonra bir sinir düğümü ile çarptı. "Peki."

Griffin'in kaşları havaya kalktı. Aniden doğruldu ve ellerini başımın yanlarından indirdi. " *Tamam mı?* "

Onun bariz şokuna gülümsüyorum. "Evet, ikna kabiliyetiniz."

"İyi." Bir kez başını salladı. "Çökmekte olan bir ev belli bir noktaya geldiğinde, onu tamir etmenin bir yolu yoktur. Onu yıkıyorsun. Molozları temizliyorsunuz ve sonra daha iyi bir şey inşa ediyorsunuz." Griffin'in irislerinin etrafındaki gümüş astarlar beni bir mıknaş gibi çekiyor. "Sonun Habercisi olabilirsin, ama başka ne olduğunu biliyor musun?"

Cevaptan hala korkarak başımı salladım.

"Sen, *agapi mou* , yeni bir başlangıçsın."

BÖLÜM 16

PANOTII, GERİDE KALMAKTAN SÖZ EDİYOR VE ben iğnesini büyücünün kulübesinin güney tarafındaki derin çıkıntının altına koyarken adımlarımı sıkı sıkıya tutuyor. Burada bolca çimen var, gölde su var ve mevsimlerin değişmesine rağmen henüz o kadar soğuk değil. Biz dönmeden yağmur başlarsa atlar çıkıntının altına sığınabilir. Kaçmalarından endişe etmiyorum. Buraya geldiğimizden beri hiçbirisi God Bolt çukurlarının derme çatma ağının dışına çıkmadı.

"Bizimle gelemezsin," diyorum ona. "Soğuk ve kaygan olacak. Ve büyük canavarlar seni yemek isteyecektir."

Homurdanarak başını sallıyor.

"Gerçekten büyük canavarlar. Ejderhalar olabilir. Ve Hydra. Ve Ipotane'nin normal atlara karşı dostluğuna kefil olamam." Yavaşça burnuna üfledim. Panotii kıkırdayarak karşılık veriyor. "Burada güvende olacaksın ve biri seni çalmaya kalkarsa Zeus Büyükbaba bir yıldırım düşürür. *Boom!* Artık at hırsızı yok."

Flynn kendi at teçhizatını benimkinin yanına koyarak, "Zeus'un atlarımıza bakıcılık yapmaktan daha iyi işleri olabilir," diyor.

Kuzeye, Tanrıların dağ evine doğru bakıyorum ve yüksek sesle konuşuyorum. "Bu durumda, atıma bir şey olursa Olympos'u koklayacağımı ilan ediyorum."

Flynn gergin görünüyor ve sanki bir Tanrı Cıvatası'nın gümbürdeyerek gelmesini bekliyormuş gibi benden uzaklaşıyor.

"Şaka yapmıyor." Griffin'in rüzgarda uçuşan saçlarında güneş ışığı parlıyor. Kalın siyah sakal çenesini karartıyor. Bana burnundaki hafif kancayı ortaya çıkaran bir gülümseme gönderdi ve karnımda bir şey sıkıştı.

Panotii'ye dönüp çenesinin altını kaşıdım. "Buranın sorumlusu sensin." Muazzam kulakları bana doğru sallanıyor. "Diğerlerini hizada tut."

Panotii başını salladı. Tanrılara yemin ederim ki atım başını sallıyor.

Kahverengi At başını kaldırıyor ve keskin bir bakışla beni iğneliyor.

gözlerimi deviriyorum. "İyi. Yardım edebilirsin. İkiniz de sorumlusunuz."

Görünüşe göre memnun olan Griffin'in atı otlamaya geri döner ve etrafındaki çimleri düzgün ve organize bir verimlilikle kırar. Griffin ve Brown Horse birbirleri için yaratılmıştır.

Panotii burnunu omzuma sokarak beni bir adım geriye attı. Kestane rengi yelesinden bir avuç alıp eşek kulaklarından birine fısıldamak için parmak uçlarımda uzanıyorum. "Cidden, sen sorumlusun. Bahse girerim kafiye bile yapabilirsin."

Carver ve Kato yanlarından geçerken kıkırdarlar.

Griffin arkadan kollarını belime sararak beni şaşırttı. "Ben duydum." Beni göğsüne yasladı ve bir uyarı hırlaması ile yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Gülüyorum, kafamdan bir farkındalık patlaması geçiyor. Kulağımın altındaki o noktaya burnunu sürtüyor, ona kalıcı bir öpücük ve sonra yumuşak bir kıştırma veriyor. Sıcak titremeler ensemden sırtıma doğru akıyor, omurgamın dibinde birikiyor.

"Artık asla yalnız değiliz." Ona bastırıp kollarımı kaldırıp ellerimi boynuna dolarken sesimdeki boğukluğu duydum. "Seni Kitros'tan beri çıplak görmedim. Senin tenini benimkinde hissetmedim."

İnliyor. Arkamda sertleştiğini hissediyorum. "Bunu özlüyorum. Senin içinde olmayı özledim."

Arzu, ortalığımdan dönen sıcaklık saçıyor. Zevk duygusu aşağı doğru hareket eder, sıkışır. "Bana her yerde ve sonra tekrar dokunmanı ve öpmeni seviyorum. Sanki doyamıyormuşsun gibi."

" Hiç doyamıyorum." Önümüzde Panotii tarafından görüş alanından korunan Griffin, başparmakları göğüslerimin alt kısımlarını kızdırana kadar ellerini göğüs kafesimden yukarı kaydırıyor. Kıvrımlar boyunca sert eklemler çiziyor ve

dokunuşundan ayak parmaklarını kıvrırma karıncalanmaları yayılıyor. Çekirdeğimdeki kaslar ısınıyor ve sıkışıyor. Pelerininim altında, Griffin iki memeyi de avuçladı. Göğüs uçlarım sertleştiğinde, parmak uçlarının arasında nazıkçe yuvarladı ve ben nefes almayı bıraktım. Çıplak tenine dokunabilmesi için tuniğimi yırtmak istiyorum.

"Bana işkence ediyorsun," diye mırıldandım.

Çekiyor ve bir his sarsıntısı doğruca bacaklarımın arasındaki boşluğa yayılıyor. "Öyleyse ödeştik, çünkü kendime işkence ediyorum."

Bıyıkları boynumu törpüleyerek vücuduma tüyler diken diken oldu. Lezzetli titreme, ihtiyaçtan kaynayana kadar içimi ısıtıyor. İkimizi daha da delirtmeden önce dönüp kollarımı beline doladım. Hızlanan kalp atışları kulağımın altında uğulduyor. Bazen Griffin'e o kadar yakın olmak istiyorum ki, sadece onun içinde sürünmenin beni tatmin edeceğini düşünüyorum. Bunu anlamıyorum - bu ezici ihtiyaç bir tane olmalı.

Onu sıkıca tutuyorum. "Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Sürekli bir ağrı."

Griffin elini saçıma gömüp başımı göğsüne dayadı. Diğer kolu sırtımı sarıyor. Arzunun kanıtı karnıma karşı kalın ve sert. "Biliyorum, *kardia mou* . Ben de hissediyorum."

İliklerime ağır bir hasret yerleşiyor. Yüzümü yukarı kaldırıyorum, o da alçalıyor ve ardından gelen yakıcı öpücük bende yeniden hak iddia ediyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

"İşte burada. Kuzeydoğu iğnesi." Nefesim, uyluk derinliğindeki karda başka bir sonsuz zorlanmadan düzensiz. Korkutucu bir zirveye işaret ediyorum, Deskathi Dağları'ndan önceki buzlu kulelerin sonuncusu sonunda Phthian Boşluğu'na giden uzun, kıvrımlı vadiye doğru inceliyor.

Az gelişmiş yön duygumla bile, kaybolmamız çok zor olurdu. Dağ silsilesi, Donmuş Göl'ün uzak kıyılarından neredeyse çıkıyordu

ve tek yapmamız gereken onu kuzeydoğuya doğru takip etmek, kollara ve vadilere tutunmak ve etrafımızdaki dorukların her geçen gün daha uzun ve dikenli büyümesini izlemektir. Bu yönün sihrimi çekme şekliyle, muhtemelen gözüm kapalı yapmış olabilirim. Buz Ovaları'nda ne kadar uzağa gidersek, içimdeki sihirli pusulanın o kadar farkındayım ve iğne sadece bir yolu gösteriyormuş gibi görünüyor: Olimpos'u.

Bir rüzgar rüzgarı, yanımızdaki yamaçtan taze tozu kaldırıyor ve onu havada girdap olarak gönderiyor. Güneş, ayaz parçacıkları yansıtarak onları parıldayan altından dönen bir kasırgaya dönüştürür. Göz kamaştırıcı parlaklığa karşı gözlerimi kısıarak, ısırıcı soğuğu engellemek için pelerinimi başımı ve boynumu daha sıkı bir şekilde çevreliyorum.

Griffin'e bakıyorum. O ve diğerleri sert iklime iyi dayanıyor ya da en azından şikayet etmiyorlar. Hades'in pelerinleri için Tanrılara şükredin.

Şey, teşekkürler Hades, gerçekten.

Griffin soğuktan kızarmış elini kalın sakallı çenesine sürtüyor ve dimdik dağ yüzünü içine çekerken hafifçe küfrediyor. Bakışları yüksek mağaraların gölgeli girişine dalıyor. "Zeus adına oraya nasıl çıkacağız?"

Sırıtiyorum, bu kadar az sorunla bu kadar ileri gidebildiğim için başım dönüyor. Sihirli yaratıklarla yaptığımız birkaç çarpışma çabucak ve lehimize sona erdi ve hava soğuk olsa da fırtınasızdı. "Elbette bir yol var."

Simsiyah gözler benimkilerle buluşuyor. "Yol görmüyorum."

"Orada. Thanos söyledi."

"Peki *o nereden biliyordu* ?" Thanos hakkında ne zaman konuşsam Griffin'in sesine alçak, özel bir hırıltı geliyor. En azından Griffin'in zevkine olan hayranlığımda aşırı hevesli görünebilirim.

omuz silkiyorum. "Thanos'un *bilmediği* hiçbir şey düşünemiyorum . Sanırım buraya geldi. Hemen hemen her yerdeydi."

"Ve yine de o senin koruman mıydı?" diye soruyor Griffin.

Başımla onayladım. "Bana tüm öğretmenlerimin toplamından daha fazlasını öğretti. Ben ona hayrandım." Geniş elmacık kemikleri, derin gözleri, çekiç gibi yumrukları ve devasa yapısı ile Thanos. "Büyüdüğümde onunla evleneceğime ikna olmuştum."

Griffin tamamen kaskatı kesildi ve dilimi ısırdım. Unuttum. Henüz Griffin'le evlenmeyi kabul etmedim.

Pelerininin altından eline uzanıyorum. "Beni ciddiye almadı. Böyle şeyler düşünürken beline bile ulaşamadım."

Orada durdum, on beşte ayrıldığımda, kafamın Thanos'un göğsüne zar zor ulaştığını ya da benimle gitmesi için ona yalvardığımı eklemedim. Birlikte kalmamızı isterdim. Sonsuza dek. Az önce Griffin'e söylediklerime rağmen, Thanos'a yıllardır yarı yarıya aşığım ve bana kalsaydı daha fazlasına dönüşürdü. Ama Thanos sanki hala bir çocukmuşum gibi beni devasa dizine oturttu ve onsuz iyi olacağımı ve kaleden güvenli bir şekilde uzaklaştığımda yapacak başka işleri olduğunu söyledi.

Yapılacak başka şeyler!

Harap oldum. O ana kadar tüm hayatımı arkadaşım ve koruyucum olarak geçirmemiş gibi beni yoluma gönderdi.

"Artık bunların hiçbiri önemli değil," diyorum, hissettiğimden daha kolay, içimde hâlâ canlı olan zamanla donuk bir acı parçası. "Yolu göremiyoruz çünkü o kadar dik olmayan kuzey yamacında. Sadece en tepede bu tarafa doğru döner. Bak - mağaranın hemen altında. Şu koyu çizgiyi görüyor musun? Bu, arkadan gelen yolun sonu."

Griffin başıyla onayladı ve elimi sıktı. Rüzgara karşı vücudunu eğip yürümeye başlarken bırakmıyor. Daha gidilecek çok yol var.

Şafak, Buz Ovaları'nın üzerinde kırılır ve mağaranın ağzını kaplayan buz sarkıtlarını sivri uçlu bir ateşli hançer dizisine dönüştürür. Etrafımızda beyaz, gri ve buzul mavisi bir manzara, gölgeleri terk eden temkinli bir canavar gibi geceden yavaş yavaş ortaya çıkıyor - hareketsiz, anıtsal, hain. Şafağın sessizliğinde Griffin çeliği

çakmaktaşı haline getiriyor, iki meşalemizden birini yakıyor ve sonra onu Kato'ya veriyor.

sağıma bakıyorum. Labirente giden buzul tüneli bir Cyclops'un kalbi kadar karanlıktır. Griffin bana ikinci, yanmamış meşaleyi verdi ve onu kemerimdeki gevşetilmiş bir hançer halkasına taktım. İki bıçak kayıp, ikisi de Ejderhanın Nefesi tarafından eritildi.

Karşılığında Griffin Ariadne'nin İpliğini veriyorum. Carver gevşek ucu bileğime bağlayıp düğümün sağlam olduğundan emin olmak için sıkıca çektiştirirken, o gümüşü sicim yumağını tutuyor.

Griffin iki kez tekrar kontrol ediyor, ifadesi sert. "Büyücünün ne dediğini hatırla."

"Sadece Kato ve ben içeri giriyoruz. Atalanta'nın yayına dikkat edin. Üç başlı canavarın önündeki liri bulun. Tanrıça'nın ihtiyaçlarına kulak ver."

Gözleri benimkilere takıldı, karanlık ve endişeliydi. "Ayrılmayı sevmiyorum."

Göğsüm ağrıyor. ona yaslanıyorum. "Biliyorum."

"Sakin bu ipliği kesmeye cüret etme. Herhangi bir nedenle." Griffin'in kolları beni sarıyor, kaya gibi sert. "Eğer yaparsan, Tanrılara yemin ederim ki içeri geleceğim, seni bulacağım ve sana asla unutamayacağın bir şaplak atacağım."

Titrek kahkaham pelerini tarafından boğuluyor. "Bunu muhtemelen olması gerekenden çok daha çekici buluyorum."

Griffin beni sıkıştırıyor. "Bana geri dön. Aptalca bir şey yapma."

Ben? "Asla aptal değilim."

Kemiklerim çatırdayana kadar beni tutuyor.

"Dikkatli olacağım," söz veriyorum, sözle sihirli kıvılcımımı hissederek.

Griffin tutuşunu gevşetti, dudaklarını başımın üstüne bastırdı ve derin bir nefes aldı. Beni bırakıp Kato'ya elini uzattığında, diğer adam elini sallayarak Griffin'in uzun, sert bakışını ciddi bir baş hareketiyle emdi. Sessiz iletişimin her yerinde "onu canınız pahasına koruyun, sonra biraz" yazıyordu. Birkaç hafta önce, bunu aşırı

korumacı erkek duruşu olarak görmezlikten gelirdim. Şimdi, keşke onları benim için ölmenin bir seçenek *olmadığına ikna edebilseydim*.

Kato ve ben labirente girerken, kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ikna etmem gerekiyor. Yaklaşık on metre içeride, tünel sağa kıvrılmadan hemen önce, her içgüdü bana yapmamamı söylese de durup geriye baktım.

Kalbim sıkışıyor, Griffin'i görünce acıyla çarpıyor. Ariadne'nin İpliği, sıkı yumruklu elinden çıkıyor. Büyük vücudu gergin ve hala patlamanın eşiğinde uçuşan sarmal bir gerilimle, sanki arkamdan gelmekten kendini zar zor tutuyormuş gibi.

Gözlerimiz mağaranın buzla kaplı girişinde çarpıştı. "Yemin ederim ki bu ipi keseceğim, bırakacağım ve herhangi biriniz biz geri dönmekten tünelin bu noktasından geçerse arkamda bırakacağım." Yemin beni sarsıyor, tenimde, kanımda ve kemiklerimde mühürleniyor.

Griffin'in yüzü buruştu. Şiddetle küfür eder.

İçimdeki yanan çoraklıkla mücadele ederek, "Mağaranın girişine sığınabilirsin ama peşimizden gelersen, fiziksel olarak ipi kesip bir daha almamaya mecbur kalırım" diyorum. Büyülü zincirleme reaksiyon nerede olursam olayım beni vuracak ve bana başka seçenek bırakmayacak.

Seni yemininden azat ediyorum, dedi Griffin.

"Bu sana bir adak değil; bu kendime verdiğim bir yemin. Beni serbest bırakamazsın."

"Kedi. Mantıklı ol. Farzedelim-"

"Bizi bekle," diye seslendim. "Geri döneceğiz."

Griffin'in kızgın bakışları altında geri çekilirken nabzım çılgınca atıyor. Yanağındaki bir kas seğiriyor ve sakalını dalgalandıracak kadar sert tik tak ediyor. Gözleri parlıyor ve ben arkamı dönerken kalbim sıkışıyor.

"Kedi!" kükrer.

Arkama bakmadan köşeyi dönüyorum. Gözlerim yanıyor ve her sığ, hızlı nefes boğazımda titriyor.

Kato, "İyi misin?" diye sertçe sormadan önce mağaranın girişinden gelen ışık tamamen sönene kadar bekler.

Burnumu çekiyorum ve üşüyen parmak uçlarımı acıyan gözlerime bastırıyorum ve sıcak damlayan gözyaşlarını durduruyorum. "Numara."

Benimle bir daha konuşmaya çalışmıyor, ki bu en iyisi.

Sadece meşalenin ışığı ve pelerinlerimizden gelen loş parıltı ile labirentin derinliklerine doğru ilerliyoruz, sivri buz sarkıtlarını büküyor ve ayna gibi pürüzsüz buz parçaları üzerinde kayıyoruz. Tünel üç kola ayrıldığında karanlığa bakıyoruz. Hangi hiçbir şeyi ortaya çıkarmaz. Çünkü karanlık.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, sesim kullanılmamaktan ve gözyaşlarını yutmaktan pürüzlüydü.

Kato meşaleyi indirerek tünel zeminini ayak izleri veya geçiş işaretleri için tarıyor. Hiç yok. Ayakların altındaki buz düz ve belirgin değil ve o kadar soğuk ki, soğuk kalın tabanlı çizmelerimden içeri sızmaya başladı bile.

Omuz silkiyor. "Düz?"

Ondan sonra, o kadar çok dal var ki, hangi yöne gideceğimize sırayla karar veriyoruz. İki kez, Ariadne'nin İpliği'ne geri döndük ve daireler çizdiğimizi biliyoruz. Sağdaki uzak bir tünelden loş bir ışık bizi çağırdığında, ipliği alırken geri adım atıp atmayacağımızı tartışıyoruz.

Meraklı, temkinli, ışığı takip ediyoruz ve bir mağara buluyoruz, parlak ve yüksek tavanlı - eğer bir tavanın dışından güneş ışığında süzülen devasa buz tabakası diyebilirsiniz. Başımızın çok üzerinde donmuş çatıda, zikzak çizen rüzgarla savrulan kar desenleri, mağara zemininde dönen gölgeler.

Kato kaşlarını çatarak yukarı bakar. "Bu buzun ne kadar kalın olduğunu düşünüyorsun?"

burnumu kırarım. "Yeterince kalın mı?"

Pürüzsüz duvarlar ve yüksek tavanla güçlendirilen mağarada sesler farklı şekilde taşınır. Konuşmadığımız zaman, o kadar sessiz

ki, kendi kalp atışlarımın buz tabakalarından bana yankılandığını duyabiliyorum.

Yeterince sessiz, kulaklarımda titreştiğinde bir kirişin ayırt edici tıngırtısını karıştırmayacak kadar sessiz.

BÖLÜM 17

İKİMİZDE ÖRDEK ÖLDÜRÜYORUZ VE OK, arkamızdaki süt beyazı dikite çarparak maden yatağının derinliklerine gömülüyor.

Kato bana uzanıyor ama başka bir tını bizi ters yönlere daldırıyor. Buzun üzerinde kayarak ve hedefimin ötesine savrularak başka bir dikite doğru çabalıyorum. Kiriş tekrar uğuldadı ve sağ ayağım altımdan vuruldu.

Yan tarafıma sert bir şekilde vurdum ve kaydım. Homurdanarak midemin üzerine dönüyorum ve sonra maden kulesinin arka tarafına çarpma kadar buzun üzerinde sürünüyorum. Tam arkadaki ayağımı kaptığım sırada buzun üzerinde başka bir ok takırdadı.

"Kedi!" Kato on adım ötede, omuzları kadar geniş olmayan bir dikitin arkasında. "Vuruldu!"

Botumun topuğundan rengarenk tüylü bir ok çıkıyor. "Tabanda var." Çıkarıp yanıma bırakıyorum. "İyiim."

Mağaranın karşı duvarı boyunca uzanan bir mağara galerisinden, "Uzun sürmez," cıvı cıvı bir ses mırıldanır. "Çok yanılıyorsun."

Kalkanımın arkasından hızlıca baktım ve okçunun formunu ayırt etmeye çalışıyorum. "Atalanta, sanırım?"

Bir duraklama var. "Adımı biliyor. Bu oyunun bir parçası değil."

Twang. Çatırtı!

Yüksekleri hedefledi. Başımı kaldırıyorum ve devasa, öldürücü derecede keskin bir buz saçağının kafama doğru hızla geldiğini görüyorum.

Sığınağımı terk etmek zorunda kalarak yolumdan atlıyorum. Ben tekrar siper alamadan bir ok daha uçup omzuma çarptı.

Geriliyorum, sendeleyerek. Sonra Kato beni yakaladı. Başka bir ok az önce durduğum buzun üzerinde kaymadan hemen önce ikimizi de dikitimin arkasındaki parçalanmış buz saçağının enkazına itti.

Dumanla, şaftı alıyorum ve oku omzumdan çekiyorum. Kato dehşete düşmüş görünüyor.

"Bir tokaya çarptı. Zırh onu engelledi." Coğunlukla. Sert derinin altındaki ılık sıvı tuniğimi ıslatıyor ve malzemenin göğsümün yanına yapışmasını sağlıyor.

Gözleri rahatlamayla kısa bir süreliğine kapanır. Sonra beni arkasına alarak sesleniyor, "Tanrılardan gelen bir görev için buradayız. Herhangi bir sorun istemiyoruz."

Atalanta gülüyor. Ağaçların arasından esen rüzgar gibi hafif, havadar bir ses. Olağanüstü hızlı, uzak duvar boyunca mağaradan mağaraya uçar. "Çok yakışıklı. Sanırım seni fide için tutacağım."

"Ne?" Sıkılmış dişlerin arasından söylüyorum.

Kato bana baktı. Kobalt gözlerindeki ihtiyat, kemerli tonunu renklendirmiyor. "Artık *kafiye* yapabiliyor."

Çenem düşüyor. "Kafiye yapabilirim!"

"Ayılar arasında yaşa, tüylerle kaplan!" Atalanta şarkı söylüyor.

Yaralı omzumu yuvarlayarak test ediyorum. Acıtıyor, ama hepsi bu. "Hiç mantıklı değil. Bizi öldürmeye çalışıyor. Onu geçmeliyiz."

Bir Kobaloi bıçağı çizerek okçunun silüetinin hareketini izlerken baş parmağımı sinirin üzerine sürüyorum. Deseni çivilediğimi düşündüğümde, bıçağı aynı anda içinden geçireceğini düşünerek boş bir galeriye fırlatıyorum. Biliyor ama bıçağı *yakalıyor* ve gölgelere geri dönmeden önce zırhlı göğsünün tam önünde durduruyor.

göz kırpıyorum. Titos ve şimdi *bu* ? O Kobaloi bıçakları hayatımın en kötü satın alımıydı!

Atalanta bir sonraki mağaraya giriyor, bıçağımı elinde çeviriyor ve sonra geri fırlatıyor. Bıçak ayağımdan bir santim ötede mini bir dikide yapışıyor. Çıldırarak geri çekiliyorum.

"Hayatımı bıçakla alacak değilsin."

Bıçağımı serbest bırakıyorum ve sonra bıçağı tekrar kınına sokuyorum.

Twang. Çatırtı!

Kato beni kendine doğru çekti ve yana doğru döndü, çatıdan başka bir buz sarkıtı düşüp yanımıza parçalandı. Parçalanmış buz, bacaklarımızı patlatır ve çınlayan bir dalga halinde dağılır.

Atalanta, "Oku vur, ilğe vur" diye haykırıyor ve bir ok daha fırlatıyor.

Çok geç, Kato'nun artık tamamen dikitin arkasında olmadığını anlıyorum. Elini boynuna, tam kafatasının dibine vuruyor.

İkimizi de maden yatağına tekrar yaklaştırırken, öfke bir fırtına gibi içimde toplanıyor. Bileğine uzanıyorum. "Bir bakayım."

Kırmızı lekeli parmaklarını indirdi ve ben denge için hâlâ bana doladığı kolu kullanarak ayak parmaklarıma yükseldim.

"Sadece bir çizik." Ama mini Titos'un çatallı dili kana *bulanıyor*.

Gözlerimi normal bir boyutta ve sesimi sabit tutmaya çalışarak, güven verici olduğumu umduğum bir şekilde Kato'nun göğsüne vurdum. "İyisin." Animasyonlu dövmeler ve vampir yılanları şu *anda* endişelenmesi gereken şeyler değil.

Tuniğimi pantolonumdan çıkardım, nispeten temiz olan etek ucunu yırttım ve ardından şeridi Kato'nun boynuna sardım ve uçlarını bir düğümle sabitledim. "Orası. Yeni gibi iyi."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bu dikit ikimiz için yeterince büyük değil. Benimkine geri döneceğim."

"Yapma." kolunu tutuyorum. "O çok iyi. Seni saniyeler içinde iğneleyecek."

Tereddüt etti ve sonra arkama geçerek beni buzlu yüzeye doğru itti. Sıkıştım, artık Atalanta'ya nazar bile veremiyorum.

"Nefes alamıyorum," diye itiraz ettim sonunda.

"İyi. O zaman hareket edemezsin."

"Ve bu bir kavgada çok yardımcı oldu!"

"Atalanta!" Kato sesleniyor, kıpırdamadan. "Bizi Zeus ve Athena gönderdi. Ipotane Alpha'ya bir hazine getirmemiz gerekiyor."

gözlerimi deviriyorum. "Harika. Ona hazinesini çalmak için burada olduğumuzu söyle."

"Onun olmayabilir."

"Onu koruyor olabilir," diye tartışıyorum.

Arkamdan omuz silktiğini hissediyorum. Ya da bizi beklediğini söyleyebilirdi.

"Bizi öldürmeyi umarak," diye mırıldandım.

Kato keskin bir şekilde nefes alıyor, eğilip ne gördüğünü görmem için yeterince hareket ediyor. Atalanta bir çıkıntıya çıktı. Yukarıdaki mağara galerisine karşı çerçevelenmiş, muhteşem. Vahşi ve karanlık. İpeksi saçları dizlerine düşüyor, kollarına, ellerine ve alçaltılmış yayına dökülüyor. Şeffaf etekler, uzun, biçimli bacaklarını yalnızca uyluk ortasına kadar kaplar ve ısıltılı altın üst vücut zırhı, boynunun ve yüzünün pürüzsüz, soluk tenini aydınlatır. Kara kaşları altında kanatlanarak zarif bir şekilde kavislendi. Dolgun ağzı, kalaberries tarafından lekelenmiş gibi görünüyor ve kusursuz, neredeyse yarı saydam tenine egzotik bir renk sıçraması sunuyor. Mağarayı süsleyen buz kristalleri kadar soğuk ve mükemmel.

Kalın kirpikli, uzun gözler içimde bir şok etkisi yarattı. Benimkini yansıtıyorlar, sihrin ve kuzeyin saf açık yeşiliyle parlıyorlar.

Uzun saçlarını sallayarak ilerliyor. "Tanrılar seni bana özgür olayım diye mi gönderdi?"

Özgür? Neyden? "Evet!"

Kato beni uyarırcasına sıkıyor ve dirseğimi kaburgalarına sokuyorum.

Atalanta, tamamen vahşi bir şekilde başını iki yana sallıyor, bana bir koyun tarlasına salıverilmiş bir kurdu hatırlatıyor. "Lütfen Artemis, buradan ayrılabilirsiniz."

Artemis Tanrıça mı? Tanrıça'nın ihtiyaçlarına kulak verin.

Bu ne anlama geliyor?

Kato kulağıma, "Bizim bir teklifimiz yok," diye fısıldıyor.

"Biliyorum!" geri rendeliyorum.

Atalanta tüneğinin kenarına o kadar yaklaşır ki çizmelerinin uçları boş havayı öper. "Savaşçıyı saray mensubu olarak hizmet etmesi için alacağız."

İçim kıpır kıpır. *Tanrılar bu yüzden mi Kato'yu buraya gönderdi?*

"Ona sahip olamazsın." Çılgınca alternatif bir teklif arıyorum. "Sihirli bir pelerin olabilir."

Atalanta gülüyor.

"İyi. İki sihirli pelerin."

Kato homurdanıyor. Vazgeçmek istediğini sanmıyorum.

"Seni sadece teslim etmiyorum!" çıldırırım.

"Endişeniz sona erebilir, çünkü arkadaşınızı elimizde tutmayacağız."

Diğer kadına sert bir şekilde bakıyorum. "O zaman ondan ne istiyorsun? Ve ne kadar süreyle?"

Dut rengi dudaklarını ıslatıyor. Elleri iki yanında kıvrılıyor. "Hanımefendi ve ben, denemeye karar verdik..."

Sözleri uçup gidiyor, yüzüne yoğun, hararetli bir bakış geliyor. O bakışı biliyorum. Griffin'e hep böyle bakıyorum.

Kaşlarımı çatarak arkamı dönüp Kato'yla yüzleşecek kadar kıpırdadım. "Ateşte vahşi bir hayvana benziyor. Senin için ne planladıklarına dair iyi bir fikrim var."

"Ben de."

kolunu ısırırım. "Bunun için çok mutlu görünmene gerek yok!"

Kato omuz silkiyor. "Neyi sevmemek?"

"Beni vurdu!"

"Beni de vurdu."

Ah! *Erkekler!* "Artemis bekaret yemini etti. Onun... öğrencisi de olabilir. Onlara dokunamazsın."

"Tanrıça'nın ihtiyaçlarına kulak ver." Kato, Artemis bir erkek isterse elinden gelmeyecekmiş gibi ellerini iki yana açar.

"Bu bir ihtiyaç değil, bir istek! Onsuz yaşayabilir."

"O ölümsüz. Bu onsuz yaşamak için uzun bir zaman."

"Belki de ebedi bekaretinden bıkmıştır." *Ben.* "Ama ya yanılıyorsan ve Zeus kızının kızını bozduğun için sana bir Tanrı Cıvatası ile vurursa?"

Kato bu konuda daha az istekli görünüyor. "Bu, büyücünün söylediklerinin bir parçası. Onunla gitmeliyim. Sonra ne olacak..." Kaşlarını çatı. "Bunu çözeceğim."

"Bu bir test." paniklemeye başlıyorum. sevmiyorum. "Bu, Tanrıça'yı saf tutup tutamayacağınızı görmek için bir test."

"Kadın cesursa," diye sesleniyor Atalanta, "erkeğini ikinci büyük mağarada bulacak."

"Hangi ikinci büyük mağara?" Kato'ya bakıyorum. "Bunu bulmamız saatlerimizi aldı."

Senin erkeğin olduğumu düşünüyor, dedi Kato şaşırarak.

"Yine de seni bir Olympian seks partisine sürüklemekte hiçbir sorunu yok!"

"İki kadın pek seks partisi sayılmaz," diye belirtiyor. parıldıyorum.

Kato omuzlarımdan tutup sıkıyor. "İşte bu yüzden bendim, Cat. Neden seninle mağaralara sadece benim gelebileceğimi söylediler."

Kaşlarım aşağı iniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bir şeye zarar vermeden yapabilen tek kişi benim. Kalbi meşgul olmayan tek kişi benim."

"Ne? Ah..." Griffin beni seviyor. Jocasta, ne olduğundan emin olmasa da Flynn için bir şey. Ve Carver... Belli ki Kato, Carver hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyor.

"Her zaman sonuçları vardır," diyorum karanlık bir sesle.

Omuz silkiyor. "Bazen daha fazla. Bazen daha az."

Ağzım düzleşiyor. Bunu sevmiyorum. "Carver kimin için yanıp tutuşuyor?" Son zamanlarda huysuz ve biraz yalnız olmasına şaşmamalı. O her kimse, onu geride bırakmak zorundaydı. "Bilmeyen tek ben olamam."

Kato hafifçe gülümsüyor, gözlerinde hüznü bir şey beliriyor. "Hayalet."

ürküyorum. *Ah, Carver.*

Kato ellerini kollarımdan indirdi. "Merak etme. Bir iki meyhanenin arka odasında bulundum. Ne yaptığımı biliyorum."

Bundan şüphem yok. "Zorunda değilsin. Başka bir yol bulacağız."

"Bu yazıldı, Cat. Bunu sen de benim kadar biliyorsun." Kato benden uzaklaştı. "Beni ikinci mağarada bul."

Kalbim sert bir şekilde sıkışıyor. "Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsiniz."

Bileğini tutuyorum. "Bir harita okumaya çalıştığımı gördün mü? Acınası bir durum ve bunu hafife söylemiyorum."

"Haritanız yok."

"Eh, bu daha da kötü!"

Atalanta tüneğinden düşerek, çevresinde geniş bir daire çizen ayazın etkisine rağmen hafifçe ayak parmaklarının üzerine indi. Bir hayvanın doğal zarafetine sahip, uzun boylu, kendinden emin ve dengeli bir şekilde bize doğru yürüyor. Kolları gevşek. Kalçaları sallanıyor. Saçları sallanıyor. *Tanrılar, sinir bozucu.*

Hayvan lütfuna sahibim. bende çok var Kesinlikle gözlerini oymak için yeterli.

Kato bana son bir bakışla dikitin arkasından çıktı.

Arkasından atlayıp onu geri çekmeye çalışıyorum. "Peki ya üç başlı canavar?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor, mavi gözleri gölgelerle yüzüyor. "Bilmiyorum ama bekleyeceğini sanmıyorum."

Atalanta'nın hırslı bakışları şimdiden şehvetle parlıyor. Ağzından köpürüyor resmen. "Şerit!" kafiyeyle uğraşmadan emir veriyor.

Çenem düşüyor. Kato oldukça şaşırmış görünüyor.

"Şimdi?" diye soruyor, nedense soruyu bana yönelterek.

çaresizce omuz silkiyorum. "Sanırım."

Atalanta yayını bir omzuna atıyor ve ardından tırnaklarını zırhına vurmaya başlıyor. Sabırsız dokunuşlar sinirlerimi bozuyor. Onunla ilgili her şey sinirlerimi bozuyor - kafiyeyle konuşması,

çevikliği, bıçağımy yakalama şekli ve Kato'nun umrunda olmasa *da* Kato'yu nasıl kullanmayı planladığı .

Kato soyunuyor, her bir giysiyi bana uzatıyor. Neredeyse hemen titremeye başlar.

"Sıcaklık performansımı tam olarak artırmayacak," diye mırıldandı.

Eskiden ne örttüklerini görmemeye çalışarak pantolonunu alıyorum. Seni sıcak tutacağına dair bir his var içimde, dedim ekşi bir sesle.

Atalanta alkışlıyor, görünüşe göre gördüğü şeyden memnun. bakmam. bakmayı *reddediyorum* .

"İhtiyacınız olan hazine, tapudan sonra alacaksınız. Siz ayrılırken," -dili alt dudağında kayar, arsız şehvetli bir arzuyla Kato'ya yukarıdan aşağıya bakar - "erkeksi yerlerinizi ısıtır."

ona bakakaldım. "Bu kafiye *değil* !"

Yayını çözüyor, ok saplıyor ve beni vuruyor. Bir çeşit. Beni öldürmek isteseydi, ölmüş olurum. Yine de biraz saç kaybettiğimi düşünüyorum. Her durumda, Kato benden daha hızlı. Beni tekrar okçunun yolundan döndürüyor ve dikitimizin arkasına geri bırakıyor. Gitmeme izin vermeden önce yüzüm göğsüne gömüldü. Gevrek, altın rengi saçlar burnumu gıdıklıyor ve dudaklarımı fırçalıyor. Teni hâlâ sıcak ve insan, don ve deri kokuyor. Neredeyse aynı hızla dönerek yüzümü sırtına dayadı. Nefes veriyorum ve tüylerim diken diken oluyor tenine.

"Artık seninle geliyorum," diyor Atalanta, "ve sen onu rahat bırak. Ona zarar vermeyeceksin. Durmadan."

Atalanta duyabileceğim hiçbir yanıt vermiyor. Belki başını sallar. Bilmiyorum. Kato'nun etrafını ve bir mil kadar çıplak sırtını göremiyorum.

Memnun görünüyor, ama sonra "Çizmelerimi saklıyorum" diye ekliyor.

Yardım edemem. aşağı bakıyorum. Yine de çizmelerine ulaşmadan önce, gözlerim çok güzel bir arka tarafa takılıyor. Sadece

bir tane çıplak erkek poposu gördüm. Başımı iki yana sallıyorum. İki tane görmenin gerçek bir zararı yok.

Kato yarım dönüyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerim geri döndü, yanaklarıma gök gürültüsü gibi saçma bir kızarıklık çarptı.

"Seni burada yalnız bıraktığım için Griffin beni öldürecek," diyor.

"Benimle aynı odada çıplak olduğun için Griffin seni öldürecek," diye cevap verdim.

Homurdanıyor. "İnan bana, giyinmeyi tercih ederim. Burası çok soğuk."

"Git öyleyse," diye isteksizce ısrar ediyorum. "Atalanta içinizi ısıtacak." Ses tonum sütü kesebilirdi ve kelimeler neredeyse boğazıma yapıştı. Onlara boğulmamak elde değil.

Kato ellerini yumruk haline getirirken çıplak kollarındaki kaslar dalgalanıyor. "Hâlâ lir ve canavar var."

Elimle sırtının ortasına bastırıyorum. Donarak ölmeden önce gitmesi gerekiyor. Sıcaklık şimdiden teninden sızıyor. "Bu benim bölümüm, sanırım. Artemis'i gördüğünde sadece Tanrıça'nın ihtiyaçlarını dikkate alıyorsun. *ihtiyacı* var" diye hatırlatıyorum. "İstemiyor."

"İhtiyaca kulak ver," diye tekrarladı, artık buz gibi soğuduğu ve aslında benden ayrıldığı için daha az hevesli görünüyordu.

Kato aniden döndü ve bileğimi yakaladı ve Ariadne'nin İpliği'ni derimde ezdi. "İpi bağlı tut. Ne olursa olsun, *çıkış* yolunu bulursun."

Gerçekten onu burada bırakacağımı mı düşünüyor? "Seni buluyorum ve sonra ikimiz *de* çıkış yolunu buluyoruz."

Tartışmaya hazır görünüyor. Bütün bu planı alt üst etmeye hazır görünüyor.

"Gitmek." Ona Griffin'in bana her zaman yaptığı sert bakışı attım. "Temel kadınsı merakımı vermeden önce git ve 'erkeksi yönlerine' bak."

Kato bileğimi yavaşça indirdi. "Seni çıplak gördüm. Eşit olurduk."

"Var olmak bile öncelik listemde üst sıralarda değil."

O sıradır. Sonra büyük elini başımın üstünde gezdiriyor, dönüyor ve uzaklaşıyor.

Kalbimin atmayı unuttuğu uzun bir an var. Atalanta, Kato'nun kolunu tutar ve onu gölgeli bir tünele doğru sürükler. Bana döndüğünde, uzun saçları adamın çıplak teninin üzerinde geziniyor ve bir bıçak çıkarıp her şeyi kessem ne yapacağını merak ediyorum.

Vur beni, muhtemelen. Gerçek için.

"Bizi takip etmeyin. O tarafa git." Soldaki üçüncü tüneli gösteriyor.

Bu sefer kafiye yok mu? Dişlerimi gösteriyorum, kaburgalarımın altında korkunç bir basınç oluşuyor. Kato'yu bir daha görememekten korkuyorum.

Loş ışıklı geçide girerler. Tünelin yuvarlak girişinden sıra sıra düzensiz buz sarkıtları sarkıyor ve sanki bir canavarın ağzı açık ağzında kayboluyormuş gibi görünüyor. Keskin diş. Karanlık gulet. Onları bütün olarak yutmaya hazır.

Gözden kaybolduklarında titriyorum. Peşlerinden gitmemek için Kato'nun kıyafetlerini katladım ve deri zırhını çantanın dışına bağlamadan önce eşyalarını çantamıza tıktım. Pelerini içine sığmayacak kadar büyük, bu yüzden onu omuzlarıma atıp boynuma tutturuyorum. Ateşle işlenmiş iki giysi sıcaklıklarını dengeledikçe kendi pelerininin sıcaklığı azalıyor.

Göğsümün derinliklerinde soğuk bir nokta var ve soldaki üçüncü tünele, ağzı açık ağzıma doğru yürürken midemi bulantı midemi bulandırıyor. Bir metreden fazla pelerin arkamda zeminde sürükleniyor ve buzdan ayak izlerimi süpürüyor.

BÖLÜM 18

ÜÇ BAŞLI CANAVARDAN ÖNCEKİ LİRİ BULUN. Sorun değil. buna hak veriyorum..

El ve ayak parmaklarım buzlu. Sadece bir ses duymak için kendi kendime mırıldanarak ellerimi birbirine sürtüyorum. Kaç kez acıktığıma bakılırsa Atalanta'nın bizi ayırmasının üzerinden üç gün geçtiğini tahmin ediyorum, bu da neredeyse dört tam gündür labirentte olduğumuz anlamına geliyor. Tamamen kendi başıma geçirdiğim birkaç gün, hakkımda kanıtlamaya pek gerek duymayan bir şeyi doğruladı: Yalnız olmaktan nefret ediyorum.

Yalnızlık, soğuk ve karanlık zihnime ve bedenime zarar veriyor. Dinlenme ve düzenli aralıklarla yemek yememe rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar yorgunum - bazen zayıf ve hatta başım dönüyor. İki kez uyudum çünkü vücudum görmezden gelemeyeceğim bir şekilde durmamı söylüyordu, ama ikisinde de çılgılık atarak uyandım, çığ çığlıklarım donmuş duvarlarda yankılandı ve hiç dinlenmiş hissetmiyordum.

Kato yanımızda getirdiğimiz her şeyi bana bıraktı ve ben çok az yedim ama buradan hemen çıkamazsak, yemekler gerçekten seyrekleşecek. Meşalemizi de bana bıraktı ama meşale yıllar önce yandı. İki pelerinin sadece zayıf ışığında gördükten bir süre sonra, yıkıldım ve ikincisini yaktım. O zamandan beri, şimdiye kadar sekiz kez kendi yoluma tökezleyerek yukarı, aşağı ve çevresinde dolaştım. *Sekiz!*

Az önce bıraktığım tünelin kaygan zemininde üç kez Ariadne'nin İpliği var. Beni bir labirentte yalnız bırakmanın iyi bir fikir olacağını düşünen aptal kimdi?

Doğru! Büyükbaba Zeus.

Belli ki beni hiç tanımıyor. Ve tüm Griffin ve Beta Takımı Athena'ya dua ederken, o da bu işin içindeydi. Hades ve Poseidon da öyleydi.

Kanlı Tanrılar. En azından bunu bu kadar zorlaştırmamaya *çalışabilirlerdi* . Biliyor musun, bana bir lir falan at.

Tünelde bir başka yol ayrımına daha geldim ve dilimde acı bir tat endişesiyle kaşlarımı çattım. Solda bir iplik var. Buzlanma oluyor, bu da demek oluyor ki ben zaten saatler önce buradaydım.

Homurdanarak, Kato ve benim tekrar çıkarken aynı işe yaramaz daireleri yürüyeceğimizi bilerek doğru gidiyorum. Daha da kötüsü, bunu zifiri karanlıkta yapacağız. Meşale daha uzun sürmeyecek ve pelerinler, alev tarafı dışa dönük olsa bile aslında o kadar parlak değil. Şansım yaver giderse, muhtemelen kör olur olmaz canavara rastlarım.

Bir tırmalama sesi, alçak sesle mırıldanmamı aniden durdurdu. Durup dinledim, buzdaki pençelere çok benzeyen bir tırmalama sesi duydum.

Adrenalin sistemime dökülüyor. Nabzım kükrüyor ve kaslarım gergin. Meşaleyi sol elimde tutarak sessizce kılıcımı çekerken nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Daha önce bıçak çekerdim ama son zamanlarda onlarla pek şansım olmadı.

Tıklamak. Tıklamak. Chuff.

harika . Canavar bende. lirim yok.

Olabildiğince sessiz hareket ederek bir virajı dönüyorum. Tünel derece derece aydınlanıyor ve bir düşünce, zaten gümbürdeyen kalbimi aşırı hızlanmaya itiyor. *Canavar ikinci büyük mağarayı mı koruyor?*

Kato'yu tekrar görmek için can atıyorum. Ve ikimizi de buradan çıkarmak için.

Kanım kulaklarımda uğulduyor, kılıcım önde gidiyor, şu anda yalnızca tamamen karanlık olmayan bir şeye doğru ilerliyorum. Tanrılara yemin ederim ki, bu iş bittiğinde bir daha asla yeraltına inmeyeceğim. Korkunç, siyah, sessiz ve inanılmaz derecede yalnız. Kato'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - bir fikrim var - ve

Griffin ve diğerkleri buz gibi soğuk ve endişeden akıllarını yitirmiş olmalılar.

Çıtırtı sesi daha da yükseliyor. Geri dönüp başka bir tüncl bulmak istiyorum ama bu tarafta ışık var. Ve üç başlı bir canavar, Tanrıların uyarısının bir parçasıydı. İstesem de istemesem de bununla yüzleşmeliyim. Ne yazık ki, eksi bir lirim.

Ariadne'nin İpliğı bileğimden çıkıyor ve keşke diğerk uçta bir şekilde Griffin'i hissedebilseydim. Ya ona bir şey olduysa? Ya başaramazsam?

Çaresiz bir endişe boğazımı sıkıştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Kılıcımı kavradım, kabzanın her bir çıkıntısının avucuma bastırdığını hissettim. Korku genellikle beni kızdırır. Buna geri dönmem gerekiyor.

Kendimi buzlu duvara yapıştırdım ve sonra ne olacağına bir göz atmak için yeterince ilerledim. Geçit açılıyor ama mağara diyeceğim yer için yeterli değil. Bazıları tamamen karanlık olmayan birden fazla şubesi olan daha büyük, daha geniş, daha yüksek bir tüncl.

Bu sürgünler neye yol açar? İkinci mağara mı? İlk? İğnenin üst kısmı? Bu noktada, tamamen dönüyorum. Dağın içinde herhangi bir yerde olabilirim. Belki çıkış budur. Griffin'e düşündüğümde daha yakın olabilirim!

Sessizce, kara buzun üzerinde kayana ve neredeyse sırtıma inene kadar ışığa doğru acele ediyorum. Sonra düzensiz bir şeye basıyorum ve sol ayak bileğim bükülüyor. Acının sızısını görmezden gelerek ayağımın neye değdiğini görmek için meşaleyi indirdim.

Bu kemik. Eski, gevrek, kurumuş kemik.

Yumruk! Scrabble.

başımı kaldırıyorum.

Scrabble. Yumruk! Yumruk!

Karanlık tünellerle yüzleşmek için dönüyorum. Geçitlerden birinden bir şey iniyor ama hangisi bilmiyorum.

Yumruk! Yumruk! Chuff.

Orta! sağa dalıyorum.

Yanlış! Üç başlı canavar sağ tünelden patlıyor.

İçimde saf bir korku ateşi patlıyor. Ölümcül pençeli bir ayağın altına düşüp yuvarlanıyorum. Jilet gibi keskin bir şey uyluğumu kesiyor ve meşalemi canavarın göbeğine saplarken acıyla tıslıyorum. Körükler ve durana kadar kayar.

Ayağa fırladım, yaralı bacağım itiraz edercesine uludu, ancak güçlü bir sopalı kuyruk başımın üzerinde vızıldayıp tünelin kenarına çarptığında tekrar düştüm. Buz parçalanıyor ve üzerime soğuk, keskin parçalar sıçrarken eğiliyorum.

Canavar dönüyor. Koca kafalarından biri bana doğru atıldı ve geri çekildim, uyluğumda bir ağrı nabız gibi atıyordu. Çeneleri kırılıyor ve ben geri çekiliyorum. Altı siyah göz beni takip ediyor. Canavarın geri kalanı kadar karanlıklar, sadece parlak, sıvı bir parıltıyla.

"Savaşmak zorunda değiliz." Böyle diyerek kılıcımı kaldırıyorum.

Orta kafa saldırır. Yan tarafa ateş ediyorum ve sonra bıçağımı o kafatasına sertçe indiriyorum. Darbe beni dişlerden ayak parmaklarına kadar sıkıştırıyor.

Titreşen meşale ışığında, canavarın kafataslarının üzerinde uzun, pürüzsüz ve kavisli bir karanlık boynuz parıltısı görüyorum. Bir koçun boynuzları gibi, savunmasız boyunları korumak için geri dönerler.

Cüsseli. Üç kafa. Çok fazla diş. Kornalar miğfer gibi. *Ah-oh.*

Ben durumu değerlendirirken, canavar yumrulu kuyruğunu bir koçbaşı gibi tekrar döndürüyor. Tünelde manevra için yeterince yer var ve benim gidecek hiçbir yerim yok. Yine de sıkışık alanlar benim lehime çalışıyor, çünkü kalın, kaslı kısım beni ortada yakalarken, kemikli kulüp tünel duvarı boyunca derin bir oluk çiziyor. Darbeyi daha iyi emmek için içe doğru kıvrılmak ve kendimi geriye atmak için yeterli zamanım var.

Havada uçuyorum ve sırt üstü yere yayılıyor, rüzgar beni devirdi. Kafatasımın tepesi duvara çarpmadan önce kaygan tünelde bir mil gibi gelen bir şeyi kaydırdım. Gözlerimin arkasında parlak ışıklar patlıyor. Momentum beni sert bir kavisle etrafımda taşıırken

ve vücudumun geri kalanı buzlu bariyere çarparken, ağrı başımı delip geçiyor.

Bir saniye, hiçbir şey yok. Hava yok. Işıksız. Ses yok. Sonra büyük bir nefes alıyorum ve sersemlemiş bedenim bana geri dönüyor. İnleyerek dizlerimin üstüne çöküyorum. Ağrı başımı tutuyor. Her şey dönüyor. En acı noktaya dokunuyorum ve kocaman bir düğümün başladığını hissediyorum, sıcak ve ıslak.

Diğer elimi tanıdık bir kabzaya sardım. Bir şekilde kılıcımı tuttum. Meşale tünelin çok aşağısında uzanıyor ve ilerleyen canavarı arkadan belli belirsiz aydınlatıyor. Gözlerimi kırptırıp baş dönmesini uzaklaştırmaya çalışıyorum ama başım zonkluyor ve şiddetli ağrı burada bitmiyor. Canavara odaklanamıyorum ama bana Cerberus'u hatırlatan hantal, kocaman ve hırıltılı homurtular ve hırlamalarla benim için geldiğini biliyorum.

Hades sekiz yıllığına bekçi köpeğini bana bıraktı ve ona toplamda bir kez ihtiyacım vardı. Yeraltı Dünyasının Tazısı şu anda gerçekten işe yarayabilirdi ama yine de hiçbir yerde bulunamadı. Tanrıların mizah anlayışını, ironisini ya da her neyse asla anlayamayacağım.

Eski bir düşman gibi tanıdığım gerçek korku, içimde kök salıyor. Şu anda o kadar eşsizim ki, ölme ihtimalim yüksek.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geriye doğru kayıyorum, hâlâ görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Tünelin etrafında bir hırıltı yankılanıyor ve ardından canavar öne doğru fırlıyor. Doğrudum, kılıcımı iki elimle tuttum ve geniş, vahşi bir kavis çizerek onu bir şekilde uzak tuttum. Tekrar sallanırken her çürük ve ezilmiş kemik ağrıyor ve kendime ayağa kalkmak için zaman kazandırıyor.

Başım dönüyor, sendeliyorum ve neredeyse canavarın ağzına düşüyorum. Nefes nefese, aynı anda başka bir kafa beni yakaladığında sendeledim. Dişlerle dolu iki yüz bir gümlemeyle çarpışıyor. Canavar kükrüyor ve rakip kafalar hırlayarak ve ısırarak birbirlerine hırslıyorlar.

dönüyorum ve koşuyorum. Ağrı kafamın içinden geçiyor ve aniden yukarı aşağı iniyor. Dengemi kaybedip tüm vücudumu

tokatla yere vurdum, çenem buzdan sekti. Şaşkınlıkla sırt üstü döndüğümde canavarın üç kafasının da üzerimde belirdiğini gördüm.

İçgüdü beni tüm gücümle sallıyor. Tekrar boynuzlara vurdum ve kılıcım elimden uçup gitti. Donmuş parmaklarım acıyla havlıyor ve kılıcım şakırdarak uzaklaşırken onları geri çekip göğsüme bastırdım.

Tanrılar! Burada kalamam. Kalkmak zorundayım.

Çaresizlik ve panik bana güç veriyor. Ters çevirip koşarak çıkıyorum. Buzun üzerinde kayıyorum ve tünelin kenarını donmuş bir sıçrama tahtası gibi kullanarak yalpalıyorum. Keskin dişler arkamda kırılıyor.

Canavar saldırıyor, pençeleri buza sürtünüyor. Dengem için riske rağmen, omzumun üzerinden bir bakış attım. Bana kazandırıyor.

Kafamda ışık kıvılcımları saçıyor, kafatasımın tepesindeki zonklayan nabız noktasından yayılıyor. Dişlerimi gıcırdatarak büküp iki bıçak fırlatıyorum. Ne olduğunu görmek için çok karanlık, ama tekrar ileriye bakarken ping ve çınlama bana yapışmadıklarını söylüyor.

Kafam kanım gibi çarparken tünelin biraz daha parlak olan ucuna doğru koştum. Ben zıplarken, geçiş yolunun ağzından bir buz sarkıtını koparırken sıcak nefes enseme çarptı.

Havada dönüyorum ve yüzüm canavara dönük olarak yere iniyorum, zaten buz saçağı şiddetli bir yukarı itme ile sallıyor. Donmuş hançer bir çenenin yumuşak alt tarafıyla birleşmeden hemen önce, başka bir kafa içeri daldı ve silahı elimden kaptı. Sıkıntı var. *Saçımı yedi!*

ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Üç kafa da aynı anda atıldı ve ben geri sıçrayarak kaçmak için döndüm.

Korkunç, boş bir his içimi kaplıyor. nefesim kesiliyor, çırpınıyorum. Ayaklarımın altında hiçbir şey olmadığını anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Korku mideme yumruk atıyor. Midem ağızıma uçtu ve dehşete düşmüş çığlığım neredeyse Kato'nun devasa, karanlık bir delikten çılgınca adımı haykırışını bastırıyor.

BÖLÜM 19

DÜŞÜNÜLMEYECEK ŞEYİ YAPTIM VE bir uçurumdan aşağı indim. Kato'nun paniklemiş böğürmesini hâlâ duyabiliyorum ve bu neredeyse öleceğimi bilmek kadar yürek parçalayıcı.

Hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Gördüklerimin çoğunu sevmiyorum. Ama Eleni var. Ve Desma, Aetos, Vasili ve Selena. Beta Ekibi var. Ve Griffin.

Griffin'i düşününce kalbim patlıyor. Çığlığım çığneniyor. Soğuk rüzgar beni boğuyor. İki pelerin başımın üzerinde uçuşuyor, tokaları çeneme batıyor. Parıltıları engin karanlığı delmek için hiçbir şey yapmıyor. Altımda her şey siyah.

Tamamen buzlu bir su altında kalmaya tamamen hazırlıksızım. Dondurucu su başımı kapatıyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor ve beni kemiklerime kadar yaralıyor. Çığlığım kesiliyor, etrafımda köpürüyor. Tekme atmaya başlamadan önce inişimi yavaşlatmaya çalışarak, refleks olarak ağrıyan kollarımı ve bacaklarımı havalandırıyorum.

Tekme atmak işe yaramaz. aşağı inmeye devam ediyorum. Taşıdığım ağırlık beni yanlış yöne çekiyor.

Ağır çantanın askısını kafama geçirip Kato'nun kıyafetlerini ve tüm erzaklarımızı düşürürken ciğerlerim nefes almak için çığlık atıyor. Boğulmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim. Biri diğerinden çok daha hızlı gerçekleşir.

Bu yeterli değil. Öfkeyle tekme attım, pelerin tokalarını çektim ve ağır giysileri çıkarmaya çalıştım. Karanlık su uyuşturuyor ve sert parmaklarım mandallardan kayıyor. Bıçağa uzanırken panik beni sardı. Aklım çözümler için yarışıyor, ama vücudum uyuşuk, iliklerime kadar uzanan soğuk, elimin kabzayı kapatmasını engelliyor.

Batıyorum, basınçtan başım ve kulaklarım zonkluyor. Ciğerlerimde spazm var, nefes alma hakkımı kendimden mahrum ederken göğsüm titriyor. İçin için yanan pelerinlerden gelen ışık, etrafımda yükselen sabit baloncuk akışını aydınlatıyor. Çok geçmeden, bu azalır, hiçbir şey kalmayana kadar kaybolur.

Sonunda refleks beni bunaltıyor ve nefes alıyorum. Su ciğerlerimi dolduruyor, acı verici ve yanlıştır. Öksüremiyorum. Bunun için hava yok, bu yüzden sadece daha fazla su soluyorum, onu emiyorum ve onu boğuyorum, soğuk içimi ve dışımı işgal ediyor.

Çekirdeğime kadar uyuşmuş ve yine de yanan bir yaşama arzusuyla dolu, sıvı bir çılgılık atıyorum. Griffin için, arkadaşlarım için, kendim için ve hatta belki de bir canavara terk ettiğim ev Fisa için çılgılık atıyorum.

Çılgılığım boğazımı ısıtıyor, boynum yanana kadar ısıtıyor, tenim alev alıyor ve... *yarılıyor mu?*

Yüzümü buruşturarak elimi yavaşça acıyan boynuma doğru kaldırdım. Kulaklarımdaki basınç kayboluyor ve nefes alıyorum. Bir çeşit. Suyu soluyorum ama acımiyor. Ve artık yanlıştır gelmiyor. Ayaklarım sert zemine dokunmadan bir an önce kafamı ölümün gölgesinden arındırıyor.

Kararsız, *kafam karışmış , dengemi* ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. İçgüdüsel olarak, boynumdaki kesiklerden daha fazla sıvı çekiyorum.

boğulmadım solungaçlarım var

boğulmadım

solungaçlarım var!

Düşüncelerim Poseidon'a sıçradı. Soğuktan olduğu kadar şoktan da titremeye başlıyorum. Bıçaklarıma bahse girerim ki, bu hayat kurtaran sihrin uyanık, birçok kez görevden alınan amcamın beni gözetlemesi ile bir ilgisi vardır - gerçi ben bir uçurumdan *düşmeden önce müdahale etmeyi düşünmüş olabilir.*

Yavaş yavaş gözlerimdeki donma hissine ve su altında nefes alma fikrine alışıyorum. Soğuk, karanlık, ağır bir kozada gizlenmiş gibi rahatsız edici bir izlenim veren akıntı yok. Sessizlik ürkütücü ve

mutlak, takırdayan dişlerimin aşındırıcı sesini neredeyse sağır edici hale getiriyor. Her iki yanan pelerini de ısılarını toplamak için etrafıma sıkıca sarıyorum. Daha da parlıyorlar ve sıcaklıkları soğuk tenime sızmaya başlıyor.

Pelerinlerin loş ışık çemberinde çantamı görüyorum. Hemen yanıma düştü. Centaur'un ağzına bir hediye bakmak için durmadan, onu aldım ve gölün karşı kıyısı olduğunu umduğum yere doğru ilerlemeye başladım. Kato orada bir yerdeymiş gibi geliyordu. Üç başlı canavar... Umarım değildir.

Suda yürümek, özellikle bir canavar tarafından tamamen ezildikten ve ciddi bir kafa travması olduğundan şüphelendiğim bir acıdan sonra, yavaş ve zorlu bir süreçtir. Isıtılmış pelerinler, uyuşukluğun en kötüsünü kovalıyor ve beni tekrar hırpalanmış hissettiriyor. Sualtı yaratıkları için endişe duymanın hiçbir önemi yok. Burada ne olabilir? Burası Ice Plains, hemen hemen her şey.

Bu düşünceyi kapattım. Griffin her zaman daha pozitif olmamı sağlamaya çalışıyor. Bir kereliğine pozitif olacağım. *Pozitif. Pozitif. Pozitif.*

Bacaklarımın arasından bir şey kayıyor ve ayak bileklerime çarpıyor. Kalbim kaburgalarımın çarparken bir ağız dolusu suyu ciyakladım. Dar bir daire çizerek, karanlık derinliklere bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Öne eğilerek, yıpranmış ve ağır adımlarla yürümeye devam ediyorum. Yoğun bir şekilde gergin. Zaman algım yok. Hem o hem de ben inanılmaz yavaş hareket ediyor gibiyiz. Bazıları büyük, bazıları daha büyük olan renksiz balıklar, çoğunlukla beni görmezden gelerek yüzüyorlar. Yılan balıkları da geçip gidiyor, pürüzsüz, uzun ve gri, boncuk gibi gözleri ben onları gözden kaybettikten çok sonra bile beni izliyormuş gibi. Arada sırada bir diş parıltısı görüyorum ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum. Maalesef hala parlıyorum. Buradaki tek ışık benim, "Büyük balık, burayı parçala" da diyebilecek parlak bir fener.

Gölün tabanı yukarı doğru eğimlenmeye başladığında tuhaf nefesim hızlanıyor. Kendimi daha da zorladım, ellerimi tuttum ve

kollarımı suya pompaladım. Eğim keskinleşiyor, ama üstüm o kadar karanlık ki, kafam sudan çıkana kadar kıyıya ulaştığımı bilmiyorum.

Bir an için vücudum nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Solungaçlar hava sağlamayı bırakır. Ciğerlerim sıvı dolu. Hayati gıda eksikliği ani ve endişe verici ve sonra iki büklüm olup ciğerlerimden su püskürtüyorum. Şiddetle kalkarak ellerimi baldırlarıma koydum ve boğazım ağrıyana ve başım tekrar dönene kadar öksürdüm. Sonunda, ne kadar sürdüğünü bilmediğim ilk gerçek nefesimi alıyorum.

Yorgun, halsiz ve titriyorum, kayalık kıyıya çöküyorum ve sadece nefes alıyorum. Buzluyum ve ıslanıyorum. Ateşli pelerinlere rağmen, geri dönülmez soğğun uykusu beni çağırıyor. Uyumak berbat bir fikir, özellikle de bu karışıma kafaya büyük bir darbe eklediğinizde. uyanamayabilirim.

Hareket etmeye devam etmem gerekiyor. Başımı kapüşonluma sokarken, çizmeli ayaklarımı pelerinlerin alev alev kıvrımlarının altına sokarken ve sonra ağır ve belki de geri dönülemez bir şekilde karanlığa gömülürken bile kendimi ayağa kalkmaya ikna etmeye çalışıyorum.

inliyorum. Kesinlikle ölmedim. Bunun için çok acıdım. Başım ağrıyor, bütün baş ağrıları sona eriyor, ama artık titremiyorum ve kıyafetlerim hafifçe için için yanan pelerinlerin altında kuru. Saatlerce uyumuş olmalıyım, pelerinler çizmelerimi bile kurutacak kadar.

Boynuma dokunuyorum, parmaklarım her bir kulağın altındaki dört eğik çizgiye çarpıyor. Solungaçlar kapanarak boğazımın her iki tarafındaki deriyi sert ve hassas hale getirdi. *muhteşem* . Daha fazla yara izi.

Oturduğumda bir baş dönmesi dalgası üzerimi kaplıyor. Vücudumun bir tarafının tamamı morarmış gibi hissediyorum -yani diğerlerinden daha fazla morarmış- ve suya düştüğümde gölün soluna eğimli yüzeyine çarptığımı biliyorum.

Saçımı yüzümden geriye iterken, artık örgüye neredeyse hiç benzemeyen bir şey hissediyorum. Daha da endişe verici olanı, başımın üstündeki devasa düğüm. Ağrıyan noktaya çarptığımda irkildim ve sonra derin bir nefes alarak kaburgalarım ağrıdı. Ortadaki bir canavar kuyruğu bunu yapacak.

Kendimi toparlamam gerektiğinden ellerimi indirip etrafa bakınıyorum, çoğunlukla hiçbir şey göremiyorum. Oldukça yukarıda, biraz ılık var.

iç çekiyorum. Yemeğe ihtiyacım var, beni harekete geçirecek bir şey.

Çantamı daha da yaklaştıracak, hâlâ yenilebilir olan bir parça peynir ve kurutulmuş et parçaları bulana kadar suyla tıkanmış sunuları karıştırıp geri kalanını atıyorum. Ama sonunda her lokma için kendimle savaşıyorum - yemek ağzıma yaklaşır yaklaşmaz midem isyan ediyor.

Midem bulandı, su tulumumu dolduruyorum ve sonra içiyorum. Gölün suyu o kadar soğuk ki ağzımı şok ediyor ve kafamı temizliyor. Hatta midemi bulandırıyor, muhtemelen üzerine krema yapıyor.

Yükümü hafifletmek için Kato'nun ıslak giysilerini için için yanan pelerininin üzerine her zamankinden daha kararlı bir şekilde yaydım ve keşfederken kurumasına izin verdim. Ayaklarımın altında çakıl ve taşlar kıyı boyunca sıralanıyor. Meşaleler tepemde yanıyor. Ve yüksek demek istiyorum. Tünellerin seviyesine geri dönmek için tırmanmam gerekecek. Ne yazık ki, bir çıkış yolu göremiyorum.

Sağa doğru ilerlerken kendi pelerinim parlak bir şekilde yanıyor. Torçlar o tarafta aşağıdan başlar ve daha sonra bir koninin veya iğnenin ucunun içinde olduğu izlenimini vererek bir spiral içinde yukarı doğru tırmanır.

Temel istikrarsız ve dengem hala doğru değil. İki kez düştüm, önce sırtım morardı, sonra bir dirseğimin derisini açtım. Kesiği bağlama zahmetine girmedim ve kanımın kayalara damlamasına izin verdim. Belki annem beni aramaya gelir ve asla çıkış yolunu bulamaz.

Kato ve ben başarabilir miyiz diye merak etmeyi reddediyorum. Şu anda suda sürüklenen ve bileğimi çeken Ariadne'nin İpliği var. Biraz yemeğim kaldı. sıcaklığım var Geri dönmem gereken Griffin var. Bir eşeğin uğruna öldüreceği inatçılığım var. Sahibim-

Lir!

Kıkırdadım, öfkelen dim. İşte orada, bir kayaya yaslanmış.

Çömeldim ve parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirdim. Çıkardıkları ses güzel, ahenkli olmanın ötesinde - Tanrılara layık bir müzik. Çerçeveye uzanıyorum.

"Aman Tanrım, bu çok ağır." Enstrümanı göğsüme bastırıyorum. Lir som altından yapılmış gibi görünüyor. Kesinlikle öyle hissettiriyor. Üç başlı canavarla tekrar karşılaşma şansım olduğunu düşünmeseydim burada bırakırdım. Ve o zaman bile, onunla ne yapmam gerekiyor? Atmak için bir kafa mı seçiyorsun?

Liri beceriksizce önümde taşıyarak, bir ayyaş gibi sendeleyerek ve sendeleyerek, yer değiştiren taşlar için mücadele me devam ediyorum. Tekrar yere düşüp bir şeyler kıramadan, muhtemelen üstümde lirle, muhtemelen açlıktan ölene kadar beni sonsuza dek sabitleyecek, sağlam bir buz duvarına geliyorum.

Boynumu yukarı kaldırırken içimden bir önsezi geziniyor. Ve yukarı. Uçurum yükseliyor. Şeffaf. " *Hades'te bunu nasıl ölçeklendirmem gerekiyor ?*"

Havada bir ok ötüyor ve çizmemden bir santim uzağa inip gevşek taşların arasına saplanıyor. Zıplıyorum, neredeyse liri düşürüyorum ve bir savaş ağası gibi küfrediyorum. Griffin gurur duyardı. Ya da şok. Ya iyi olurdu.

"Cesaret ederse merdivenleri kullanır."

Atalanta için uçurumun tepesini tarıyorum, kimseyi göremiyorum.

"Tırmanıyorum, kafiye mi yapıyorsun?" Acerbik olarak geri arıyorum.

Bir ok başlığımı kafamdan geriye fırlattı ve muhtemelen birkaç kıvırcık saç kopardı. Sustum ve merdivenleri aradım.

Çok uzakta değiller ama gölün sığılıklarından çıkıyorlar, bu da tam kurumaya ve nispeten normal bir sıcaklığa alışmaya başladığımda onlara ulaşmak için ayaklarımı ıslatmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Daha da kötüsü, dar ve neredeyse dikeyler ve kullanışlı korkuluk yok. Daha da kötüsü, şu anda dengeme güvenmiyorum. Düşersen bir metre su beni gölün derin tarafı gibi kurtarmaz.

Atalanta ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ve bu tırmanışı iki kez yapmıyorum, bu yüzden lirden ayrılıp kıyı şeridini Kato'nun pelerinine ve kıyafetlerine kadar takip ediyorum. Toplanıp her şeyi nasıl kaldıracığımı merak ederek tekrar uçuşuma doğru yol alıyorum. Dengemi sağlamak ve tırmanmak için ellerime ihtiyacım var ve lir çantama sığmayacak.

Biraz düşündükten sonra, Kato'nun pelerininin bir sırt askısı yapıyorum. Pelerini lirin arkasındaki uçurum duvarına yasladım, önüne oturdum ve sonra bir çeşit cep oluşturmak için malzemenin bir kısmını belim ve lir arasına çektim. Alet sırtıma bastırırken, boyun tokasını göğüslerimin üzerinde tuttum ve sonra pelerinin alt kenarlarını belime sarıp sıkı bir düğümle bağladım.

Tekrar kalkmak, gerçekten düşünmediğim neredeyse herkül gibi bir meydan okumaydı, ama sonunda lir sırtıma güvenli bir şekilde sıkıştırılmış halde ayakta durmayı başardım. Aletim çalışıyor ve aletin ağırlığının çoğunu kalçalarımın verme avantajına sahip.

Başımın tekrar dönmeye başlamaması için dua ederek, ağır çantamı üst bedenime asıyorum ve sonra göle adım atıyorum. Botlarıma sıvı soğuk sızdığında tüm vücudumu titreten bir ürperti sardı. Tırmanış küçük bir sonsuzluk sürüyor, beni güneşte bir köpek gibi nefes nefese bırakıyor ve buzda her kaydığım sihrimi korkutuyor. Yine de ezilmiş bir incik hasarın en kötüsü ve sonunda kendimi - ve liri - uçurumun tepesinden aşağı çektiğimde, tüm kaslarım yorgunluktan titriyor. Her Tanrı'ya ve evcil hayvanları Pegasus'a şükrediyorum. Merdivenler benim yeni düşmanım.

Lirin ağırlığı altında sendeleyerek meşalelerle çevrili duvara doğru ilerliyorum. Yararlı olmazsa, büyük ihtimalle lanet olası şeyi

göle atarım. Titreşimimi kontrol altına alıyorum ve sonra etrafa bakıyorum, hala güçlkle nefes alıyorum. Mağara, karanlığa doğru fırlayan galeriler ve tünellerden oluşuyor, bunların hepsi çoğu yerde bir metreden daha geniş olamayan ve bazen daha az olan kaygan bir kaya çıkıntısıyla çevreleniyor. Çıkıntı dev bir çukuru ve çok aşağıda gölü çevreliyor.

Yorgunluk lir kadar ağırdır. Bu sefer beni iyileştirmesine izin vermeyeceğim. Şimdi canavarla aynı seviyedeyim. Ariadne'nin İpliği'ndeki boşluğu aldıktan ve durduğum yerden mağaranın yaklaşık üçte biri kadar bir tünelden çıkan çizgiyi gördükten sonra bundan eminim. Atalanta da bir yerlerde koşuşturuyor, muhtemelen üzerinde adım yazan bir okla ilgili kafiye yapıyor. Ve uyumam gerekenden daha çok Kato'yu bulmam gerekiyor.

Başımdaki amansız zonklamaya karşı gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak, liri daha rahat bir pozisyona getirdim. Gözlerimi tekrar açarak bu loş, konuksever olmayan mağarada farklı görünen tek şeye doğru yürümeye başladım. Duvar boyunca bir nokta, Kato'yla ilk mağaraya birlikte tökezlediğimizden beri gördüğüm her şeyden çok daha parlak.

Hırıltılı, üç başlı bir canavarın tünellerden birinden üzerime atlamaya hazır olduğuna ikna oldum, bu yüzden çıkıntı boyunca sinir bozucu bir yürüyüş. Sonunda, devasa bir yatağı, rengarenk minderlerle dağılmış iki uzun kanepesi, yemek tabakları, hafifçe titreyen meşaleler, buzlu zemini kaplayan kalın flokati kilim katmanları ve katmanları olan pelüş bir yatak odası gibi görünen kalın ama şeffaf buzdan bir duvara ulaşıyorum. zemin ve Kato.

Onu duvarın hemen ötesinde bağdaş kurmuş, başı ellerinin arasına almış ve büyük omuzları çökmüş halde otururken görünce kalbim acıyla dalıyor. Botlarını giyiyor ve büyük, altın bir yapağı gibi görünüyor. Çıplakken bile tuttuğu güzü, muhafazanın benim tarafında, çıkıntının üzerinde oturuyor.

Hareket etmiyor. Belki de buzun arasından ayak seslerimi duymadı.

"Kato mu?"

Başını kaldırarak zar zor tanıdığım bir yüz ortaya çıkardı. Solgun ve solgun, gözleri çukur, tanıdığım adamdan daha çok vahşi bir hayvana benziyor. Uzun sarı saç tutamları gözlerini gölgeliyor ve artık çok tüylü bir sakala dönüşüyor. Dağınık yelesinin altındaki ifadesini görebildiğim küçük şey, mutlak bir yıkımdan bahsediyor.

İçimdeki panik büyüyor. *Burada ne oldu?*

buzun içinden bakıyorum. Kan çanağı gözleri bana bakıyor, koyu mavi kan kırmızıya dönüyor. Kato'nun elleri dizlerinin üzerinde düşer, açılır ve gevşer.

Korku göğsümde patlıyor. O kadınlar ona bir şey yaptı. onları öldüreceğim. Onları dövün. Yavaşça. Çıplak ellerimle. Ya da belki lir.

İstemsiz bir hırlamayla dişlerimi gösterdim ve Kato'nun tüm vücudu tepkiyle sarsıldı.

Boğazı çalışıyor, sallanıyor ve sonunda sert ve kırık bir ses çıkarıyor. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

kaşlarımı çattım. Ne için üzgün olması gerekiyor? Her ne kadar zarar görse de üzerine düşeni yaptı. Onu boynundan dizlerine kadar örten o altın yapağı, açıkça Lycheron'a sunmamız gereken hediye.

Kato yutar. Acı verici görünüyor. "Griffin'e nasıl söyleyeceğim? Ona nasıl söyleyebilirim ki?"

Boğuk bir küfür savuruyor ve içimde bir şeyler çatırdıyor. Sıcaklık boğazıma tırmanıyor.

"Burada ölmeyi tercih ederim. Onun yerine burada öleceğim." Kasvetli gözler üzerimde geziniyor, beni başımın tepesinden çizmelerimin uçlarına kadar götürüyor. Kızarmış bakışlarındaki mutlak yenilgi kalbimi bir mızrak gibi deliyor. "Birlikte olacağız. Sen ve ben, Kedi. Bu iyi olacak."

ona bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kalbimi kırıyor.

"Bana istediğin kadar musallat ol, sadece Griffin'e musallat olma. O... o başa çıkamadı. Sen değil. Senden başka kimse. Seni çok seviyor. Bu onu çıldırtacaktı."

burnumu çekiyorum "Tam olarak sana musallat olmaya niyetliyim, Griffin ve başka kimi istersem, ama bu, ben ölünceye kadar beklemek zorunda."

Kato'nun kan çanağı gözlerinin üzerinde ani bir parıltı. Meşale ışığında parlamaya başlarlar. Gözünü bile kırpmıyor. "Sen ölüsün."

Kendime bakıyorum ve sonra lir sırtımda, ağrıyan kollarımı sallayarak yapabildiğim kadar zıplıyorum. "Hayır, gerçekten değilim."

Sesi alçaldı, boğazında çiğ kaldı. "Bunu bana yapma, Kedi. O şeyi gördüm . düştüğünü gördüm. Çıglık attığını duydum. Devam etti çünkü-" Yüzü buruşmuş, kelimelere boğuldu. "O zaman hiçbir şey yoktu. İki gün geçti. Atalanta söyledi. Bundan uzaklaşmanın imkanı yok. Sen bile."

İki gün! Şey, kafa travması, boğulma ve başa çıkmam gereken solungaçlarım vardı. Zar zor yukarı zıplayabiliyor ve bir uçuşuma tırmanabiliyordum.

"Şimdi ya buradan çıkmanın bir yolunu bulup Griffin'e söylemeliyim ya da burada seninle ölmeliyim." Batık bakışları oldukça umutsuz bir umut kıvılcımı ile benimkilere kilitlendi. "Seni bırakmamalıyım, değil mi?"

Dağın altında ölme olasılığı konusunda çok hevesli görünüyor, bu da Griffin'e öldüğümü söylemeyi ne kadar çok istemediğinin bir kanıtı. Hangi değilim.

"Yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Kız kardeşinle birlikte Yeraltı Dünyasına gitmeliydin. Ya da kahramanlar ve savaşçılarla Elysium'a. Neden yapmadığını bilmiyorum." Başını acı bir şekilde sallıyor ve saçlarının sarımsı uçları, yapağının kalın, kıvrık yünlerinin arasından geçiyor. "Hala burada olduğuna göre, birlikte diyar gezen ruhlar olabiliriz. Belki benimle olursan kabus görmezsin."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Bu, birinin bana söylediği en güzel, en özverili şeylerden biri. Onun için sallamak istiyorum. Belki bir şey yumruklar. "Yalnız olmaktan nefret ediyorum, benim için kendini diri diri gömmeni asla istemem ve ben de ölmedim!" Buz duvarına

öyle bir tekme atıyorum ki çatlıyor ve ayağımın birleştiği yerden perdeli bir desen çıkıyor.

Kato'nun kan çanağı gözleri faltaşı gibi açılır. Bir mil kadar zıplıyor ve sonra ayağa fırlıyor. Kendini tam boyuna kaldırırken duruşu değişiyor. Yenilen adam gitti. Onun yerine öfkeli bir boğa. Kendini buza fırlatır ve Minotaur'un gücüyle dik duvara çarpar. Bir kez daha yapıyor, sonra bir kez daha, sürekli bir deli gibi böğürerek.

Kocaman vücudunun buza çarpma sesi acımasız. Bağırıp avuçlarımı donmuş bariyere vuruyorum ama sanki duymuyor bile. Gelmeye devam ediyor. Çatlaklar oluşuyor, buz pürüzlü hale getiriyor ve görüşümü engelliyor. Kan diğer tarafa bulaşıyor ama duvar sımsıkı tutuyor.

Buz odasının kenarından aşağıya doğru hızla koşuyorum, bir nefes çekiyorum ve sonra Dragon's Breath'in son parçasını veriyorum. Buzu eritmeye zar zor yetecek kadar sihir var - sadece Kedi büyüklüğünde bir delik için yeterli. Kendimi içine atıyorum ve lirin ezdiği bir yığın halinde kilimlerin üzerine düşüyorum. Kollarımı yukarı kaldırarak, birbirine karışmış saç kümelerinin arasından bakıyorum ve Kato'nun mavi gözleri çılgınca döndüğünü görüyorum. Sonra üzerimde, kollarını etrafıma sardı ve beni vücuduna doğru sertçe çekti.

Kalbim neredeyse kaburgalarımı parçalayacak. Açıkçası kendime yakışmayan bir ses çıkardım ve kollarımı ona doladım, kulağımı gürleyen göğsüne tutarak. Kendimi utandırmadan konuşabilmem için en az bir dakika geçiyor. "Sen bir koçbaşı değilsin, biliyorsun."

"Umurumda değil."

"Kolun kanıyor."

Beni daha çok sıkıyor. "Umurumda değil."

Kato sonunda yüzümü ellerinin arasına alacak kadar benden uzaklaştı. Parmakları soğuk. "Öldüğünü sanmıştım."

"Anlayabilirdim," dedim kalın bileklerine tutunarak. "Öldürmek çok zor. Aşağıda bir göl var. Dibe battım ve solungaçları büyüttüm. Bak!" Başımı eğerek onu gösteriyorum. "Boğulacağımı

sandım. Orası ürkütücüydü. Ve soğuk. Bu pelerinler için Tanrılara şükürler olsun. Teşekkürler Hades, yani. Muhteşem bir amca olduğu ortaya çıkıyor. Yılan balıkları vardı . Yılanlardan nefret ederim. Yaralar çirkin mi?" Kibir sözlü gelgit dalgama çarpıyor ve bilinçli olarak boynuma dokunuyorum.

Biraz sersemlemiş görünen Kato başını sallıyor. "Onları pek göremiyorsun."

Beni rahatlatmak için, onun yalanı içimi yaktı, Kingmaker Magic'imi ateşledi. Yara izleri oldukça belirgin, ortaya çıkıyor.

"Beni ısıttığın için teşekkürler," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Sarcasm göbek adlarımdan biri olmalı.

"Afedersiniz." Kato daha nazik bir kucaklama için beni geri çekiyor. "Solacaklar. Yara izleri her zaman olur." Elleri bohçayı sırtıma sürtüyor. "Bu nedir?" O sorar.

"Lir. Canavardan önce bulmam gereken kişi ."

"Neredeydi?"

"Kuyunun dibinde." Başımı yatak odası buz kafesinin diğer tarafındaki kara deliğe doğru eğiyorum.

Ben askıyı çözerken Kato beni döndürerek liri destekliyor. Enstrümanın ağırlığı sırtımdan geçtiği anda inleyip ağrıyan kaslarımı geriyorum.

"Nasıl bu kadar ağırlaştığını merak ettim" diyor.

"Baharatlı keklerle olmaz, gerçi bu daha eğlenceli olurdu."

Liri elinde çevirirken ağzının çizgisi düz kalıyor. Akıldan çıkmayan güzel müziğin birkaç akorunu tıngırdatıyor, sesin saflığı göğsümü ağrıtıyor. Canavarı öldüremedin mi?

"Öldürmek mi? Olimpos'a giden üç yol kıcımı tekmeledi, bacağımı kesti, duvara fırlattı ve uçurumdan aşağı fırlattı. Ve bu kısa versiyon."

Kato lirden başını kaldırıyor, gözleri endişeli. "Sen beceriklisin. Ve sert."

"Neden sana teşekkür edeyim. Ama koruyucu boynuzları, sopalı bir kuyruğu ve — ah, bu doğru — üç kafası vardı !"

Kato'nun ifadesi, onu bulduğumdan beri ilk kez neredeyse gülümseme diyebileceğim bir şeye dönüştü. Güney Sinta'da popüler olan bir baladın, tanıdığım bir ezginin başlangıcında akorları tekrar çalıyor. Parmakları tellerin üzerinde beceri ve incelikle hareket ediyor. Müzikal olduğunu bilmiyordum.

"Belki de onu öldürmemiz istenmemiştir." Oynamaya devam ediyor. "Müzik canavarı yatıştırmaz mı? Ben çalacağım, sen şarkı söyle."

"Şarkı söylerken sesi boğulmuş bir Satyr gibi çıkıyorum."

O gülüyor. "Nedense bu beni şaşırtmadı."

"Bulanıklaşmaya gerek yok," diyorum bir hışımla.

Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "Bir melodi taşıyabilirim."

"Harika!" kolunu okşuyorum. "Bu senin işin olacak. Sen canavarı sakinleştirirken ben geri çekileceğim - vaaaay geri çekileceğim. Göründüğün kadar iyi ses çıkaracağına eminim."

Göğsü dışarı fırlıyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Korkunç." sırtırım. "Buz Ovalarına ayak basmadan önce banyoya, tıraşa ve taraklara ihtiyacın vardı. Şimdi, gözlerini ve burnunu zar zor seçebiliyorum. Gerisi bu kadar"—Ellerimi çırpıyorum—"saç".

Göğsü şişiyor. Bana alaylı gözlerle bakıyor. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

nefesim kesiliyor. "Sakal mı uzattım? Sence Griffin bundan hoşlanacak mı? Onu temiz tutmaya çalışıyordum ama bir yılan balığı almış olabilirim."

Kato açıkça gülüyor ve gerçekten dayanılmaz derecede yakışıklı. Gözlerindeki karamsarlığın bir kısmı uçup gidiyor. "Bunun hakkında konuşuyordum." Karışık dalgalarımın birine hafifçe çekiştiriyor.

Bir keresinde Griffin'in Kaia'ya bunu yaptığını görmüştüm. Kardeşçe. sevecen. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Griffin'e olan aşkım tamamen farklı ama Kato'da Aetos dahil hiçbir erkekte olmayan bir parça var. Kato beni *görür ve kabul eder*. O anda, Eleni'nin hemen

yanında ruhumun içine sızdığını fark ediyorum. Onlar sarı saçlı, mavi gözlü, güneşli bir çift - karanlıktaki ışığım.

Boğazımı temizlemek, içindeki kalın yumruyu uzaklaştırmıyor ya da ani sıkışmayı ortadan kaldırmıyor, bu yüzden saçımı düzleştirme gösterisi yapıyorum - bu noktada kayıp bir neden. "Ah, bu. Bir ismi hak ettiği aşamaya geliyor. Düğümlü Yuva mı? Bükülmüş Bukleler mi?"

"Korkunç Kargaşaya ne dersin?"

Başımla onayladım. "Bunun ciddi olasılıkları var."

"Matted Karışıklık mı?" o öneriyor.

Çenem düşüyor. "O kadar da kötü değil!"

Kato sırtıtarak başımı okşuyor. "Hadi buradan gidelim."

Evet lütfen! "Kıyafetlerin bende. Yeraltı Dünyası Pelerini'nin Ebedi Ateşleri sayesinde kurular bile."

Tek kaşını kaldırarak ona verdiğim şeyleri aldı. "Bunun da bir adı var mı?"

"Öyle düşünmeliyim," diye yüksek sesle yanıtlıyorum.

"Kılıcına isim vermedin mi?"

başımı sallıyorum. "Senin gürzün dışarıda." Bıçakları her zamanki gibi botlarının içine sıkışmış.

"Biliyorum." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kılıcın nerede?"

"İki bıçakla birlikte canavarın tüneline." dudağımı ısırıyorum. "Seni uyarmalıyım... Birkaç daire dolaşmış olabilirim. Burada ve orada."

Kato ani bir kahkaha patlatıyor. "Tabii ki sen yaptın."

Ona gönülsüz bir nazar atıyorum ve sonra o değişirken arkamı dönüyorum. Tanrı büyüklüğündeki yatak ve diğer alçak, gösterişli mobilyaların çevresinde meyve kaseleri ve dolu tabaklar vardır. Yiyecek topluyorum, bir salkım üzüm yiyorum, gerisini toplarken.

"Burada ne oldu? Sana?" Sıradan görünmeye çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Kato bir anda ağzına sığdırmayı başardığı kocaman bir avuç fındık alarak yanıma geldi. Omuzlarından altın yapağı sarkıyor, fazla cüssesi onu yanımda bir Dev gibi hissettiriyor. Çiğnerken ağır

çantayı elimden alıyor, omzunun üzerinden geçiriyor ve sonra erzak doldurmayı bitirmem için açık tutuyor.

"Atalanta..." Boğazını temizliyor ve yatağın yanında bir bardak suya uzanıyor, derin derin içiyor. "Özgür olmaktan bahsettiğinde, bekaretini kastetmişti. Ama sadece gitmesini değil, yok edilmesini de istiyordu. İki gün boyunca durmayacağımdan emin oldu."

ona bakakaldım. " *Bu* nasıl çalışıyor?"

Erkeksi elmacık kemiklerine bir floş yayılıyor. "Bana bir iksir verdi. Bir çeşit ot. Tadı berbattı."

"Yapamazsın..." Burnumu kırıştırdım. "Biliyorsun?"

Flaş derinleşir. "Bir rahatlama oldu, Tanrıya şükür. Ama her zaman yeniden başlamaya hazırdım."

kasıklarına bakıyorum. Yardım edemem.

Kato başımı tekrar kaldırdı. "Etkiler geçti. Sonunda."

Kızarma sırası bende. "Tamam bu harika." etrafa bakıyorum. "Hiç kaldı mı?"

Gülüyor ama sesi gergin. "Eğlenceli değil. İnan bana."

Griffin ile kulağa çok eğlenceli gelebilir. "Değil miydi?"

İfadesi kapanıyor. "Yorucuydu. Boş ve yorucu."

Bunun sesini ya da Kato'nun söylediğinde kulağa nasıl geldiğini sevmiyorum. "Peki ya Artemis? Polar sende, yani onun testini geçmiş olmalısın."

"O izledi."

Gözlerim büyüyor. "Bütün zaman?"

Başını sallıyor.

"Bu..." Sözüm yok. Kato sergileniyor mu? Hiç sevmediği bir kadınla defalarca çiftleşmek zorunda mı kaldı?

"O çarpıcıydı. Atalanta'dan bir milyon kat daha fazla arzu edilir." Uzaktaki bir bakış, ifadesini bulandırıyor, ama bunda rüya gibi bir şey yok. Acılı görünüyor. "Benim verebileceğimi istedi. Bunu o kadar çok istiyordu ki, defalarca beni aradı ve bu sanki... bir siren şarkısı gibiydi, anlıyor musun? Özellikle benim durumumda. Ama ihtiyaçlar ve istekler hakkında söylediklerini hatırladım. Ona

gitmedim ve yapılacak doğru şey bu olmalı çünkü sonunda bana yapağı verdi. Yapağı verdi, Atalanta'yı aldı ve gitti."

Uzanıp kolunu sıkıyorum. "Sen uyuşturucuya bağlı bir cinsel çılgınlığın pençesindeyken seni isteyen güzel bir Tanrıçayı inkar ettin. Bu seni inanılmaz derecede güçlü kılıyor."

Kato, kahramanca bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Ve Atalanta az önce gitti mi? Bana istediği erkekten vazgeçecek bir kadın gibi gelmiyor."

Artemis ona başka seçenek bırakmadı. Kaşlarını çatı. "Atalanta neredeyse benim için Tanrıçasına meydan okuyordu ve ben onu istemiyordum bile. Ondan hoşlanmadı bile."

Kato'yu tekrar görme sevincime rağmen, üzerime kasvetli bir ağırlık çöküyor. "Yapman gerekeni yaptın ve ihtiyacımız olanı aldın. Burada olanları kimseye anlatmak zorunda değiliz."

Kato başımın üstünde bir şeye bakıyor, ya da belki de hiçbir şeye. Atalanta bana aylarla büyüdüğünü söyledi. Çiftleşmenin sadece bir yolunu biliyordu ve başka bir şey istemedi." Bana tekrar bakıyor. "Dizlerimde kıl kalmadığından oldukça eminim."

bir kahkaha patlatıyorum. Sadece benden patlıyor. Yine de Kato'yu mutlu ediyor olmalı, çünkü yüz hatları yumuşar.

"Diğerlerine ne söylediğimiz umurumda değil. Bu önemli değil. Bu." Altın yapağıya vuruyor. "Ve sen."

"Ben?" başımı sallıyorum. "İşe yaramazım. Daireler çizerek yürüdüm, silahlarımı kaybettim ve uçurumdan düştüm."

"En azından banyo yapmışsın. Taşaklarımı donduracak kadar soğuk olmasaydı, ben de aynısını yapmaya karar verirdim."

yine gülüyorum. "Aşağı uzun bir yol ve geri uzun bir yol var." Buzun içinde erittiğim deliğe doğru ilerliyorum ve açılana kadar kenarlarından tekmelemeye başlıyorum. "Ayrıca, taşakların işe yaradı. Onları sağlam tutalım."

Alçak bir kahkaha beni çıkıntıya kadar takip ediyor. Kato çömelerek arkamdan geliyor. "İyi nokta, yine de başka bir kafiye duyarsam buruşup düşebilirler."

BÖLÜM 20

KATO YALNIZCA DONIS GİBİ GÖRÜNMEKLE DEĞİL, AMA BİR Tanrı'nın Sesine SAHİPTİR . Canavarı dakikalar içinde uyutur, tünel inini altın lirin melodik titreşimleriyle ve bir güney ninnisinin akıldan çıkmayan, kayan tonlarıyla doldurur .

Kendimi yarı büyüledim, bıçaklarımı topladım, Ariadne'nin İpliğindeki boşluğu çektim ve sonra meşaleyi bulup yeniden yaktım. İkimiz de liri taşımak istemiyoruz, bu yüzden onu uyuyan canavarın ininin girişine bırakıyoruz. Meşale sonunda söndüğünde, ikimizin de pek iştahı olmasa da pelerinlerimizin loş ışığında yemek yemeyi ve içmeyi bırakırız. Devam etmeden önce Kato bileğime yeni bir düğüm atıyor ve fazla sicimi kesiyoruz.

Ne düşündüğünü biliyorum, dedi birkaç saat sonra tekrar durduğumuzda.

Kalbim göğsümde asi bir şey yapıyor. Griffin'i düşünüyorum. Sadık, özverili, kararlı, otoriter, aşırı korumacı Griffin—beklemeye mahkum bir eylem adamı. Muhtemelen bir haftada on yıl yaşlanır.

zor yutkunuyorum. "Sonra ne?" Sesim neredeyse sabit.

Kato bana sırtını döndü ve sonra tünel duvarına yaslandı, muhtemelen buzda bir çizgiyi eritti. "Fazla yemememiz iyi bir şey çünkü işemek başka bir şey ama başka bir şey için benimle tuvaleti paylaşmak istemen mümkün değil."

Bunun dışında bir şey bekleyerek kahkahayı patlattım. "Hah! Sen tam bir adamsın."

Kato sırtarak arkasını döndü. "En son kontrol ettiğimde doğru parçalara sahiptim."

Ve son baktığımda ayaklarım sürüklüyordu ve Griffin'i o kadar çok özlüyordum ki gözyaşlarına boğulmuştum.

Hâlâ gülümserken Kato'nun yünlü omzunu ittim. "İlk sen git. Pelerinin daha parlak."

Yürüyoruz, yürüyoruz ve *yürüyoruz* . Zaman soğuk, karanlık monotonluk içinde yavaş ilerliyor, yalnızca Kato'nun bana çoğunlukla Griffin hakkında hikayeler anlatması ve benim aklıma gelen düşünceleri paylaşmamla bozuluyor. Durduğumuzda, soğuğa karşı birbirimize sokulup sırayla uyuyoruz, ancak Kato dinlenmeden payını alamıyor ve benim her zamankinden daha fazlasına ihtiyacım var gibi görünüyor.

Günlerin geçtiğine dair net bir fikre sahip olmadığımız için, ilk mağaradan gelen ışığı görmek, yalnızca alışılmamış gözlerimiz için çok parlak olduğu için değil, aynı zamanda tam bir günden daha kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğumuz anlamına geldiği için bir şoktur. çıkış.

Kalbim öyle hızlı çarpmaya başlıyor ki nefesimi kesiyor. "Yakınız."

Işığa gözlerini kısarak bakan Kato, galeriyi Atalanta ve yayını için tarar. Gerginlik ve ihtiyat, büyük gövdesinden aşağı yuvarlanır. "Okçu yirmi dakika içinde beni yatağına götürdü."

Az önce çıktığımız tüneli işaret ettim. "Bana *o tarafa* gitmemi söyledi . Ben de yaptım."

"Ve dört yaşındaki bir çocuğun yön bulma becerilerine sahipsin."

"Bir dağın içindeyiz! Zifiri karanlık! Ve bir labirent!"

"Doğru," diye kabul ediyor Kato.

"Sen donmadın mı?" Soruyorum.

"Atalanta'da Ateş Büyüsü vardı. Beni sıcak tuttu."

Bahse varım. Soğuk zemine bir kucak dolusu iplik daha bıraktım, fazlalığı kestim ve sonra Kato'nun düğümü yeniden atması için bileğimi uzattım. Eklenen ışıkla, cildimin ham ovulduğunu görebiliyor. Kaşlarını çatarak diğer bileğime uzandı. Düğümü bağlamayı bitirdiğinde, deri zırhımı çözüp, taşıdığı çantaya bağladım. Bugün için planlarım var ve onu tekrar gördüğümde Griffin'le aramda fazladan bir katman olmasını istemiyorum.

Sonunda labirentten çıkmak için can atarak yürümeye başladım. "Okçu gelip bize ateş etmeye başlamadan önce gidelim. Sana vurduğundan şüpheliyim. Ben, o kadar emin değilim."

Kato boğazının derinliklerinden bir yerden hırlıyor. "Yanına yaklaşırsa, oklarından birini alıp gözünden geçireceğim."

Pekala, o zaman anlaşıldı sanırım.

Daha hızlı yürüyoruz ve bir daha durmuyoruz. Ne kadar yaklaşırsak, yolculuk o kadar uzun sürecektir gibi görünüyor. Beklenti beni endişeli, nefessiz bir durumda tutuyor. Tünel bir daha aydınlandığında, nabzım kükrer, Griffin'in adını damarlarımda atar gibi olur.

"Hadi!" Bileğimin etrafındaki düğümü kestim ve sonra tünelden aşağı hızla indim, kayarak ve her dönüşte buzlu duvarlara çarptım. Etkilerini hissetmiyorum bile, belki de umurumda değil. "Griffin!" bağırırım.

Korkunç bir sessizlik anından sonra, Griffin'in derin feryatları bana cevap verdi. "Kedi!"

O orada! Rahatlama neredeyse beni tökezleyecek. Sesi hala çok uzakta. Her zaman çok uzak.

"Kedi!" kükrer.

"Geliyorum!" Ve tanrılara yemin ederim ki, dokunduğumuz an onun içine gireceğim ve asla dışarı çıkmayacağım. Bir daha asla ayrılmak istemiyorum. Sevişeceğiz, yemek yiyeceğiz ve uyuyacağız. Dünyayı yönetmeyi unutun. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Tek istediğim Griffin.

Görüşüm artan ışığa uyum sağlamaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Saf neşe ve rahatlama akışa katkıda bulunur. Bir virajdan dönüyorum, duvardan sekiyorum ve arkamda parçalanmış buz sarkıtlarının çınlamalarını bırakıyorum. Omzum zonkluyor ama acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Dayanmak, Griffin'e çok daha hızlı ulaşmak demektir.

Sonunda mağaranın ağzından içeriye doğru hareket eden adamları görüyorum, kör edici gün ışığında üç büyük şekil silueti. İlk

tünelin ortasında bir yerde buluşuyoruz ve aniden kontrolsüzce titreyerek kendimi Griffin'e atıyorum.

Kolları beni sardı, güçlü, sert ve neredeyse eziciydi. Griffin'in nefesi titriyor ve ardından boğazına boğuk bir ses takılıyor. Benimle bir daha asla konuşmayacağından korkar gibi adımı ağzından üfledi, söyleyeceğinden neredeyse eminmiş gibi.

Kollarımı ve bacaklarımı ona öyle sıkı sarıyorum ki vahşi Sentorlar beni sürükleyemezler. Dudaklarımız çılgın bir kelime ve nefes karmaşası içinde çarpıştı.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Bunu söylemeden duramıyorum. O da konuştuğu için dişlerimiz çarpıyor.

" *Kardia mou. Psihi mou .*" Çelik bir kol kalçalarımı, diğeri ise sırtımı çevreliyor. Tünelde adım adım ilerliyorum.

Kalbim patlamak üzereydi, onun için yanıyordu, Griffin'e tutundum, ellerim saçlarına dolandı ve bacaklarım beline kenetlendi. Kato'yu geçtik ve Griffin benden sadece arkadaşına başını sallayacak kadar uzağa baktı.

Aptal gibi sırtıyorum ve Kato da ona göz kırpmıyor.

Griffin alçakgönüllü ve sert, "Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Hayatımın en uzun on günüydü. Düşündüm ki..." Sesi, kalbimi doğrudan boğazıma saplayacak şekilde titriyordu. Sonra konuşmayı unutuyor ve biz tüneldeki ilk virajı dönerken ağzını benimkinin üzerine doğru eğiyor. Öpüşünde tatlı ya da yumuşak bir şey yok. Korkunun saldırganlığa dönüşmesi. Mülk. Dili ağzımın içine girdi, her santimini talep etti ve ben daha fazlası için açgözlülükle geri ittim.

Sonunda ağzını benimkinden kaldıran Griffin durdu, etrafına bakındı ve sonra beni bir buz rafına koydu. Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve pelerinin altımda ve Griffin önümdeyken soğuğu hissetmiyorum bile. Soğumuş elleri başımı kavradı ve tekrar ağzımı mahvetmek için yüzümü eğdi. Yumuşak siyah bıyıklar burnumun ucunu, dudaklarımı, çenemi hafifçe sıyrıyor ve boğazımdan boğuk bir inilti yükseliyor. Dilimle üst dudağının nefis

kıvrımının izini sürüyorum ve sonra daha dolgun olan alt dudağını aç bir şekilde emiyorum.

Griffin'in düzensiz nefesi ateşli dudaklarımı dolduruyor. "Bir daha dönmeyeceksin sandım. Günler... Sadece geçip gittiler ve sen hiç gelmedin."

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu sımsıkı tutuyorum. "Her zaman sana geri döneceğim."

Boğuk bir sesle ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi. "Tutamayacağın sözler vermekten daha iyisini bilmelisin."

O haklı. O her zaman öyledir. Ama bu, bu hayatta ya da bir sonrakinde tutacağım bir yemin.

Cevap vermeden öne eğilip öpüyorum çünkü o benim açlığım ve yemeğim, susuzluğum ve suyum, havam ve her nefesim.

Griffin beni daha da yakınına çekiyor ve aramızdaki uyarılma hissi, omurgamdan yukarıya doğru bir sıcaklık gönderiyor. Ona sürtünerek rafın en ucuna doğru kıpırdandım.

Griffin'in göğsünde yumuşak bir inilti yankılanıyor. Parmakları kalçalarımın üzerine sıkışıyor. "Burası yeri değil."

Çelik gibi uzunluğu göbeğimle aynı hizada ve bembeyaz arzu karnımın derinliklerinde dolanıyor. "Kesinlikle yer burası." Kafamı arkaya yaslayıp boynumdaki dağınık saçları savurdum.

Yüzü boğazıma doğru kayıyor. O durdu. Geri çek. "Bu nedir?"

Ah-oh. "Hiç bir şey?"

Griffin kaşlarını çatarak parmak uçlarıyla yeni yara izlerimin hassas sırtlarını nazikçe keşfediyor. "Ne oldu?"

Görmüyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok. İçin için yanan pelerinlerimiz ve virajdan süzülen gün ışığı arasında zifiri karanlıktan çok uzak.

Derin bir nefes alıyorum. Bir kadın ona neredeyse, belki de, muhtemelen kocasına yarı balık olduğunu nasıl söyler? Görünen o ki. "Deniz kızlarını tahrik edici buluyor musun?"

Kaşları aşağı iniyor. "Ne?"

"Neredeyse boğulacaktım."

"Ne!"

Yüzümü buruşturuyorum, neredeyse kükremesi hala tünelde yankılanıyor.

Griffin boğazını temizleyerek yeniden daha sakin olmaya çalışıyor. "Açıklamak ister misin?"

Düşünüyorum. "Numara?"

"Kedi..." diye hırlıyor.

"İyi." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Çok fazla savaştığımdan değil. "Üç başlı canavar beni bir uçurumdan kovaladı. Gerçekten karanlıktı ve arkamda ne olduğunu bilmiyordum. Yenilmemek, ezilmemek ya da sopayla dövülmemekle meşguldüm ve sonra düştüm. Kıçım tekmelendiği için koşmaya başladım ama sonra ayağımın altında hiçbir şey yoktu. Şans eseri bu kocaman, kara çukurun dibinde bir göl vardı, yani ben yapmadım..." Bu düşüncayı bitirmemeye karar verdim. Griffin'in ifadesi bu kelimeyle daha da korkutucu hale geliyor.

"Suya çarptım ama yüzemeyecek kadar ağırdım. Kıyafetlerim ve pelerinim vardı, Kato'nun kıyafetleri ve pelerini, çantam - ki düşürdüm. Ama ondan sonra hava çok soğuk olduğu için zar zor hareket ettim. Parmaklarım uyuşmuştu ve yine de başım dönüyordu çünkü kafamı vurmuştum." Elim otomatik olarak saçımın altındaki ağrılı noktaya çıkıyor. "Benden başka bir şey alamadım."

Sessiz ama bariz bir şekilde kaynayan Griffin parmak uçlarını kafa derimde gezdiriyor ve parmak uçlarını hafifçe önden arkaya doğru hareket ettiriyor. Büyük yumruyu hala orada hissederek, dudakları inceydi. "Battın."

Başımla onayladım.

Griffin sakinleştirici bir nefes aldı. Sonra bir başkası. Aslında çalışmak için üç tane gerekir. "Kato'nun kıyafetlerini giymeni atlayacağım ve hemen boynundaki yeni yara izlerine gideceğim."

Kemerimle oynayarak aşağı bakıyorum. "Boğulmadım. Ben, uh... solungaç yetiştirdim."

"Giller mi?"

Başımı sallayarak, bilinçli bir elimi boynumda gezdiriyorum.

"Poseidon'a dua ettin mi?" O sorar. "Bir Oracle'ı mı çağırıyorsunuz?"

başımı sallıyorum. "Fazla panikledim. Çok karışık. Hava yok. Soğuk..." Omuz silktim. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Griffin belimi kavrayarak başını eğdi ve sonra boynumun bir tarafındaki kesik yara izlerini dikkatle öptü. "Ondan sonra ne oldu?"

Diğer tarafa geçtiğinde titredim ve dudakları ilk yükseltilmiş tepeye yumuşak, sıcak bir öpücük kondurdu. "Dibe vurdum, donmadan ölmek için her iki pelerini de etrafıma sardım, çantamı aldım ve sonra gölün diğer tarafına doğru yürüdüm."

Boynuma bir nefes çarpıyor ve sanırım Griffin tenime hafifçe gülümsüyor. "Cesur, cesur Kedim." Ağzı nazikçe başka bir yara izini takip ediyor.

"Kesinlikle." Ürperirim. "Yılan balıkları vardı."

"Kato neredeydi?" Sesinin dikkatli düzlüğü keskin kenarlarını benden gizlemiyor.

"İpotane Alpha için altın yapağı alıyordu. Zaten üç gündür ayırdık. Belki daha fazla. Orada anlatmak zordu."

Griffin düzeltiyor. Bana bakarken burun delikleri genişliyor. "Seni bırakmamalıydı."

"İhtiyacımız olanı aldı. İkimiz de başardık. Önemli olan bu."

Loş ışıkta gözleri öfkeyle parlıyor. "Önemli olan seni güvende tutmak."

"Durmak." Sharp, tünelin buz gibi sessizliğinde tek kelime yüksek sesle cınlıyor. "Bu takıntıyı bırak. Bu hiç kimse için, özellikle de benim için adil değil ve ilk defa dürüstçe ikiyüzlü olduğunu söyleyebilirim."

"İkiyüzlü?" diye bağıyor, benden uzaklaşıyor.

"Amacın beni güvende tutmaksa, o zaman beni Sinta Kalesi'ne geri götür. Dans edeceğiz, ziyafet çekeceğiz, yatakta birlikte saatler geçireceğiz, şişmanlayacağız ve bebek sahibi olacağız. Alemleri ele geçirme. Dünyayı değiştirmeye çalışmayın. Hepimizi güce aç, kana susamış Alfaların yoluna atmayın. Benden başka hiçbir şeyden sorumlu olma."

Griffin yanıp söner. Ona tokat atmışım gibi görünüyor. "Benden seninle diğer her şey arasında seçim yapmamı mı istiyorsun?"

Başımı sallayarak ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı aşırı uzun saçlarına geçirdim. Benimkileri çözmek için bir fıçı zeytinyağına ihtiyacım olacakken saçlarının nasıl ipeksi ve yumuşak kaldığını bilmiyorum. "Beni seçeceğini hissediyorum ve bunu sana yapmayacağım. Sonunda benden nefret edersin, ben de kendimden. Ama ben yaldızlı bir kuledeki prenses değilim. Üzerime düşeni yapmama izin vermelisin."

"Buz Ovalarındasın. Oraya *girdin* ." Kafasının sert bir hareketi, labirente giden karanlık tüneli gösteriyor.

"Biliyorum. Ve bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Herkes için. Ama üzerine düşeni yaptığı için Kato'ya kızmayın."

Griffin sert bir küfür mırıldandı ve sonra bana baktı, ifadesi hücumun eşiğinde bir Centaur sürüsü gibi - patlama yakın.

Elimle hafifçe yanağını kavradım. "Buradayım. Güvendeyim."

Gözleri kapanıyor. Yavaşça dokunuşuma doğru eğiliyor ve öfke ve stres ondan uzaklaşmaya başlıyor. "Beni öldürdü. Her gün, her saat, her dakika, her kahrolası saniye beni öldürdü. Seni beklemek. Yaşadığını bilmeden."

"Biliyorum." Öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Griffin belime tutunarak beni ona demirledi. Öpücükler arasında "Senden geriye hiçbir şey kalmadı," dedi.

Büyük elleri yanlarımın çoğunu kaplıyor. Parmakları genişçe açılmış, her kemiği hissedebildiğini biliyorum.

"Bu iş bittiğinde bir yıl boyunca baharatlı keklerden başka bir şey yiyerek bunu düzeltebilirim," dedim ona.

O kıkırdar. Göğüslerimi avuçlamak için ellerini yukarı kaydırduğunda inlemeye dönüşüyor. Dokunuşuna uzanıyorum ve o baskıyı artırıyor. Karnım sıkışıyor. Arzu içimi titretiyor.

"O zaman bunlar yine bir avuç olurdu." Sesindeki boğukluk bana bunu gerçekten dört gözle beklediğini düşündürüyor. "Tombul ve yuvarlak."

Biraz güldüm, baş parmakları meme uçlarıma değdiğinde çıkan ses sert bir nefesle karıştı. "Bunlar dolgun ve yuvarlak olurdu, ama kırım ve muhtemelen kalçalarım da olurdu."

"Mükemmel," diye hırladı Griffin, ağzımı tekrar yağmalamak için başını eğdi.

Nefesimi alıyor ve kemiklerimi eritiyor. Ensemi kavrayarak öpücüğü derinleştirdi. Aciliyet onun dilinden benimkine sıçradı. Omurgam kıvrıldı ve beni daha da geriye doğru bükte, yumruğunu saçımda sıktı. Kalçalarım yukarı kalkıyor, ona uzanıyor ve bedenlerimiz tam olması gerektiği yerde birleşiyor. Griffin temasta inliyor. Uyluklarımda arasında sıcak, sıvı bir nabız canlanıyor.

Gerginlik ve ihtiyaç, şiddetli bir fırtına gibi toplanır. "Seni istiyorum."

"Kedi..." Alçak sesle inliyor.

Bacaklarım kalçalarını kavradı, Griffin'in pelerinini kenara ittim ve sonra ellerimi gövdesinde gezdirerek tanıdık bir göğüs yerine sert deri buldum. Çılgınca bir deri arayışında, ellerimi kemerine atıyorum, rekor bir sürede kemerini çözüyorum ve sonra beceriksizce pantolonunun bağcıklarını çekiyorum. Uyarılması serbest kaldı ve elimi sıcak, sert ete doladım, onu tabandan uca okşarken sıktım.

Griffin gırtlaktan gelen bir ses çıkararak, "Soğuk eller" diye ısırıyor, daha elime doğru sallanırken bile.

"Beni doldur." Başparmağımın ucunu ereksiyonunun tepesindeki sıvı inci üzerinde gezdirirken, kirli boynunu ve çenesini öpüyorum. "Sıcak olacağım."

O titriyor. "Ellerimde çok kırılgan hissediyorsun."

Bana zarar vermesinden mi korkuyor? Kulak memesini ısırırım. "Ben değilim, asla olmadım ve asla kırılgan olmayacağım."

Griffin başını kaldırdı. Botlarımı alıp yırtmadan bir saniye önce gözleri gümüşü bir sıcaklıkla parlıyor. Pantolonum onu takip etti, ben kıpırdadıkça sert bir hareketle bacaklarımı yırttı ve altımdan kurtulmalarına yardımcı oldu.

Çıplak tenimi soğuk hava kaplıyor. Griffin bacaklarımı beline dolayıp tekrar pelerinin altına sıkıştırdı. Sonra serin avuçları kalçalarımın yukarıya ve kalçalarımın doğru kaydı. Beni kendine doğru çekiyor ve nefesim kesiliyor. İstedğim bu.

Beni tekrar öpüyor, başparmakları uyluklarımın kıvrımlarında geziniyor. Sonra nasırlı bir parmak kıvrımlarımın dikişini hafifçe çiziyor. Alay eden dokunuş yavaş yavaş daha cesur, daire çizerek ve aşağı bastırarak döner. İçimde bir duyum patlaması isyan ediyor. Ateş yakarak arkamı döndüm.

Griffin üzerime eğiliyor, dokunuşu beni titretiyor ve sıcak bırakırken anlamsızca öpüyor. Omuzlarından tutup tutunuyorum, elini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum.

"Griffin!" Tenimin altında bir fırtına yarışıyor. Onu teşvik etmeye çalışarak kalçalarımı kırbaçladım.

"Sabır, prenses."

"Şimdi İnatçılığın, yoksa yemin ederim ısırmaya başlayacağım."

Griffin uzun bir parmağını içimde kaydırıyor. "Bu bir söz mü?" diye soruyor, sesi alçak ve çakıllı bir yumuşaklıkta.

İçimde bir titreme dalgalanıyor. "Ve tekmelemek."

"Çok sıcak." Gözleri kapalı kayar.

"Ve kafamı kopartarak," diye tehdit ettim nefes nefese.

Bana tekrar baktı, fırtına bulutu bakışları kalın, mürekkepli kirpiklerle yarı kapüşonluydu. "Öyleyse bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

İkinci bir parmak, ihtiyacımı neredeyse dayanılmaz bir düzeye çıkarıyor. Griffin'in geniş avucu en çok ihtiyacım olan yere baskı yapıyor ve nefesim hızlanıyor.

"İçimde olmanı istiyorum."

Neredeyse sert bir sesle, "Hazır olduğundan emin olmayı çok zorlaştırıyorsun," dedi.

"Ben hazırım!"

"Kedi..."

Elini kenara itiyorum, şaftını tutuyorum ve ardından ereksiyonunun üzerine kendimi neredeyse kazığa oturtuyorum.

Griffin tıslayarak nefes alıyor. Sonra kalçalarımı kavradı ve beni öne doğru çekerek yavaş, bilinçli olarak ölçülmüş bir itişle bize katıldı. Karnımdaki enfes basınç azalıyor. Serbest bırakılmam vurduğunda kendini içime itmeyi zar zor bitirdi. Kalçalarım gergin. Nefesim ciğerlerimde takılıyor ve sonra başımı geriye atıp tarihin en gürültülü, en gırtlaktan, en nefessiz iniltisini çıkarıyorum, mutlu bir koşuşturma içinde kemiksizleşiyorum.

Tanrım, seni özledim, dedi Griffin, etrafında zonklarken beni tutarak.

Yüksek etkili sarsıntı, tatlı, kalıcı artçı şoklara dönüşüyor. Ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum. Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Öpücükle şişmiş dudaklarımın üzerindeki soğuk havanın sürüklenmesi bile neredeyse dayanılmayacak kadar şehvetli.

Griffin kendini beğenmiş görünen koyu renk kaşını kaldırıyor. "Kolaydı."

Gülümsüyorum, ona yeniden aşık oluyorum. "O zaman tekrar yap."

Gözlerinde sıcaklık parlıyor. Yavaşça geri çekilirken dudakları yavaş, şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zevk omurgamı aşağı yukarı yalıyor, içimde hareket ettiğinin hissi beni baştan ayağa heyecanlandırıyor. Tekrar ileri atıldı ve nefesim aramızda titredi. Griffin'in boğuk iniltisi kalçalarımı sallamak için ihtiyacım olan tek şey. Elini sallayarak cevap veriyor. Gözlerimiz sabit, yakıcı bir yoğunlukla buluşuyor.

"Sen Benimsin." Tekrar içime girdi ve ısınan damarlarımda gök gürültüsü çatladı. Etrafımızda şimşekler çakıyor. "Ben seninim. Aramıza hiçbir zaman hiçbir şey girmeyecek."

"Hiçbir şey," diye yemin ettim, bağlama büyüğü kanımda yankılandı.

Griffin beni buz rafından çekiyor ve tekrar tekrar yukarı doğru iterken beni demirden tutuyor. Kollarımı boynuna doladım, dudaklarını, dilini, nefesini ve daha fazlasını talep edecek ağzını buldum. Daha hızlı, daha sert hareket ediyor, ben ezdikçe üzerime

geliyor. Salınım yine içimde büyük, durdurulamaz bir dalga gibi kabaran kabartılar.

Bağırmaya başladım ve Griffin ağzını benimkinin üzerine bastırdı, ben başka bir parçalayıcı doruk noktasının kenarında yuvarlanırken sesi boğuyor. Sıcak zevk kıvılcımları vücudumda kıvılcımlar saçıp dönerken, kaslarım şaftını sıkıyor ve bana katılması için yalvarıyordu. Griffin'in tutuşu ezici bir hal alıyor. Kimildamadan gidiyor, titriyor ve sonra ağzıma karşı inliyor, benden hemen sonra kendi kurtuluşunu buluyor.

Dudaklarımız yapışıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Denesem bile yapamadım. Sadece Griffin'in kolları beni dik tutuyor. Sonunda başını kaldırdığında kirpiklerim uçtu.

Rüya gibi, "Beni bırakırsan düşerim" diyorum.

Griffin hafifçe gülümsüyor. "Düşmene asla izin vermem."

Ezici aşk, kaburgalarımın sınırlarını zorluyor ve kalbimin göğsüme sığmayacak kadar büyük hissetmesine neden oluyor.

Tüneldeki kıvrımın ötesinde bir yerden tiz bir ıslık geliyor, bizi bekleyen diğerlerinin aniden hatırlatılması. Carver, "Bugün bu dağdan çıkmak istiyorsak, hemen gitmeliyiz," diye sesleniyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Griffin'in gözlerindeki endişe loş ışıktaki bile belli oluyor. Ya da belki de onu ele veren sesidir.

"Açıkçası?" Yüzümü buruşturup kafamdaki yumruya dokunuyorum. Ancak, "Ara sıra hafif ila çok hafif olmayan mide bulantısı nöbetleriyle başım dönüyor" demek yerine, sadece "Yorgun" diyorum ki bu da doğru. İşin garibi, kafa üstü bir duvara savrulmadan önce de aynı şeyi hissediyordum.

Griffin, "Yarına kadar burada kamp kuruyoruz," diye seslendi.

Carver, anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak onayladı.

"Giyinmeliyiz." Hareket etmek için tamamen isteksizce esniyorum.

"O zaman seni bırakmam gerekecek."

Bu bir dezavantaj. "Tamam ama sadece bir saniyeliğine."

Griffin beni üzerinden kaydırıp ve pelerinle korunan kıcımı tekrar buz rafına bıraktı. Hala yarı sert, pantolonunu düzeltiyor ve

kemerini takıyor. Giysilerimi almak için aşağı inerken, sol uyluğumdaki iyileşen kesiği incelemek için durdu. "Burada ne oldu?"

tekrar esniyorum. "Canavar pençesi." Kesik derin değildi ve çabucak iyileşti, bacağımda sadece biraz ağrıyan bir çizgi bıraktı. "Hiç hissetmiyorum bile."

Anı, gergin sessizliği çok şey anlatıyor ama ben bunu görmezden geliyorum. Griffin, muhtemelen yarı uykuda olan ve nasıl olsa kesiği umursamayan biriyle tartışmanın bir anlamı olmadığı için boş vermeyi seçiyor .

Çoğunlukla Griffin sayesinde, beni kollarına almadan önce tekrar giyindim ve sonra oturup sırtını tünel duvarına dayadı. Ben kucağındayken, için için yanan pelerinlerimizi ikimize de sardı. Yumuşak ışık, yüzünün sert köşelerinde titreşiyor.

Ağır bir elimi kaldırdım ve parmağımı burnunun çıkıntılı köprüsünde gezdirdim. "Burnunu seviyorum."

Ağzı şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Büyük ve kancalı." iç çekiyorum. "Biliyorum."

Elimi indirdim ve sonra ikimizin arasına sıkıştırdım, başımı Griffin'in çenesinin altına yasladım. Günlerdir ilk kez neredeyse anında, sıcak, mutlu ve güvende uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 21

HİDRA -Maalesef- GERÇEKTİR VE etrafa saçılan kemiklere bakılırsa, Phthian Geçidi'nin dar girişi için açıkça etkili bir koruyucudur. Yaratık, gölün sığıklarında yarı suya batmış halde oturuyor, devasa, dikdörtgen gövdesi sadece kısmen görülebiliyor. Bir düzine yüksek boynun tepesinde, kafalar kırbaçlanır, bükülür, birbirine dolanır ve kükrer. Hırıltı biz yaklaştıkça artıyor. Sanırım insanlar burada hoş karşılanmıyor.

Pelerinimi omuzlarımdan geriye itiyorum, zaten ılık sıcaklıktan terliyorum. Hydra aptal değil. Kar ve buz diyarında, kaplıcalarla dolu bir yerde yaşar. Büyülü yaratıkların burada kış geçirmesine şaşmamalı. Hydra'nın önünde ve her iki taraftaki girişi koruyan heybetli dağlarla, Phthian Gap daha sonra geniş, yemyeşil bir vadiye iner. Davetkar manzara, şimdi bulunduğumuz yerden, kuzeyde görkemli bir şekilde yükselen, bulutlarla kaplı Olimpos Dağı'na doğru yol alıyor.

Karnımdaki sinirler sallanıyor. Hydra'yı kapsamlı bir şekilde inceledikten sonra, "Daha fazla kafaya ihtiyacım var," sonucuna varıyorum.

Griffin önümde eğiliyor. Flynn de öyle.

Yanımda duran Carver, "Sormak istiyor muyum?" diyor.

Tabii ki yapar. "Birden çok başlı yaratıklarla yüzleşmeye devam edeceksek, daha fazlasına ihtiyacım var. Bilirsin, sadece işleri adil kılmak için," diye açıklıyorum.

"Bir kafa yeter." Tekrar yanına gelmeye çalıştığımda Griffin çelik gibi kolunu göğsümün önünde durdurarak beni durdurdu. "Ve sana geri durmanı söyledim."

Parmak uçlarımda uzandım ve yalnızca Griffin'in kulaklarına fısıldadım, "Fazladan ağzımla yaratıcı olabilirim."

Bunu görmezden geliyor. Huysuz.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun, Cat?" Carver silahını çekiyor. Hepimiz yapıyoruz. En iyisi - büyük canavar ve hepsi için.

"Bu bir hileli soru mu?" Soruyorum.

O gülüyor. "Böyle bir yaratığın gözünün içine bakarken şakalar yapabilirsiniz."

"Hangi göz?" Başımı eğip Hydra'yı inceliyorum. "Seçilebilecek çok şey var."

Bu, Griffin dışında herkesin kıkırdamasını sağlar. Hala huysuz davranıyor. Muhtemelen korktuğumda küstah ve sözlü olarak pervasız olduğumu bildiği için.

kolunu dürtüyorum. "Bir planın var mı, Huysuzluk?"

Griffin bana düz bir bakış attı. "Yapar mısın presnes?"

omuz silkiyorum. "uçucu mu? Etrafından dolaş? Sessizce?"

"Bu konuda?" Flynn, Hydra ve dumanı tüten gölün etrafındaki tek yol gibi görünen dik bir uçuruma yaslanan tek kişilik, dar çıkıntıya bakıyor. "Bizi zaten gördüğünü biliyor musun?"

"O zaman B planı," diyorum.

"Hangisi?" diye soruyor Kato.

biraz yüzümü buruşturuyorum. "Kafalarını mı keseceksin?"

Sanki bu fikre yanıt olarak, koca bir kafa dönen, yılan gibi kütlenin geri kalanından ayrılır ve bize doğru atılır. Devasa çeneler rahatlık için çok yakın.

Griffin nefesinin altında küfrederek elimi tuttu ve beni on metre geriye götürdü. Bakışları, bir tür sessiz, erkeksi olduğu yerde kalma emri gibi görünüyor.

ters ters bakıyorum. "Ben lanet bir köpek değilim."

"Bir köpek daha iyi dinler," diye homurdandı.

"Beş kişiyiz. Bir düzine kafa." Carver , Hydra ile bizim aramızda bir ileri bir geri bakıyor . "Her kafayı bir düşman olarak görürsek, bundan daha kötü ihtimallere karşı savaşmış oluruz."

Kato, "Bu kafaların her birinin bir araya toplanmış beş adam büyüklüğünde olması dışında" diyor. "Ya da on Kedi."

"Duydum," diye mırıldandım öfkeyle. Doğru olması önemli değil.

Carver, "Teknik konuşmayalım" diyor. "Moral için kötü."

"*Dördümüz* ." Griffin anlamlı bir şekilde bana baktı. "Savaşacak sihrin kalmadı, en azından kontrol etmeyi bildiğin sihir yok. Aptal *olmayacaksın* ." Derin sesi, birçok durumda, özellikle yatak odasında ilgi çekici bulduğum, ancak son zamanlarda, genellikle neredeyse patolojik aşırı koruyuculuğuyla birleştiğinde, onsuz yapabileceğim o otoriter kaliteyle yankılanıyor.

"Bıçaklarım var," diye karşı çıkıyorum. "Ve bir kılıç. Tam olarak işe yaramaz değilim."

"Bıçak atarsan, buradan yap." Tartışmak için ağzımı açtım ve Griffin'in gözleri kısıldı. "İkimiz de hedefine ulaşmak için çok uzakta olmadığınızı biliyoruz."

Ağzımı bir tık ile kapatıyorum.

"Kato, Flynn, o tarafı alın." Griffin solu gösteriyor. "Carver, sen benimlesin. Kedi, kıpırdama."

Hepsi bir anda hücumla geçerek beni yükseklerde ve süngerimsi kıyıda yalnız bıraktılar. Pelerinimi çıkardım, düşürdüm ve sonra savaşa doğru koştum. Griffin gerçekten yapmayacağımı mı düşündü?

Kavga bulanık ve hiçbirimiz Hydra'nın boynunu kesmeye yaklaşamıyoruz bile. Hydra'nın vahşi dönüşün ürettiği dalgaların içinde ıslanarak keskin dişlerden ve kırbaçlanan kafalardan uzaklaşıyorum. Aksi takdirde, Griffin'den kaçınırım. Çıldıırıyor ve bana bağırmaı bırakmıyor.

Bana fazla odaklanmış olan Griffin, geniş bir kafa tarafından gafil avlanıyor. Sırtına çarpar ve onu suya iter. Yüz üstü yere düşüyor ve kalbim göğsümde ölüce duruyor. Üzerine bir dalga çarpar ve güçlü bir geri çekme onu Hydra'nın vücuduna çeker.

ileri atıyorum. Bu benim hatam. Benim için endişelenmek yerine savaşta etkili olmasına izin versem, kendini asla açık bırakmazdı.

Hydra patlayıp tıslayarak Griffin sendeleyerek ayağa kalkarken bizi dağılmaya zorladı. Islak pelerini etrafına dolanarak hareketlerini engelliyordu. Dehşete kapılarak ellerimi uzatıp korkumu Hydra'ya yöneltiyorum.

Yıldırım yok. Kollarımda en ufak bir güç dalgalanması bile yok. Sadece boynumdaki kolye, sanki benimle birlikte sihri ulaşıyormuş gibi soğuktan titreyiyor.

Korkuyla dolup, sevdiğim adamın ağzını sonuna kadar açmasını izliyorum. Hydra ağızları göle çarparak havaya su fışkırtıyor. Akıntılar onun etrafında döner, iter ve çeker. Ama Griffin'in çevikliği kendi büyüsdür. Güç ve sarmal bir verimlilikle döner ve kılıcını en yakın boynuna sertçe indirerek kılıcını keser.

Hydra çığlık atıyor. Bütün ağızlar aynı anda çığlık atıyor ve kabus gibi ses dağlardan yankılanıyor.

İçimde yükselen zafer, kopmuş kütükten iki yeni uzantı filizlendiği anda çöküyor. Taze boyunlar ve kafalar hızlı büyür. Gözlerimi kırıştırıyorum ve onlar benim boyumdalar!

"Yeni plan!" bağırırım. "Kafalarını kesmeyin!"

Griffin göğüs hizasındaki suda mücadele eder, kılıcını savunmaya geçercesine savurur. Büyük bir kafa onun için daldığında, bir bıçak fırlatıp bıçağı gözlerinin arasına gömüyorum. Kafa geri çekilir ve ardından düşer ve Griffin'i sudan çıkarmaya yardımcı olan bir dalgayı kıyıya fırlatır. Sırılsıklam olan rafi tırmanırken, bir dizi diş pelerininin altına takılarak pelerini yırttı. Ağzında bir ateş topu patlar ve Hydra uluyarak kafasını suya daldırır.

Griffin benim tarafıma koşuyor. Sahip olduğum her bıçağı fırlatırım , bıçaklarım bitene kadar kafaları keserim. Flynn ve Kato liderliğimi takip ediyor ve kalan iki kafa hariç hepsini düşürüyor.

"Daha fazla bıçağa ihtiyacım var!" Ağlarım.

"Çıktık!" Kato bağırır.

Griffin bana elini uzattı. "Sadece bir." Zorlukla nefes alarak, yüzüne düşen saçlarını geriye doğru kaydırır.

Nişan alırım, fırlatırım ve hedefime ulaşırım. Sadece bir kafa kaldı.

Flynn baltasını fırlatmaya hazırlanır, ancak kalan Hydra başı acımasızca gevşek meslektaşlarını ısırmaya başlar, kendi boyunlarını koparır, böylece iki kafa kaybolan her birinin yerine geçer. Kan gölü sel basar. Saniyeler içinde canavar mantar gibi eskisinden iki kat daha ölümcül ve korkunç bir yaratığa dönüşüyor.

"Geri çekilmek!" Griffin bağırır.

tereddüt ediyorum. İçlerinde bıçaklarım olan iki kopmuş kafa, suyun tam kenarında yatıyor. O bıçaklara ihtiyacımız olacak. Eminim yapacağız.

Griffin'in paniklemiş bağırmasına aldırmadan, silahlar için yarışıyorum, birini serbest bırakıyorum, etrafta dönüyorum ve sonra diğerini alıyorum.

Yeni olgunlaşan kafaların çoğu bana doğru atılıyor. Bankayı geri koşarken kalbim çılgınca çarpıyor. Ayaklarımın altında bir çamur rafı çöküyor ve bıçaklarımı çamurda kaybederek öne atıldım. Onlara uzanıyorum ama üzerime bir dalga çarpıyor, beni yere savuruyor ve sonra geri çekiyor. Bankayı tırmalıyorum ama kaygan ve dengesiz. Tutunacak bir şey yok. Hydra'ya ve göle doğru kayıyorum. Üst koluma ve omzuma keskin dişler kapanmadan bir saniye önce iliklerine kadar işleyen bir korku beni vurdu.

Yakıcı bir acı, düşüncelerimi öğütme noktasına getiriyor. Griffin'in dehşete düşmüş çığlığı şokumu yarıp geçti ve Hydra beni gölün yukarısına doğru kamçılarken onun yaralı yüzü görüş alanımda parladı. Yaratığın çenesi kapandı ve derim olgun bir zeytin gibi fırladı . Kan fışkırıyor. Kemikler çatırdıyor.

Alev alev yanan ısı sol tarafımda patlıyor. Karanlık nabız gibi atıyor zihnimde. Hydra beni ipe bağlı bir köpek gibi sallıyor ve kaslarım yırtılıyor. Daha fazla kemik kırılır. çığlık atmam. Hydra beni sarsarken kendimi bir arada tutmaya çalışarak kaskatı kesildim.

Yaratık aniden beni salıncağın ortasında bıraktı ve beni karaya doğru fırlattı. Yer ve gökyüzü bulanıklaşıp mide bulandırıcı bir hızla birbirinin üzerine yuvarlanırken midem boğazıma tırmandı.

Darbe vücudumdaki havayı salıyor. Beni tamamen sersemletir. Mutlak karanlığa inmeden önce, her şeyi tüketen bir ıstırap saniyesi var.

Yönümü şaşırmış olarak uyanıyorum, kendimin dışında hissediyorum. Griffin, başım ellerinin arasında, üzerimde süzülüyor. Gözleri vahşi, ifadesi dehşetin ötesinde. Korkuyla yüzü boş.

Kaşlarım birleşiyor. Griffin'in korktuğunu görmekten hoşlanmıyorum. Bu normal değil.

Acıdan bir gök gürlemesi bana çarpıyor ve tıslıyorum. Her kemiğimde, her kasımda, derimin her santiminde çınılıyor. Hydra saldırısı hızla geri geliyor. Her şey o kadar korkunç bir şekilde zonkluyor ki, paramparça olduğumu biliyorum. Olmamamın imkanı yok.

Kısa ve sık olsa bile, nefesim göğüs kafesimi ateşe veriyor. Tırtıklı kemikler ciğerlerimi ve muhtemelen içimdeki başka şeyleri kazımış olmalı. Pirzola. Bozuldu. *Hepsi?* Sol kol... Hissedemiyorum bile. Bakmaya korkuyorum çünkü orada olmayabilir bile. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. Sağdaki hiçbir şey yapmıyor, ama soldaki irkilerek beni yepyeni bir acıyla sarsıyor. Hareket içimde bir sıcaklık patlaması başlatıyor ve ardından alt karnımda acı veren bir kramp kopuyor. Boğuk bir çığlık attım ve sağ elim karnıma gitti.

Griffin'in yüzü kemik beyazına döner. "Bekle, *agapi mou* . Dayanmalısın."

"Üzgünüm," diye iç çekiyorum. "Çok üzgünüm."

"Durmak." Bu bir emirdir, Griffin'in ordulara komuta eden ve savaşları kazanan inatçı sesi. "Sadece öleceğini düşündüğün zaman özür diliyorsun."

ıstırap içinde titriyorum. öleceğim. Bunu bilmiyor mu?

Griffin'den bu kadar kolay, bu kadar aptalca ayrılmak istemiyorum ama gözlerim hala kapalı. Onları açık tutamam.

Etrafımdaki diğerlerini hissediyorum. Ben de onlardan ayrılmak istemiyorum. Kato-kardeşim. Flynn. Oymacı. Ailem. Ama ben sürükleniyorum. Çekti. Güçlü bir şey beni çağırıyor. Güzel bir şey.

Yanağıma keskin bir acı çarptı. Gözlerimi açtım ve Griffin'le karşılaştım. Diğer yanağıma tokat attı. "Uyan! Uyanık kal."

Sıcak ve kalın bir şey ağzımı dolduruyor. Griffin'in çenesine kan püskürterek öğürdüm ve öksürdüm. Parlak kırmızı. Orada kullanışlı bir ölümsüzlük yok. Damarlarımda saklı olan altın iksirden bir iz bile göremiyorum.

Griffin'in gözleri çıldırır. "Şarkı söyle. Şifalı semender için olan." odaklanamıyorum. Gökyüzü dönüyor. "... akan...suya ihtiyaç var." *Gerçek bir şifacıya ihtiyacınız var. Çalışmaya devam etmek için sesime ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var.*

Griffin elinden geldiğince nazıkçe beni kaldırdı ve sonra Hydra'nın gölünü besleyen derelerden birinin yanına geri yatırdı. Sağ elimi doğrudan ılık ve hafif kükürt kokan suya sokuyor.

ilahiye başlıyorum. Kelimeleri dışarı atmak, nefes almak ve ağzımdaki kanı boğmamak için muazzam bir çaba gerekiyor. Büyü, Tanrıların kadim dilinde olsa bile sesler kolaydır ve Griffin de benimle birlikte sihri söylemeye başlar, öğrenir. Diğerleri bulanık görüşümde sadece gölgeler, ama onları da duyuyorum, giderek daha fazla gevezelik eden sözlerime hacim ve netlik katıyorlar. İçimde sihir kıvılcımlar saçıyor ve kolyem canlanıyor ama on tekrar bitene kadar devam etmemi sağlayan şey onların sesleri.

Griffin elini suya sokar. Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Sesi kısılıyor ve söylediği her şey artık bir anlam ifade etmiyor. Karanlık bir sisin üzerinde sürükleniyorum. Beni aşağı çekiyor, ağrı kesici bir balsamla kaplıyor. Burada kendimi çok daha iyi hissediyorum ama içimden bir ses hala beni götürdüğü yere gitmek istemediğimi söylüyor. Dudaklarım Griffin'i çağırmak için aralandı, ama hiçbir kelime oluşmadı ve tekrar hiçbir hava onları geçmedi.

Karanlık, gölgeli bir ülke beni karşılamak için yükseliyor. Ya da belki ondan yükselirim. aşağı bakıyorum. Ben dik, bütün ve acısızım.

Geride ne bıraktığımı biliyorum ama kaybın acısı geçici ve belirsiz. Olanları yavaş yavaş kabul ederek yavaş bir daire çiziyorum. Hala benim. Hala Griffin'i seviyorum. Zaman önemsizdir. Düşüncelerim şaşırtıcı derecede hızlı uyum sağlıyor, yeni gerçekliğim eskinin sadece bir diğer yüzü.

Etrafımdaki ağaclar karanlık, toprak gri, renksiz monotonluğu kırmak için sadece birkaç bodur tepe ve kayalık çıkıntılar var. Yavaş hareket eden bir tokayla kıvrılan geniş, sisle örtülü bir nehre doğru beni çağıran yöne doğru yürümeye başladığımda yoğun sis bacaklarımın etrafında dönüyor. Suyun uzak tarafında, sis yanar ve parlak bir gökyüzünün altında gümüşü yüzey parlar.

Karşı kıyı nefes kesici. Hiç bu kadar canlı renkler, bu kadar kalın çimenler veya bu kadar dolu ve yüksek ağaclar görmemiştim. Altın bir patika nehirden uzaklaşıyor ve aşağı doğru inen ve gözden kaybolan yemyeşil bir vadiye çıkıyor. Yol şimdi boş, belki biraz yalnız ama ayaklarım yürümeyi çok istiyor. Her şeyin daha iyi ve parlak olmasına yol açar.

Nehrin karşısında, köpüklü suya bir tekne kayar. Beni karşıya geçirmesine ihtiyacım var çünkü bu taraf korkunç. Omuzlarıma pençe gibi bir ağırlık baskı yapıyor. Umutsuzluk ağzımda ekşi bir tat bırakıyor ve beni sefaletle kaplıyor. Hava küflü ve bayat kokuyor ve nemli sis dalları kollarıma yapışarak titrememe neden oluyor.

İçimdeki huzursuzluk dalgalanıyor. Karanlık ağaclardan ve korkunç bir sisten çıkan kambur figürleri görmek için dönüyorum. Bana doğru yürüdüler, başları eğik, ellerini bir obol için yalvarmak için uzattılar. Umutsuzlukları gerçek bir koku ve ben nehre geri dönüyorum, hem ezilmiş hem de boğulmuş bir halde.

Gri manzaradan daha fazla şekil açılıyor. İlk rakamların aksine, bunlar zaten sahip oldukları parayı öfke ve hayal kırıklığı içinde sallıyorlar, ancak nehri geçen feribot onları görmezden gelir. Kötülük, içi boş çerçevelerinden yayılır, bazı zulüm titreşimleri diğerlerinden daha tazedir. Adımlarım içgüdüsel olarak beni suya yaklaştırdıkça cezalarını anlıyorum. Her şey netleşir. Burada bir sonsuzluk ya da kayıkçının gerekli gördüğü kadar uzun bir süre, kötülüklerin

kefareтини ödemek için. Midemin mide bulandırıcı bir damlası ile Asphodel Ovası'nda olduğumu fark ettim.

Kalmaya mahkum muyum?

Nehre dönüyorum, kalbim korkuyla sıkışıyor. Tekne, kasvetli sazlıkların arasından geçerken ve sonra kasvetli kıyıya çarparken bir fısıltı sesi çıkarmıyor. Charon, varolmayan esintiyle cılız vücudunun etrafında yüzen kasvetli bir pelerin giyerek gece yıkanır. Derin kapüşonu yüzünü yutuyor, bu yüzden yüz hatlarına dair hiçbir şey göremiyorum. Sıgılıklardan uzun bir sırık çıkıyor ve tekrar itmeye hazır bir şekilde onu tepede tutuyor. *Benimle? Bensiz?* Geçmişim beni Asphodel'e mahkum mu etti?

Sessiz, kefenli kayıkçıya korku ve çaresiz özlemle bakarken, her zaman yanımda taşıdığım obol cebimde bir delik açıyor. Uzun, ürkütücü bir bekleyişin ardından Charon, iskelet gibi elini kaldırıyor ve sesleniyor.

Boğazımdan titrek bir ses çıkıyor. Ama arkamdan yükselen feryat korosu içimi ferahlatıyor. Yanımda bozuk para olmayan insanları götürmek istiyorum. Elbette onlardan daha iğrenç şeyler yaptım ve sebep oldum?

Geriye uzanmış ellerine ve kederli yüzlerine bakıyorum. Çocuklar var. Onlar cezalılarla birlikte acı çekerken ben neden diğer tarafa geçeyim?

Parama uzanıyorum, kendimi kınamadan bir tanesine bile yardım edemediğimin bilgisiyle kalbim sıkışıyor. Ama kontrolümün ötesindeki bir güç, kendimi vazgeçirebilsem bile, obolumu feda etme seçeneği bırakmıyor. Ayaklarım beni amansızca çekilen vapura doğru taşıyor.

Sarkık figürler ve hıçkırıkları soldu ve ben yürürken, bir kız nehrin karşı yakasındaki tepeye tırmanıyor. Altın yol boyunca hızla ilerleyen iki selvi arasından çıkar. Ufak tefek ve kıvrak, uzun sarı saçları sabah güneşi gibi parlıyor.

Nefesim kesildi ve Charon'un ödemesini sıkıca elimde tutarak koşmaya başladım. Daha yeni geldiğimi düşünürsek bu bana tuhaf geliyor ama onu ve o altın yolu geride bıraktığım her şeyden çok

istiyorum, hatta Griffin bile. Eninde sonunda buraya gelecek. Tekrar birlikte olacağız. Ne kadar sürerse sürsün onu bekleyeceğim.

Sisin içinde hızla koşuyorum, bunun Hades'in topraklarına geçen insanlara hediyesi olup olmadığını merak ediyorum - onların yaşayanlardan çok ölülerini özlemelerini sağlamak için.

Nehrin karşısında, Eleni yardım elini uzatıyor. "Yemek" diye sesleniyor.

Yavaşlıyorum, etrafa bakıyorum. Burada yemek yok. Sadece sis ve gölge ve diğer tarafta daha iyi bir şeyin vaadi.

Birden her yerim ağrıyor. Adımlarım sendeliyor ve bacaklarımın etrafında dolaşan buhar, beni geride tutan, ağırlaştıran dev bir örümcek ağı gibi hissetmeye başlıyor.

"Elen!" diye bağıriyorum, endişeleniyorum.

"Yemek!" diye bağıriyor. Sesindeki panik ve sertlik beni özümnden sarsıyor. Sesi... Tam olarak ona ait değil. Derin ve şiddetli. Bana şunu hatırlatıyor-

Gözlerim yaşlarla doluyor. Anlamıyorum. Kız kardeşimin adını tekrar haykırıyorum ama beni elleriyle uzaklaştırıyor. Beni istemiyor.

Charon elini indiriyor. Direği iter ve teknesi sisin içinden geriye doğru kayar.

"Numara! Beni bırakma!" Onu karaya ulaştırmak, kıyıya ulaşmak için uğraşıyorum ama hareket edemiyorum. *Aman Tanrım, neler oluyor!* "Elen!"

"Yemek!" suyun ötesinden çığlık atıyor, sesi korku dolu, erkeksi bir kükremeye örtüşüyor.

Acı sızlıyor içimden. Nefes ciğerlerimi bıçaklıyor. Gözlerimi açıyorum ve iç çekiyorum.

Griffin! Kalbim de bedenim kadar şiddetli bir şekilde patlıyor, hem içten hem dıştan ıstırap çekiyor.

"Evet! Bu kadar!" Griffin çenemi açıp ağzıma bir şey tıkıyor. "Yemek! Lanet olsun!"

Ağzımı kapatmaya zorladı ve sonra elini ağzının üzerinde tutarak mühürledi. Gözlerim genişliyor ve burun deliklerim

genişliyor, kısa, paniklemiş, acı veren nefesler çekiyor. Semender pürüzsüz ve sümüksü, tadı kükürt ve çamur. Minik pençeler dilimi sıyrıyor. Düz bir kuyruk ağzımın çatısını kırbaçlıyor.

Mahvolmuş bedenimi burkarak öğürüyorum ama sonra doğa beni yutkunmaya zorluyor ve yaratık ve büyüğü boğazımdan aşağı kayıyor.

Artan bilinç, kırık kemiklerin acı veren zonklamasıyla birlikte neredeyse anında bana çarptı. Görüşüm onun saf gücünden kararıyor.

"Kedi?" Griffin bana doğru eğiliyor, ifadesi taşlaşmış bir umutla dolu. Gri gözleri parlamaya başlar.

Büyülü sıcaklık ortalığımda dolaşıyor ve aniden bir deliğe girip ölmek istemeden tekrar nefes alabiliyorum. "Buradayım," diye tıslıyorum.

Yavaşça, kararsız bir şekilde nefes veriyor, gözleri şimdi yüzüyor. "Seni kolluyorum."

O beni kurtardı. Beni Ölüm'den çaldı. "Daha fazlasına ihtiyacım var" diyorum.

"Öyleyse şarkı söylemeye başla," diye sertçe gözlerini kırıştırarak yanıtlıyor.

Kato yandan bağılıyor, "Ben yaptım! Ben bir tane yaptım!" Bir su sesi duydum ve başımı çevirdiğimde onun dereden parlak sarı bir semender çektiğini gördüm. *Bu nasıl oldu?*

"Aç," diye emretti Griffin, çenemi sıkarak.

Kato yaratığı ağzıma tıkıyor ve sonra Griffin çenemi kapatıyor. gözlerim sulanıyor. Yutmayı başarmadan önce biraz hazırlanmam ve birkaç denemem gerekiyor. Yaptıktan sonra sol kolumu tekrar hissetmeye başladım. Hala orada, Tanrı'ya şükür.

"Oyuncu mu? Flynn? Herhangi bir şey?" diye soruyor Griffin.

İkisi de olumsuz cevap veriyor.

"Kato. Tekrar." Griffin elini suyun üzerinde duracak şekilde hareket ettiriyor. "Kedi, git."

Kato ve ben şarkı söylemeye başladık. İkinci semenderim her zamanki gibi kahverengi, Kato'nunki ise yine parlak sarı. İkisini de

bastırıyorum ve içimdeki acı azalıyor. Kato'nun etkisi daha fazla. Şok etkisini yitirmeye başlar. Isınmaya ve daha az titremeye başlıyorum. Bacağımın iyileşmeye başlaması için iki büyülü yaratık daha ve kusmamak için yoğun bir çaba gerekiyor ve ondan önce, Flynn kemiği ayarlarken Griffin'in beni tutması gerekiyor. Büyük bir şifacı bile, en azından önce doğru yöne doğrultmadan bir kemiği tekrar birleştiremez. Uyluğumdan çıkmak kesinlikle doğru yön değildi ve pürüzlü, kanlı kemiğin görüntüsü midemi semenderlerden daha kötü yaptı.

Yapabildiğim anda, Griffin oturmama ve dereden içmeme yardım ediyor. Suyun tadı berbat. Minerallerle dolu ama boğazımdaki seğirmeyi semenderleri kaybetmeme yetecek kadar sakinleştiriyor. Geri dönerlerse ne olur bilmiyorum.

Harikasın, dedim çenemdeki ılık suyu silerken. "Siz hepiniz. Teşekkürler."

Huysuz mırıldanmak benim tek cevabım.

"Seni tüm bu kandan uzaklaştıralım." Griffin, muhtemelen kendi başıma topallayabileceğim halde beni kaldırdı ve sonra beni çimenlerin kalın ve kuru olduğu yere indirdi. Ağrı hala vücudumda yukarı ve aşağı sürünüyor. Büyüyü tekrarlamak beni tüketti, başımı döndürdü ve güçsüz bıraktı. Ve bu, ölümün eşiğinde.

"Kanı sulandırılmalı mıyız?" diye soruyor Griffin.

Ona bakıyorum, kalbimin sertleşmesine neden olan bir duygu dalgası. O tekneye binmediğim için çok mutluyum.

başımı sallıyorum. "Annem beni aramaya gelsin. Artık Hydra'yı iki kat daha fazla kafa büyüttüğümüze göre onunla eğlenebilir."

Carver ellerini dar kalçalarına yerleştirip göle doğru kaşlarını çattı. "Bunu geçmemizin bir yolu yok. En azından gölde kalıyor."

Dev yaratığa bakıyorum. "O olmasaydı ölmüş olurduk. Daha fazla ölü. Yani, gerçekten öldü. Gerçek için."

Griffin'in eli belimi sıktı ve konuşmayı bıraktım. Sanki renginden korkmuşum gibi herkes hala peynir altı suyu suratlı görünüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Griffin.

Gözlerine rastlamıyorum. Ben abartmakta harikayım. Küçümsemekte pek iyi değil. "Endişelenecek birşey yok." Kemiklerimdeki atış ağrılarını görmezden gelerek bunu kanıtlamak için duruyorum. Gerçek bir şifacı bulana kadar koşmak, savaşmak veya hareket etmek zorunda olmadığım sürece, bu doğru olacak. Umarım.

Griffin'in ifadesi bana onu kandırmadığımı söylüyor. Ama dimdik ayaktayım ve kan kaybından ölmüyorum, bu yüzden bunu yapmak zorundayım.

"Öyle mi? İpotan yok mu?" Flynn'in kumral saçları ıslanmış ve sıvanmış. Bu şekilde daha koyu, turba lekeli bir dere rengi. Kahverengi gözleri üç kat daha koyu ve hüsrarla dolu. "Bütün bunlardan sonra?"

Hydra'ya baktım. "Keşke kızartabilseydim. Tanrısal bir gücüm var ve onu çalıştıramıyorum bile. Ne kadar değersiz değil mi?"

"Kendi güvenliğinizi ciddiye alırsanız," dedi Griffin sert bir şekilde, "belki öyle olur."

Suçluluk, cevap vermemi, hatta ona bakmamı engelliyor.

"Peki şimdi ne?" diye soruyor.

Kimse ona cevap veremedi. Kato geri çekilir. Tıslayarak elini boynundaki yılan dövmesine vurdu.

BÖLÜM 22

"NE?" HEPİMİZ AYNI ANDA BAĞIRIYORUZ.

Kato'nun dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi. Parmaklarının altından duman yükseliyor ve yanık et kokusu keskin bir yumruk gibi burnuma çarpıyor.

İki büklüm oluyor ve şiddetle kusuyor. Açık ağzından tükürük damlıyor ve göğsünde korkunç bir inilti yankılanıyor. Mavi gözleri kocaman ve sulu oluyor. Sonra tekrar ayağa kalktı, tüm vücudu çabayla büküldü. Titos'un kafası Kato'nun boğazından çıkıyor.

"Zeus'un Annesi!" Düşündüğümde daha fazla enerjiyle geri sıçradım, dengemi kaybettim ve kırımın üzerine düştüm.

Tıpkı Kaos Sihirbazı'nın evinde olduğu gibi, yılan yavaşça ortaya çıkıyor, parlak ve siyah, canlı kıpkırmızı ve altın pırlantalar birbirini kovalıyor. Çatallı dili dışarı fırlar ve havada çırpınır. Sıcak, büyü yüklü havanın tadı için açgözlü görünerek tekrar yalıyor. Yılan, düz bir gümbürtüyle çimenlere düşmeden önce gözünü kırpmadan bölgeyi tarıyor.

Kato, Titos'tan sendeleyerek geri döner ve toz ve çakıl gibi çınlayan bir dizi öksürük keser. Arada yarı boğulmuş nefesler veriyor, göğsü körük gibi inip kalkıyor. Dövme hala boynunda, etrafındaki et çiğ ve kırmızı. Neredeyse anında, yanık solmaya başlar ve dövme, her zamankinden daha gerçekçi ve canlı görünen sağlıklı görünen cilde yeniden yerleşir.

Dikkatli ol, çenem hala gevşek, Titos'a dönüyorum. Poseidon'un Drakon'u beni şaşırtmak istemiyormuş gibi yavaşça bana doğru kayıyor. Başını botuma yasladı ve o kapaksız gözlerle bana baktı. Hâlâ sırtımda yatıyordu, onu üzerimden atmak için sindim ve gerildim ama dili dışarı fırladı ve baldırımın etrafında kıvrıldı.

Adrenalin kanımda yükseliyor. Sanırım yılan bana sarıldı. rahatsız oldum *Çok* rahatsız.

"Boğazımdan aşağı atlarsan, seni *çıkarmak* için kendimi keserim," dedim şaşırtıcı bir inançla.

Uyumsuz kelimesinin aklımdan yumuşak bir tıslamayla fısıldadığına yemin edebilirim . Boynumun arkasındaki küçük tüyler diken diken oluyor ve titriyorum.

Titos, yakın zamanda sıfırlanan bacağımı yukarı kaydırıyor. Sıcaklık uyluğumu kaplıyor. Griffin bundan hiç de rahatsız görünmeden öne çıktı ve elimi kaldırdım. "Beklemek. Sorun değil. Bence."

Kilitli çenelerinin arasından " *Sence ?*" diyor.

Başımı salladım ve sonra pantolonumdaki yırtık arasından pürüzlü, büzülmüş, zar zor kapatılmış derinin dışarı çıktığını ve son yaralanmanın tüm kanıtlarını kaybettiğini görüyoruz. Kemiğimdeki yaygın ağrı kayboluyor.

Griffin yumuşak bir homurtu çıkardı ve gözle görülür şekilde rahatladı. Ben de.

Titos kucağıma kıvrıldı, kıvrıldı ve sonra parlak siyah kafasını karnımın alt kısmına koydu. Dili, karnıma karşı yavaş titreşimlerle çırpınıyor ve leğen kemiğime ve yukarılara doğru karıncalanan bir sıcaklık yayılıyor, krampları ve ağrıları yatıştırıyor. Sonra, gövdeme dolandı ve nefesim tamamen ağrısız hale geldi. Ondan sonra Titos başını sol omzumun üzerinden kaydırды ve kıvrımlı vücudunu koluma doladı. Titreme anında durur.

Titos beni iyileştiriyor, diye fısıldadım.

"Öyleyse neden kusacak gibi görünüyorsun?" Flynn fısıldıyor.

"Yılanlara karşı içgüdüsel nefretimin üstesinden gelmeye çalışıyorum." Görünen uyumsuzluğuma rağmen Titos'un yeni bir ev sahibi hakkında bir fikir edinmesi ihtimaline karşı ağzımı açmadan dişlerimin arasından konuşuyorum.

Titos sonunda üzerimden kayıp gidiyor. Hydra beni yakaladığından beri ilk kez derin nefes alıyorum ve vücudumu test

edip uzuvlarımı esneterek bir o yana bir bu yana büküm. sırtırım. "Harika hissediyorum!"

Yanıma çömelmiş olan Griffin dizimi sıkıyor. Karşılık gelen gülümsemesi gergin görünüyor ve gözlerine ulaşmıyor.

Kato bir şeyin, belki de artık yılanla boğulur ve sonra yavaş hareket eden bir Titos'u düzgünce kenara iter. Kato'nun gözleri yilandan bana döndü. İfadesi inanılmaz bir hal alıyor. "Bunca zamandır bir Drakon'u her ihtimale karşı yanımda taşıdım - hayır, iyi şans - kendini neredeyse öldürecektin ve aşırı büyüğü iyileşmeye ihtiyacın var mı?"

Yüzümü buruşturuyorum, özür dilerim. "Sanırım öyle. Titos, Buz Ovalarından tek başına sağ kurtulamazdı. Yılanlar için çok soğuk." etrafa bakıyorum. "Burası onun için mükemmel. Kaplıcalar onu sıcak tutacak ve gölde kurbağalar ve diğer yiyecek kaynakları mutlaka olacak."

Kato homurdanıyor. "Yani biz daha buzulların üzerindeyken böyle bir şey olsaydı, yılan boğazımdan aşağı atlar mıydı?"

Kato'nun gözlerine bakmakta zorlanıyorum ve onun yerine çizmemi koparıyorum. Tanrıların onu kullanmasından hoşlanmıyorum. Önce labirent, şimdi de bu. "Belki." omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Titos, yönümüze son bir kez bile bakmadan ılık göle dalıyor. Nazik dalgacıklar oluşur, yayılır ve sonra o yüzeyin altında kaybolurken suda erir.

Carver kaşlarını çatarak, Bu antiklimaktikti, dedi.

Benim için değil, diye mırıldandı Kato, boynunu ovuşturarak.

"Titos, şifa veren semenderleri çağırmana yardım etmiş olmalı." Kato'ya bakıyorum, gözlerim parmaklarının altından görünen dövmenin karanlık sarmalına çekilmiş. "Bu yüzden çok güçlüydüler."

Kaşlarını çatan Kato elini indiriyor. "Sanırım bunun sonu geldi."

Dövmesi güneş ışığında parlıyor, hala canlı gibi. *Kim bilir?*

Griffin yanımda gerginleşiyor. Ayağa kalktı ve bakışlarını göle doğru takip ettim. Griffin uzanıp bileğimi yakalayıp beni hala bir şekilde şaşırtan bir güçle yerden kaldırdığında gözlerim büyüdü.

Hepimiz gölden kaçıyoruz, Griffin beni inanılmaz bir hızla çekiyor. Bir parçam, incitmediğimi kaydediyor - herhangi bir yerde. *İnanılmaz* . Geri kalanım bir sonraki felakete odaklanıyor. Muazzam miktarda suyu yerinden oynatacak kadar büyük bir şey dümdüz kıyıya doğru fırlıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Her Hydra kafası devasa kargaşaya doğru çevrilir. Korkunç yaratık, daha derin sular için çılgınca döner ve sıçrar.

Ah-oh. Bir numaralı canavar, iki numaralı canavardan korktuğunda, kesinlikle daha hızlı hareket etme zamanıdır. Ne yazık ki, buradaki en yavaş olan benim.

Hydra çığlık atıyor ve ben tekrar dönüyorum. Ve ölmeyi bırak. Griffin hala devam ediyor ve o da durmadan önce neredeyse kolumu prizden koparıyor, etrafta kamçılıyor.

Titos gölden yükseliyor. Sadece Titos büyüdü. *Çok fazla*. Kara kafası parlıyor, o kadar yüksek ve devasa ki güneşi engelliyor ve tüm göl kıyısını gölgeliyor. Abanoz bir kas ve diş dağı olan Hydra'nın üzerinde yükselir. Su, devasa, üst üste binen pullarından aşağı akar ve göle yuvarlanan bir çarpma sesiyle çarpar. Titos devasa çenesini açarken göl köpürüyor ve köpürüyor, dev bir vücut sütununun etrafında köpürüyor. Yüksek, korkunç bir tıklamayla genişlerler. Yılanın ağzının içi ıslak, pembe ve dipsizdir. Hydra için bolca yer var.

Titos başını dümdüz aşağı indirdi ve tüm çığlık atan Hydra, bir yudumda uçup gitti.

"İyi Tanrılar," diye mırıldandı Griffin.

Çenemi yerden kaldırıyorum. "Aferin, Titos!" neşelendiriyorum. "İyi yılan!"

Titos bize doğru bakıyor ve sonra iri kafasını su dolu kıyıya dayayarak kocaman vücudunu yarı güneşte, yarı ılık gölde güneşlenmeye bırakıyor. Bir şekerleme ve uzun bir sindirim için yerleşmiş gibi tüm Olympus'u arar. Hydra, Titos'un daha da devasa boğazında dev bir yumrudur. Yumru *hareket ediyor* .

alkışlıyorum. "İpotane'ye doğru! Bu gün *harika gidiyor* !"

Griffin bana alaylı değil, düz, karanlık bir bakış attı.

Kato hasta görünüyor. "Ben... O... Ben..." Koca yılanı bakıyor. "Büyük."

kolunu sıkıyorum. "Merak etme. Yakında yine tam cümlelerle konuşacaksın."

Kaşlarını çatan Flynn, artık sakinleşen suya bakıyor. "Aslında, devam etmeden önce... Titos gölü güvenli hale getirdiğine göre, banyo yapmak benim için sorun olmaz."

Diğerleri aynı fikirde mırıldandılar ve bu bana iyi bir fikir gibi geldi. Kendi kanımla kaplıyım.

"Yıka ve dinlen." Griffin başını salladı. "Cat tekrar tam güç kazanana kadar burada kamp kuracağız."

Ipotane'ye ulaşmak için ne kadar endişeli olsam da haklı. Şu anda adrenalin doluyum ama az önce olan her şeyin bedelini ödemeye mahkumum. Titos bizi gözetlerken dinlenmek ve iyileşmek daha iyi.

Eşyalarımızı ve erzaklarımızı bıraktığımız yere dönüyoruz ve Carver sabun ve kıyafet değişikliği için ortalığı karıştırıyor. Flynn ve Kato da aynısını yapıyor.

Carver, "O taraftan gideceğiz," diyor ve o ve diğerleri sağa doğru, Titos ile uçurumun kenarındaki patika arasından ilerleyip Griffin'le beni yalnız bıraktılar.

Griffin sabunun ve çantasını alıp bana uzanıyor ve beni kollarına alıyor.

Gülümseyerek ellerimi gevşek bir şekilde boynuna doladım. "Yürüyebilirim."

"Ya da ben seni taşıyabilirim."

Düz, bükülmez tonuna bir kaşımı kaldırdım, ama bulunduğum yeri seviyorum, bu yüzden tartışmıyorum.

Griffin beni dumanı tüten göle doğru götürüyor, Titos'un solundaki kayalara doğru ilerliyor. Dosdoğru ileriye bakarak, "Sana ihtiyacım var" diyor.

Beklenti karnımda zıplıyor. Benim de ona ihtiyacım var. Yüzümü kirli boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. biraz boğuluyorum. "İhtiyacın olan şey banyo."

Homurdanıyor.

"Ve bir tıraş." Burnumun ucunu bıyıklı yanağına sürüyorum.
"Senin için sakalını tıraş edebilir miyim?"

"Numara."

Uzanıp kulak memesini ısıyorum. "Neden? Bıçaklarla aram iyidir."

Griffin'in tutuşu sıklaşıyor. "Kendi saçına konsantre ol. Biraz zaman alabilir."

"Ah, Düğümlü Yuva. Bu biraz çalışma gerektirecek. "

Griffin neredeyse gülümsüyor. Bence. "Adını sen mi koydun?"

"Tabii ki. Bir isme layık. Aslında iki tane var. Bu ve Korkunç Tangle. Hangisini tercih edersin?"

"Seni seviyorum ve güzelsin'i tercih ederim."

sırıtırım. "Büyüleyici, Majesteleri."

Bu sefer dudakları kıvrıldı. Bundan eminim. Hemen hemen.

"Sarcasm yok mu?" O sorar.

Parmaklarımı pürüzsüz, koyu, hala ıslak saçlarına kaydırıyorum. "Öğreniyorsun, Beta Sinta."

Ben çelişkili bir mahkumken ve o anlamadığım bir yabancıyken, benim ona taktığım isimle boğazının derinliklerinde hırladı. "Bu senin için *Alfa* Sinta, Prenses."

Gülüyorum, utanmadan aşka. "Peki ya koca?"

Griffin durur. Aslında bence trip atıyor. Geriliyor ve nefesi hızlı ve sığlaşıyor, bu beni biraz korkutuyor.

Yüzünü tutup kendime doğru çevirdim. "İyi misin?"

Bana bakıyor. Çenesi ellerimin altında sertleşiyor ve gri gözleri patlayıcı ve sinir bozucu bir şeyin ipuçlarıyla titriyor. "Ciddi misin?"

"Ne?" kaşlarımı çattım. "Eee... Evet?"

Burun delikleri parlıyor ve bakışları kabarmaya başlıyor. "Bunu şimdi mi söylüyorsun? *Şimdi* benimle evlenmeyi kabul ediyorsun , sana o kadar öfkeliyken ki öfkeme *zar* zor tutunabiliyorum ve sonunda seni orada kırık ve kırık bir halde yatarken göremeyene kadar seninle sevişip sevişmeyeceğimi bilmiyorum. Gözlerimi her kırptığımda ya da sana anlamsızca şaplak attığımda kanlar içinde!"

Karnım şiddetle aşağı doğru dönüyordu, ama "şaplak" anında gözlerimin aydınlandığını hissediyorum.

"Ve iyi bir şekilde değil!" Griffin resmen bağıyor.

"Yapmazdın."

"Elim senin pervasız küçük kıcın için kaşınıyor."

"İki saniye önce iyiydin!"

"Ben *değildim* !" Küfür ederek beni büyük bir kayanın arkasına bıraktı. Hiçbir zaman tamamen çıplak kaldım, kıyafetlerimin çoğu hemen yırtıldı. Her halükarda mahvolmuşlardı, ama hala şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Griffin de kendi ıslak ve kanlı giysilerini çıkarıyor. Bir Tanrı'ya benziyor -sert, yontulmuş, güçlü, *mosmor* - ve neredeyse çok sıcak olan göle adım atarken biraz ihtiyatlı bir heyecanla titriyorum. Buhar vücudumu kıvırıyor, cildimi nemli ve pembeye çeviriyor. Griffin arkamdan sinsice yaklaşıyor.

Geriye doğru hareket ederken ayak parmaklarımın arasında silt gıcırıyor. "Bana şaplak atmaya kalkarsan Titos seni yiyebilir."

Beni takip ediyor. Griffin'in kolları iki yanında gevşek duruyor ama ifadesi kapalı ve sert. Onun rahatladığı bir santim yok.

Kayalar tarafından kapana kısılp su dizlerime ulaşana kadar geriliyorum. Griffin önümde durduğunda, zar zor tasmalı bir öfkeyle titreyen çıplak vücudu bile karşı koyamayacak kadar cezbediciydi. Uzanıp iki elimi de yontulmuş gövdesinden aşağı kaydırdım, ancak parmaklarım kalçalarına yakın girintilere daldığında durdum.

Griffin'in alt karnındaki gergin deri seğiriyor. Bir nefeste emiyor. Ellerimi onun artan uyarılmasına doğru süpürdüm, ama ben daha parmaklarımı etrafına dolayamadan bileklerimden tutup arkamdan zorladı.

yukarı bakıyorum. Bana öyle şiddetli bir şiddetle bakıyor ki, nefesim kesiliyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Sert ifadesinde, bana zarar vermeyecek saldırganlık ve her zaman iyileştirecek sevgi görüyorum.

Acı çekiyormuş gibi inleyen Griffin önümde dizlerinin üstüne çöktü ve sonra neredeyse şiddetli bir kucaklamayla beni kafese koydu. Sakalları midemi tırmalıyor ve sert nefesi kaburgalarımın bir

his dalgası gönderiyor. Orada duruyor, yüzü göğüslerimin altına gömülü. Onu tutmak, ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyorum ama hareket etmeye çalıştığımda bileklerimdeki tutuşu daha da sıkılaşıyor. Ve orada öylece durdum, kalbim o kadar dolu ki, geniş omuzlarının gergin çizgisine ve karanlık başının tepesine bakıyorum.

Griffin'in tüm üst bedeni sonunda derin bir nefesle yukarı kalkar. Yüzünü kaldırdı ve göğüslerimin arasındaki çukuru öptü. Öpücük nazik ve kalıcı, neredeyse saygılı ve içimde bir şeyler ısınıyor ve sonra eriyor. Başını çevirip dudaklarını göğsümün iç şişkinliğinde gezdirdi . Ağzı meme ucumu kapattığında, derimin altında küçük bir deprem oluyor.

Griffin çekmeyi göbeğime kadar hissedebilmem için yeterince sert emdiğinde bacaklarımı huzursuzca kıpırdattım. Zevk tepemde yükseliyor, içimde süzülüyor ve şimdiden umutsuzca uyandırılmış halde ona doğru eğiliyorum.

Griffin yavaşça topuklarının üzerine düşüyor. Hala bileklerimi tutarken, karnımın aşağısında ateşli bir yol öpüyor ve uyluklarımın tepesinin hemen üzerinde duruyor. Ağzının altındaki her şey gerilir, isteksizlikten zonklanır.

"Kedi?" Sesi kaba. Yukarı bakmaz.

Hala çaresiz ve kafesteyim ve *acı çekiyorum* , beklenti beni sınımsıkı, muhtaç ve nefes nefese bırakıyor. "Griffin mi?"

Bileklerimi çekiyor. Sırtım kavisli ve pelvisim dudaklarıyla buluşmak için öne doğru eğiliyor. "Benimle evlen." Beni hafifçe ve sonra daha derinden öpüyor, dili uzun, yavaş bir okşama için kıvrımlarımı ayırıyor. "Yakında evlen benimle."

"Evet," diye yanıtlıyorum, nefes nefese.

Griffin ağzıyla benimle sevişiyor, ta ki titremeler beni sarsana ve bacaklarım titreyene kadar. "Bundan daha fazla 'evet' mi var, yoksa 'evet' benimle mümkün olan en kısa sürede evlenecek misin?"

Kemiklerim sıvı, bedenim yanıyor. "İkisi birden."

Ayağa kalktı ve saçlarımı bir kenara attı, omzumu ve sonra boynumu öptü. Elleri kaburgalarımın uzanıyor ve göğüslerim onun dokunuşu için acıyarak ağırlaşıyor. Griffin ellerini çıldırtıcı bir şekilde iki tarafımda bırakıyor, yukarı kaydırmıyor. Arzu ve baş döndürücü gerilim yeniden içimde toplanıyor, karnımın derinliklerine dolanıyor. Onu hissetmeye ihtiyacım olduğu için kalçalarımı geriye doğru ittim.

Griffin, tüm vücudumu ateşe veren alçak, erkeksi bir sesle geri bastırdı. "Bacaklarını aç," diye gürledi kulağıma.

Duruşumu genişletiyorum ve o kalçalarımı geri çekiyor. Üzerime eğiliyor, parmakları yanlarıma bastırıyor. "Sen benim kalp atışımsın ve her nefesimsin."

Nefes alıyorum, ciğerlerimden çıkan hava yumuşak bir ılık sesiyle çıkıyor.

Griffin bir kolunu belime doladı, biraz kaldırdı ve diğer elini kendini konumlandırmak için kullandı. Bana uzun, yavaş bir vuruşla giriyor. Sonra etrafımı sarıyor, bir koluyla beni kendine bastırıyor, diğeriyle ağırlığını kayaya veriyor, eli hemen benimkinin yanında.

Başım omzuna geri düşüyor. Yüzümü çeviriyorum, o yüzünü çeviriyor ve dudaklarımız buluşuyor.

Yavaş hareket ediyor, ritmi sabit olmaktan uzak ama yürek burkacak kadar yoğun. Sevişmesinin kabalığı beni bunaltıyor, tıpkı her şey gibi, büyük, titreyen bedeni, kalbinin sırtıma vuran çarpmasıyla birlikte bana söylüyor.

"Sana benim olduğunu ilk söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor Griffin.

Yanağımı çenesine sürterek düzensiz nefeslerini içiyorum. Yavaş, derin hamleleri başımı döndürüyor. "Ölmemi yasakladın." Açıklaması beni korkuttu. Beni gizlice heyecanlandırdı. Belki daha yeni vurulmuş olmama rağmen hayatımda ilk kez kendimi güvende hissettirdi.

Griffin'in çok daha büyük eli kayanın üzerinde benimkinin üzerine kıvrılarak parmaklarımızı birbirine bağladı. "Senden aldığım, seni benimle kalmaya zorladığım yeminle ilgili değildi."

Kilomu geri almama izin verdi ve artık boşta olan eli göğsümü kavramak için karnımdan yukarı kaydıldı. Nasırlı başparmağının ucuyla meme ucumla dalga geçiyor. Çakıllı tepeyi kıstırıp, onu küçük, şeytani bir şekilde çekıştirdiğinde, içimde bir his uyandı.

Daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve birleşmemizi daha da zorlaştırıyor. Nemli sıcakta derisi benimkine çarpıyor, sesi inanılmaz derecede erotikti. Başını eğiyor ve dudaklarını kulağımın altındaki, beni her zaman sıcak, karmakarışık bir karmaşaya çeviren noktaya bastırıyor. "Seni gördüğüm andan itibaren benim için yaratıldığını biliyordum. Seni asla bırakmayacağımı."

Parmaklarımı onunkilerin altında büküyorum, kalbim çarparken ve tüm dünyam eğilirken dengeyi yakalamaya çalışıyorum. "Bu bizi bizden biri yapar," diye iç geçirdim.

Griffin içime sertçe sallanıyor ve beni ayak parmaklarıma kadar itiyor. Ağır kalp atışları bacaklarımin arasında gümbürdüyor.

"Sen de biliyordun," diye kulağıma fısıldadı. "Gözlerimizin kalabalık panayırda kesiştiğı an anladınız. Göğsün yükseldi. Dudakların ayrıldı. Yeşil gözlerin zümrüt gibi parlıyordu ve tüm görebildiğim onlardı."

Kendimi Griffin'in gözlerinden hayal ediyorum - kızarmış, gergin, heyecanlı. Belki bir parçam o geceyi biliyordu ve sonra haftalarca inkar ettim, o anlık, içgüdüsel kıvılcımı reddettim.

"Ruh dolu ve cüretkardın ve beni güldürdün. Seni ilk konuşmamızdan beri sevdim. Beni tekrar sevmeni istiyordum. +

Cevap vermek, onu ikimizin de bildiğinden çok daha uzun süredir sevdiğimi söylemek istiyordum ama onun içimde hareket ettiğı hissine kendimi kaptırmıştım. İtirafı ve vücudu beni sarsıcı bir salıvermeye doğru götürüyor. Ben zar zor nefes alabilene kadar baskı artıyor. İnliyorum ve Griffin arkamdan titriyor.

Eli benimkini kayaya bastırıyor. Beni itti ve tekrar meme ucumu sertçe çekıştirdi. Zevk içimde parlıyor. Duyularıma yapılan saldırı çok güçlü. Nefes nefese, boştaki elimi kayaya çarptım ve spazmlar beni sallayınca çığlık attım.

Griffin'in gırtlaktan iniltisi ve etrafımdaki kaslarının sıkılaşması, omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Beni kendi doruk noktasında sıkıca tutuyor ve ben ona vermek, vermek ve ona ihtiyaçtan neredeyse ağlayana kadar vermek istiyorum.

Hâlâ kollarında titriyor, çözülmüş durumda, ona verebileceğim, ihtiyacı olan bir şey olduğunu anlıyorum. "Sana yemin ederim daha dikkatli olacağım. Tehlikeli durumlarda gereksiz riskler almayacağım." Büyü damarlarımda sallanıyor, yemini kanıma ve kemiklerime bağlıyor. Şimdi hatırlasam iyi olacak.

"Kedi." Griffin yüzünü boynumun kıvrımına indirdi. Her iki kolu da belime sarılıyor. "Karım."

İçimden baş döndürücü, gergin bir sevinç köpürüyor. "Henüz değil." Kollarını döndürmeye çalıştım, bacaklarımı işe yaramaz buldum ve öylece düştüm. Griffin beni yakaladı ve sonra kaldırdı. Başımı omzuna yaslıyorum. Artık tehlike geçtiğine, adrenalin emildiğine ve arzu tamamen söndüğüne göre, beni etkiliyor - neredeyse ölmek ve ardından iyileşme süreci. Her zamanki ücretini alacak ve önümüzdeki birkaç gün boyunca tek yapabileceğim yemek yemek, uyumak ve Titos'un Hydra'yı sindirmesini izlemek.

"Yakında," diye yemin ediyor Griffin.

Ben de onun sözünü hissediyorum ve ikimizi de daha derin sulara doğru yürütürken gülümsüyorum.

23. BÖLÜM

İPOTAN GÜZELDİR. KİM TAHMİN EDERDİ?

, akıcı, yırtıcı hareketler ve onları görmezden gelmeyi tamamen imkansız kılan uçucu bir kenar ile. Etrafta bu kadar çok Orman Perisi olmasına şaşmamalı. Yetersiz giyinmiş dişi yaratıklar, eğer giyinirlerse, erkek savaşçı canavarların dikkati için yarışır. Onları pek suçlayamam, özellikle dişi Ipotane umursamıyor gibi görüldüğü için. Ben bile bize Ipotane bölgesinin kalbine kadar eşlik eden çarpıcı yakışıklı erkeklere karşı sıradan bir meraktan fazlasını hissediyorum ve türler arası temasın inceliklerini keşfetmekle ilgilenmiyorum.

Ipotane Alpha'yı görünce ağzım hala kuruyor. Lycheron'un yontulmuş gövdesine, kalın, telli kollarına ve korkunç derecede yakışıklı çehresine yalnızca kör veya ciddi şekilde dengesiz biri hayran olmazdı. Simsiyah ve savaş için kaslı, şık at gövdesinde bile yıkıcı bir şey var. Beline kadar uzanan abanoz saçlarından fırlayan at kulakları bile erkeksi yüzünün ve formunun ham güzelliğini azaltmıyor. Göğsü yontulmuş bir sanat eseridir. Gözlerimi ondan ayırmam zor, sadece ağzı açık bırakacak kadar muhteşem olduğu için değil, aynı zamanda sol göğsünde tırnak şeklinde kocaman bir yara izi olduğu için.

Vücut ısımdaki ani yükselişimin, sıcak su kaynakları ve boğucu Ipotane vadisini besleyen buharı tüten fıskiyelerden kaynaklandığını umarak ve bana bir kereden fazla baştan çıkaran bariz şehvetli yaratığın değil, kendimi havalandırma dürtüsüne direniyorum.

Lycheron, somurtkan iki Dryad'ı geride bırakarak oradan uzaklaşır. Periler bize doğru, özellikle de bana pis bakışlar atıyorlar. ters ters bakıyorum. Arkadaş edinmekte çok iyiyim.

"Silahlarınızı teslim edin." Lycheron'un emri, derin ve tehditkar bir gök gürültüsü gibi ondan yuvarlanıyor.

"Bizi kuşattınız," diye yanıtıyor Griffin soğukkanlılıkla. "Bu yeterli değil mi?"

Sırıtmamı tutmak zorundayım. Birkaç kelimeyle Griffin, diğer Alfa erkeğinin egosuna, bizi silahlarımızla baş başa bırakacak kadar meydan okur, ancak bir saldırıya neden olmaz. *Bu adamla bir sebepten dolayı evleneceğimi biliyordum.*

Lycheron, manevra yapmaktan hoşlanmaz. Dudakları bir hırlamayla geri çekildi ve havayı pençeleyerek geri çekildi.

Gözlerim düşüyor ve genişliyor. "Aman Tanrım, onun büyüklüğüne bakın..."

Flynn kaburgalarımın dirsek attı ve sözlerimi boğdum. Ama çok büyük. *Kocaman!*

Lycheron'un toynakları tekrar yere çarptı. Uzun siyah yele saçını omzunun üzerinden attı ve sonra gözleri bana çevrildi. Korkutucu bir renk, parlak veya hiç de korkunç değil. Annemin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve hikayeleriyle beni yarı yarıya korkutmasına izin vermem beni deli ediyor. Lycheron'un gözleri sıcak bir bal rengi, neredeyse sarımsı kahverengi ve bir erkekte gördüğüm en uzun, en kalın, en koyu kirpiklerle çevrelenmiş.

Atış.

Her neyse.

"Muhafızlarım vadiye girmenize izin verirse, benim için bir hediye taşıyor olmalısınız." Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar beni yavaş yavaş algılaması, karnımda bir dizi sinir patlamasına yol açtı. "O kabul edilebilir."

Kabul edilebilir? Kabul edilebilir!

Griffin önümde yürüyor. Flynn beni sağ tarafıma sıkıştırdı ve Carver soluma o kadar yaklaştı ki kollarımız birbirine değdi. Lycheron'un gözleri, onunla benim aramda *hiçbir engel bulunmayan kash duvara kısıldı.*

Kato, omuzlarından altın postu kaldırarak öne çıkıyor. Ipotane Alpha'ya fırlatıyor.

Lycheron hazineyi yakalar ve sonra elinde çevirir, parmakları yaylı yünün üzerinde hayranlıkla kayar. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Artemis bundan vazgeçti mi?" Kıkırdaması alçak, memnun ve içten ve Tanrılar bana yardım etsin, farkındalık dalgalanıyor içimde, olmaması gereken her yerde birikintiler oluşturuyor. "Yapağıya uzun zamandır imreniyorum. Söylentiye göre okçu onu yüzyıllar önce Attika'dan, oradaki insanlar tanrılardan kaçmadan ve dünyalarında sihir çökmeden önce getirmiş."

Kulaklarım çınlıyor. *Sihirsiz bir dünya mı?* Hayal etmek zor.

Lycheron, yapağıyı geniş sırtına atarak muhteşem, yaralı erkek sandığını tamamen çıplak bıraktı. Parlak siyah ceketindeki parlak altın rengi giysi, en hafif tabirle, göz alıcı. "Bunu Tanrıça'dan mı çaldın?"

Kato başını sallar. "Artemis onu bana kendi isteğiyle verdi."

Ipotane Alpha abanoz kaşlarını kaldırarak ironi yapmadan, "O halde onu çok memnun etmiş olmalısın," dedi.

Kato'nun ifadesi değişmiyor ama elmacık kemiklerine bir renk seli çarpıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor Lycheron.

Griffin, Egeria'yı resmen gasp ederek, "Ben Alpha Sinta'yım," dedi. "Ben Tarvan tahtını ele geçirirken senin ve sürünün Sintan sınırını korumana ihtiyacım var."

Bir şaşkınlık sessizliği var. Sonra Lycheron başını arkaya atıp gülüyor. Kahkahası, Griffin'in gözünün yakınındaki bir kasın uğursuzca sıkılmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

"Güç Teklifi zaten mi?" Lycheron gülmeye devam ediyor. "Küçük insanlar, küçük savaşlarına katılmamı istiyor."

Yine Griffin'in yanına ilerledikten sonra kollarımı kavuşturup dik dik baktım. "Küçük insanlar, bir Tanrıça'nın armağanını taşıyan Buz Ovalarında bu kadar ileri gidemezler."

Lycheron eğilip beni kokladı. Rahatsız edici. Başını eğiyor. "Magoi. Güçlü. Ama yine de insan, kızım."

Kız? Gözlerim kısıldı. ağzımı açıyorum

Griffin'in eli bileğimi çevreleyerek sıkıyor. "Bir meydan okuma teklif ediyorum."

Ipotane Alpha'nın gözlerinde ilgi titriyor. "Ne tür bir meydan okuma?"

"Bir zeka savaşı" diye yanıtlıyor Griffin. Bunun hakkında konuştuk, hepimiz Lycheron'un Griffin'den daha büyük olacağını düşündüğümüz için beyinleri kaslı olmaya tercih ettik. "Bilmeceme doğru cevap ver, gidelim. Yanlış cevap verersen, sen ve senin sürün, Tarva'daki görevim tamamlanana kadar Sinta'yı korursunuz."

Lycheron hemen cevap vermiyor ve sinirler canlılar gibi içimde hoplamaya başlıyor. Sonunda, "Eğer için en iyisiyse meydan okumanızı kabul ediyorum ve görevleri adlandıracağım. Başlangıç olarak , arkadaşlarınızdan herhangi bir yardım almadan yanıtlamanız *benim* bilmecem *olacak*."

Griffin'in yüzünde bir gölge uçuşuyor. Bu sefer, bence manevraya yenik düşüyoruz. "Ya diğer ikisi?" diye sertçe soruyor.

Lycheron sırtıyor. "Geldikleri gibi isimlerini vereceğim. Sadece ilk ikisine ihtiyaç duyulacağını tahmin ediyorum."

"Kazanırsam, Sinta'ya gelecek misin?"

"Bana hakim olursan, önemsiz sınırını altı aydan fazla koruyacağım." Lycheron'un sıkılmış tonu bize bunun ne kadar olası olduğunu düşündüğünü söylüyor. "Seni yenersem, bir ceza ödemek zorundasın."

"Ne tür bir ceza?" Griffin ihtiyatla soruyor. Kaos Sihirbazı, bir pazarlığın yapılması gerektiği konusunda bizi uyardı. Sanırım bu kadar.

"Magoi kızını bana vereceksin."

Nefes almayı bırakıyorum, iç organlarım sert bir şekilde kasılıyor.

Griffin kesin bir dille reddediyor.

Lycheron'un ağız küçük ama kendinden emin bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Gerçekten hayır diyebilecek durumda mısın?"

"Ben," diye ısırdı Griffin. "Ve reddediyorum. Kategorik olarak."

Lycheron'un gülümsemesi tamamen bana odaklanmış düz, delici bir bakışa dönüştü. "Kokusu ilgimi çekiyor."

Bu sadece rahatsız edici. Elimi Griffin'in koluna koydum ve neredeyse özür diler gibi omuz silktilim. "Onunla kalacağıma yemin ettim. Magoi kanı... Bağlayıcı yeminler... Ne acı." *Kelimenin tam anlamıyla .*

Lycheron, "Bunu geri alabilir," diyor.

"Asla," diye homurdandı Griffin.

Lycheron eğlenmiş görünmüyor. Hiç. Dudağı hafifçe kıvrıldı ve sonra kurnaz bakışları Kato'nun dövmesine kayd. "O zaman onun yılanını alacağım."

Kato kaşlarını çatarak boynunu ovuyor. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. "Yılan gitti."

Lycheron sinirden bir toynağını vurur. "Bana teklif edecek bir şeyin yoksa, o zaman pazarlık biter."

"İyi," diye çıkıştı Griffin, "önerdiğiniz meydan okuma hiçbir şekilde benim ilk teklifime benzemiyor."

Lycheron alay eder. "Hayır kız. Drakon yok. Kazanacak hiçbir şeyim yok. Sadece sırtımdaki yün seni olduğun yerde ezmeme engel oluyor." Bana sırtıyor. Göz kırıyor. "Senin dışında, *matakia mou* ."

Küçük gözlerim? Ona gözleri göstereceğim - kötü türden. parıldıyorum . Altın liri saklamamış olmamız çok kötü. Pazarlık için teklif edebilirdik. Kaldırabilseydim, seve seve ona fırlatırdım.

"Hydra ile dostane ilişkiler içinde misiniz?" Soruyorum.

Lycheron'un koyu sarı gözleri öfkeyle parlıyor ve ani, parlak bir nitelik kazanıyor. "Hydra geçen hafta göçümüzde iki Perilerimden yedi. Onları insan kadınlarıyla karıştırdı."

Sanırım bu bir hayır. "Kaybedersek, Hydra'yı senin için öldürürüz."

Lycheron şüpheyile homurdanıyor, ama sonra gözleri yeniden ilgiyle parlıyor. "Hydra'yı nasıl geçtin?" şüpheyile soruyor.

"Çok sessizce," diye yanıtladım, Ipotane Alpha'nın daha önce kullandığı aynı sıkılmış tonla.

"Anlaştık mı?" Griffin çabucak sorar.

Yedek bulutlar gibi bir şey Lycheron'un ifadesi ilk kez. Aniden bize eskisinden daha fazlasını mı görüyor?

Yine de, bir kez başını salladı. Pazarlık yapıldı.

"Koşuyorum ama asla yürümem. Ağzım var ama asla konuşmam. Kafam var ama asla ağlamam. Yatağım var ama asla uyumuyorum."

Lycheron bilmecesini söyler söylemez aklım tamamen boşaldı. Bu en tuhaf şey. Hiçbir şey düşünemiyorum . Tek yapabildiğim nefesimi tutarak Griffin'e bakmak ve beyninin hala çalışıyor olmasını ummak çünkü benimki çalışmıyor.

Neyse ki bizim için, Sinta ve muhtemelen Thalyria'nın tamamı için, zihinlerimiz aynı şekilde çalışmıyor.

"Bir nehir," diye yanıtlıyor Griffin neredeyse anında.

Lycheron kuyruğunu savurdu, boğazında alçak bir gümbürtü yankılandı. İkinci meydan okuma için bilek güreşi yapmalarını talep ediyor ve sportmenlikten uzak bir şekilde kendisine bir galibiyet garantisi veriyor. Griffin'in yenilgisi hemen değil, ama uzun sürmüyor.

Griffin karanlık başını benimkine doğru eğiyor ve nefesinin altından usulca küfrediyor. "Beni yenen tek kişi Flynn."

"Bu, benimle bilek güreşi yapman gibiydi. Bu pek adil değildi."

Ağzı düz bir çizgi, kolunu sallıyor. Ağrıyor olmalı.

Üçüncü meydan okuma için Lycheron, Artemis'i çağırmak, saygılarını sunmak, altın post için ona teşekkür etmek ve *ondan* son görevi yapmasını istemek istiyor. Sadece Tanrıça'yı, kuşkusuz arkasından okçu olan, Kato'nun, Griffin'in ya da bu konuda herhangi birimizin yakınında istemiyorum, aynı zamanda... "İnsanların Tanrıları gelişigüzel çağırmamasının bir nedeni var!"

Lycheron iri omuzlarını silkiyor. İnsan olanlar. Neyse erkek. Tamamen, muazzam, güzel bir erkek.

“Bir Tanrı çağır, bir ruh kaybet” diye alıntı yapıyorum. "Tanıdık geliyor mu?"

Lycheron'un gözleri benimkilerle yeni bir ilgiyle buluştu ve titredim. Önceki ilgisi zaten fazlasıyla yeterliydi.

Rahatsız edici derecede erkeksi Ipotane Alpha'ya sırtımı döndüm ve grubumu topladım. "En güçlü Magoi bile bu büyüleri kullanmaz. Bu ilahileri tutan parşömenler yüzyıllar önce saklanmıştı çünkü Hoi Polloi bile bunları yapabiliyordu, ancak sonuçları hakkında neredeyse hiçbir zaman eğitilmediler. Aslında sihir değil, sadece kelimeler. Ama kelimeleri bir araya getirdiğinizde bir ölüm tuzağı elde edersiniz. İnsanlar sonunda bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladı ve bilgiyi kilitledi. Tanrılar, çağrılmak için her zaman birini ödeme olarak alır. Gelirler ama asla yalnız bırakmazlar. Riskli, hain şeyler."

Lycheron arkamdan kıkırdadı ve sesin vücudumdaki içgüdüsel etkisinden nefret ederek kaskatı kesildim. Sıcaklık sırtımı yıkar. Ensem karıncalanıyor.

"Magoi dişi haklı. Ama Ice Plains'deyiz, *matakia mou* . Farklı bir yer, farklı kurallar."

Döndüm, Ipotane Alpha'ya ölümcül bakışlarımı çevirdim. "Bu ne anlama geliyor? Farklı bir yer, farklı kurallar?"

Lycheron bana bir böcek gibi bakıyor. At inine götürmeyi ciddi olarak düşündüğü bir böcek ama yine de bir böcek. "Olimpos'un gölgesinde yaşıyorum. Ben anlamadığım meselelerle uğraşan bir insan değilim."

"Bu soruma cevap değil."

Kulakları hafifçe düzleşir. "Yeteneğimden şüphe mi ediyorsun? Ben Tanrılar tarafından yaratılmış bir yaratığım."

"Hepimiz değil miyiz?" Soruyorum.

Dişlerini gösteriyor. "Bazıları daha iyi yaratılmıştır. İnsanlar çok... kırılabilir."

Bu bir tehdit miydi? Bunun bir tehdit olduğundan oldukça eminim . "Bize ihanet edersen sana ne kadar kırılğan olmadığımı gösteririm ." Sağ elim bir bıçağın kabzasına gidiyor. Hydra, Titos

yemeden önce kendi kafalarını çiğnediğinden, bıçaklarımı geri aldım.

Dirseğimin üzerinde sağlam ve belirgin bir şekilde özel eli olan Griffin, beni Beta Ekibinin her zaman etrafımda oluşturduğu koruma çemberine geri çekiyor. Sanırım artık Alfa Takımıyız. Buna alışabileceğimden emin değilim.

"Lycheron, Magoiler gibi yeminlerle bağlı mı?" O sorar.

Başımla onayladım.

Ipotane alay eder. "Tabii ki değil."

Yakıcı bir acı içimi parçalıyor, nefesimi kesiyor. Yakıcı patlamalar kanımı ve kemiklerimi delip geçiyor, beni yalanla kavuruyor ve gerçekle damgalıyor. "Onu dinleme," dedim nefes nefese. "Yalan söylüyor."

Lycheron bana sert sert baktı. İçimdeki cehennem kaybolurken, beni kokuyla öğrenmeye çalışıyormuş gibi uzun ve derin bir şekilde tekrar kokladı. Yavaşça havayı içine çekerken kalın kirpikleri aşağı iniyor, burun delikleri titriyor ve dolgun dudakları aralanıyor. Korkunç bir şekilde, herkesin görüldüğü gibi tüm vücudumu titretiyor.

Griffin'in büyük eli şimdi neredeyse acıyla kolumu sıkıyor. "Bu meydan okuma için Artemis'i çağırman yüzünden hiçbirimizin ya da herhangi birimizin başına hiçbir zarar, kaybolma ya da başka bir beklenmedik hastalık gelmeyeceğine yemin ediyor musun?" Lycheron'dan talep ediyor.

Lycheron asla benden uzağa bakmaz. Kingmaker Magic'im hala hafifçe parlarken, neredeyse yapamıyor gibi. "Evet."

"Memnun?" Griffin bana sertçe soruyor.

Lycheron'un hararetli bakışlarının yoğunluğunu görmezden gelmek ve Griffin'in katı tarafına geçmek için elimden geleni yapıyorum. Bedenlerimiz birbirine dokunduğunda gerginliğin bir kısmı onu terk ediyor. "Yakın bile değil," diyorum.

Lycheron huysuzca kuyruğunu sallayarak bana bakmayı bıraktı ve yemin ederek tüm cümleyi tekrarladı.

İçimden hiçbir yalan yanmaz, bu da doğruyu söylediği anlamına gelir. Farklı yer. Farklı kurallar.

BÖLÜM 24

ÇAĞRILAMA ilahisinin SÖZLERİNİ DİNLEMeye YARDIMCI OLABİLİRİM , bilmek istemesem de -özellikle de işe yaradıkları için.

Artemis, av için giyinmiş, altın oklardan oluşan bir ok kılıfı ve çarpıcı bir yay ile silahlanmış olarak ortaya çıkar. Asla birkaç adım geriden gelmeyen okçu tarafından gölgelenerek bize doğru süzülürken garip bir şekilde nefesim kesiliyor. Uzun ve asil Artemis, parıldayan bir nehir gibi hareket eder, yemyeşil Ipotane vadisinin yeşillikleri arasında akıcı bir şekilde bir yol açar.

Birkaç dakika önce canlı ve çarpıcı görünen manzara, şimdi kıyaslandığında donuklaşıyor. Tanrıça, uzun, zarif bir boynu, sıkı, esnek bir vücudu ve o kadar pürüzsüz ve serin teniyle muhteşemdir ki bana mehtaplı bir inciye hatırlatıyor. Saydam eteğinin yırtmaçlarının altında biçimli bacaklar parlıyor. Yürümekten çok yüzüyor, kolları her adımda hafifçe sallanıyor, zarif parmakları iki yanında gevşek.

Atalanta, uzun saçları dalgalı, adımları sinsî sinsî, eli yayında, onun arkasından yürüyor. Zarafeti farklıdır -hayvansaldır- güzelliği eterik olmaktan çok dünyevidir. Yeşil gözleri Kato'ya dikildi ve anında kontrolsüz bir sıcaklıkla parladı.

Kato yanımda kaskatı kesildi.

"Sevmemen karşılıklı değil gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Ağzı dönüyor. "İlaç etkisini kaybetmeden önce karışık sinyaller vardı."

Bahse varım.

Kato'ya odaklanan tek kadın Atalanta değil . Artemis'in dudak kısmı. Pembe, çıkık, narin elmacık kemiklerini renklendiriyor ve çarpıcı mavi gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Aniden savunmasız ifadesini

dolduran özlem ve arzu, göğsümde sempati çiçek açıyor. Ne hayat, sonsuz bekaret. Artık kesin olarak onun eksik olduğunu söyleyebilirim.

Kato'nun elleri yumruk olur. Parmaklarımı kolunun etrafına sararak sıkıyorum. Atalanta gözlerimi oymak ister gibi dik dik baktı ve ben sııttım. Artemis de bunu fark eder ve rüya gibi bakışları, tehlikeli ve şiddetli bir şeyin parıltısıyla odaklanır. Sonra beni tanıyor gibi görünüyor ve öfkesi dağılıyor.

Av Tanrıçası birkaç metre ötede durur ve çenesini boynunun uzun çizgilerini yumuşatacak şekilde eğer. Hilal ile süslenmiş altın bir taç, çarpıcı, düz burunlu yüzünden sıkı, koyu bukleleri geri çekiyor. Saçının geri kalanı sırtına dökülüyor, parlak sarmallar ılık, boğucu esinti üzerinde hafifçe hareket ediyor.

Yanımda, Griffin tamamen yıldırım çarpmış görünüyor. Onu pek suçlayamam. Kendimi oldukça şaşkın hissediyorum. Her gün bir Olimposlu ile karşılaşmıyorsunuz - ve o *muhteşem* - ama yine de kıskançlığın sıcak bıçağı beni kesiyor.

Diğerlerine bakıyorum. Flynn'in kahverengi gözlerinde yıldızlar var ve Carver'ın çenesini yerden kaldırması gerekiyor. Sadece Kato hala tutarlı bir düşünce oluşturabilecek gibi görünüyor, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun hoş olacağından emin değilim.

Artemis selamlıyor bizi, sesi rüzgarda bir şarkı gibi. "Likeron. İnsanlar. Beni dağdaki evimden aramanın bir nedeni olduğuna inanıyorum."

Olympus Dağı? Yoksa kuzeydoğu iğnesi mi?

"Elbette, benim en zarif ay ışığım." Lycheron'un sesinde hem yaltaklanmanın hem de çekiciliğin ince bir karışımı var. "Ve muhteşem altın yapağı için en mütevazı minnettarlığımı ifade edebilir miyim? Şüphesiz o benim en değerli varlığım."

Çenem açılıyor. Kulağa farklı bir adam gibi geliyor.

Atış.

Her neyse.

Artemis hafifçe kaşlarını çattı. "Sana hediye etmedim ."

Lycheron çok hareketsiz gidiyor. Sanırım nefes almayı bırakıyor. *Ha!*

Tanrıça'nın gözleri aniden neşeye parıldıyor. "Ama sana çok yakışmış, *moro mou* ."

Bebeğim? Hatta bu sevgiyi kelimenin tam anlamıyla - yaratılışçı anlamda - kastetmiş olabilir. Midemin çukurunda bir batma hissi hissediyorum. Bu ikisi birbirini tanıyor. Peki.

Bir Tepegöz'ün Oğlu! Lycheron bize tuzak kurdu!

Ipotane Alpha parmaklarını şıklatıyor ve bir çift iri adam, birini diğerinin hemen arkasına yerleştirerek, iki lüks minderli sandalyeyle acele ediyor. Diğer Ipotane meyve ve peynir tabakları ve şarap kadehleri getirir. Lycheron şimdiye kadarki zorluğu açıklarken, Artemis ve Atalanta pelüş mobilyalara yaslanarak üzümleri ve sert peynirleri kemiriyor ve şaraplarını yudumluyorlar.

Artemis, üçüncü görev için yargıç olarak rolünü kabul eder, uzun süreli bir tanıdık veya ortak durum nedeniyle herhangi bir nedenle Lycheron'u tercih ettiğine dair hiçbir dış işaret göstermez, ancak her ikisi de açıkça geçerli olsa da ve Lycheron açıkça onun lehine çalışacaklarını düşünüyor. O bin yıllık bir Tanrıça ve yine de tavrında sıkılmış veya kayıtsız hiçbir şey yok. Aslında, son görevi yerine getirirken mavi gözleri ilgiyle parlıyor.

"Attika postundan vazgeçerek bu zorluğu harekete geçirmeye yardım ettim. Şimdi karşılığında bana bir şey ver de kimin hediyesinin beni daha çok memnun edeceğine karar vereyim."

"Herhangi bir şey" diyor Lycheron. "Arzunun adını söyle, onun için dünyaların sonuna kadar gideceğim."

kaşlarımı çattım. *Bu hiç adil değil!*

"Adalet ve hız adına, insanlar bizimki gibi sonsuzluğa sahip olmadığına göre, bana şimdi bir şey vermelisiniz, zaten yanınızda taşıdığınız bir şey."

Son kısma kadar kendimi ona hayranlıkla bakarken bulmuştum. Lycheron kendi postu, saç ve etkileyici anatomisinden başka bir şey taşımadığından, bileklerinin etrafındaki kalın, dövülmüş altın

kelepçelerle gideceğini düşünüyorum - Griffin'in taşıdığı her şeyden çok daha değerli.

Griffin de aynı şeyi düşünüyor olmalı. Asık suratlı, bir ayağından diğerine geçiyor, eli çantasının kapağında geziniyor. Orada yiyecek, yedek giysi ve bir demet hellips otu dışında hiçbir şey olmadığını biliyorum. Kılıcının bir değeri var ama ondan vazgeçmesinden nefret ediyorum. Hades'in pelerini var, ama Griffin'inki Hydra tarafından yırtıldı ve arkadan bir parça eksik - bir Tanrıça için pek uygun bir hediye değil.

Tahmin ettiğim gibi, Lycheron bileklerinin etrafındaki ağır altın kelepçeleri çıkardı ve sonra onları bir süsle Artemis'e sundu. Uzun, zarif işaret parmağını dövülmüş altının sırtlarında ve oyuklarında gezdirerek zevkle hafifçe mırıldanıyor. Metal, batan güneşi yüzüne yansıtarak serin, inci gibi güzelliğine daha sıcak, daha parlak bir ışıltı verir. Hediye kabul edercesine başını sallayan Artemis, kelepçeleri yanına yerleştirir ve sonra beklentiyle Griffin'e bakar.

İlk defa Griffin'in kızardığını görüyorum. "Aklımda olan şey biraz zaman alacak." Sesi boğuk. O gergin. Sanırım o olmalı. Buna çok şey biniyor ve bir Tanrıça ile konuşuyor.

"Ne kadardır?" Artemis'e sorar.

Göz göze gelmiyor. Daha aşağıda bir yere bakıyor. "Yirmi dakika?"

Artemis, bakışlarını tekrar Ipotane Alpha'ya çevirmeden önce başını eğerek onaylıyor. Lycheron düzeltir. Kuyruğu sallanıyor.

Müsisyenleri getirin, diye emretti.

O emri verir ve flüt ve lirlerle yarı çıplak bir Dryads grubu belirir. Bazıları oynar. Diğerleri çeviklik ve şaşırtıcı esneklikle hareket ederek şarkı söyler ve dans eder. Lycheron'un neden onları etrafta tuttuğunu anlıyorum. Açıkçası, her türlü eğlenceyi sağlıyorlar.

Özellikle şehvetli bir Peri çemberin kenarına döner, gözleri onun her hareketini izleyen bir erkek Ipotane'ninkiyle buluşur. Bir sonraki dönüşünde onu belinden yakalar ve dörtmala ağaçların

arasına atlar. Dryad'ın nefes kesen sevinç çılgılığını geride bırakarak ortadan kaybolurlar.

kaşını kaldırıyorum. *Evet, açıkça her türlü.*

Bu arada Griffin, Kaos Büyücüsü'nün çayırından aldığı hellips otunu ortaya koyar. Beni şaşırtmayan bir şey yapacak, ama yine de oluyor. Artemis'in isteyeceği ne yaratabilirdi ki?

Güçlü, çevik parmaklarıyla sapları ayırıyor ve ardından dokumaya başlıyor. Başı işine eğik olmasına rağmen, ağzının etrafındaki gergin çizgileri görebiliyorum ve omuzlarının sertliğinde konsantrasyonunu hissedebiliyorum. Yanında oturuyorum ve çalışmasını izliyorum, onu yapabildiğim tek şekilde destekliyorum - sessizce orada kalarak.

Griffin'in yaptığı daire bir koniye dönüşür. Aşağı doğru uzatır, her tam dönüş biraz daha sıkıdır, böylece daha dar bir şeye doğru kademeli ama sürekli bir ilerleme olur. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umutsuzca sormak istiyorum. Sessiz olmak zordur.

Nesne yaklaşık sekiz inç uzunluğunda olduğunda, Griffin uçları bağlar ve sonra onları gizlemek için düzgün bir şekilde örgünün içine sokar. Ağzımı kapalı tutmak için dudağımı ısırıyorum. Endişeliyim. Ve anlamıyorum. Kaia için ördüğü tacı gördüm. Güzel ve karmaşıktı. Bu sade. Dokuma sıkı ve düzgün, form düzenli, çimen esnek ve güçlü, ancak bu sadece ucu açık bir koni.

Griffin alçakgönüllülükle Artemis'e teklifini sunar. "Av Tanrıçasını kirişin iğnesinden korumak için bir kol koruyucusu."

Gözlerim büyüyor. *Ne iyi bir fikir!*

Sessiz ve sinir bozucu derecede ifadesiz Artemis ateli alır. Kol koruyucusunu sol bileğinin üzerinden çekip yukarı çekiyor. Koninin tepesi, dirseğinin kıvrımının hemen altında yer alır. Alt bileğini sarıyor. Mükemmel uyum.

Kolunu büküyor ve bileğini büküyor. Çimen hareket ettiğinde yumuşak bir gıcırdama sesi çıkarıyor ve Griffin mırıldanıyor, "Yumuşayacak. Kullanım ile."

Tanrıça'nın gözleri Griffin'inkilerle buluşur ve çok hareketsiz kalır. Yüzündeki şaşkın ifadede ya da en azından bronzlaşmış

yanaklarının renginden hoşlanmıyorum. Sırtına atlamamak, kollarımı ve bacaklarımı ona dolamamak, deli bir ahtapot gibi "benim, benim" diye hırlamamak için tüm iradem yetiyor.

Kuadropus.

Her neyse.

Artemis sandalyesine yaslanıyor, şarabını mutlak bir sakinlikle yudumluyor. Hala korseyi takıyor. Kelepçeler onun yanında. Kusursuz yüzü, ne düşündüğüne ya da kimin hediyesini tercih ettiğine dair hiçbir belirti vermiyor.

Sonunda, soğuk bakışları Lycheron'a döndü. "Zaten bolca altınım ve zenginliğim var. Ancak daha fazlasına itirazım yok." Bilekliklerini üst kollarına doladı çünkü ona az çok uyuyorlar.

Kalbim çarpmaya başlıyor. Griffin hasta görünüyor.

Yakut tonlu dudaklarını mücevherli kadehine rahat bir şekilde daldırdıktan sonra Griffin'e dönüyor. "Uzun hayatımda, kırıışım tam beş kez koluma çarptı."

Midem boşaldı ve içim delikten içeri düştü. Başka bir deyişle, ona tamamen işe yaramaz bir şey verdik.

Artemis kolunu tekrar esneterek çimenleri gıcırdatıyor. Küçük bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor. "Bu, beş kat fazla ve yine de kimse bana bunlardan birini teklif etmedi."

Kalbim çılgınca çarpıyor. Umut neredeyse göğsümü parçalayacak.

"Bu ne özellikle estetik ne de tamamen rahat, ancak düşünce ve çaba gerektirdi ve bunun için size puan vereceğim."

hayretle iç çekiyorum. Griffin parlak bir şekilde gülümsüyor, yakışıklı yüzü aydınlanıyor ve Artemis bile dudaklarının muhteşem kıvrımından biraz sersemlemiş görünüyor. Erkek sevgisine ne kadar aç olduğunu bilerek, kollarımı Griffin'in boynuna doladım ve onu iddialı bir öpücük için aşağı çektim. Ve sonra bir başkası - her ihtimale karşı.

Griffin beni kollarına alıp sağ salim öpüyor.

Lycheron, heyecanlı bir protestoyla ayaklarını yere vurarak ön toynaklarını yere vuruyor. "Eğer kazanırsa, ne yapmam gerektiği hakkında bir fikrin var mı?" Talep ediyor.

Artemis mükemmel, koyu kaşları kavisli. "Tabii ki. Her şeyi biliyorum."

Başım dönüyor. *Yok canım?*

"O zaman yapamazsın-"

Artemis ayağa kalkar ve Lycheron'un aniden sessiz kalmasına neden olur. "Sinta'yı daha katlanılabilir kılmak için" -Tanrıça Ipotane Alpha'ya sinsi bir gülümseme sunar- "Perilerinizi toplamanızı öneririm."

Lycheron kuyruğunu savuruyor, kırbaç gibi uçlar havayı Griffin'in koluna çok yakın yakıyor. "Hydra huzursuz, yapmaması gerektiği halde saldırıyor. Sürü, yaratık sakinleşene kadar burada kalmalı."

"Hydra, Perilerinizi veya kimseyi bir daha rahatsız etmeyecek." Artemis başını bana doğru eğiyor. "Yılanı yedi."

Lycheron'un gözlerini kehribar rengi bir parlaklık kaplıyor, onları ilkel ve güçlü bir şeyle aydınlatıyor, bu da beni oraya sabitliyor. Çenesi çöküyor, burun delikleri genişliyor, kasları şişiyor ve neredeyse öfkeden titreşiyor ve daha önce düşündüğüm şeyi geri alıyorum; o *korkutucu* .

"Beklemek." Kafam karıştı. " *Yılanım mı?*"

"Hep seninle ilgili, Harbinger. Herkes sana bunu söyleyip duruyor ama sen inanmayı reddediyorsun."

Başımdan akan kan yüzümü uyuşmuş halde bırakıyor. "Numara. Hayır, sen hatalısın."

Herkes nefes nefese kalıyor, sonra yine öfkeyle damgasını vuran Lycheron bile o parlayan gözlerle bana bakıyor.

Huzursuzca yutkunuyorum, hâlâ Tanrıça'nın sözlerinden başım dönüyor. "Yani... Oyunuz için teşekkürler. Sonsuza kadar sana borçluyuz."

Artemis gülüyor, bana tam olarak yerleştiremediğim bir şeyi hatırlatan güzel bir çınlama sesi. "Poseidon senin hakkında haklıydı."

sormaya cesaret edebilir miyim? "Ne dedi?"

"Pervasız, asabi ve aşırı derecede saygısızsın."

yüzümü buruşturuyorum. Bu kulağa doğru geliyor.

Tanrıça, "Zeus'un senin için planları var," diye devam ediyor.

"Planlar mı?" diye sordum, aniden nefesimi tutmakta zorlandım.

"Sormasan iyi olur." Artemis kaşlarını çatarak Griffin'e kısa bir bakış attı ve bu beni sihri korkuttu.

Parmaklarım kolunu sıkılaştırıyor. "Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa, onların kanlı ve acılı ölümlerine bizzat ben bakarım. Erkek adam. Canavar. ...Ya da Tanrı."

Artemis'in mavi gözleri buz tutar. "Sivri dilli Origin, arkadaş edinmekle daha çok ilgilenmeli. Onlara ihtiyacı olabilir."

Menşei? Göğsüme soğuk bir mermer levha ağır basıyor gibi. Nefes almak daha da zorlaşıyor. "Köken binlerce yıldır ölü. O zar zor bir hatıra ve çoğuna göre o bile değil."

"Öyleyse Zeus'un sürekli sen olduğunu söylemesi tuhaf." Artemis'in sesi soğuk kalır.

"Ben... Ama..." Kaburgalarım üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. *Nefes almak. Nefes almak.* "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Eğer düşündüğün buysa, reenkarnasyon değil. Ama sandığından daha çok Tanrıların çocuğusun."

Ona bakıyorum, kalbim çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir kaderin olduğunu anlamıyor musun?" Artemis kaşlarını çattı. "Sanırım hayır, yoksa seni hayatta tutmayı bu kadar zorlaştırmamış olabilirsin."

Hiperventilasyon yapmama savaşını kaybediyorum. Taşikardi - ayrıca bir kontrol. Griffin'in kolu beni sarıyor ve kendimi onun tarafına bastırıyorum.

"Giller." Artemis birden neşeyle homurdandı ve bu bile çok güzel. "Poseidon seni bir kez hazırlamıştı, zaman daralıyordu ve Persephone senin boğulmanla ilgili kriz geçiriyordu." Artemis gülüyor, boğulmak komikmiş gibi. "Başka bir yol bulmaya çalışıyordu ama kadın üç çatallı çatalını kaptı ve yapana kadar onu dürttü." Parmak uçlarını boynunda kesiyor. "Persephone oldukça sert, biliyorsun."

"Beni hazırladın mı?" ben yankı.

Tanrıça zarif, ince parmaklı elini havada sallıyor. "Geçen sefer neredeyse boğuluyordun. Oldukça yeni. İyi bir alışkanlık değil," diye ekledi hazırlıksız bir şekilde.

Demek Artemis açılıyor? Onun insan becerileri benimki kadar iyi. "Persephone?"

Artemis bana kafam biraz zarar görmüş gibi bakıyor. Ya da belki çok. "Bu arada selamlarını iletiyor."

Başımın onayladım. Bir çeşit. Çoğunlukla, sadece sallıyorum. Persephone'nin neden selamlarını göndermeye devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Artemis benimle sanki aileden biriymişim gibi konuşuyor, *onun* ailesinden, sanırım bir şekilde yaklaşık bin kez uzaklaştırılmış durumdayım. Ve bana Origin dedi. Tanım olarak, bu, yeni bir şeyin başlangıcı olduğum anlamına gelir.

Gözlerim Griffin'inkilerle buluşuyor ve korkmuş ve genişlediklerini biliyorum. Her şey hakkında yanılmasını istediğimden değil, sadece kendimi onun haklı olduğuna gerçekten inandıramadım. Şimdi, yapabileceğim tek şey nefes almaya devam etmek, ki bu olması gerekenden daha zor. Sanki biri dünyayı başıma yıkmış gibi. Her tarafıma düşüyor ve herkes pisliği temizlemek için bana bakıyor.

Bir anım beni çok etkiliyor. Eleni ve ben yapraklı bir ağaçta yükseklerde, ellerimiz sert ağaç kabuğunu tutmaktan ağrıyor ve inciniyor, bacaklarımız sallanıyor, korumalarımız bizim için ormanı tarıyor. Thanos, bizim fısıltılarımızı kapatacak kadar yüksek sesle ıslık çalıyor çünkü tabii ki tam olarak nerede olduğumuzu biliyor.

Yağmur mevsimi ile birlikte on ikinci doğum günüm yaklaşıyor ve hayatımda iyi olan tek şey Eleni.

"Bak Talya. Doğuda ne görüyorsun?"

Sabah güneşine gözlerimi kısıyorum. "Okyanus." Mavi enginlik içeri giriyor. Deniz canlılarının kendilerini evlerinde hissettikleri uzak bir ufuk.

"Ve batıya?" diye soruyor Eleni.

Rüzgarda uçuşan uzun bir saç tutamını kirli parmağıma dolayarak omuz silktim. Kazmaktan tırnaklarım karmakarışık Geçen gün beni bir vadiye kovaladığı zaman Kuzen Aarken'e atacak taşlar. Beni okla vurdu ama ben onu bayılttım. "Fisa mı? Göller?"

Eleni başını sallar. Gevşek sarı saçları ince omuzlarının üzerinden kayıyor ve masmavi gözleri asla anlayamadığım gizli bir neşeyle parlıyor. "Bütün dünya bu. Ve senindir."

BÖLÜM 25

ÇİZMELERİMİ ÇIKARDIM VE SONRA GERİ SİNTA Kalesi'ndeki yeni yatağımıza UZANIYORUM . Göğsümün derinliklerinden memnun bir inilti yükseliyor. Kuş tüyü şiltenin yumuşaklığında kıpırdanarak ve yüksek kaliteli nevresim hissinin tadını çıkararak kollarımı ve bacaklarımı açtım.

Rahatça yerleştikten sonra başımı çevirdim ve Griffin'in yüzüne su sıçratmasını ve seyahatin tozunu temizlemesini izledim. Oda tekrar tamamen döşenmiştir. Hatta yeni bir pencere oturağı ve yerde toplam on bir kilim var. 11!

Gitmeden önce yeni bir yatak sipariş etmekle çok akıllısın, dedim ona. "Ve geri kalanı da güzel."

Griffin ıslak parmaklarını saçlarının arasından geçirerek geriye doğru kaydırды. Bana alaylı bir sırıtış gönderiyor ve sinsice yaklaşıyor. "Zekiliğimi anlayacak kadar akıllısın."

Farkındalık, gözlerindeki çapulcu parıltıyla içimi yalıyor. "Keşke düşünseydim. Bu boyutun iki katı bir yatak sipariş ederdim."

Bir gece yarısı kaşı yukarı kalkar. "İçine kaç kişi sığdırmayı planlıyorsun? Lycheron ve Perileri için zaten yeterince büyük."

yüz yaparım. "Onları yatağımıza getirmeyelim. Yolda baş etmek yeterince zordu." Öfke hakkında konuşun. Ve libido. İpotane, Griffin ve beni uysal gösteriyor.

Başımın üstündeki yastıkları alıp yanıma sürükleyerek özenle yapılmış yatağı tamamen yok ettim. "Onları bıraktığımızda öyle bir kokuyorlardı ki, şimdiye kadar tüm sınır at gübresi gibi kokmuş olmalı."

Griffin güler. Zengin, derin ses içimde eriyor, içimi ısıtıyor. Yeterince kolay gülümsüyor, ama benimle olmadığı sürece çoğu zaman doğrudan gülmez. Onu mutlu eden kişi olmayı seviyorum.

Gülümsedim - geniş, aptal, neşeli bir sırıtış.

"Harika korumaydılar" diye belirtiyor. "Geri dönüşte tek bir yaratık bizi rahatsız etmedi."

"Doğru. Hatta bazıları diğer tarafa koştu." Yastıkları bir kenara fırlattım ve sonra bakışlarımı Griffin'in gözlerine kilitledim. "Sırada ne var?"

Gözleri ısınıyor. "Sen. Ben. Banyo. Şu yeni yatak."

Arzu, beyaz-sıcak bir yıldırım ağında beni kırbaçlıyor. En son birlikte olduğumuzdan bu yana günler geçti. Yine de dalga geçmekten kendimi alamıyorum. "Zavallı yaşlı adam. O kadar yorgun ki uyuması gerekiyor. Artık senin için macera yok."

Başımı elime yasladım ve bana doğru son birkaç adımı atarken Griffin'in gözlerini kıstım - yırtıcı, kendinden emin, güçlü, gevşek uzuvları harekete geçmeye hazır.

"Yaşlı adam?" diye hırlıyor, yatağın üzerinde beliriyor.

sırıtırım. "Seninle evleneceksem, muhtemelen kaç yaşında olduğunu bilmeliyim. Sanırım gerçekten yaşlı. Sadece sana bak." Kaya gibi sağlam karnını dürttüm. "Çok yumuşak."

Griffin hızlı hareket ediyor, beni belimden yakalayıp havaya kaldırdı. Çığlık atıyorum, saçlarım uçuşuyor ve o dönerken kollarım savruluyor, yatağın kenarına oturuyor ve sonra iki yanına otururken beni kucağına bırakıyor.

Gülerek parmaklarımı nemli saçlarına daldırdım ve biraz çekiştirerek simsiyah buklelerini kavradım. Gözleri kapüşonlu, gümüşü-sıcak döner ve boğazında çakıllı bir ses çıkarır. Griffin ellerini tuniğimin altından geçirip kalçalarım ve arka tarafıma yerleştiriyor. Beni sertçe kendine doğru çekiyor ve bana kesinlikle ne kadar yumuşak *olmadığını gösteriyor*.

Başparmakları pantolonumun belinin üzerindeki çıplak deri şeridin üzerinde kayıyor. "Bir şaplak mı istiyorsun?" kulağıma sessizce yalvarır.

Omurgamın altından sıcak titremeler çıkıyor. Surat asıyormuş gibi yapıyorum ki bu çok saçma geliyor. "Zavallı canım. Sen çoktan unutmuşsun. Kaç yaşındasın diye sordum ." Belli ki zor işittiği ve bunamaya başladığı için dikkatli bir şekilde ifade ediyorum.

Griffin'in muhteşem, dikkat dağıtıcı ağzı seğiriyor. "Otuz dört." nefesim kesiliyor. "Sen yaşlısın!"

O kıkırdar. "Ve sen? Ben de bilmeliyim."

"Tarih ne?" Hiç bir fikrim yok. Tek bildiğim, aylardır ilk kez dışarıda yağmur yağıyor ve aşağıdaki mermere çarpan ağır damlaların sesi bir davulun sabit, sabit vuruşu gibi. Hava buhar kokuyor. Nemli. Yenilendi.

Griffin bana anlatıyor ve ben gülüyorum. "Yarın yirmi dört oluyorum."

Kaşlarını çattı, beni dikkatimin dağılmasına neden olan orta bölgeme vuran ışığı durdurdu. "Bana söylemeyecek miydin?"

Kucağında kıpırdandım, alt bedenimdeki kasılma ve karıncalanmayı yeniden yakalamaya çalıştım. "Unuttum. Önemli değil."

Daha sert kaşlarını çattı. "Kıpırdamayı kes, yoksa hamama gidemeyiz."

"Bunu yapmayı kes?" Bedenlerimizin birleştiği yerdeki enfes his kıvılcımına inleyerek, kalçalarımın yavaş bir girdabıyla onu eziyorum.

Griffin'in dişlerinin arasında bir nefes tısladı. "Kedi..."

Gözlerim açılıyor ve Griffin'in erimiş bakışları benimkilerle çarpışıyor. Sırtımı kamburlaştırdım, dizlerimin üzerinde yükseldim ve onun kalın, sert uzunluğu boyunca yavaşça kayıyorum. Isı, bir yaz gününde gün ışığı gibi içime yayılıyor. Dudakları aralandı ve nefes almayı bırakır gibi oldu, sersemlemiş tepkisi ihtiyacımı artırdı. Aramızda hiçbir şey istemiyorum.

Griffin gözlerini kırıştırdı, ardından parmakları kalçalarımı sıktı. Alçak sesle, "Nasıl kutlamalıyız?" diye soruyor.

Öne eğilip onu aç bir şekilde öptüm, dilimi dolgun alt dudağı boyunca kaydırdım. "Kutsal bir adam bulup biraz yemin etmeye ne dersin?" diye fısıldadım ağzına doğru.

Griffin beni parmak uçlarıma kadar kavuran sert, erkeksi bir ses çıkarıyor. İki saniye içinde sırt üstü yatıyorum ve asla banyoya gidemiyoruz.

"Doğum günün kutlu olsun." Griffin şakağıma sıcak bir öpücük gönderiyor. "Nasıl bir tören istiyorsun?"

Griffin'in neden bahsettiğini anlamak biraz zaman alıyor. Düşünümüz.

Gözlerimi daha yeni açtım ve kendimi en sevdiğim yerde buldum - yarısı onun üzerine yayıldı, kolum geniş göğsünde, bacaklarım onunkilere dolandı. Kıvırcık saçlar uyluklarımı ve baldırlarımı gıdıklıyor. Göğüslerim güneşte ısıtılmış mermer kadar pürüzsüz ve sıcak tene bastırıldı. Adam ve ev gibi kokuyor ve ben yuvaya oturuyorum, henüz kalkmaya hazır değilim.

Griffin'in büyük eli sırtımın çoğunu kaplıyor. Parmakları boş bir düzende hareket ediyor. "Halka açık bir tören bir açıklama yapacaktı. Seni halkına göster."

İçim sallanıyor, beni bir gök gürültüsü gibi uyandırıyor ve vücuduma yayılan hoş sıcaklığı yok ediyor. Halkım. Fisanlar. Gün sonunda Sintanlar. *Tarvanlar da mı?*

"Halka açık bir tören beni kaçırarak," diye hırladım, sesim uykudan hâlâ boğuk çıkıyordu.

Griffin'in göğsü derin bir nefesle kalkarak beni de kaldırdı. "Artık koşamazsın, Cat. Kader yakaladı."

Bir kova buzlu su beni ıslatmış gibi titreyerek doğruldum ve karışık saçları yüzümden çektim. "Kader beni ısırabilir, sen de bunu binlerce insanın önünde yaptırmaya kalkarsan sen de ısırabilirsin."

Kalın, mürekkepli kirpiklerinin altından bana bakan Griffin, bir kolunu belime doladı ve beni geriye doğru sürükleyerek, çoğunlukla onun üzerine indiğimden emin oldu. "Öyleyse özel bir tören planlamam iyi oldu."

"Ne zamandan beri plan yapıyorsun?" Sinirlendiğimi anlaması için yan tarafını çimdikledim.

Gülümseyerek elimden kurtuluyor. "Üç saat önce kuşlar beni uyandırdığından beri."

"Ne?" Tekrar doğruldum, buruşuk çarşafların üzerine diz çöktüm ve sonunda dışarının ne kadar parlak olduğunu fark ettim. Ben erken kalkan biriyim ya da eskiden öyleydim. "Neden uyumama izin verdin?"

"Neden?" Parmak boğumları hafif pürüzlü bir okşamayla uyluğumu sıyırdı ve çıplak vücuduma beni titreten bir yoğunlukla baktı. "Artık yorgun olmadığında uyanacağını biliyordum."

Gücenirim. Bir çeşit. "Eh, Mantıklılığın beni kahvaltıya götürüp planlarından bahsetmek ister mi?"

Bakışlarımla buluşan Griffin, parmak boğumlarını yavaşça iç uyluğumdaki hassas deriye doğru çekiyor.

"Çıplaklığın önce giyinmek ister mi?" O sorar.

Gözlerim onun heybetli göğsüne, çıkıntılı karnına ve göbeğinden etkileyici çadırılı çarşafın altına uzanan davetkar koyu renk saçlarına kaydı. Dudaklarımı yaladım, aniden onun her santimini tatmak için can atıyorum. "Tam olarak değil."

Griffin'in ağzı geniş bir sırtışla yayıldı. Hızlı ve güçlü bir hamleyle doğruldu ve sonra gözleri dikkatle parıldayarak bana uzandı. Vahşi siyah saçları, gölgeli çenesi ve fırtına bulutu gözleriyle o kadar kararlı ve tehlikeli görünüyordu ki, yatakta kıvrılıp atlayarak kıl payı ondan kaçtım.

Griffin atlıyor, bileğimi yakalıyor. Beni geri çekiyor ve ardından ellerimi başımın iki yanına sabitleyerek beni altına alıyor. Her saniyesini severek kıvraniyorum ve savaşıyormuş gibi yapıyorum. Beni daha sıkı tutuyor. Sert ve sert görünerek, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzünü indirdi. Sonra vücudumdan aşağı kayıyor, arkasında sıcak öpücükler, ıslak yalamalar ve yumuşak küçük kıstırmalar bırakıyor. Bileklerimi bırakmıyor. Beni sımsıkı tutarak onları da beraberinde sürükledi.

"Yatakta kahvaltı?" kalçama karşı gürlüyor.

Ağzı en mahrem yerime yerleşirken sırtıyorum. Dizlerim geniş düşüyor. Yemekten bahsetmiyor.

Sonunda giyinir ve yemek ararız, ancak yemek odasına sadece öğle yemeği için zamanında yetişiriz. Egeria, Alpha Sinta olarak görevden alınmasını en ufak bir öfke ya da pişmanlık duymadan kabul eder. Açıkçası, başından beri beklediği şey buydu. Piers askere alma gezisine gitti ama ailenin geri kalanı burada ve düğün duyurumuza çok sevindi. Jocasta, *şimdi* alışverişe gitmemiz gerektiğine karar verdi ve Kaia, onu gerçekten kale kapısının diğer tarafına götürecek herhangi bir gezi için heyecanlı olmanın ötesinde, koltuğunda zıpladı.

Alışveriş para gerektirir, bu yüzden Griffin'in cebini masanın altından karıştırıp parmaklarımın neredeyse yahnisinden boğulmasına yetecek kadar dolaşmasına izin verdim. Dört altın buldum ve onları tuttum. "Bana asla ödeme yapmıyorsun."

Üzgün görünüyor. "Artık sana ödeme yapamam."

"Evlenmek üzereyiz. Kimse beni bir fahişeye karıştıramaz."

Kaia bir üzüm tükürür. Masanın üzerinden sekiyor ve sonra annesinin kucağına düşüyor. Kaia eliyle ağzını kapattı, mavi-gri gözleri kocaman oldu ve Nerissa ona baskıcı bir bakış attı. Bakışları üzerimde bitiyor ve Carver aniden eşek gibi bir ses çıkarıp sonunda tuttuğu kahkahayı patlatmasaydı kendimi biraz bastırmış hissedebilirdim.

Anatole elini masaya vurur ve kahkahayı patlatır. O da eşeğe benziyor. Bu bulaşıcıdır ve çoğumuz gözlerimizden yaşları silene kadar tüm masa homurdanarak anırır. Gülerek başımı sallıyorum. Hiç böyle gülmemiştim... Şey, hiç.

Nerissa sonunda ayağa kalktı, yanıma geldi ve sonra genellikle kıvranmama neden olacak bir şekilde yanağımı öptü. Bugün, bir şekilde normal geliyor. "Her zaman dört kızım olsun istemişimdir." Omuzumu sıkıyor. "Şimdi anlıyorum."

Boğazım aniden kalınlaşsa ve ısı gözlerimin arkasını yaksa da deli gibi gülümsemeye devam ediyorum. Beni seven bir ailem var. Onları hayatım pahasına korurdum.

Pekala, belki Piers değil ama hislerine karşılık vereceğini hissediyorum.

Piers düşünceleri gülümsememi öldürüyor ve garip bir şekilde midem bulanıyor. Ya da belki bu duygu patlamasıdır. Ya da kuzu.

Çatalımı bıraktım, artık aç değilim. Griffin sandalyesini geri itiyor, Carver'a kendisini takip etmesini işaret ediyor ve sonra başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. Böyle şeyler onun için doğal - benim dışımda buradaki herkes için.

Griffin, "Gün batımında benimle Athena tapınağında buluş," diyor.

Heyecan ve sinirler içimi düğüm gibi büküyor. Bir elimi çalkalanan midemin üzerine kaydırıyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Düğününüz için hazırlanın." Griffin'in gülümsemesi kalbimin atmasını sağlıyor. Ya da belki üç.

"Bunun yanında. Hazırlıklar için yani."

Uçan saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hiç bir şey. Her şeyle ilgileneceğim. Güven bana, *agapi mou*."

Başımla onayladım. Yaparım. Gerçekten, gerçekten.

Bütün yemeğimi kusmak için zamanında odamıza dönüyorum. Düğün telaşları hakkında konuşun. *Ah!*

Jocasta ve Kaia kapıyı çaldığında kendimi daha iyi hissediyorum. Sinta'nın en yüce savaşçılarından Kato ve Flynn'i bizim için paketler taşımaları için topluyoruz - bu beni gizlice güldürmeyen bir şey.

Flynn sert bir şekilde korunmak için orada oldukları konusunda ısrar ediyor ve sırf bunu kanıtlamak için fazladan on beş silah bağladığında gözlerimi deviriyorum.

Kato ile arkaya geçtim ve sessiz ve uyanık bir Flynn'i Jocasta ve Kaia'nın önünde yürümesi için bıraktım. Biz agoradan geçerek tepenin tepesindeki daha seçkin mağazalara doğru ilerlerken, prensesler gülümseyerek tüccarlara ve alışveriş yapanlara el sallıyor ve el sallıyor. Alem yemeğinden önce gittiğimiz yeri seçiyorum, böylece genç, yakışıklı dükkâncının Jocasta'nın her yerinde yalpaladığını ve Flynn'in nasıl tepki verdiğini görebiliyorum.

Cevabı tam olarak düşündüğüm şeydi - sessizce kaynayan. Jocasta başını dik tutuyor ve Flynn'in havada asılı kaldığını ve şaşkın şaşkın baktığını fark etmemiş görünüyor.

"Prenses konusunda ustalaştın," diye mırıldandım önlüklerin arkasından. "Sevgili halk. Asık suratlı, aşırı korumacı muhafız. Sen hepsinden üstünsün."

"Flynn benim korumam değil."

Sert sesi karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Ne zaman dışarı çıksak o oluyor."

"Bu neredeyse hiçbir zaman iki katıdır." Jocasta, gerçekten bakmadan önlüklerin arasından geçiyor. "Ve beni sadece başkası fark ettiğinde fark ediyor."

Ne yazık ki, dükkan sahibinin bariz hayranlığını ve Flynn'in ani huysuzluğunu göz önünde bulundurursak, bununla tartışmak zor.

"Yeterince sahibim." Jocasta mavi gözleri parlayarak bana döndü. "Zaten çok bekledim. Ona altı ay daha vereceğim. Ondan sonra koca arıyorum. Tercihen ona benzeyen biri."

Gözlerim büyüyor. "Jocasta!"

İç çekiyor ve omuzları düşüyor. "Şakaydı."

kaşlarımı çattım. Şaka olduğunu düşünmüyorum. "Neden acele? Senin bolca zamanın var."

Parmaklarını dalgın bir şekilde tereyağı sarısı kumaşın üzerinde gezdiriyor. Hassas dokumaya takılıyorlar ve eline daha yakından bakıyorum. Daha önce olmayan nasırlar var.

"Ben yaşıyım," diyor sonunda.

burnumu çekiyorum Yardım edemem. "Kaç yaşında?" Görünüşe göre, bu saatin sorusu.

Gün.

Dün.

Her neyse .

"Yirmidört."

alay ediyorum. "Yaşlı değilsin. Aynı yaştayız."

Bana sivri bir bakış atıyor. "Bugün itibariyle. Ve evleniyorsun. "

"Bu bir yarış değil," diyorum.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Haklısın. Üzgünüm. Sadece beklemekten yorulдум."

"O zaman beklemeyi bırak ve ona nasıl hissettiğini söyle." Fısıltım Flynn'in kafasını çevirecek kadar yüksek. Jocasta beni susturdu, yanakları alev alevdi.

Kato ve Kaia fark etmezler. Kendini kurdelelere sarmış ve Kato'nun ona hangi rengin en iyi göründüğünü söylemesini sağlamaya çalışıyor. Kaia muhteşem olduğundan, her şeye uyan çarpıcı, koyu bir renge sahip olduğundan ve tahıl çuvalında bile güzel görüldüğünden, bu zor bir seçimdir.

Çenesini kaşıyor, ciddi ve ilgili görünüyor. Sonunda, tüm kurdeleleri toplar, onları beline sarar ve sonra eğri bir yay bağlar. "Karar veremiyorum. Hepsini almalısın."

Kaia parlak pembeye döner. *Zavallı Kaia*. Gerçekten kendi yaşındaki birine odaklanmalı. Sayfalara daha yakından bakmam gerekecek.

Sanırım nasıl hissettiğimi biliyor, dedi Jocasta katı bir şekilde ve beni Flynn ile yaşadığı ikilemlere geri çekerek. "Sadece onunla uğraşmak istemiyor."

"Belki de bir şeylerin değişmesini istemiyordur."

Aşağıya bakar, sesi yumuşar. "Belki de aynı şeyi hissetmiyordur."

"O zaman o bir aptal." Flynn hakkında bunu söylemek sadakatsiz hissettiriyor. Neredeyse her zaman benim köşemdedir. "Senin hakkında," diye ekledim, önceki ifademi niteleyerek.

Jocasta derin bir nefes alır. Nefesi biraz titriyor.

Bir esinti nemli havayı taşıyor ve ardına kadar açık pencereden bir gök gürültüsü gümbürdeyerek asi saçlarımı karıştırıyor. Jocasta'yı titretmeye yeter ve tüccar zarif, pahalı görünümlü bir şalla koşar. Onu omuzlarına sararak Flynn'den bir bakış kazanarak onu tekrar hızla geri çekti.

Bir kahkahayı bastırarak Jocasta'ya yukarıdan aşağıya baktım. "Bu şal tunik ve pantolonunuz için mükemmel bir uyum."

Jocasta hafifçe gülümsüyor, sesimdeki ironiyi kaçırmadan. "Oğlan gibi giyinmiş ama fiyonklu Kaia'dan daha iyi."

Kaia'ya baktım. Dar kalçaları ve sadece tomurcuklanan kıvrımlarıyla, vücudu hala nispeten düz, büyüme çabası yumuşaklıktan çok yüksekteydi. Uzun saçlarını bir şapkanın altına toplarsa ve narin kemikli yüzünü aşağıda tutarsa, muhtemelen bir erkek çocuğa geçebilirdi.

Öte yandan Jocasta, etrafta koşturmadan, kavga etmeden ve neredeyse ölmeden önce benimkine çok benzeyen bir figüre sahip - gür, erkeklerin hoşlandığı yerlerde biraz ekstra ile. Üzerine oturan tuniği ve kalçaları saran pantolonunu benim bile fark *ettiğim bir şekilde dolduruyor* , bu yüzden Flynn'in dükkanın ortasındaki altın tokaları bu kadar büyüleyici buluyormuş gibi yapmasına şaşmamalı.

"Çizmeleri severim, en azından dışarı çıkmak için. Yağmur mevsimi için daha uygunlar." Jocasta açık mavi bir elbise çıkardı, bana doğru tuttu ve sonra geri koydu.

Daha sıkı oturan bir şey arıyorum. Yeni ölçülerime göre bir elbise diktirecek vaktim yok ve artık benden daha az olduğu için elimdekileri daha iyi sergilemem gerekiyor. "Griffin hangi rengi severdi?"

Jocasta, "Kırmızıya düşkün olduğuna inanıyorum," diye yanıtıyor.

"Hmm. Düğün için pek uygun değil."

"Peki ya beyaz?" o soruyor.

burnumu kırıştırırım. "Fazla bakire. Her zaman fildişi vardır." Ben her zaman fildişi ile bitiririm.

"Çok sıkıcı" diyor.

İç çekerek, aniden bitkin bir halde yakındaki bir koltuğa yığıldım. "Böyle evlenmeliyim." Eski botlar, kahverengi pantolonlar, koyu yeşil bir tunik, aşınmış kemerim ve hepsini tamamlayan Korkunç Tangle.

Jocasta başını sallar. "Sonsuza kadar pişman olacaksın."

Pek katılmıyorum ama belki haklı çıkarsa, sonunda kalçaları fazladan dökümlü bir elbise seçtim. Çekici maviler ve ince yeşillerin

karışımı, rengi Fisan kıyılarındaki davetkar, berrak suya o kadar çok benziyor ki garip bir sancı göğsüme çarpıyor. Bu konuda garip bir duygusallık hissederek, tüccardan omuz tokalarıyla ilgili özel bir talepte bulunuyorum. Süslenmemiş altını ısıtmak için arka odaya gidiyor ve üzerine istediğim pulları basıyor.

"Ya sen ve Kaia?" Soruyorum.

Jocasta umursamaz bir el sallıyor. "Yeni bir şeye ihtiyacımız yok. Bu gün seninle ilgili."

"Ve Griffin."

Gözlerini deviriyor. "Hangi gelin söyledi *bunu* ?"

"Haklısın." sırtırım. "Öğleden sonrayı Afrodit Hamamı'nda geçirelim ve oradaki kadınların saçlarını için neler yapabileceklerini görelim. Sütle harikalar yarattıklarını duydum."

BÖLÜM 26

SİNİRLİYİM. GERÇEKTEN SALLANIYORUM, BU SABİT OLAN. Canavarlarla bundan daha cesurca savaştım.

Griffin gururla yanımda duruyor. Koyu keten uzun, güçlü bacaklarını sarıyor ve kar beyazı bir tunik simsiyah saçlarını ve çarpıcı gri gözlerini dengeliyor. Yeni tıraş olmuş ve saçları düzgün ve evcilleştirilmiş, yine de çok uzun olmasına rağmen - sonsuza dek kralın altında kalacak olan savaş lordunun kanıtı.

"Sintan arması." Griffin elini kaldırdı ve altın bir tokenin yanında sıcak bir parmağını omzumun üzerinden geçirdi.

Onu tapınakta gördüğüm anda karnımı kolonize eden kelebekler uçuşuyor. "Uygun görünüyordu."

"Öyle," diyor, aşk, onay ve gözlerinde daha ateşli bir şey.

Tam o sırada, kutsal alanın dışında gökyüzü açılır ve kalın mermer sütunların diğer tarafında çarşaf halinde yağmur yağmaya başlar. Kutsal adam peçemi kutsadığı için gün geceye doğru derinleşiyor. Bağlanmamış saçlarım nemli esintiyle hareket ediyor, şimdiden tekrar kıvrılıyor.

Griffin omzumun üzerinden ağır bir bobin geçirdi. "Çok pürüzsüz," diye mırıldandı, parmak uçları tenimde gezinirken.

Serin ve nemli hava esince içime ısı yayılıyor. Bu kombinasyon hoş bir ürperti uyandırıyor. Sonra müzik duyuyorum ve şarkı söylüyorum ve donuyorum.

Gözlerim suçlamayla açıldı. "Bana özel bir tören sözü verdin. Sadece aile."

Griffin'in sabit bakışları benimkini tutuyor. "Sana asla ihanet etmem."

Dönüyorum ve tapınağa sıırıslık bir renk gösterisi ve tamamen saygısız bir törenle giren insanlar *aileden* geliyor. Sirkte birlikte yaşadığım ve çalıştığım herkes burada, yol gösterici en

sevdiğim arkadaşlarım. Desma, tapınağın etrafına gökkuşakları örüyor. Aetos, vahşi bir zarafetle dans eden bir davul çalıyor. Zosimo ve Yannis alevli coplari döndürüp birbirlerine ileri geri fırlatırken, Tadd ve Alyssa dönerek orta koridordan aşağı atlarlar, bükülür ve havada bağırlar. Vasili ve karısı neşeli bir güney melodisi söylüyorlar, zengin sesleri sanki iki değil yirmi yaşıdaymış gibi taşıyor. Nakarat sırasında gök gürler, sanki Olympus onlara eşlik ediyormuş gibi. Gözlerim bulanıklaşıyor ve kalbim aynı heyecan verici melodiyle çarpmaya başlıyor.

Selena tek başına yürüyor, tamamen kuru. Gözlerimiz buluştuğu anda boğazıma bir yumru oturdu. Nefesim kesiliyor ama bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için göz yaşlarımı kırptıştırıyorum. Bu çok beklenmedik. Çok mükemmel.

Griffin'e şaşkınlıkla bakıyorum. "Hoi Polloi yemini ediyorum." Ben çoktan karar vermiştim ama onun bilmesini istiyorum. Hoi Polloi sözlü bir sevgi, koruma, bağlılık ve sadakat sözü verir. Çoğu Magoi, kendilerini bu kadar kalıcı bir şeye kilitlemeye cesaret edemez ve tek kelime etmeden törenden geçer.

Griffin'in ağzı kıvrılıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en yıkıcı gülümseme. Göğsü genişler. "Pişman olmayacaksın."

Başım la onayladım. "Biliyorum." Emin olduğum bir şey varsa o da odur.

Selena önümde durdu ve Griffin'e şaşırtıcı derecede tarafsız olan kısa bir bakış attı. Onun üzerinde büyüyor olmalı.

Süslü bir altın bıçağı kınından çıkarıyor, saçımın bir tutamını kaldırıyor ve sonra alttan birkaç santim kesiyor. Kilidi avucuma yerleştiriyor ve ellerimizin birleştiği yerde tenim karıncalanıyor.

Kilidi çevirip kutsal adamın yanındaki alevli kadehe bırakıyorum. "Persephone birliğimizi kutsasın."

Kutsal adam şok olmuş görünüyor. Athena'ya adanmış bir tapınaktayız . Ama Persephone'nin adı aklıma geldi ve takıldı kaldı. İlkbahar, yenilenme, toprağın yeniden doğuşu. Bir bakıma Persephone, Griffin'i ve benim hedefimi temsil ediyor - hâlâ mücadele ettiğim ama kabul etmeye çalıştığım bir amaç.

Bir şey olmamasını umarak Selena'ya baktım. Ne de olsa iki kadın Hades'i paylaşıyor.

Selena başıyla onayladı ve ben rahatlamış bir şekilde tekrar öne döndüm.

Hâlâ hoşnutsuzluğuyla kaşlarını çatan kutsal adam, mübarek peçeyi başımın üzerine kapatıyor. Artık net göremeyecek kadar kalın ve Griffin'e uzanıyorum. Eli sıcak ve kuru ve dünyanın geri kalanı etrafımda kaybolurken bir rahatlık. Önce yeminleri söylüyor, sesi güçlü ve emin, her kelimedeki gerçek onu iliklerime kadar demirliyor.

Sıra bana geldiğinde, bağlama vaatleri kanımda yarışacak. Bitirdiğim an, güçlü bir büyü sarsıntısı neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Taş sütunların ötesinde şimşekler çakarken ve gök gürültüsü tepemde gürlerken, Griffin sağlam bir eli belimde ve dirseğimde bir el ile beni tutuyor.

Griffin peçemi kaldırıp kutsal adama geri veriyor. Kocam bana gülümsüyor, gözleri ıslık ıslık ve kalbim sevinçle çarpıyor . O benim. Sonsuza dek. Bu dünyada ve öbür dünyada.

Carver, Griffin'in dirseğinde iki yüzükle beliriyor. Griffin küçük olanı parmağıma kaydırıyor ve diğerini bana veriyor. Onlar altın ve tamamen basit. Onları seviyorum. Onu seviyorum.

Griffin'in yüzüğünü eline takıyorum, mutluluktan nefesim daralıyor. "Bütün bunları bir günde yaptığına inanamıyorum. Çok yorgun olmalısın."

Kutsal adam peçemi Athena'nın ayaklarının dibine bırakırken bana ürpertici bir sırıtış attı. Heykel on metre boyunda ve tapınağın arka kısmına hakim. "Yaşlı bir adam için hâlâ yeterince enerjim var" -göz kırpmıyor-.

Giddiness hafif ve baş döndürücü bir taklayla üzerimden süzülüyor. "Beklentiden nefesim kesiliyor." Flippant çalışmıyor. Kulağa gülünç derecede hevesli geliyorum.

Griffin hafifçe kıkırdadı, açıkçası bana tam olarak ne yaptığını biliyordu. "Günü nasıl geçirdin, Karım?"

Göğsüme bir spazm çarptı, saf bir sevinç şoku. "Bu elbiseyi alıp sütün içinde sırlıslam."

Griffin'in kaşları kalktı. "Süt?"

"Evet. ben çok yumuşakım Her yerde."

Gözleri meşale ışığında yanıyor. "Yapacak bir şey daha olmasaydı, omzumda olurdun ve şu anda en yakın karanlık sokağa doğru gidiyor olurduk."

"Yağmurda? Yeni elbisemle mi?" Nefesimi tuttum, sahte bir dehşete kapıldım, tamamen gemide.

"Bir kasırga beni durduramaz."

Isı omurgamda dans ediyor.

Neredeyse planladığı her şeyi iptal etmek ve o sokağı bulmak istiyor gibi görünen Griffin, sonunda Egeria'yı sallıyor. Bir bezi açar ve koruyucu kıvrımların arasına yerleştirilmiş bir taç ortaya çıkar. Sadece bir. Ateşli kırmızı değerli taşlar. Şık üniforma inciler. Altın.

Sembolizm benim için anında net ve kalbim sert bir gümbürtüyle atıyor.

Griffin daireyi kafama yerleştiriyor. "Sintan altın. Tarvan yakutları. Fisan incileri." Sesi tapınağın her köşesine yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Neredeyse soğuk bir ter. Az önce birleşik bir gelecek hakkında bir açıklama yaptı. *Beni* taçlandırdı . Burada çok fazla insan yok ama hiçbiri aptal değil.

Nefesim düzensizleşiyor. Kendimi pusuya düşmüş hissediyorum. "Bu planın bir parçası değildi."

Griffin çenemi kaldırdı, nazıkçe ama kararlı bir şekilde beni ona bakmaya zorladı. " Plan *bu* . Bu bizim ailemiz, sizin en yakın arkadaşlarınız. Bunlar bizim mütteliklerimiz." Eklemleri çenemde kayıyor. "Senin kalkan, benim de kılıçtan bahsettiğimde yanılmışım."

Ben yutarım. İşte o zaman yeni bir dünya kuracağımızı söyledi. Hareket halinde planlayın. Görünen o ki.

Griffin'in gözleri benimkileri yakaladı ve gitmesine izin verme. Tüm Thalyria yana doğru kayıyormuş gibi hissettiğimde kararlılığı beni yere indirdi. "Sen kalkan ve kılıcsın."

Nefes almayı bıraktım ama sözlerinde bir şey ve sesinin derin, eşit ritmi beni yeniden ayarlayarak tekrar dengeyi bulmama yardım etti. Alışılmadık bir sakinlik içimi kaplıyor, hem havanın hem de kanın yerini alıyor. Vücuduma yayılıyor - sessiz, kaçınılmaz - fırtınanın kopacağına haber veren türden bir sakinlik.

Ciğerlerim yeniden doluyor ve sesim şaşırtıcı bir şekilde sabit çıkıyor. "Peki bu seni ne yapar?"

Gülümsüyor, ifadesi emin. Yanılmaz. "Neye ihtiyacın olursa, *agapi mou* ." Griffin iki elimi de dudaklarına kaldırdı. Nefesi tenimde sıcaktı ve sessizce söylediği vaadi içimde kalan korkuyu eziyor, onu küçük ama kırılmaz bir umut külçesine sıkıştırıyor.

27. BÖLÜM

" BURADA , gerçekten neden orada olduğunuzu kimse bilmeden CASTLE TARVA'NIN İÇERİSİNE GİRMENİN BİR YOLU VAR." Aetos kaşlarını çatarak kocaman elini mavi kafasının üzerinden geçirip dövmeli kafatasının arkasını ovuşturdu.

"Ve bu...?" Devam etmediğinde soruyorum. Sirk sakinleri, düğün ziyafetinin ardından geceyi kalede geçirdi. Bu sabah, Aetos, Desma, Vasili ve Selen a dışındaki herkes mekana geri döndü ve bana gerçek kimliğim, Kingmaker Magic'im, sınırları yıkma ve diyarları birleştirme kaderim de dahil olmak üzere aşağı yukarı her şeyi açığa çıkarmak için gün bıraktı. yılanın yuvası Acantha Tarva ortalığı karıştırıyor.

Her zamanki gibi havalı ve sakin olan Selen a, bilgiyi diğerlerinden daha iyi işledi ve beni zaten ne kadar bildiğini merak ettirdi. Griffin'in ailesi de burada ve artık herkes Beta Fisa ve görünüşe göre Artemis'e göre yeni Origin (*pffft!*) olduğum için kafa yorduğuna göre, fikirler akmaya başlıyor.

Bir çeşit.

Aetos ağzını kapalı tutuyor, bir şey söylediğine açıkça pişman oluyor ve ben de sabır göstermeye çalışarak derin pencerelerden dışarı bakıyorum. Avlu, sıra sıra mermer kemerlerin ötesinde zaten kararıyor, her gün ufka doğru birbirleriyle yarışan yuvarlanan ıslak bulutların olağan gösterisiyle bir öncekinden daha hızlı kapanıyor. Nemli, fırtına yüklü bir esinti boynumun arkasına çarpıyor ve oradaki gevşek saç tutamlarını kaldırıyor.

Odaya döndüğümde, Griffin'in anne ve babasına ve kız kardeşlerine geçmeden önce bakışlarım önce Kato ve Flynn'e takıldı. Griffin yanımda. Carver sağında. Selen a ile birlikte, Beta Ekibinin

üyeleri, teknik olarak artık Alfa Ekibi, günün daha iyi bir bölümünde bir Centaur tarafından tekmelenmiş gibi görünmeyen tek kişiler. Griffin'in ailesi kim olduğumu zaten biliyordu ama Fate, olaylara yepyeni bir yön ekledi. Vasili endişeliyse, sabırlıydı. Desma'nın gözleri kıpkırmızı ve şiş ve Aetos büyük ölçüde deli gibi görünüyor.

"Aetos!" Sabır benim güçlü takımım değil.

"Eğer söylersem, onun kadar kötü olacağım." Aetos, çenesini sallayarak Griffin'i işaret ediyor. "Seni içinden çıkamayacağın bir şeye sürüklemek."

Griffin yanımda. Sesi sertleşiyor, çakmaktaşına dönüşüyor. "*Karımı* korumadığımı mı söylüyorsun?"

Olanların ciddiyetine rağmen içimi bir heyecan kaplıyor. Griffin'in bana böyle demesine asla alışabileceğimi sanmıyorum.

İri elleri kalçalarına dayamış olan Aetos öne doğru eğiliyor ve Griffin'i destansı bir bakışla yere indiriyor. "*Yapamazsın* diyorum . Bunu yaparsan sen de ölürsün."

"Ne yap?" Ellerimi sinirle havaya kaldırdım.

Desma sandalyesinden fırlıyor, bu ani hareket erkeklerin gergin göz temasını bozuyor. "Bir şey yapmak için bir sebep yok. İpotane sınırdaki olduğuna göre Delta Tarva geri çekilecek ve Güç Teklifi sona erecek. Taht istiyorsa kendi ailesini devirmek zorunda kalacak. Karışmak zorunda değilsin. Acantha'nın Tarva'yı almasına izin ver. Annen Fisa olsun. Bir kez olsun mutlu ol. Kocanı sev. Bir kalede yaşa. Baharatlı kekler yiyin. Dünyadan sen sorumlu değilsin!"

iç çekiyorum. Keşke bu doğru olsaydı. "Görünüşe göre tüm Olympus öyle olduğumu düşünüyor. Griffin öyle olduğumu düşünüyor. Tanrılar bana yardım etsin, ben bile *öyle olduğumu* düşünmeye başlıyorum. Artık kafamı kuma gömmek yok."

Selena daha dik oturuyor. "Kum." Dönüyor ve gözleri Aetos'a kısıılıyor.

Koltuğumun kenarına kadar sallanıyorum. "Aetos'un neden bahsettiğini biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Riskli. İşe yarayabilir."

Selena başka bir şey teklif etmeyince Aetos'a baktım. "Konuşmaya başla yoksa kavga etmeye başlayacağım. Yapacağımı biliyorsun."

Dizlerini ovuşturarak uzun bir nefes verdi. "Nasıl olsa kendin düşüneceksin." Koca omuzları çöküyor. "Agon Oyunları."

Bu fikir bana sağlam bir darbenin gücüyle çarpıyor. *Kendim düşün?* Bunu haftalar önce Kitros'tayken ve tüm şehir yaklaşan yarışma beklentisiyle titrerken düşünmeliydim. "Kazanan takım kaleye gider. Gelenektir." Aetos'a ışınlanıyorum. "Bu harika bir fikir!"

"Bu korkunç bir fikir!" geri hırlıyor.

Griffin'in tepkisi de aynı şekilde şiddetle olumsuz. "Bir arenaya yaklaşıp ölümüne dövüşmeyeceksin."

"Her zaman ölümüne değil." Sadece genellikle. Ve son birkaç yüzyıldır. Başlangıçta Agon Oyunları şiir, müzik, dans, boğuşma, koşma, disk atma ve diğer fiziksel yarışmalar gibi sağlıklı rekabetle ilgiliydi. Sporcular ve sanatçılar Kökenin dikkatini çekmek ve onun mahkemesinde hizmet etme şansı için yarıştı. Ancak krallık bölündükten sonra, nesiller boyu ahlaksız kraliyetler Oyunların ruhunu bozdu ve onları tamamen başka bir şeye dönüştürdü. Tıpkı hükümdarların kendileri gibi acımasız ve kana susamış oldular. Bu günlerde, gelenekten geriye kalan tek şey, bir zamanlar Origin'in krallığının merkezi olan yerdeki merkezi konum, Oyunlar arasındaki dört yıllık aralık ve kazananların yakınlardaki yönetici ailenin önünde alçakgönüllülükle eğilmeleri için yapılan davettir. Tarvan kralları.

Zıplayarak Griffin'e döndüm. "Mükemmel bir çözüm. Tarvan krallarına işgal etmeden, kendimizden başka kimseyi tehlikeye atmadan ve iki ordu ve iki halk arasında ihtilaf yaratmadan birleştirmeyi hedefliyoruz."

Griffin de duruyor, üzerimde yükseliyor. parlıyor. "Yani kazanırsak."

"Nasıl olmaz? Tanrılar bizimle. Bunu biliyorsun!"

İfadesinde huzursuz ve neredeyse şiddetli bir şey köpürüyor. "Bazen Tanrılar, kendi güvenliğiniz için yaptığınız bariz umursamazlığa ayak uyduracak kadar hızlı değiller. Artemis bile hayatta kalmanın zor olduğunu söyledi."

Suçluluk göğsümü demir bir yumruk gibi sıkıyor. "Sana daha dikkatli olacağımı söylemiştim. Ve Artemis ve onun aptal okçusu benim-"

Selena, "Sen hayatta kalsan bile, ekibinin geri kalanı hayatta kalamayabilir," diye araya girdi Selena soğukkanlılıkla. "Bu almaya istekli olduğun bir risk mi?"

Selena'ya dönüyorum ve sonra istemsiz bir şekilde geri adım atıyorum. Oldukça epik bir sert bakışı var ve bana bir Tanrı Cıvatası gibi çarpıyor.

Binlerce insanı uzun ve kanlı bir savaştan kurtarmak için ekibimi riske mi atayım? Sevdiğim her yüz keskin bir şekilde odaklanıyor. Hepsi burada.

Kalbim çarpmaya başlıyor ama sönmeyi reddediyorum. "İyi fikir. Takımımı kaybetmeyeceğim."

"Eminsin?" Selena'ya sorar.

biraz söndürüyorum. Yardım edemem. "Yapacağımı mı sanıyorsun? Benim bilmediğim bir şey biliyor musun?"

Selena omuz silkiyor, bu bir cevap değil.

"Bunu yapmamız gerektiğini düşünüyor musun?" direk soruyorum. Selena hayır derse, dinlerim.

Tereddüt ediyor, kelimelerini dikkatli seçiyormuş gibi görünüyor. "Deneyebilirsin."

çok hareketsiz giderim Griffin keskin bir bakış attı. Selena ailesinin fiili sloganını nereden biliyor? Sesinden bir şey söyleyemem. Uğursuz değildi. Alay değildi. Bana ne yapmamı söylüyor?

Griffin'in eline uzanıyorum. "Rakiplerimizin sahip olduğu sihrî çalabilirim. Bize atabilecekleri, karşı koyamayacağım hiçbir şey yok."

"Peki ya alışman için gereken o an?" diye soruyor Flynn.

Ona dişleri andıran bir gülümseme gönderdim. "İşte o zaman arkamı kollayacaksın."

Selena, "Bu sadece sihirle ilgili değil," diye araya girdi. "Agon Oyunlarını kazanmanın birçok yolu var."

"Bu adamlar iyi dövüşçüler," diyorum. "En iyisi."

"Yeteneklerinden şüphem yok," diye yanıtlıyor. "Ama bazen bu tamamen bir büyüklük meselesidir."

Bu beni kısa tutuyor. Geçen sefer, üzerinde iki Centaur bulunan bir takım kazandı. Sadece herkesten daha fazla kas, kilo ve ham fiziksel güce sahiptiler. Ondan önceki zaman, bir Dev, ekibinin geri kalanı yarım kalpli bir bıçaktan fazlasını kaldırmadan arenadaki herkesi ezdi. Ezilme hesapları midemi bulandırdı.

Kato gözüme çarptı, kobalt bakışları her zamankinden daha fazla ağırlık taşıyordu. "Anlayacağız. Her zaman yaparız ve Cat bizi asla yoldan çıkarmadı."

Ardından, çenesinin yavaş eğiminde ciddi bir güven mesajıyla bana başını salladı. Kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor. *Bir anda bu grubun lideri mi oldum?* Griffin'e doğru dönüyorum. O sorumlu. O her zaman sorumlu.

Griffin neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasıyla kararı bana verdi. Midem krampları. *Sintan altın. Tarvan yakutları. Fisan incileri.* Dün altı kelime ve bir taçla dünyayı ellerime koydu ve fırsat varken çılgınlık atarak kaçmadım. Aslında dün yaptığım tek çılgılık yatak odamızda onun altındaydı. Ve üstte.

Nabzım, damarlarımda adrenalin ve endişe pompalıyor. Seçim çok ağır. Göğsümü ağrıtıyor. *Bunu yapabiliriz? Yapmalı mıyız?*

Görünür titremelerini durdurmak için ellerimi yanlarımda yumruk haline getiriyorum. "Bir kişiye daha ihtiyacımız olacak. Agon Oyunları sadece altı kişilik takımları alır."

"İskeleler," diyor Carver. "Görmedin ama o savaşabilir."

İçgüdülerim isyan ediyor. Hayatımın Piers'in ellerinde olmasını istemiyorum. Akademik eğilimlerine rağmen iyi bir savaşçı olabilir, ama aynı zamanda beni bir Tepegöz'ün altına ya da doğrudan bir Harpiya'nın yuvasına atmaya meyilli olabilir. Yapacağını

sanmıyorum ama arenada herhangi bir tereddüt bize çok pahalıya mal olabilir.

başımı sallıyorum. "İki hafta geri dönmeyecek. Oyunlar birinde başlar. Kayıt olmak ve yarışmayı gözden geçirmek için çoktan ayrılmalıydık. Kaybedecek zamanımız yok."

"Son dakikada gelmenin bir avantajı var," diyor Griffin, bunu gerçekten düşünmüş olması beni şaşırtıyor. "Diğer takımlar da bizim için bir his alamıyor. En hızlı binicimi Piers'a göndereceğim. Bizimle orada buluşacak."

Bağırsaklarımda huzursuzluk kıpır kıpır. Haklı ya da değil, Piers'ın bizimle kumda olmasını istemiyorum.

"Gideceğim."

Aetos'a döndüm ve beni yakından izlediğini gördüm. Kocaman. Yetenekli. Ateş. Uçuş. Buz Ovaları'ndan sağ kurtuldu. Trakya Kısrağı'nı yendi. Çoğu takım için muazzam bir varlık olurdu.

Desma şok içinde ona bakıyor, yüzü o kadar kül oluyor ki dudakları bile bembeyaz oluyor. Gözlerinde korkunun ötesinde, paniğin ötesinde bir şey var. Tam bir çaresizlik.

Ama solgun yüzü ve göğüslerimin altında düğümlenen taşlaşmış gözleri olmasa bile, Aetos'u geri çevirirdim. En iyi hayatta kalma stratejimiz, devasa bir Magoi kazanmak değil; tamamen hafife alınmalı.

"Oyunların nasıl çalıştığını biliyorsun," diyorum esas olarak Aetos'a. "İzleyiciler çok hızlı bittiğinde kabadayı oluyor. Ne kadar zayıf görünürsek, ilk turda daha zayıf bir takımla karşılaşma şansımız o kadar artar. Oyun Muhafızları, ilk turlarda favorileri karşı karşıya getirmek anlamına gelse bile, dövüşlerin ilginç olduğundan ve sürmesinden emin olmalıdır. Sen olmadan, biz Hoi Polloi ve savaş büyüsü olmayan bir Magoi kadınıyız. Seninle, tamamen farklı bir kategoride olurduk."

Aetos, "İlk turdan sonra yine de ölçünüzü alırlardı," diyor. "Hepimiz ızgarayı karıştırdıklarını biliyoruz. Bu yüzden hiçbir zaman açıklanmadı."

"Belki. Ama bu bizim için gerçek bir tehlike olan bir tur eksik. Bu anonim ve hafife alınırsak, ilk raundu geçeceğimizi garanti edebilirim. Bu, ikinci ve hatta üçüncü dövüşte daha az yaralanma ve yorgunluk anlamına geliyor." Nadiren bir dördüncü vardır. Şan ve altın için her şeyi riske atacak o kadar çok insan yok.

Aetos, örs gibi yumruklarını iki yanında sıkarak ayağa kalktı. "Gerçekten seninle kavga etmememi mi bekliyorsun? Seni korumak için değil mi?"

"Beni dinlemeni bekliyorum," diye cevap verdim.

Aetos, "Ve senden duygulara dayalı olmayan akıllıca kararlar vermeni bekliyorum," diye homurdandı.

Ben ne zaman akıllı oldum?" diye alay etmek dilimin ucunda. ama artık bunu yapamam. Bunu bir daha asla yapamam.

Griffin, "Cat'in mantığı sağlam" diyor. "Kağıt üzerinde ne kadar zayıf görünürsek, ilk turumuz o kadar kolay olur."

Aetos, "Kağıt üzerinde ne kadar zayıf görünürsen, o kadar zayıfsın," diye çıkışıyor. "İkinci turda hiç umudun yoksa, ilk turda hayatta kalmanın ne anlamı var?"

"Çünkü bu bir oyun," diyorum. "Biz güçlüyüz. "

"Ve benimle daha güçlü olacaksın!" Aetos hırlıyor.

Desma gözlerini sımsıkı kapatır. "Hamileyim."

"Ne?" Ağlarım.

"Ne?" Aetos kükrer.

Başka bir şey söylemeden ayaklarına bakıyor.

Aetos kollarını onun etrafına sarar, kaldırır ve ardından Desma nihayet ona tekrar bakana kadar onu göz hizasında tutar. Gözleri buluştuğunda gülümser. Mavi yüzünde gördüğüm en büyük, en geniş, en mutlu gülümseme. "Seni seviyorum." Onu sesli bir şekilde öper.

Desma gülümsüyor, gözlerinde gökkuşağı yaşları parlıyor. "Ben de seni seviyorum."

Aetos ayaklarının tekrar yere değmesine izin veriyor ve Desma ona doğru eğiliyor, başının üst kısmı onun göğsünün alt kısmına

ulaşıyor. Saçlarını okşuyor, iri, güçlü elleri ona nazik davranıyor. "Ama yine de gidiyorum."

Desma'nın yüzü bir çığ gibi çöküyor, beyaza dönüyor.

"Hayır değilsin." kollarımı çaprazlıyorum. Sorumluluktan nefret ederim. Liderlik çukurlardır. Sevdiğiniz insanları hayal kırıklığına uğratmak kaçınılmazdır ve bunun bu kadar yakında başlayacağını kim bilebilirdi?

Aetos benimle yüzleşiyor, Desma'nın elini tutuyor ve muazzam tutuşuyla yutuyor. "Akıllısın Cat, ama hiç düşünmüyorsun. Teklifimi geri çevirmek dar görüşlülüktür. Hatta aptal."

kaşlarımı kaldırıyorum. "Lütfen, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Kanlı bir arenada ölmek istemiyorum. Ama yapsam bile, bu artık sadece seninle, benimle ya da herhangi birimizle ilgili değil."

ona bakıyorum. İnsanlar bunu söylemeye devam ediyor. Sanki bir Dev kafama sopayla dövüyor. *Herşey. . Zaman.* "Ne zamandan beri daha büyük iyiliği umursuyorsun?" Aetos yaklaşık bir düzine insanı derinden umursar. Bildiğim kadarıyla duygusal bağları burada bitiyor.

Omuzları, saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi kaya gibi sertleşiyor. "Daha büyük bir iyilik olabileceğini fark ettiğimden *beri* . Dün gece Sinta'yı ele geçiren adam başına bir taç koydu . Bugün bize kim olduğunu söyledin. Bunun nereye gittiğini biliyorum. Oraya gitmene yardım edeceğim."

Aetos'un buzul mavisini gözleri benimkileri delip geçti. *Thalyria Kraliçesi der* gibiler. Bana olan güveni ve inancı sarsıcı. Adım bile atılmadım. Tam olarak değil. O hediye hak etmiyorum. Nasıl yaşayacağımı hayal bile edemiyorum.

Bakışlarını tutuyorum, kendi gözlerim sertleşiyor. "Takımda başka bir kadın istiyorum. Merhaba Polloi. İlk muharebemizi bu şekilde tamamlayacağız."

Aetos alaycı bir ses çıkarır. "Ve sonra?"

Griffin yanıma yaklaştı. "İşte o zaman onlara gerçekten neyden yapıldığımızı ve Cat'in büyüünün neler yapabileceğini göstereceğiz."

Ona bakıyorum, sinirlerim düğümleniyor. Burada söz konusu olan sadece benim hayatım değil. "Beni arenanın yakınında istemediğini sanıyordum."

Çizgiler Griffin'in ağzını tutuyor. Gözleri gölgelerle doluyor. "Yapmıyorum. Orada hiçbirimizi istemiyorum. Ama bu iyi bir plan. Bunu yapabileceğimizi düşünüyorsan, sana inanıyorum."

Panik beni yalıyor. Şimdi bu kararları veren ben olmak istemiyorum. Bir yanımda, Griffin'in beni vazgeçireceğini, hatta bu fikirden vazgeçmem için beni zorlayacağını umuyordu. Bir parçam hala öyle.

"O zaman bu konuda benimle aynı fikirde misin?" Soruyorum, kendimle aynı fikirde olduğumdan bile emin değilim.

Griffin hemen cevap vermiyor. Yırtık görünüyor. Ardından, "*Objektif* olarak, bu akıllıca bir hareket."

Nerissa ve Anatole'ye bakıyorum ve keşke görmeseydim. İki çocuğunu kan gölüne sürüklemek üzereyim ve onlar bunu biliyorlar. Piers'in suçlamaları geri geliyor. Jocasta bir hayalet görmüş gibi görünüyor. Kaia'nın gözleri kocaman. Egeria kusacak gibi.

Onu suçlayamam. Ben de öyle hissediyorum.

Sertçe yutkunarak Griffin'e döndüm, boğazımdaki asidik iğneyle birlikte şüphelerimi defetmeye çalıştım. "Ve iyi yönetmek, çoğu insan için en iyisini yapmakla mı ilgilidir?" Soruyorum.

Burun delikleri parlıyor. Kendi ilkelerine oldukça öfkeli görünerek bir kez başını salladı.

"O zaman gideriz," dedim hissettiğimden daha emin bir şekilde.

Griffin, gözlerini Selena'ya dikerek, "Bir şartla," dedi. "Var olan en iyi şifacıyı yanımıza alıyoruz."

Selena başını eğiyor. Narin çenesinin hafif eğimi ile gelmeyi kabul ediyor.

Ben de gidiyorum, dedi Jocasta canlı bir şekilde ayağa kalkarak. "Otlar ve pansuman yaralarıyla aram çok iyidir."

"Olmaz," diye hırladı Carver. "Yeraltında bir şans değil."

Jocasta ona dik dik baktı. Gözleri parlak bir mavi parlıyor. "Bu senin kararın değil."

"İyi!" Carver, ailesiyle yüzleşmek için sandalyesinde dönüyor. "Baba?"

Anatole ağzını açar ama görünüşe göre ne diyeceğini bilemez. Nerissa, tüm uzantı beyaza dönene kadar elini sıkıyor ama sonra hiç ses çıkarmadan ağzını tekrar kapatıyor.

"Griffin..." Carver hırlayarak ağabeyine döndü.

"Gelebilir," diyor Griffin.

"Ne?" Kimin daha yüksek sesle bağırdığından emin değilim: Flynn, Kato veya Carver.

Jocasta'nın muzaffer gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor ve ona rengin bir kısmını geri veriyor. "Teşekkürler, Griffin, artık senin de kararın olmasa da." Son sözleri ve gözleri üzerime dikildi.

Tanrım, benim olduğumu mu söylüyor?

"Bir korumaya ihtiyacı var," diye kıkırdadı Flynn.

"Ben ikinciyim!" Çok yüksek sesle söylüyorum.

"Cassandra," diye önerdi Kato. "Onu bugün gördüm, bu yüzden Piers onu yanına almadı."

Cassandra'yla tanıştım. Hızlı, uzun boylu, güçlü, alçakgönüllü bir şekilde güzel. O, Piers'in iki numarası.

Jocasta, "Cassandra altıncı takım arkadaşınız olmalı" diyor. "Hızlı ve akıllı. Bıçağı ve yayı olan bir uzman."

Cassandra'yı benden daha iyi tanıyan Griffin'den kısa bir baş selamı. "İyi bir fikir. Kabul ederse."

"O zaman biz yokken Jo'yu kim koruyacak?" diye soruyor Flynn. Kırmızıya dönüyor. Yüzünün nerede bittiğini ve saçının nerede başladığını söylemek zor.

Selena'nın sesi, hızla ısınan odada soğuk su sıçraması gibidir. "Yapacağım."

Flynn'in kafası dönüyor. "Kusura bakma ama seni tanımıyorum."

Selena'nın gözleri çarpıcı, parlak bir maviye parlıyor. Aniden etrafında kükreyen güç, saçlarımı köklerden kaldırıp titreştiriyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

"Beni sorgulama." Sözleri artık akıcı değil. Bir mamut şelalesi gibi gürlüyorlar.

Flynn körü körüne yılmadan duruyor. Ya da pervasızca kararlı. Geniş ve kaslı, odanın yarısını kaplıyor gibi görünüyor. Geri çekileceğinden emin değilim ve onu engellesem mi yoksa Selena'nın önünde mi dursam bilemiyorum. Selena'yı tutmaya bile başlayamayacağımdan değil. Bir kasırgayı avucuma hapsetmeye çalışmak gibi olurdu. Gözlerindeki sihir ölçülemez ve odadaki tek bir ruh bile kıpırdamıyor.

Jocasta sonunda, içinden geçerek koyulaşan gerilime düzgün bir son veriyor. Flynn onu gözleriyle takip ediyor, ağzı sert bir çizgiyle.

Kapıda, Jocasta tüm odaya meydan okuyan bir bakış fırlatır, gözlerinde safir ateşi vardır. "Hazırlamam gereken tonikler var. Ne zaman ayrılıyoruz?"

"Şafak," diye yanıtlıyor Griffin sertçe.

Jocasta başını salladı ve ardından elbisesinin kenarı kapı çerçevesine dolanarak odadan çıktı.

Flynn onun arkasından bakıyor. Çenesi mermer kesebiliyordu. Herkes rahatsız görünüyor. Biliyorum, oyleyim. Sonra Aetos benimle tekrar tartışmaya başlar, bu da Desma'yı perişan eder.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, baş ağrısı başlıyor. Griffin'in elini tutup ara vermek istiyorum. Gerekirse pencereden atlarım. Yapamam dışında. *Ah!*

Derin nefes al. Uzun nefes ver. Tanrılar bana bir tür yeni Köken olduğumu söylüyorlar, bu da görünüşe göre Thalyria'ya yeni bir başlangıç yapmak benim işim anlamına geliyor. Griffin beni üç alemin sembolleriyle taçlandırdı ve onları kafama tam olarak uyan tek bir daire üzerinde birleştirdi. Sadece *bir* kraliçe değil *de* Kraliçe olmam gerekiyorsa öyle davranmaya başlasam iyi olur.

Sesim şaşırtıcı bir şekilde sert çıkıyor. "Flynn, otur. Aetos, hayır dedim. Kato, Carver—Cassandra'yı bul ve onu buraya getir. Yapacak biraz ikna edici olabiliriz."

Flynn oturuyor. Aetos ağzını kapadı. Kato ve Carver kalkıp giderler. *Ha.*

Griffin'in sarsılmaz gri bakışındaki gurur, içimde biraz baş dönmesi ve endişe verici derecede sıcak hissetmeme neden oluyor. Vasili gözüme çarpana kadar huzursuzca kıpırdandım. Kalın bıyıkları babacan bir gülümsemeyle havaya kalkıyor ve yıllar önce beni tozlu güney otlaklarında açlıktan ve sürüklenirken nasıl bulduğunu hatırlıyorum. Beni yarım kollarında taşıyarak Selenaya götürdü.

Bıçağın künt ucunu şimdi sessiz bir selamla alnına kaldırıyor, ama gözleri beni son görüşünde içiyor olabileceğinden korkar gibi endişeli.

28. BÖLÜM

CASSANDRA TAM OLARAK UMDUĞUM GİBİ - İYİ emirleri takip etmek. Onları verme pratiğine ihtiyacım var, böylece herkes için iyi olur. Aynı zamanda keşifte de olağanüstü. Tüm yağsız kas ve çeviklik, bir gölge gibi hareket eder ve duvarlara karışır. Soru sorduğunda insanlar cevap veriyor. Tehdit ettiği için değil, sağ yanağında bir gamze ve sağlıklı bir diş seti içeren oldukça rahatlatıcı bir gülümseme yüzünden. Piers onu üç yıl önce Mylos'ta bilgi parşömenlerinin bulunduğu ana tapınağı korurken buldu. Nasıl sonunda onun sağ kolu oldu bilmiyorum ama ona tutunmak akıllıcaydı. İskeleler pek çok şey olabilir ama aptallık onlardan biri değil.

"Üç ekip şehrin dışında kamp kurdu." Cassandra toprakta bir harita çizer ve kuzey ve kuzeydoğudaki noktaları işaretler. "Her birinin bir ekip üyesi eksik, bu da bana ormanda yaratık sakladıklarını düşündürüyor."

Midem sinir krizi geçiriyor. "Ne fikri var mı?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Büyüye sahip olabilirler ya da sadece kaba kuvvete sahip olabilirler."

Kato kuru bir sesle, "Zehri unutma," diye ekledi.

Cassandra başını salladı. "Toplamda sekiz takım var. Biz de dahil olmak üzere geri kalan beş kişi arenada bulunuyor. Solumuzda iki, sağımızda iki ekiple yaşam alanlarının ortasındayız."

Bir takım Agon Games'e kayıt olur olmaz, arenanın iç kısmında, karyolalı iki oda, tam dolu bir eczane alanı, küçük bir tuvalet ve özel banyodan oluşan bir "süit" sunulur. Tek ışık meşalelerden ve kandillerden gelir. Yerler toprak, tavanlar yüksek. *Canavar* -uyumlu yüksek. Oyunların arifesinde, her savaşçı yeraltı odalarında, Devler ve diğerlerinde olmalıdır. Çoğu katılımcı arenayı bir daha asla terk etmez.

"Fiziksel olarak eşit durumdayız. Belki daha da iyi." Cassandra'nın gözleri Kato'ya kaydı. Tabii ki. O dışı. "Ama yüzeyin altında ne olduğunu söylemek yok. Takımlar ağırlıklı olarak Fisan, bu da muhtemelen Hoi Polloi'den daha fazla Magoi anlamına geliyor. Sütlerin etrafındaki koridorlarda sadece bir kadın daha gördüm, ama diğerleri odalarında kalıyor olabilir. Ayrıca konuşkan bir Gameskeeper'dan Origin dışında tek Sintan takımı olduğumuzu öğrendim."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorluyorum. Cassandra hayatını riske atmayı kabul ettiğinde, ona nedenini söylemek adil olacaktı. Bana hemen Origin ve Alfa Griffin demeye başladı. Ve Alpha Sinta değil, sadece kendi başına bir ifade olan Alpha.

"İyi yaptın." Griffin, kasvetli tavrıyla onaylayarak başını salladı. "Başka bir şey?"

Cassandra başını sallayarak omuz hizasındaki saçlarını savuruyor. Daha kısa ama benimki gibi kıvrıkcık ve kahverengi. "Bizim kadar alçakta yatıyorlar. Kimse elini göstermek istemiyor."

Alçakta yatmak yetersiz bir ifadedir. Biz geldiğimizden beri sadece Cassandra süitten ayrıldı. Bir daha yüzümü gösterdiğimde, tıpkı geldiğimiz zamanki gibi kozmetiklerle kaplanacak. Çoğu Magoi veya Magoi soyluları olan insanlar Oyunları görmek için her yerden gelirler. Galen Tarva'nın boğazına bıçak dayayarak Tarva Kalesi'ne girmeden kimsenin beni tanımasını göze alamam. Ve tercihen Acantha'ya da.

Flynn çömelir ve parmağını toprağa bir turnuva braketini çizmek için kullanır. "Sekiz takım. Bu, son Oyunlardan bir eksik olmak üzere üç tur anlamına geliyor."

Başımınla onayladım. "Ve bazen takımlar birbirini tamamen öldürür. Son tura geçme şansımız olabilir." On iki kişinin birbirini katletme olasılığı konusunda rahatsız edici derecede hevesli görünüyorum.

Bizi katletmekten iyidir.

"Olası değil," diyor Kato, ilkel ızgarayı inceleyerek.

Carver bana göz kırpmıyor. "Ama her zaman umut edebiliriz."

Flynn braketini yerden silip süpürüyor ve ellerindeki kiri silkeliyor. "Ne yazık ki diğer turları izleyemiyoruz. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bir fikir edin."

Bu geceden itibaren tüm ekipler içeride olacak. Yarın sabahтан itibaren hepimiz kilit altında olacağız ve sadece savaşma sırası bize geldiğinde dışarı çıkacağız.

Carver, Griffin'in dar bakışlarını görmezden gelerek zayıf, kaslı kolunu omuzlarıma doladı. "Cat'in stratejisi işe yaradıysa, ilk turda daha korkunç takımlardan kaçınmak için kendimizi yeterince zayıf gösterdik."

"İnşallah." kaşlarımı çattım. " *Zayıf olsa* da yanlış bir adlandırmadır. Altı kişi topluca intihar etmek istemediği sürece Agon Oyunlarında zayıf takım yoktur. Ancak, büyülu yaratıklar veya bilinen bir Magoi gibi bariz bir avantajı olmayan takımları arayacaklar. Birbiriyle uyumlu takımlar daha iyi bir şov sergilediler. Hoi Polloi'yi Magoi'ye ve yaratıklara karşı çekin ve çok hızlı bitti. Seyirciler vahşet istiyor ve bunun sürmesini istiyorlar. Görünüşe göre bu daha eğlenceli."

"Peki bu bizi nereye koyuyor?" diye soruyor.

İşte o kristal küre sorusu. Ne yazık ki bu şeyler çalışmıyor. "Diğer takımlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan bir şey söylemek zor. Muhtemelen ilk turda yaratıklarla değil , ancak saldırı büyüüne sahip en az bir Magoi'si olmayan tek bir takım olduğundan şüpheliyim."

"Bizim hariç." Kato bana baktı. "Tabiri caizse."

Carver'ın ağır kolunun altından omuz silktim. Ben giderken saçlarımı karıştırdı ve bir kez örgüme yerleştirmeyi başardığım daha kısa tutamları serbest bıraktı.

"Baş yazara sihrimin savunma amaçlı olduğunu söylediğimde kesinlikle doğruyu söyledim." Ejderhanın Nefesi hala elimde olsaydı, saldırgan demek ve tüm bireysel yeteneklerimi listelemek zorunda kalırdım. Ayrıca bu Oyunları kazanmakta hiç sorun yaşamazdım; çok az gösteri olurdu ve ekibim parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmazdı.

Bir kez daha, kendimi ve sevdiğim herkesi ölümcül bir tehlikeye attığım ve dolambaçlı bir şekilde anneme muazzam bir şekilde karşı karşıya kaldığı için teşekkür edebilirim. Tekrar.

"Sihri tersine çevirdiğini gördüklerinde bizi teknik bir ayrıntıyla ortadan kaldırabilirler mi?" diye soruyor Kato.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Sihir benden gelmeyecek. Benim savunmam onu kapmak ve sonra diğer takıma geri vermek."

"Yeteneklerini dünyaya göstermeye hazır mısınız?" diye soruyor Griffin.

Sorusu, yeni gerçekliğimin yakınlığını ön plana çıkarıyor. Koşmak ve saklanmak için içgüdüsel tepkimle savaşıyorum ve buz parçası kolyemi göğsüme bastırıyorum. Cesaret için havalı.

"İnatçı biri" -gözlerimi deviriyorum- "bilge adam bir keresinde bana birinin ne yapılması gerektiğine karar vermesi gerektiğini, kararlar vermesi ve geri dönmemesi gerektiğini söylemişti." O zaman, Griffin'e başkaları için seçim yapma hakkı olmadığını söyledim. Ancak yozlaşmış, baskıcı bir sisteme meydan okunmalıdır. Ve değişti. Bunu şimdi görüyorum ve sorumluluğun ağırlığını iliklerimde hissetmeye başlıyorum. Ne yazık ki, hırs asil ve akli başında olanlarla sınırlı değildir.

"Geri dönüş yok." Griffin'in bakışları üzerimde güçlü, sözleri neredeyse bir soru işareti. İkimiz de kuma çıktığımız ana kadar fikrimi değiştirebileceğimi biliyoruz.

Derin bir nefes alıyorum. Eskiden bir şeyleri görmezden gelmekte çok iyiydim. Sonra herkes "Bunun habercisi" ve "Önce şunun" demesiyle birlikte yükümlülük üzerime süzüldü. Solungaçlarım kazandım ve kaçınılmazı göz ardı etme yeteneğimi kaybettim. *Kader. Ah!*

Tek tek ekibime bakıyorum. Savaşçılar. Aile. Arkadaşlar. Jocasta ve Selena da bizim çabamızın bir parçası ama onlar diğer odada, kavgalarımızdan döndüğümüz zaman için merhemler ve iksirler hazırlıyorlar. Çünkü geri geleceğiz. Hepimiz.

"Bizi Agon Oyunlarına ben getirdim. Herkesi hayatta tutmak ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedim kararlı bir şekilde.

"Sonra *davetli* olarak Tarva Kalesi'ne gideceğiz ve bu diyarı savaşız ele geçireceğiz."

Griffin başını salladı. "Tarvan kralları önlerinde eğilmemizi beklediklerinde, bunun yerine bize teslim olmak zorunda olduklarını görecekler."

Evet!

Zaten plan bu.

Ya işe yaramazsa?

Griffin'in elleri belime dolandı ve o beni yakındaki bir tabureye kaldırırken kalbim hızla küçük bir sıçrama yaptı. Zahmetsiz ve gücü bana bir farkındalık dalgası gönderiyor. Ya da birdenbire odadaki en uzun kişi olduğum için bu sinir bozucu olabilir.

Ben yutarım. *İyi Tanrılar, bir kaide.*

"Kim olduğunu kabul ettin. Ne olacağını kabul ettin." Griffin bana bakmak için yüzünü kaldırdı. Çarpıcı, bronzlaşmış ve tamamen erkeksi. Gölgele çene. Korsanın burnu. Gözler fırtına rengi. Bakışları granit bir yumruğun gücüyle bana çarpıyor. " Kendinden korkmayı bıraktığın an, bu dünyada seni durdurabilecek hiçbir şey yok."

Bir ses beni uykudan uyandırıyor. Carver'ın şiddetli yemini, iki odamızdaki herkesle birlikte beni de tamamen uyandırdı.

Ayağa kalkıp gürültüye doğru koşuyorum. Elim ağzıma gitti ve şok olmuş bir çığlığı bastırdı.

"Cassandra!" Jocasta durur, sallanır ve sonra kendini destekleyerek duvara uzanır.

Meşaleler hem süitimizin içinde hem de dışında titriyor. Koridorun kapısı ardına kadar açık ve Carver, Cassandra'nın gevşek formunu kaldırıyor. Kato kapıyı tekrar kapatarak vahşi bir lanetle içerideki kilidi fırlatırken, o onu en yakındaki karyolaya taşır.

Griffin'i yanımda hissediyorum ve kolunu yakalayıp sertçe sıkıyorum.

Selena nabzını kontrol etmek için Cassandra'ya doğru eğilir. Gözleri benimkini bulduğunda, sempatiyle doluyor. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Yapabileceğin birşey yok?" Tekrar ediyorum, umutsuzca yanlış duymayı istiyordum.

Selena başını sallar. "Obol'u var. Artık onunla Hades ilgilenecek."

Başlangıçta soyut olan inkar olasılığı ortadan kalkar. Şok içinde sallanarak Cassandra'ya bakıyorum. Elbette nabız yok. Boynu kulaktan kulağa bölünmüş.

Sanki bir kabustan geçiyormuş gibi yavaşça Carver'a dönüyorum. O nöbetteydi. "Ne oldu?" Soruyorum.

"Bir patlama duydum. Biri onu kapıya fırlatmış olmalı. Onu açtım ve işte oradaydı. Bunun gibi." İfadesi korkunç bir şeye dönüşüyor. Aşağı bakıyor.

"Neden odadan çıktı?" diye soruyorum.

Carver'ın gözleri benimkine döndü. "Ormanda kamp kuran üç ekip bu gece geldi. Onlara bakabileceğini düşündü."

Ne yaparak ?" Sesim öfkeyle sertleşiyor. Sıkıntı. İnançsızlık. "Odalarına girmek mi? Biri bizim süitimize gizlice girerse, önce öldürürüz, asla soru sormayız!"

Carver, Cassandra'nın kansız yüzüne bakar, kendi yüzü tamamen boşalır. Gözlerim tekrar karşılaşmadan önce kalbim kaburgalarımın bir düzine kez şiddetle çarpıyor. "Koridorda kalacağını, biri çıkıp çıkmadığına bakacağını söyledi. Daha fazlasını mı yaptı, yoksa biri çıkıp onun orada olmasından hoşlanmadı mı bilmiyorum. Her kimse, onu yakalayabilmek için hızlı ve sessiz davranmış olmalı."

"Hızlı ve sessiz mi? En küçüğü bu! Amatörlere karşı değiliz. Gecenin bir yarısı onu odadan çıkarırken ne düşünüyordun? Etrafta Oyun Bekçisi yok. Hizmetçi yok. Kimse! Ve eğer seni dinlemeseydi, beni uyandırmalıydın. Veya Griffin'i. Ya da herhangi biri!"

Carver'ın yağsız vücudu sertleşir. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Gitmesine izin verdim."

Öfkem odayı sallıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Suç üstte katmanlı. Cassandra'nın bu arenada olması için ona sormam dışında hiçbir nedeni yoktu. *Onu* buraya getirdim.

Ayaklarımın altındaki toprak kararıyor. Yıldırım kollarımdan aşağı dolanıyor ve parmaklarımın arasında ağlar. Griffin yatıştırıcı bir ses çıkardı ve elini omzuma koydu ama bu beni daha çok öfkeliendirdi. Onun rahatını hak etmiyorum.

Elimden sivri uçlu bir ok fırlıyor, loş odada vahşi ve kör edici. Flynn'e doğru uçuyor. Acı dolu homurtuları gök gürültüsünün sert çatırtısıyla karıştı ve gözlerim büyüdü. Pantolonunda bir delik var. Bacağı sigara içiyor.

Hem kalbim hem de fırtına ayaklarımda patlıyor. Flynn'e koşuyorum. "Üzgünüm! Çok üzgünüm."

Flynn dişlerini gıcırdatarak topallayarak benden uzaklaştı. "Sorun değil," diye homurdanıyor. "İyiyim."

O iyi değil. Utanç ve pişmanlık, Flynn aramıza daha fazla mesafe koyarken beni olduğu yerde bıraktı. Ona yardım etmek istiyorum ama ona dokunmaya korkuyorum. Sanırım o beni istemiyor.

Jocasta omuzlarını Flynn'in koca kolunun altına soktu, ağırlığı altında sendeledi ve beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Sanırım yapmadı. Kato yardım etmek için atlar ve Flynn'i bir sandalyeye doğru yönlendirirler.

Selena yanımdan geçti ve sonra Flynn'in yanına oturdu. "Bu, hakkında bir şeyler yapabilirim."

Bir bıçak çıkarır, yıldırım düştüğünde pantolonunu keser ve ardından yaranın üzerine temiz su döker. Direkt kemiğe görebiliyorum. Flynn tısladı ve boğazım düğümlendi. hareket edemiyorum. nefes alamıyorum. Yaptığıma inanamıyorum.

Selena kurumuş ete nazikçe dokunurken sihrin keskin iğnesi tenimi ısırdı. Flynn'in burun delikleri genişler ve normalde bronzlaşmış yüzü kemik beyazına döner. Gücü arttırır ve başını geriye atar, boyun kasları ve çenesi gerilir.

Jocasta elini tutar, asla yüzünü çevirmez. Flynn'in alnında ter lekeleri var. Gözleri kapanıyor, acıya karşı sımsıkı sıkışıyor.

Jocasta'nın elini o kadar sıkı tutuyor ki, canını yakıyor olmalı, ama ben olduğum yerde donup kalırken Jocasta alçak ve sabit bir sesle cesaret verici mırıldanmaya devam ediyor. Bunun ne kadar acıttığını çok iyi biliyorum. Gerçek yaradan on kat daha kötü.

Sonunda Selena geri çekilir. Flynn başını eğiyor, Jocasta'nın elini tutuşu gevşetiyor. Derin nefes alıyor, tüm göğsünü dolduruyor ve sonra bacağını temkinli bir şekilde esnetiyor. Kahverengi gözleri yorgun ama acı çekmiyor.

Titrek bir nefes verdim ve çoğunlukla Selena'ya sessiz bir teşekkür duası ettim. Geri adım attığımda, çizmelerim kömürleşmiş ayak izlerime sürtünüyor. Aşağıya baktığımda, beni rahatsız eden bir şey oluyor. Yıldırım—saldırgan büyü.

"Bir Tepegöz'ün Oğlu! Bu arenada benden çıkarsa, eleniriz."

Selena bana kavisli bir bakış attı. "O zaman patlamasına izin verme . "

"Kontrol edemiyorum!"

O alay ediyor. "Tabi ki yapabilirsin."

"Yok canım? Nasıl?"

İndigo gözleri kısıılır. "Alaycılık ve kavga yardımcı olmaz. Konsantre olmayı dene."

Çenem düşüyor. Denemediğimi mi sanıyor?

Sorun değil, dedi Kato somurtarak. Cassandra'nın gözlerini nazikçe kapatır ve sonra ellerini göğsünde çaprazlar. "Yarışmanın dışındayız. Altıncımızı kaybettik."

Aman Tanrım. O haklı.

Tabii... Selena'ya bakmadığım sürece. "Onun yerini alabilir misin?"

Selena başını sallar. "Dişi bir Hoi Polloi kaydettiniz. Kendimi ne kadar sessize alırsam alayım, Hoi Polloi'yi geçmemin hiçbir yolu yok."

Kendini susturmak mı? Midem krampları. Kötü hissediyorum. "Tabii ki. düşünmüyordum."

Griffin'e döndüm, ona zar zor bakabiliyordum. "O zaman bitti. Takımımı korumadım. Oyunları kaybetmemiz gerekecek. Daha yeni

başladım ve mümkün olan her şekilde başarısız oldum." Ellerim yumruk oluyor. Bir şeye vurmak, bir şeyleri kırmak, bir şeyleri parçalamak istiyorum. Çoğunlukla kendim. "Bu ben değilim. Bunu yapamam!"

Griffin sert bakışlarıyla beni iğneledi. "Bunu senin hakkında yapma."

ona bakakaldım. "Hep benimle ilgili olduğunu söylüyorsun. Şimdi aniden değil mi? Kararını ver!"

Ayaklarımı yerden kesmeden ve Griffin'in omzunun üzerinden düşmeden önce tek uyarım enseme bir endişe fısıltısı. Dünya batıyor, içim kıpır kıpır ve asit midemden boğazıma kadar bir çizgi yakıyor. Beni yan odaya yatırıyor. Ayaklarım yere sertçe çarptı ve yemek ve safranın tadına bakarak yutkundum.

Griffin kapıyı çarparak kapattı ve sonra kaşlarını çatarak bana döndü, kaşları yüzünde öfkeli bir çizgiye dönüştü. "Bu olur. İnsanları kaybetmediğimi mi sanıyorsun? Ölü erkek ve kadın görmediğimi ve anne babaların artık çocukları olmadığını bildiğimi mi sanıyorsun? Bu çocuklar yetim mi kaldı? Karı kocalar, aşıklar ve arkadaşlar, bana inandıkları için birbirlerini bir daha asla görmeyecekler mi? Beni takip ettikleri için mi?"

Çenem tıkırdayarak kapanıyor.

"Olman gereken kişi olma zamanı geldi, Cat. Artık sadece kararlar almak ve onların yanında durmak zorunda değilsiniz. Onlarla yaşamak zorundasın."

Öfkem bir volkan gibi patlıyor. "Onlarla yaşıyorsun! Bunu istemiyorum! Bunu asla istemedim!"

"Kader senin ne istediğini umursamıyor! Bir neden için doğdun. Çoğu insan hayattaki rollerini kendi başlarına bulmak zorundadır. Bazıları asla yapmaz. On beş yaşındayken seninkini sana vermiştin. Sonun habercisi. Alemlerin yok edicisi." Aramızda sadece bir adım olmasına rağmen bana yaklaşıyor. " *Sen* belayı bitir. Krallığı yeniden inşa *ediyorsun* . Bunu düşünmek için sekiz yıldan fazla zamanınız var. Şimdi saklanmayı bırak ve bir şeyler yap!"

Bana vursaydı, daha fazla şaşırıamazdım. "Bir şeyler yapmaya çalıştım! Bak ne kadar iyi oldu!"

"İpotane elimizde. Sinta kilitli bir duvarın arkasında. Bu bir kazanç."

başımı sallıyorum. Aşağı bakıyorum. "Bitti."

Griffin çenemi çimdikledi ve başımı tekrar yukarı kaldırdı. "Lider sensin. Aşağıya bakamazsın. Dosdoğru ileriye bakıyorsunuz ve neden olduğunuz hasarı kabul ediyorsunuz."

Gözlerim büyüyor. Bulanıklık.

Ve yaptığın iyilikler, dedi daha nazikçe, tutuşunu gevşeterek. "Bu arenada hiçbir şey bitmez. Gerekirse işgal ederiz. İyi seçenekler mevcut değil. Sadece seçimler."

Boğazım yükselen gözyaşlarıyla yanıyor. "Bir tane yaptım ve Cassandra öldü." Tek görebildiğim cansız yüzü. Korkunç ikinci gülümsemesi. "Ey Tanrılar. Piers zaten benden nefret ediyor. Beni öldürecek."

"Piers senden nefret etmiyor." Griffin kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. İlk başta direniyorum ama sonra gerçekten istediğimin bu olmadığını anlıyorum. Yanağımı göğsüne yasladım, ağırlığının düşmesine izin verdim ve yüklerimizi bir şekilde yeniden onun omuzlarına yükleyebilmeyi diledim.

"Bu senin hatan değil." Büyük eli yavaşça sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Cassandra süiti gece terk etmemeliydi. Burada değil. Bu yerde değil."

Göğüs kafesimin altında bir ağrı açılıyor. "O... Onlar... aşık mıydı?"

"İskeleler mi? Aşık?" Griffin başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla değil. Yine de onunla ilgileniyordu. Onlar yoldaştı. Ve arkadaşlar."

Gözlerimin arkasındaki sıcak iğne daha da kötüleşiyor. Derin bir nefes alıyorum. Yavaşça bırak. "B planı?" Soruyorum.

"B Planı," diye onayladı Griffin.

burnunu çekiyorum "B planım yok."

Jocasta kapıyı açar. "Numara. A planı." Kaşlarını çatı. "Söylediğin her kelimeyi duyabileceğimizin farkında mısın?"

ona göz kırpıyorum. "Ve?"

"Oyunlarla devam edebiliriz." Kendine işaret ediyor. "Kadın. Merhaba Polloi."

Nabzım Pegasus gibi atıyor.

Griffin yanımda gerginleşiyor. "Ciddi olamazsın." Sakin, korkutucu sesini kullanıyor. "Nasıl dövüşeceğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Çenesi kalkıyor. "Sen gitmeden önce Cat ile çalıştım. Sen dönene kadar Cassandra ile her gün antrenman yaptım."

Oh hayır. Bu yaptığım bir şey daha. Jocasta'nın parmaklarındaki nasırları ve iki kadının ne kadar yakın görüldüğünü açıklıyor. "Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm."

Jocasta'nın ifadesi değişmez. Bir şey olursa, sertleşir. "Ben de."

Griffin'in gözleri kısıldı ama benim üzerimde değil. "Cat ile ne kadar süre antrenman yaptınız?"

"Birkaç gün."

Kız kardeşine bakıyor. "Yani genel olarak, birkaç hafta eğitim aldınız ve savaş deneyiminiz yok. Bu, yeni yürümeye başlayan bir çocuğu bir yarışa sokmak ve ondan yetişmesini beklemek gibi bir şey."

Devam edebilirim, dedi Jocasta.

Büyük, erkeksi bir eldiven bileğini yakalıyor ve onu kapıdan çekiyor. Jocasta etkileyici bir verimlilikle Flynn'in elinden kurtulurken Griffin ve ben onun peşinden koşturuyoruz. Kıyafetlerini değiştirmiş. Birkaç dakika önce ciddi şekilde yandığını asla bilemezsin.

Flynn'in yüzü bir öfke portresi. "Yo..."

Ona sırtını dönüyor ve tekrar Griffin ve benimle yüzleşiyor. "Ben yetişkin bir kadını. Kendi kararlarımı kendim veririm."

Griffin, "Anne ve Babayı düşünün" diyor.

Jocasta'nın çenesi tekrar yukarı kalktı. "Bizi kendi başımıza düşünmemiz için yetiştirdiler."

"Bizi hayatımızı çöpe atmak için büyütmediler!" Griffin çıtçıt.

"Ve planlamıyorum!" Jocasta'nın safir gözleri meşale ışığında parlıyor, kesme taştan kararlılık. "Ben bir aksiyon ailesindenim. Harekete geçmememi mi bekliyorsun?"

Griffin, "Akıllı davranmanı bekliyorum," diye yanıtlıyor.

"Artık ailelerimize cevap vermiyorum. Düşünecek bir kocam ya da çocuğum yok. Ben de sana cevap vermiyorum Griffin."

Aman Tanrım, umarım benim karar vermemi beklemiyordur.

"Jo-" Flynn tekrar denedi.

Ona sallanıyor, kıpkırmızı. "Sen" - onu göğsünden dürtüyor - "bir fikrin yok."

"İyi yaparım!" Flynn hırlıyor.

Öne doğru bir adım atarak onun üzerine yükselir ve Jocasta onu durduracak kadar sert bir tokat atar.

Sesi alçaldı, neredeyse içindeki titremeyi maskeleydi. "Son altı yıldır beni görmezden gelerek hakkını kaybettin."

Flynn keskin bir nefes aldı. Ben de öyle. Griffin yere yığılmış görünüyor. Carver perişan görünüyor. Kato rahatsız görünüyor. Selena biraz ilgili görünüyor, yani her kelimeye dikkat ediyor. Ve Jocasta düpedüz tehlikeli görünüyor.

"Bir fikir alabilir miyim?" Carver ahşap kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Ses tonunda hiç hafiflik yok ve kemikleri yıpranmış görünüyor.

Jocasta başını salladı.

"Seni bayıltmalı ve Oyunlar'ı kaybedene kadar bir daha uyanmayacağından emin olmalıyız."

burnumu çekiyorum Tekrar görüş alacağından şüpheliyim .

Jocasta'nın gözlerinde şiddete yakın bir şey parlıyor. "Dene, ne öğrendiğimi göreceksin."

Carver kendini tahtadan soyuyor, mecbur kalmaya hazır görünüyor.

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ne öğrendin ?" Jocasta'ya soruyorum.

"Bıçak fırlatma. Kılıç oyunu. Biraz boğuşma ve nefsi müdafaa."

"Bir hedefle nasılsın?"

"Harika."

"Ya hareketli bir hedefle?"

"Ortalama."

"Ve bir kılıçla?" Soruyorum.

"Vasat."

Böylece kaldırabilir ve sallayabilir. Harika. En azından dürüst.

Flynn'in çenesinin arkasındaki kaslar sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi dışarı fırlıyor. "Cidden bunu düşünmüyorsundur umarım."

Ve umarım benimle değil de Griffin'le konuşuyordur.

Jocasta'nın ifadesi kararlılıkla sertleşir. "Şüphelerinizi anlıyorum. Mümkün olduğunca bunun dışında kalacağım. Ben sadece arenadaki altıncı bedeniniz olacağım."

"Altıncı ceset !" Flynn patlar. "Bu delilik!"

Jocasta ona dönüyor. "Sana tekrar vurmamı ister misin?"

Flynn'in kahverengi gözleri alev alır. Sonra birkaç nefeslik bir boşlukta yüzü tamamen kapanıyor. "Eğer o dışarı çıkarsa, gitmem. Nasılsa pes etmek zorunda kalacağız."

Kalbim batıyor. Her kelimeyi kastediyor.

Griffin, her zaman benim üzerimde kullandığı delici bakışı Flynn'e dikti. "Abimi tanıyorum. Hemen her şeyi affedecektir. Bencil bir seçimi affetmeyecek."

Flynn, Griffin'e ele geçirilmiş gibi bakıyor. "Bana buna göz yumduğunu söyleme!"

Griffin parçalanmış görünüyor. Nasıl olmaz?

"Benim gölgem olur musun?" Ağzımı gerçekten kapalı tutmam gerektiğini bilerek Jocasta'ya soruyorum. "Minotaur'un labirentine yapışması gibi mi bana yapışacaksın? Her dediğimi yap? Tereddüt yok. Bir saniye bile değil. Ve ben değilsem, o zaman başka biri mi?"

Başını sallıyor. hevesle değil. Coşkuyla değil. O sadece başını salladı.

"Kedi..." Flynn yeniden tartışmaya hazırlanıyor.

"Durmak." Onu susturmak için kafamı iki yana salladım. "Hepimiz bir sebepten dolayı hayatımızı tehlikeye atmayı seçtik. Bir

sebepe için. Jocasta bizden daha az insan değil. Yarım oy alamıyor. Asil bir teklifte bulundu ve sen onun yüzüne tükürüyorsun."

"Yüzüne tükürmüyorum! O gerçekten eğitimli değil. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Annem beni ilk kez benim iki katım cüsseli insanlarla bir arenaya atıp dövüşmek için can attığı zaman gerçekten eğitildiğimi mi sanıyorsun?" Gülüyorum ve kış yaprakları kadar kırılgan. "Yangın Deneme. Demirden bir kalp dövüyor."

"Ve Jo için istediğın bu mu? Demir bir kalp mi?" Flynn alay eder. "Sert, kaba ve biraz delisin, Cat."

Griffin'in göğsünde bir uyarı sesi gürler. Kendi göğsüm acıyla sıkışıyor ve sözlerindeki gerçeğı hissetsem de, yarın Flynn'in bana eğlenceli, özverili ve cesur olduğumu söyleyebileceğini hatırlamaya çalışıyorum. Şimdi kızgın. Gözlerinin içine bakıyorum ve söylediğine şimdiden pişman olduğunu görüyorum. Beni iyi tanıyor ama. Sert, çılgın ve kötüyüm. Ama her zaman değil ve kim olduğumun toplamı bu değil.

Flynn'e doğru bir adım attım, sesim alçaktı ve yalnızca gerçekten değer verdiğın biriyle tartışmaktan kaynaklanan kontrol edilemez bir duyguyla titriyordu. "Demir bir kalp, *kırılmadığım anlamına gelir* . Beni *kıramazsın* . En güçlü, en hızlı ya da en iyi olmayabilirim ama *savaşacağım* . Sevdiğim herkes için savaşırım. Kendim için savaşacağım. Beni kana bulanana kadar yenebilirsin. Kemiklerimi kırabilirsin. Derimi yırtabilirsin. Beni yakabilirsin. Nefes alamayana kadar beni ezebilirsin ve öldüğüme eminsin ve sonra ne var biliyor musun?"

Flynn bana bakıyor, ağzı sıkıştırılmış bir çizgiyle. "Ne?" sonunda soruyor.

"Kalkacağım ve biraz daha savaşacağım."

Flynn'in gözleri sıkılarak benimkilere dönmeden önce Jocasta'ya kayıyor. "Bu, birlikte yaşamak zorunda kalacağınız kararlardan biri." O da Griffin'e bakıyor, koyu kahverengi ağır bakışında aynı kasvetli mesaj.

Jocasta, Flynn'e dik dik bakıyor. "Neden beceriksiz olduğumdan bu kadar eminsin?"

"Yetersiz olduğunu düşünmüyorum," diye sertçe yanıtlıyor Flynn. " *Bunun* için hazır olduğunu sanmıyorum !"

Carver başını arkaya kapalı kapıya yasladı, gözleri yarıya indirildi, bir ayağı tahtaya dayadı. Rahat duruşu beni hiç yanıltmıyor. "Bence rakiplerimiz senin zayıf halka olduğunu görecektir ve sonunda kasımız bitene kadar tüm enerjimizi seni savunmak için harcayacağız. Bil bakalım o zaman ne olacak?" diye soruyor, sesi hem ısırtıyor hem de yumuşak.

Jocasta bıçağı çıkarıp fırlattı, bıçağı Carver'ın kılıcının elinden bir santim uzakta olmayan eski tahtaya dayadı. Kaşımı kaldırıyorum. Yeteneği kazanmış olsa bile, Selena buradayken bile olası karışıklığı temizlemek için böyle bir hamle yapmak cesaret ister.

Carver kaşlarını çatarak kapıdan doğruldu. Bıçağı tahtadan koparır ve sonra kız kardeşine geri verir. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"O zaman belki beni tanımıyorsundur," diyor Jocasta. Griffin'e döner. "Ne düşünüyorsun?" Yaptırımını istemiyor, sadece fikrini soruyor.

"Seni dışarıda istemiyorum. Her zaman bir savaşçının kalbine sahip oldun ama bunun için eğitime sahip değilsin."

Jocasta'nın çenesi mükemmel seviyede duruyor. Bana dönüyor. "Kedi?"

fikir istemiyorum. fikir istemiyorum. Yapmıyorum fikir istiyorum. "Hazır değilsin, ama kim böyle bir şey için? Herkes kendi seçimiyle burada. Kimseye savaşmasını emretmeyeceğim ve seni geri çevirmeyeceğim. Tanrılar bizimle. Onlara inancımı koydum."

Jocasta bir kez başını salladı. "O zaman ben varım."

Flynn soluk. Ağzı bir anlığına çalışıyor ama bir daha konuşmuyor.

Selena tek bir kelime söyleyene kadar herkes sessizdir. Eski dilden. Tanımıyorum ama sihir görüşümü karartıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Diğer herkes sallanıyor, Griffin bile, bu da onun

söylediği her şeyin zararlı değil, yararlı olduğu anlamına geliyor. Açıkça.

Griffin ayağa kalkmama yardım ediyor ve ona muhtemelen gereğinden fazla yaslanıyorum. nefesimi tutamıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve son yemeğim geri gelmeye hazırmış gibi geliyor.

Bir, iki kez yutuyorum. *Ah*. "Neydi o?"

Selena'nın gülümsemesi en iyi ihtimalle esrarengiz. "Biraz dinlenelim." Akışkan bir şekilde diğer odaya geçiyor ve ardından meşaleyi söndürüyor.

Tipik. Nefes almamaya çalışarak tekrar yutkunuyorum.

Kato, Cassandra'yı kansız yüzüne bir battaniyeyle örter. Suçluluk ve endişe midemde çalkalanıyor ve hasta olmamak için verdiğim savaşı kaybediyorum. Tuvalete doğru yalpaladım ve sonra kustum, son yarım saatin korkunçluğu ve sürekli olarak omuzlarıma binen ağırlık altında ezildim. Titremeye başlıyorum ve duramıyorum.

Yerde yanıma diz çöken Griffin, örgülerimi yolumdan çekiyor ve sırtımı ovuyor. Sonunda topuklarıma çöküp titreyen eliyle ağzımı sildiğinde bana soğuk bir bez uzattı. Kendimi onunla tazeliyorum ve sunduğu suyu içiyorum.

Büyünün keskin ısırtığı hala tenimi kemiriyor. "Selena her ne yaptıysa beni çok etkiledi," dedim kabaca.

Griffin bana tuhaf tuhaf bakıyor. Endişe kaşlarını kırıyor ve çizgiler keskin bir şekilde göze çarpıyor. Jocasta'ya hayır demeliydim. Bir B planı bulmalıydık.

"Hala onu durdurabilirsin," dedim alçak sesle sadece ikimiz için. "Bütün bunları durdurun." Neredeyse yapacağını umuyorum.

Griffin başımın arkasını kavrayıp alnımı öpüyor. Cildime karşı, "Yapabilirim. Ama seni orada bırakıyorum, değil mi?"

"Aynı şey değil. Ben savaşmak için yaratıldım. Ve hayatta kal. Bir hafta önce Jocasta'nın Sinta City'den çıkmasına bile izin vermezdin."

Griffin gözlerimi tekrar görmeden önce ellerimi ellerinin arasına aldı. Onun dertli. "Mantıklı olmadığını biliyorum ama

içimden bir ses bana izlememiz gereken yolun bu olduğunu söylüyor. Tanrılara Cassandra'nın ölmemesini ve Jocasta'nın onun yerini almamasını dilerdim, ama kapılar artık mühürlendi ve onun yerini başka kimse alamaz. Ya Jocasta savaştacak ya da geri çekilmek zorunda kalacağız." Parmaklarımı sıkıyor. "Yarın kumların üzerinde olmamız gerekiyor. Hissediyorum . "

Griffin'in içgüdüleri esrarengiz ve bence derinlerde ben de bunu hissediyorum. "Onun için kötü gidebilir. Herhangi birimiz için."

Griffin ayağa kalkıp beni de yanına çekti. "Bunu biliyor, *agapi mou* . Ben de."

Midemi boşalttıktan sonra tekrar neredeyse normal hissedecektim, ancak önümde olanla ilgili korku içimde buz gibi bir mermer blok gibi. Ana salonda herkes hala tam bıraktığımız yerde, havadaki gerilim çoğumuzu boğmaya yetecek kadar yoğun.

İlk hareket eden Flynn. Kemerindeki keseden tüylü beyaz bir tüy alır, iki parmağının arasında tutar ve sonra Jocasta'nın ayaklarına bırakır.

Yüzü renkleniyor. O gün odamda onun saçından aldığı tüyü tanıdığım da kalbim küt küt atıyor.

Flynn arkasını dönüyor. Bir anlığına, korkarım ki gidecek, ama sonra adımları Carver'dan ve kapıdan uzaklaştı ve süitin en uzak yataklar ve ekstra teçhizat arasındaki derin gölgelerine girdi. Bir karyolaya uzanır ve kolunu gözlerinin üzerine atar.

Onu izliyorum ama bir daha hareket etmiyor. Yarın ne yapacağını bilmiyorum.

Belki Flynn de yapmaz.

BÖLÜM 29

Bağırışlar ve seyircilerin ayaklarının titremesi sirkten alışık olduğum heyecanlı, şenlikli ritme hiç benzemiyor. Bu, kan için gürleyen bir kükremeyele karıştırılan şiddet ve beklenti, vahşet ve beklentidir.

Derinlere yerleşmiş saldırganlık içimde kabarıyor. Adrenalin, nabzım kulaklarımda davul gibi atana kadar yükseliyor. Ağır, gürültülü gümler neredeyse kalabalığın gürültüsünü bastırıyor.

Griffin, "Cat şov yapmakla ilgilenmiyor, ben de değilim" diyor. "Gereksiz riskler yok."

"Mümkün olduğunda ölümcül olmayan yaralar. Hızlı ve temiz," diye hatırlatıyorum herkese. "Hızlı ve sağlam çıkalım buradan."

Jocasta'ya bakıyorum. Cassandra'nın deri üst vücut zırhı ve hafif kılıcının yanı sıra kendi bıçakları da var. Geniş, mavi gözleri, arenanın ortasındaki büyük bir kan lekesine yapışmıştı. Kopmuş bir uzuv var.

Korkmuş bakışları Flynn'i bulmak için yukarı kalkar. "Ya haklı olsaydın?" o kadar sessizce soruyor ki onu zar zor duyuyorum.

"Doğru ya da yanlış artık önemli değil." Ona sert bakar. "Ben seni koruyacağım. Bunu *biliyorsun*."

Başını salladı, ama sonra gözleri kanlı kütüğe döndü.

Arenanın karşısındaki kapı tıkırdadı. Önce bizi serbest bıraktılar, bu da bence Oyun Muhafızlarının bizi daha zayıf takım olarak gördüğü anlamına geliyor. Terlediğimizi görmek daha eğlenceli.

Takımımıza verdiğimiz isim, arenada bir alt akıntı gibi akıyor, birçok kişi tarafından gürültülü çığlıklar altında konuşuluyor. Elpis. Umut'un kişileştirilmesi ve ruhu. Burada Elpis'in ardındaki gerçeği

ortaya çıkarmak için eski dili ve efsaneleri bilen yeterince insan var ve ortam göz önüne alındığında muhtemelen kafaları karıştı, ancak bize göre bu çok mantıklı.

Elpis. Kan çığlıkları sonsuz derecede daha yüksek olsa da, tek duyabildiğim bu kelime havada şişiyor gibi görünüyor.

Pandora kutusunu açtı ve tüm dünyaları belalar, sefalet ve kötülük potansiyeli ile doldurdu. Ama geriye bir şey kaldı - kararlı, sarsılmaz, kutudan uçmamak.

Elpis.

Thalyria acı çekti. Bu Oyunları kazanmadan önce hepimiz acı çekeceğiz ama burada hiçbir takım bizi kıramayacak. Umut kırılmaz değilse ne için? Ve sonunda üstesinden gelen ıstırabın doğal uzantısı değilse Umut nedir?

Dişliler gıcırdatıyor, metal şingırdatıyor ve uzaktaki kapı yükselmeye başlıyor. Gerginim, harekete geçmeye hazırım.

"Bu sadece başka bir kavga," diyorum. En olası kan kaybı için dikkatlice düzenlenmiş ve kanlı, para ödeyen bir seyirci önünde gerçekleştirilmiştir.

"Ve bunlardan çok gördük." Kato güzrünü kavrar, hiçbir korku göstermez.

Ekibimin geri kalanını çabucak içeri alıyorum. Flynn baltası, diğer elinde kısa bir kılıç, vahşi kumral saçları deri bir kravatla arkaya atılmış ve gözleri hâlâ Jocasta'da. Jocasta Flynn'e bakıyor, dudakları beyaz ve yüzü gri. Carver, uzun, ince ve hazır, kılıcı kolunun sadece bir başka parçası, keskin gözleri çingiraklı kapıya odaklandı.

Bir de Griffin var. Hiçbir erkek silahları daha iyi kullanmadı ya da kullanmaya daha hazır görünmedi.

Griffin'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Granit bakışlarıyla beni iğneliyor. "Ortaya herhangi bir vuruş yapmayın."

Kaşlarımı çatarak, "Ah, tamam. sen de."

Güzel ağzı düzleşiyor. "Ya da başka bir yerde, bu konuda."

Başımı sallayarak ön tarafa dönüyorum. Altı yarışmacı, arenanın uzak tarafında yelpazeleniyor ve şimdiden bize doğru

ilerliyor. Bütün erkekler. Dördü iri yarı ve çok sayıda bıçak giyiyor. Beş numara uzun, hacimli bir pelerin içinde ve altıncı sadece bir kılıç taşıyor. Yaratık yok.

Gong çalıyor, turumuzun başladığını bildiriyor. Savaşın yakınlığı bana bir Centaur'un tekmesi gibi çarptı ve parmaklarımı bıçaklarımı sıktı. Fazla olmayan boyuma kadar doğruluyorum ve derin, sabit bir nefes alıyorum. İşte hiçbir şey gitmez. Ya da muhtemelen her şey.

"Sana hiç fırlatma bıçağıyla bir Dev'in kışına tekme bastığımı söylemiş miydin?" Rakibin duyması için yeterince yüksek sesle soruyorum.

Griffin başını sallıyor.

"On bir yaşındaydım. Kaşları ile göz hizasındaydım."

Altı adam bizden yirmi adım ötede durup ölçülerimizi aldılar. İki tanesi Tarvanlara benziyor, Sintanlar kadar güneşte bronzlaşmamış ve Fisans kadar zeytin renginde değil. Alınlarına çizilen, arkaik, arkaik koğuş çizgileri sembollerıyla işaretlenmiştir. Temel olarak Elemental Magic'e yönelik geniş spektrumlu bir blok tanıyorum. Bu dövüş sırasında herhangi bir büyü kazanırsam, onları üzerinde kullanamam. Korumaların gücümü nasıl bozduğunu bilmek çok tehlikeli.

Gözlerim takımın geri kalanına kayıyor. Fisan, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Adamlardan ikisi biraz daha küçük yapılı ve muhtemelen Magoi. Tamamen kara bir pelerin içinde olan, tahta bir değnek taşıyor. kurmaylardan nefret ederim. Ya gösterişçi ve gösteriş içinler, ya da düşünmek bile istemediğim bir saçmalık taşıyorlar.

Pelerinli adam öne çıktı ve kapüşonunu geriye iterek düz kahverengi saçları ve çamur yeşili gözleri ortaya çıktı. Kesinlikle Magoi. Orta derecede güçlü. Personel gösteri içindir.

Gözlerimin berrak parlak yeşiline, yüzümün kozmetikler ve sürmelerle gizlenmeyen tek parçasına iyi baktığında, bataklık bakışları genişliyor. Dişlerimi alaycı bir gülümsemeye gösteriyorum. *Doğru. Ben senin her yerinde yürüyeceğim.*

Ama gülümsüyor, ki bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bana doğru bakıyor. "Elimde bir şey var." Kıkırdayarak pelerinini açar.

sustum, isyan ettim. Örümceklerle sürünüyor, boyundan ayak parmaklarına kadar tamamen küçük siyah canavarlardan oluşan hareketli, sürtünen bir battaniyeyle kaplı. Yer yer tüylü ve tam, olgun zeytin büyüklüğünde. Birbirlerinin üzerinde sürünürler, iterler, kayarlar ve çarparlar, çünkü *katmanlar vardır*.

Toplu bir tiksinti iniltisi arenayı süpürür. Sonra boğmacalar, tezahüratlar ve haykırışlar yeniden başlar.

Magoi bana kötü bir kahkaha attı. Ellerini kaldırır ve örümcekler, dalgalanan kollarında kaybolan iki yarış akımına bölünür. Bir an sonra, uzanmış kollarından uçup güçlü, doğal olmayan bir rüzgarla bana doğru fırladılar. İkinci Magoi ilk kez başını kaldırıyor - parlak yeşil gözler. Elemental Mage'in rüzgarı, dikenli örümcek sürüsüyle birlikte bana çarpıyor.

Aynı anda her yere vurdular ve sonra boynuma ve kafama birleştiler. Bir manyak gibi zıplayarak bıçaklarımı düşürdüm ve onları koparmaya başladım ama saniyeler içinde boğazımı çevreleyen sıkı, sağlam bir ağ oluştu. Korkunç, sürünen veya kaygan olan her şeyden ömür boyu tiksindiğim için paniklemeye başlıyorum. Onlar benim gözümdeler. Kulaklarımı çimdiklemek. Kafa derimi kazıyarak. Burnumdan yukarı. Ağzımda. *Aman Tanrım!*

Diğer eller örümcekleri üstümden koparmaya başlıyor, ama çok fazla var ve geri gelmeye devam ediyorlar.

Daha fazla nefes alamaz hale gelmeden ya da beni ısırma başlamadan ya da aynı derecede korkunç bir şey yapmadan önce kendimi sakinleşmeye ve ulumayı kesmeye zorladım. Bu bir zorlamadır ve bu Magoi yalnızca neredeyse akılsız örümcekleri sürmeye yetecek kadar güçlüdür. Yaklaşık bir milyon neredeyse akılsız örümcek, ama bunu düşünmeyeceğim. Ben ondan daha güçlüyüm. Örümceklerinin birbirini ya da onu yemesini sağlayabilirim.

Griffin adımı haykırıyor. Elleri boynumun ve yüzümün her yerinde, örümcekleri üzerimden fırlatıyor. O kadar kalınlar ki, ilmiği bildiğinden bile şüpheliyim. Gözlerimi kapalı tutuyorum ama yine de zifiri karanlık bir gecenin ortası gibi. Bütün ışığı kestiler.

Ağ aniden boynumda sarsılıyor. Örümcekler düşüyor ve gün ışığı kör edici bir flaşla yüzüme çarpıyor. Araknid ordusu beni ayaklarımdan çekiyor, tek vücut gibi Magoi'ye doğru koşuyor. Nefes nefese kaba kuma çarparken, ilmiği tutuyorum, parmaklarımı altına sokmaya çalışıyorum.

"Kedi!" Griffin bana doğru atılıyor, beni sadece birkaç santimle özlüyor.

Rakip takımın kaba kuvveti, harekete geçmek ve üzerime atlamak için o anı seçiyor ve beni diğerlerinden ayırıyor. Griffin vahşi bir vuruştan kaçıyor ve ardından bir kas ve çelik patlamasıyla yukarı çıkıyor. Metal çingiraklar, erkekler homurdanır ve tam bir kargaşa patlak verir.

Kumla kazınmış halde, Magoi'nin ayaklarının dibinde duruyorum, boğazımdan sadece bir damla hava akıyor. Bıçağı üzerimde parıldadı, ama boştaki kolumu ayak bileklerine sardım ve sertçe silkindim. Onu kenara çekecek gücüm yok. Yine de tökezledi ve ben kalçamın üzerinde dönerek ayaklarımı aramıza sokup dışarı çıktım. Homurdanarak geri çekilir. Örümcekler yine üstümde sürünmeye başlıyor. Solumda, bıçaklar buluşuyor, çığlık atıyor ve vahşetin ve sesin öğütücü bir kakofonisi içinde birbirinden kayıyor. Deri ve etin gümbürtüsü var. Havada ilk kırmızı yay serpintisi ve kana susamış kalabalık delirmeden önce bir anlık sessiz, nefes nefese bir neşe var.

Örümceği kontrol eden Magoi, uzun, kavisli bıçağını tekrar kaldırıyor, üst dudağını çirkin bir sırtış kıvrıyor. Kaba bir el hareketi yaptım, gülümsedim ve sonra kayboldum.

Yüzünde şok izleri var. Seyirci nefesini tutuyor. Magoi hala aşağı doğru ilerliyor ama onun tereddüt anı bana yuvarlanıp altımdaki örümcekleri ezmek için ihtiyacım olan zamanı veriyor.

Bir elim hala ilmeği çekiştirirken, ayağa fırladım ve aramıza biraz mesafe koydum ve artık görünmez olan bir sürü örümceği de yanımda getirdim. Ağdan sarkıyorlar, kollarıma ve kıyafetlerime yapışıyorlar ve cildimi seğiriyor ve kaşınıyorlar. Ayaklarımın altında biraz eziyorum, isyankar, çatırdayan patlamaya siniyorum.

Kemerimden bir bıçak alarak, bıçağı dikkatlice boynumla ağ arasında çalıştırırken nefes almayı bıraktım. Yapmaktan kaçınamadığım sığ kesikten boğazımdan kan damlıyor. Yapışkan lifleri keserek dışarı itiyorum ve sonra havayı yutarak kazara bir örümceği de onunla birlikte ağzıma çekiyorum. Gagging, korkunç şeyi geri tükürdüm.

Her iki Magoi de keskin bir şekilde döndü ve kanlı ilmeği, hala ona bağlı olan örümceklerle birlikte kendimden uzaklaştırdım. Fisanlar kopan ağa odaklanırken, ben sessizce diğer tarafa dönerek arkalarına geçerek durumu değerlendiriyorum.

Griffin iki Tarvan'la aynı anda savaşıyor. Biri zedelenmiş veya kırılmış bir kaburgasını ve çok kanlı, çoğunlukla işe yaramaz bir kolunu emziriyor. Diğerisi hala tehlikeli bir şekilde sağlam. Kato ve Carver'ın birer Fisan'ı var. Her vuruş şiddetli ve kulak tırmalayıcı, her iki taraftan da güç, hız ve becerinin acımasız dansında gelen kemik sarsıcı darbelerdir.

Griffin'den bir rakip alması gerektiğinde Jocasta'yı korumak için geride kalıyor . Ama şimdi onu bırakamaz, çünkü ben gözden kaybolmuşken ve örümcekler efendilerine kaçarken, iki Magoi kötü niyetle Flynn ve Jocasta'ya odaklanıyor.

Mud-Eyes elini salladı ve korkunç kara ordusu harekete geçti. Bir rüzgar çıkar ve örümcekleri ileri doğru iter.

Hâlâ görünmezken, küçük zihinlerine tutunmak ve onları döndürmek için çabalıyorum. *Bunu neden hiç uygulamadım!* Örümcekler Flynn'den dört metre uzakta. Üç. İki... *Zaman doldu.*

Öne atlıyorum ve bıçağımın kör ucunu Magoi'nin kafasına indiriyorum. Ses çıkarmadan buruşuyor. Elemental Mage, düşmüş takım arkadaşına şaşkın şaşkın bakıyor. Sonra başı dönüyor ve

parlak yeşil gözleri boş alanı benim için arıyor. Tek bir kum tanesini bile kıpırdatmadan hareket etmeyi bıraktım.

Şiddetli, dairesel bir rüzgar yaratarak ellerini kaldırıyor. Hâlâ sağlam formum dönen kumun akışını değiştiriyor. Beni neredeyse anında buluyor ve kılıcıyla dürtüyor. Döndüm, düştüm, yuvarlandım ve vücudunun etrafındaki sakin alana geldim.

Yerinde dönerek kasırgada bir rahatsızlık arıyor. Ona çok yakınım ve koluma dokunuyor. Dışarı fırlıyor. Kılıcından kaçınmak için yalpaladım ve ardından hançerimi kılıç koluna saplayıp dirsek eklemine yakın bir yere vurdum. Artık silahını kaldıramıyor. Bıçağımı bir bükülme ile çekerek görüş alanıma geri döndüm.

Gözleri acıyla parlıyor. Sonra öfkeyle yan. Hırıltılı bir ilahinin başlangıcında Elemental'in ağzı açıldı ve onu kolundaki yaraya yumruklayarak büyüü kısa kestim. Nefes nefese. Dizim yukarı kalkarken saçını tutup yüzünü aşağı doğru çekiyorum. Burnu çatlıyor ve sendeleyerek geriye doğru iki büküm oluyor. Rüzgar ölür ve kum yere düşer. Dengemi değiştiriyorum , dönüyorum ve kafasına tekme atıyorum. Mermer bir heykel gibi çarpıyor, burnundan kan fışkırıyor.

Hızlı bir kontrol, diğer Magoi'nin hala yerde ve bilinçsiz olduğunu ortaya çıkarır. "Git!" diye bağırarak Jocasta'ya doğru koşuyorum. Flynn'e. Onu koruyacağım ve o Griffin'e benden daha iyi yardım edebilir.

Benimle yer değiştiren Flynn, kavgaya karışıyor. Yaralı Tarvan, Griffin'den ayrılır ve Flynn'in baltasından gelen ilk güçlü darbeyi saptırır. Bunun gücü adamı tökezletir. Flynn kısa kılıcının acımasız bir vuruşunu takip ediyor ve rakibi düşüyor ve yuvarlanıyor. Flynn silahlarını kaldırarak onun peşinden gidiyor.

Jocasta kolumu arkadan kavradı. "Bir şey yapamaz mıyız?"

"Yoldan uzak dur." Hydra sayesinde bu dersi zor yoldan öğrendim.

"Başka bir şey!" o ağlıyor.

başımı sallıyorum. "Hızlı hareket ediyorlar ve çok dönüyorlar. Bıçak atmak risklidir. Kimseyi öldürmemeye çalışıyoruz, özellikle de kendimizi."

"Ama bizi öldürmeye çalışıyorlar!"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Jocasta eskisinden daha az dehşete düşmüş görünüyor. Ajite ve ayaklarının üzerinde zıplıyor.

Sesime hafif bir ısırik geldi. "Bir kavgaya girdin ve kana susamaya mı başladın?"

Gözleri genişliyor. "Numara! Sadece bitmesini istiyorum."

"Bizim adamlarımız daha iyi," diye temin ederim onu. "Öldürmek için savaşlardı, zaten yapıldı. Ama biz bir açıklama yapıyoruz. Merhametle kuvvet. Yeni bir başlangıç ve tüm bunlar."

Jocasta kaşlarını çattı. "Hımm."

Benim düşüncelerim tam. Çoğunlukla.

Seyirciler bağırmaya başlar, ancak bu her zamanki gürültülü tezahüratlar ve alaylar gibi değildir. Gürültünün en şiddetlisine bakıyorum. Kendi hallerine bırakılmış binlerce örümcek şimdi kumlu arena ile kolezyum oturma alanı arasındaki ayırıcıya tırmanıyor. Görünüşte sonsuz, seğirten siyah bir dalgayla tepeye dökülüyorlar. Çığlık atan seyirciler yukarı zıplar ve daha yüksek bir zemin için çabalarlar. Bir izdihamın başlangıcı.

Carver'ın uzun kılıcını rakibinin karnına sapladığını görmek için gözlerim zamanında çukur zeminine dönüyor. İtki temiz, kaburgalara veya omurgaya çarpmadan sonuna kadar gidiyor. Carver kılıcını geri çekiyor. Ak yüzlü, Fisan karnını tutuyor ve acı içinde sallanmaya devam ediyor. Carver savuşturuyor, sıkılmış görünüyor.

Bir çocuk çığlık atıyor, tiz ve korkmuş. Tekrar dönerek kalabalığı aradım. *Kim bir çocuğu Agon Oyunlarına getirirdi? Onu o zaman görüyorum.* Bir çocuk. Daha büyük, daha güçlü insanlar merdivenlerden yukarı koşarken, küçük, karanlık kafası yok oluyor, aşağı itiliyor. İşaret ederek bağırıyorum, ki bu tamamen işe yaramaz, ama sonra keskin yüzlü bir adamın durup çocuğu ileri doğru itmeden önce yukarı çektiğini görüyorum.

Aniden köpürdü - *Agon Oyunları'ndaki çocuklar!* —Örümcek sürüsüne doğru yürüyorum. Jocasta beni geri çekmeye çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" o soruyor.

"Örümcekleri yakalamak."

"Ne!" Topuklarını kazıyor. "Onlara dokunma!"

"Plan etmiyorum." Gerçekten, gerçekten değilim.

Jocasta geriye sıçrar ve başıboş bir adam botunun üzerinden sürünürken dışarı fırlar.

"Arkamda kal," diye emrettim. "Biri gelirse söyle."

Sorgusuz sualsiz dönüyor ve ben tek bir düşünceye odaklanıyorum: Örümcekleri tekrar çukura itmek. İlk başta hiçbir şey hissetmiyorum ama sonra kafamın içinde küçük bir ışık parlamaya başlıyor. Bir tane daha yanıp sönüyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha ve sonra o kadar hızlı ki takip edemiyorum. Beni parlak, zar zor hissedilen bir aceleyle dolduruyorlar ve her bir ufacık beynin her bir dakika kıvılcımını yakalıyorum. Bir kalp atışında, uyumlu, titreşen, itaat etmeye hazır bir kütleye dönüşürler.

Gel.

Dalgalı bir siyah deniz duvarın üzerinden geri akıyor. Bana doğru yuvarlanıyor ve sonra binlerce örümcek aniden vücudumu sarıyor.

Çığlık atarak zıplayıp, çılgın bir kukla gibi dans ederek onları uzaklaştırdım. "Bana değil! Kapalı! Kapalı! Kapalı!" Kafamın içindeki parıldayan örümcek bilinçleri küresine zihinsel bir baskı yapıyorum ve onlar sanki yanıyormuşum gibi sıçrayarak dışarı çıkıyorlar.

Jocasta çığlık atarak yüksek bir geri adım atıyor.

Daireler çizerek dönerek vücuduma bir tokat attım. Artık hepsi yanımda değil, ama hala onları hissedebiliyorum. Ürperirim. *Her yerde.*

Etrafımda bir daire çizerek sayısız kıllı bacak dönüyor ve geriliyor. Örümcekler bükülür, kendilerini düzeltmeye çalışırken diğerleri uzay ve hava için çılgınca bir koşuşturma içinde üzerlerinde sürünür. Kaçınılmaz olarak bazılarını ayak altında

eziyorum. Patlayıp sızıyorlar ve yüzümü buruşturuyorum, midem şiddetle dönüyor. *Örümceklerden nefret edin! Ack! Ack!*

Hâlâ aptal gibi kıpırdayarak ve tamamen alakasız el hareketleri kullanarak örümcekleri zihinsel olarak rakiplerimize doğru yönlendiriyorum. Önce Flynn'e ulaşırlar ve bacaklarına tırmanmaya başlarlar. Ellerimi çırparak "Hayır! Numara! O değil!"

Bunun yerine Tarvan'ı düşürür ve kuşatırlar. Dikkati dağılan Tarvan kendini açık bırakır. Flynn büyük yumruğunu geri çekiyor ve adamı tek yumrukta bayıltıyor.

Kalabalık onaylayarak kükrer. Jocasta'ya ve bana en yakın olan seyirciler geri döndüler ve tıpkı örümcekler gibi, ancak tepeyi aşmadan bariyeri dolduruyorlar. Bağırıyorlar ve Griffin'in dövüşünü gösteriyorlar.

Nasılsa oraya gidiyordum. Örümcekleri Griffin'in rakibine doğru hareket ettiriyorum. Gözlerimin arkasında ağrı patladığında yolun yarısındalar. tıslıyorum ve başımı tutuyorum. Örümcekler durdu ve kafamdaki karışıklıkları yavaş bir göz kırpması gibi hissettim.

Keskin bir çimdik ve ardından dengemi bozan bir çekiş var. Fisan mecburen oturuyor ve bana destansı bir nazar veriyor. Örümceklerini geri istiyor.

Ayağa kalkan Magoi, kafamın içindeki ışığı karartan bir zihinsel çağrı gönderiyor. Kıvılcımlar birer birer sönüyor ve örümcekler elimden kaçıyor. Kaybettiklerim bana doğru koşmaya başlıyorlar ve dostane bir şekilde değil.

Yapmam gereken bir seçim var ve karar vermek için fazla zamanım yok. Örümcekleri tekrar yakalayın. Ya da *onu* yakalayın . Bu, daha önce hiç geçmediğim bir çizgi, zaten bilerek değil. O zamanlar bunu söylemek için çok gençtim ama o kalın, yağlı korkuyu, kirli hissi ve ne yapabileceğimi anladığımda nasıl titrediğimi hatırlıyorum. İnsanları kontrol edebildiğimi. Nadir ve korkunç bir cins olduğumu. Tıpkı annem gibi olduğumu.

Kız kardeşim Ianthe çılgılık atan bir bebektir. Annem öfkeyle kreşe saldırmadan önce onun sessiz olmasını isteyen korkmuş altı

yaşında bir çocuktum. Ianthe'ye istemedi ağzını kapatmasını söyledim. Bir zorlama, sadece bir şey istemek veya düşünmekten farklıdır. İzole etmeniz, yoğunluğa beslemeniz ve ardından aklınızda bir hedefle göndermeniz gereken belirli, bilinçli bir arzu var, ama o zaman bunu bilmiyordum. Tek bildiğim sessiz olması gerektiği, yoksa hepimizin ödeyeceğiydi - Eleni, ben ve küçükler. Ianthe üç gün boyunca yemek yemedi ve içmedi ve Thanos'tan önce neredeyse ölüyordu ve ben ne yaptığımı anladım.

Altı yaşında ve şimdiden neredeyse bir katil. Fisa Kalesi'nde hızlı büyüdük.

Magoi'ye bakıyorum, hala küçük bir köpek gibi zihnimi ısırtıyor ve sallıyor, onu sarsacak bir çabayla örümceklerini birer birer geri yırtıyor. Doğası gereği onu dans ettirip kendi bıçağıyla delip geçebileceğimi biliyorum ama saf tutmayı başardığım birkaç parçamdan birini bozmaya değmez.

Örümcekler bacaklarımı sararken, diğer Magoi'den hissettiğim gibi bir çekiş hayal ediyorum. Parlayan örümcek zihinlerini beyninden koparıp benimkine geri getirmeyi hayal ediyorum.

Fisan çılgılık atıyor. Sarsılmaya başlar. Gözleri geri dönüyor ve düşüyor, kulaklarından ve burnundan kan damlıyor.

Kalabalık nefesini tuttu ve dudaklarım şok içinde aralandı. göz kırpyorum. geri tuttum. Gerçekten yaptım.

Örümcekler tekrar bariyeri aşar ve insanlar paniğe kapılır. Onları bu sefer kolayca dizginliyorum ve sonra onları kaynayan iki kütleye ayırıyorum. Carver'ın rakibi yerde, kılıcı boğazında, ben de örümcekleri daha ileriye gönderiyorum. Kato ve Griffin'in rakiplerini aynı anda vurdular. Sadece bir düşünce, örümceklerin her iki düşmanı da yapışkan ağlardan oluşan dağlara sarması. Hareketsiz kalan adamlar devrildi - örümcekler *çoğunlukla* üstteydi - ve sonra yaklaşık bir milyar boncuk, kara gözler bana döndü.

yüzümü buruşturuyorum. *İyi örümcekler. Brüt, ama iyi.*

Mutlu bir şekilde titriyorlar ve cildim sürünüyor.

Kato ve Griffin yere yığılan adamların ağızlarında hava delikleri açıldılar ve arenaya derin bir sessizlik çöktü. Kalabalık nefesini

tutarak izliyor. Boğuk bir mırıltı başlar. Hareketsizliğin her geçen saniyesinde tırmanan bir yaygaraya dönüşüyor. Kızarmış yüzler, ateşli gözler, yumruk atan yumruklar - seyirciler kana aç ve onlara kan vermiyoruz.

Etrafıma bakıyorum, iğreniyorum. Açlıktan ölebilirler.

Bir dakika daha geçiyor -açıkça, Oyun Bekçileri bizim de Tanrılar adına ne yaptığımızı merak ediyorlar- sonunda gong çalmadan önce, çılgınca "Ölüm! Ölüm!"

Griffin'e bakıyorum ve ayık ifadesi düşüncelerimi yansıtıyor. Öldürmek için bolca zamanın olacak. Böyle bir raund daha olmayacak ve kendimizi savunmak için ne gerekiyorsa yapacağız.

Gong ikinci kez duyulur, uzun, alçak, metalik bir gümbürtü. Üçüncü vuruş sonunda yankılanır ve ürkütücü titreşim durana kadar rakiplerimizi kalıcı olarak bitirebiliriz, rakiplerimiz yerde kalabilir ya da tekrar ayağa kalkıp savaşmaya devam edebilirler. Ses kesildiğinde rakip takımındaki bir kişi bile ayakta duruyorsa tur devam eder.

Carver'ın koştuğu adam seğirdi ve Carver ona kılıcının ucuna adamın şaşı kalacak kadar yakından baktı. "Bir dahaki sefere bıçak kafana girecek. Şifacılar bununla daha zor anlar yaşıyor." Carver'ın tonu son derece sevimli.

Adam hareket etmeyi bırakır ve elini karnına bastırır. Gong sessizliğe bürünür. İnsanlar homurdanıyor. Jeer. Daha yüksek sesle olur. Onları bir katliamdan mahrum bıraktık, yapmak istediğimiz de buydu. Tek bir kişi bile ölmedi - sanırım.

Enerjik kıkırdamayı görmezden gelerek Griffin'e koşuyorum. Beni havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü, gri gözleri parlıyordu.

Gülümseyerek omuzlarından tutuyorum. "Sana ilk turu geçeceğimizi söylemiştim."

Beni indirdi ve sonra dudaklarımdan sertçe öptü. "Ve sen haklıydın."

"Ben her zaman değil miyim?"

Kıkırdayarak Griffin beni kolunun üstüne eğdi ve ağzımı o kadar çok mest etti ki başım dönüyor ve hangi yolun yukarı olduğunu anlayamıyorum.

Vahşi tezahürat aniden kalan yuhalamaları bastırır. Seyircilerden bazıları "El-pis! El-pis!" ve gerçekten ne dedikleri hakkında bir fikirleri olduğundan şüpheliyim, ama adımız arenada gürleyene kadar tutunur ve kalır.

Tabii, şimdi bizi seviyorlar. Şiddet. Seks. Memnun.

Ah.

Griffin sonunda ağzımı serbest bıraktığında, "Şov yapıyorsun," diyorum . nefesim kesiliyor.

O gülüyor. Nefis şahin bir burnun altında yıkıcı bir diş parıltısı. Gözlerinin biri kararıyor, bu onu daha da tehlikeli ve korsan gösteriyor. "Ben kalabalıktan hoşlanan biriyim."

Isı beni kamçılıyor, ayak parmaklarıma kadar beni yakıyor. "Ve acımasız bir teaser."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Yani kafiye *yapabilirsin* ."

Ağzım açık kalıyor. Griffin, her yeri tekrar işgal ederek avantaj elde ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Gıcırdadım, yüzümün lahana kırmızısı alevini hissederek. "Binlerce insan izliyor"

"Dünyaya Alfa çifti olduğumuzu gösteriyoruz. Birlikte çalışıyoruz. Ayrım gözetmeksizin öldürmeyiz." Beni tekrar dik tutuyor ve dengemi sağlamak için ona tutunuyorum, kalbimin kaburgalarıma çarpmasından dolayı başım dönüyor. "Ayrıca harika karımı öpmek için yanan bir arzum vardı."

Floşum yayılıyor. "Haklısın, harikayım. Ve korkutucu. Ve akıllı. Ve şiddetli. Ve-"

"Her zamanki gibi son derece mütevazı."

sırıtırım. "Biliyorum! Bu *benim* daha iyi özelliklerimden biri."

Griffin güler, yüzü aydınlanır.

Bir düzine Oyun Bekçisi koşuyor ve rakiplerimizi toplamaya başlıyor, önce daha ciddi şekilde yaralananlara gidiyor. Diğer takımın şifacısı, kumdan çıkar çıkmaz ellerini Carver'ın çarptığı

adama koyar. Arenanın altındaki tünellerde gözden kaybolurken kılıç ustasının acılı homurtusunu duydum.

Beynini yanlışlıkla ezdiğim Fisan inleyerek ikimizin de dönüp bakmamıza neden oldu. *Oh iyi. Ölmedi.*

"Orada ne oldu?" diye sorar Griffin, başını kaldırıp kaldırılan Magoi'ye doğru eğerek.

"Örümceklerini geri almaya çalıştığında ona zihinsel bir fiske verdim."

"Bir fiske mi?"

Başımla onayladım.

"İyi ki bir itme değildi."

"Doğru. Pratik yapmaya ihtiyacım var."

Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor. "Bir insan böyle bir şeyi nasıl uygular?"

Ekibimizin arkamızda toplanmasına aldırmadan, kıvrımlar uçağa, kaslar kaslara karşı kendimi ona uyduruyorum. "Tercihen kimsenin beynini patlatmadan."

Griffin tekrar gülüyor ve dünyadaki en sevdiğim ses olduğuna karar verdim. Bütün gün dinleyebilirdim.

"Bağışıklığım olduğu için mutluyum" diyor.

Senin üzerinde pratik yapmazdım ," diye mırıldandım, ellerimi boynuna doladım. "Benim için endişelenmedin mi?"

"Senin için her zaman endişeleniyorum. Ama elinizde Kobaloi'den daha fazla numaranız var ve kimsenin sizi yere sermesine ve orada kalmasına izin vermeyecek kadar inatçısınız." Belimi sıkıyor. "Örümceklerle bile."

sırıtırım. "Şuna bak. Sonunda benimle tatlı konuşmayı öğrendin," diye alay ettim.

Griffin'in ağzının bir tarafı diğerinden daha yukarı kalkıyor ama gözleri mizahtan daha ateşli bir şeyle parlıyor. Sesi alçaldı, sadece kulaklarım için. "Seni içten dışa tanıyorum, *agapi mou* ve istediğin tatlı değil."

Karnımdaki kaslar geriliyor, sözlerine ve sesindeki koyu renkli çakıl tonuna tepki veriyor.

Griffin ve ben kapılar tekrar çalındığında ayrıldık ve daha fazla görevli bize kamaramıza kadar eşlik etmek için geldi. Ekibimizi kaydeden yazıcıyı tanıyorum ve mutlu görünmüyor.

"Büyük bir sandığa ihtiyacım var," diyorum ona.

Ağzı kaşlarını çatmak için sıkışıyor. "Rakipler talepte bulunmazlar."

"İyi. Örümcekleri serbest bırakacağım, bilet satışlarını mahvedeceğim ve muhtemelen şehirde yaygın paniğe neden olacağım." dişlerimi parlatırım. "Eğlenceli gibi görünüyor."

Adam parmaklarını şıklatıyor. "Ona bir sandık getir!" İfadesi daha da bozuluyor. "Yaratık sürmenin tek yolu olan zorlamadan bahsetmedin."

omuz silkiyorum. "Sormadın."

"Zorlama genellikle saldırgan büyü olarak kabul edilir."

"Zorlama ne saldırgan ne de savunma büyüsidür." Gençliğimin birçok hocasından birinden alıntı yapıyorum. "Eğilimini belirleyen Magoi'nin eğilimidir." Benden bir santim daha uzun olmasına rağmen Oyun Bekçisi'ne baktım. "Örümcekleri bize fırlattı. Sadece onları geri attım."

"Beyin kanaması gücüyle."

"Yani?"

"Ve sen ortadan kayboldun."

Tekrar... "Yani?"

"Başka ne yapabilirim?" Gözleri kısıldı. " Sen *kimsin* ?"

Şans eseri, büyük bir tahta sandık -eski bir silah sandığı- geldi ve beni cevap vermekten kurtardı. Nasılsa sahip olacağımdan değil. Örümcekleri göğsüne güdüyorum, onlarla olan bağlantımı koparıyorum ve sonra üstten kilitlenen iki adama sesleniyorum. "Onları Fisan Magoi'ye götürün. Eğer onlara bakamayacak durumdaysa, onları bana geri getirin." Bir şey çözeceğim. Belki her şey bittiğinde ormana bir gezi.

Yaşadığımızı varsayarsak.

Zar zor kan akıttığımızı düşünürsek iyi bir tezahüratla arenadan çıkıyoruz ve hatta örümcekleri kontrol altında tuttuğunuz

için birkaç teşekkür çağrısı bile duyuyorum. Bariyerin üzerine çiçekler ve jetonlar yağıyor. Uzun saplı mor bir çiçek alıyorum ve kapının altından geçerken kalabalığı selamlamak için kullanıyorum. Alkışlar kulakları sağır edecek şekilde büyüyor.

"Şimdi kim şov yapıyor?" Griffin kulağıma fısıldıyor.

Sırıtarak, kaburgalarına dirsek attım.

Carver çiçeğimi kapıyor ve kokluyor. Yüzünü buruşturarak geri verir. "Örümcekleri bir sonraki dövüşte kullanamaz mısınız?"

"Saldırı başlatmak, saldırgan sihir kullanmak anlamına gelir," diye yanıtlıyor resmi görevli bana şüpheyile bakarak. "Yalnızca önce gelenleri geri ver, yoksa seni eletirim."

Sertçe başımı salladım ama ötmek istiyorum. Birkaç Oyun Bekçisinin önünde, diğer Magoi'nin yaratıklarını ve hatta büyülerini kullanmamı onayladı.

Selena bizden önce süitimize dönüyor. Bizi içeri buyur ediyor, yiyecek getirmeleri için buyurgan bir emirle meraklı Oyun Muhafızlarının kapısını kapatıyor. Tartışmayı bile düşünmüyorlar.

Tedavi etmesi gereken sıyrıkları ve morlukları kabul ediyor, önce bana geliyor. Yanağıma ve çeneme yaptığı nazik dokunuş, tenime şifalı sihrin sıcak iğnelerini batırıyor. "Kumu kazıdığın yerde kanamıştın. Ve burada." Uzun, pürüzsüz bir parmak, ağda dilimlediğim boynumdaki kesikte geziniyor.

Selena'nın beni çabucak iyileştirip ısırması ve sokması ile irkilmemeye çalıştım. "Hayatımda ilk kez," diyorum, "gerçekten umurumda değil."

Kusursuz koyu sarı kaşlarını kaldıran Selena, önce suyla yıkayarak kollarımdaki kumla kaplı sıyrıklara doğru ilerliyor. Dirseklerim karmakarışık.

"Nerede olduğunu bilecek" diyor.

"Annem burada ne yaptığımı merak edecek. Onu çıldırtacak."

Selena hafifçe gülümsüyor ve özellikle ham bir noktaya konsantre olduğunda dişlerimi gıcırdatıyorum. O kadar güçlü ki tüm süreç çabucak bitiyor.

"Tamamlandı." Selena doğrularak önce göğsüme sonra alnıma dokunuyor. Parmak uçlarındaki sihir akımları, şu anda sadece onunla ya da Griffin'le hissettiğim tatlı hisler - ev, barınak, huzur - sunuyor. Kokusu üzerimde, yeni yapraklarda yumuşak yağmur, tazelik canlandırıcı. Dipsiz bakışları boyalı yüzümde dolaşıyor. "Işık için gölgeler." İfadesi hem alaycı hem de biraz üzgün. "Sonuçta senin için iyi olabilir."

Kalbim daha hızlı atıyor. Ani bir gerginlik göğsümü kavradı. *Selena sonuçta Griffin'i onaylamaya mı karar verdi?*

Sonra Griffin'e dönüyor. "Öpüşmekle ilgili harika bir fikir. Kalabalığın senin arkana geçmesi için bir nedene ihtiyacı vardı. Vahşet ve kan dökülmesinin olmamasıyla onları gözyaşlarına boğuyordunuz." Kolunun üst kısmındaki sık bir yarığı iyileştiriyor ve ardından sol gözünü ve elmacık kemiğini koyulaştıran çürüğe doğru hareket ediyor. Cilt bölünmüş. "Beklenmedik bir merhamet, romantizm, gizem... En kararsız ve şiddetli kalplere bile hitap ediyorlar."

Selena, Griffin'in etrafında yavaş yavaş döner, kendini başka hiçbir şey olmadığına ikna eder. Griffin teşekkür etmek için başını eğiyor. Herhangi bir ironi yapmadan başını salladı, bu da Yeraltı Dünyası'nın aslında donmuş olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum.

Carver ve Jocasta'nın hiç sakatlığı yok. Selena, önce Kato'ya sonra da Flynn'e geçerek morlukları ve kesikleri düzeltir. Bu küçük düzeltmeler ondan neredeyse hiçbir şey almıyor, ki bu iyi çünkü bir dahaki sefere daha kötü olacak.

O çalışırken Griffin'e yaslandım ve yanağımı onun sağlam göğsüne koydum. Deri zırhını çıkardı ve kalbinin alçak, sabit atışını duyabiliyorum. "Strateji gereği beni öptüğün için gücendim."

Kolları beni sardı ve ısı şeritleri vücudumu sardı.

"Tam bir işkenceydi." Başını eğip dudaklarını benimkilere bastırırken gözleri alacakaranlığın ilk yıldızları gibi parlıyor.

BÖLÜM 30

GRIFFIN, KOLLARINI gövdeme kenetleyerek, omzuma çarpıyor . Sert vücudunun tüm kuvvetinin etkisi ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor ve beni sağanak yağmurun içinden geriye doğru itiyor. Kıvrılıyor ve sırtı sırlıslık zemine çarpıyor. Homurdanması kafamın tepesine çarptı ve sonra yuvarlandı ve kurşun bir ağırlık gibi üstüme çıktı.

Metalik tüyler az önce durduğum ıslak kumu körüklüyor, tırtıklı kenarları çevresel görüşümde yanıp sönüyor. Arenada üstümüzde bir yerlerde gevşekçe kayan daha fazla tüyün sert, teneke sesi kulaklarımda çınlıyor. Devasa, amansız Stymphalian Bird daha fazla bıçak yağdırmak üzere.

Griffin kollarıyla başımı kafese koydu ve hiçbir yanımı açıkta bırakmadı. Metal şarkı söylüyor ve bıçaklar etrafımızdaki çamura çarpıyor. Griffin dişlerinin arasından havayı tısladı ve sonra kalçama sıcak bir şey yayılmaya başladı.

Kalbim yerinden fırlıyor ve boğazıma bir yumruk atıyor. "Ne kadar kötü?" Soruyorum.

"Fena değil," diye mırıldandı.

Erkekler hep öyle der. Bir elimi altından kurtardım ve sonra dikkatlice yan tarafında gezdirdim. Uzun, ölümcül tüye çarptığımda nefesi değişiyor. Belinin altında ve keskin ucunu kuma sokmak için deri zırhının yanından geçiyor. Bıçağın çoğu kaçırdı. Biraz daha geniş olsaydım, beni de keserdi.

"Kemik?" Soruyorum. En alt kaburgalarına yakın.

Başını sallıyor.

Tüyü başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum, keskin kenarlarından kaçınmak için beceriksizce tutuyorum. "Aldım. Sola kay."

Griffin bıçağın kenarından yana kayıyor. kuma bırakıyorum. Yaratığın elimi parçalara ayırmayacak metal tüyünü tutabileceğim hiçbir yer yok.

Griffin donuk gökyüzünü aramak için başını çeviriyor. Yağmur nehirlerde onun yüzünden ve benim yüzümden akıyor. "Başka bir geçiş için dönüyor."

Beni gaza getiriyor, elimi tutuyor ve birlikte kalkıyoruz. Yan tarafındaki koyu leke midemi bulandırıyor ama Griffin bunu hissetmiyormuş gibi görünüyor. El ele koşarız ve kalabalık, şenlikli, rengârenk, yağlı tentelerinin altında kurur ve çılgınca tezahürat yapar.

Görüntü ve ses midemi bulandırıyor. Gösteriş ve şiddetin karışımı, tıpkı Anne'nin sarayındaki hayatın günlük cezası gibi, midemi başka pek az şekilde döndürüyor. Her iki yerde de cinayet bir spordur ve kupa prestij, altın ve diğer insanların gözlerine koyduğunuz korkudur.

Seyirci bizi seviyor gibi görünüyor, sanırım bu konuda biraz tatmin olmam gerekiyor. Griffin ve ben bir gecede arenanın gözdeleleri olduk - Oyunlar'da, kuzey Magoi'de ve güney Hoi Polloi'de, Fisan ve Sintan'da, sağda solda kongreyi hiçe sayan aşıklar. Beklenmedik, coşkulu destekleri, başlangıçtaki kan susuzluklarını bile geride bırakarak, Griffin'in başından beri söylediklerini kanıtlıyor. Thalyria *bir* değişim için olgunlaşmıştır ve Thalyrialılar, fark etseler de etmeseler de yeni bir gerçekliğe açdırlar. Eski önyargılar, özellikle Magoi azınlığı arasında derinlere inerken, Kitros'ta Agon Oyunları için toplanan birçok insanın farklı bir şey tasavvur etmesi ve sonra kendilerini arkamıza atması nispeten sıkıcı bir mücadele aldı .

Tabii ki, biz eninde sonunda zafere ulaşmadan önce bizi korkunç bir şekilde acı çekerken görmek isteyeceklerinden emin olmasaydım daha çok sevindirici olurdu.

Aceleci ve kaba bir şey yapmadan ve bulutlara karşı Stymphalian Bird'ü aramadan önce tezahürat yapan seyircilerden başka bir yere bakıyorum. Yaratık, bıçak metali gökyüzüyle aynı

renkte, gök gürültüsü kadar hızlı ve Griffin ile beni ekibimizin geri kalanından kolayca ayrı tutuyor. Tüm bu turu şu ana kadar ölümcül tüylerin yolundan çıkarak ve olmamız gereken yerin tersi yönünde koşarak geçirdik.

Kuşun belirtilerini görmek için arenayı tararken, gözlerim kraliyet kutusuna takıldı. Tarva Kalesi'nden komşu Kitros'a birkaç kilometre gelmiş olan Tarvan kraliyet ailesi bu kez oradadır. Lüks, korunaklı koltuklarda kimse gülmüyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kraliyetler düpedüz düşmanca görünüyorlar ve Griffin ile beni bariz bir antipatiyle izliyorlar.

Şiddetli yağmur görüşümü engelliyor ama bir şey midemi bulandırıyor ve arkadaki bir kadına daha yakından bakmama neden oluyor. O genç, belki on sekiz. Bana bakıyor, saçları nemli rüzgarda dalgalanıyor ve karmakarışık oluyor. Hareket etmiyor. O umursamıyor.

Aşinalık beni bir gelgit dalgası gibi çarpıyor ve beni ani bir şokta boğuyor. Saçları kahverengilerin en koyusu. Şişman Fisan incileri olduğunu bildiğim şeylerle örülmüş bir çemberin altından uzun, vahşi dalgalar uçuşuyor. Burnu düz ve uzun, sırtı sert, çerçevesi küçük ama cömert. Sekiz yıldır gözüme kestirmedeğim ayrıntılar gözümün önüne geliyor ya da belki zihnim bunları otomatik olarak sağlıyor, çünkü uzaktan bile onun bana benzediğini biliyorum. Bahar yapraklarından bir ton daha parlak, kalın kirpikli, uzun gözler. Karanlık, keskin kaşlar. Neredeyse sürekli bir meydan okumayla dışarı çıkan sağlam bir çene. Korktuğunda içe doğru kıvrılan omuzlar. Ve hayatıyla ilgili hiçbir şey komik olmadığında, ona gizli, sıkı korunan bir mizah ifadesi veren, doğal olarak köşeleri yukarı kaldıran dudaklar.

Şiddetli bir duygu karışımı, göğsümde vahşi bir şey itiyor. O genç kadına baktığımda birdenbire bir dünyayı paramparça edebilecek türden bir yıkım yapabileceğimi hissettim. Bu arena ile başlamak için yanıyorum. Kan gölüne dönüşeceği kesin olan şeyi durdurmak ve bir Fisan kızının gözlerinden kalıcı korku ifadesini

çıkarmak için fiziksel olarak acı çekiyorum. En çok kendimi parçalamak istiyorum. Onu başarısızlığa uğrattım. Kesinlikle.

"Kedi!" Griffin bağırır.

Yanımda ama sesi çok uzaklardan geliyor. Hızla daralan bir boşlukta sığ nefes alıyorum. Görüş tünellerim, kenarlar gölgeli, küçük kız kardeşim kör edici ortadaki iğne deliği gibi bir acıyla damgalandı. Altı yaş küçüğüm, erkeklerden korktuğu için hep Eleni'nin odasında saklanıyordu. Onun için korkunçlardı. Herkese karşı korkunçlardı.

"Onu bıraktım." Sersemlemiş halde Griffin'in koluna uzanıyorum. "Eleni beni asla geride bırakmazdı."

Griffin kaşlarını çattı. Sonra etrafı süzüyor. Beni arkasına itti ve ardından kılıcını ölümcül bir kavis çizerek devasa Stympthalian Kuşuna sarsıcı, metalik bir çınlamayla vurdu.

Tüm vücudum şokla geriliyor. İşitme duyum keskinleşiyor ve gözlerim yeniden odaklanıyor. Döndüğümde ölümcül yaratığın bir tarafa doğru döndüğünü görüyorum. Daha kuma çarpmadan toparlanıyor ve ardından keskin bir çığlıkla tekrar yukarı çıkıyor.

"Ne oldu?" Griffin hırlıyor. "Nereye gittin?"

Sadece hayatımı kurtardı. Tekrar. Saçları sıırılsıklam olmuş ve yüzünün ve boynunun etrafında kıvrılmış. Uçlarından yağmur damlar, burnundan ve çenesinden akar.

Yutkunarak gözlerimdeki suyu kırıyorum. "Ilanthe burada."

Griffin'in kaşları çatıldı. "Seni tanımayacak."

Kozmetik ürünlerim katmanlı ve gözlerimin etrafındaki sürme, dönen bir dövme gibi şakaklarıma doğru parıldayan egzotik, geniş bir kılık. Yağmurda yıkanmaz. Önemli değil. Kraliyet kutusundaki kadın hala bana bakıyor, yumrukları ortasına kenetlenmiş, yüzü bembeyaz ve ağzı yarı açık. Bir çığlığın eşiğinde görünüyor.

"O bilir. Bana her an ihanet edebilir." Tarvan krallarına. Dünyaya.

Griffin'in gözleri fırtına karanlık gökyüzüne uyan çelik gibi bir griye dönüyor. Dirseğimi kavradı ve hareket etmeye başladı. "Her seferinde bir sorun" diyor ve bizi ekibimize doğru sürüklüyor.

Arenanın karşı tarafından gelen gmbrtleri ve homurtuları bastıran gök gürlemesi. Yağmur perdesinin arasından gözlerimi kısıyorum. Jocasta bıçaklarını çıkardı ama ateş ettiğini görmedim. Sırtı duvara dönük. Carver, Kato ve Flynn onun önündeler ama sayıca azlar ve Griffin ve ben olmadan mücadele ediyorlar. Fisans ve Fire Magic ile karşı karşıyalar ve sırlıslıkla ıslak koşullar olmasaydı muhtemelen ölmüş olacaktı.

Donuk bir şekilde parıldayan kanatlar, tiz bir ses ve bıçak gibi keskin bir tüy halkası bizi tekrar rotadan çıkmaya zorladıında, takım arkadaşlarımızın yolunu yarılдық.

Gözlerimden yağmuru savurdum, hayal kırıklığı ve korku ağızımdan iğrenç bir lanet çıkardı. "Nasıl ldreceğimi bilmiyorum!" şu anda arena olan kanlı bataklıkta bir bıçağım dışında hepsini kaybettim ve Griffin yaratığa zırhlı vücudunun her yerine bir düzine kez vurdu. Tek bir delik bile bulamadık.

"yleyse kuşun kontrolünü eline al!" Griffin sağanaktan bağılıyor.

"Deniyorum!" şimdiye kadar, zorlama çabalarım, toplamda bana şiddetli bir baş ağırsı vererek, hemen kayıp gitti. Kuşa tutunamıyorum ve onu süren Magoi'den de koparmayı başaramadım. O çok güçlü. Ve sürekli saldırı altındayken konsantre olamıyorum.

Griffin'in gölgesi gibi, o yaratığı uzak tutarken ben de ona yakın duruyorum. Tüyler aşağı çarpar ve önce sola, sonra sağa fırlarız. Tırtıklı bir bıçağı kılıcıyla savuruyor ve onu uçtan uca parıldayarak gönderiyor. Birkaç adım sonra Griffin beni kendine çekiyor. rgm bir saniye sonra onu takip ediyor ve bir başka tüy uçtan ayrılarak deri kravatı ve yaklaşık beş santim saçı alıyor. Nefesimi tuttum, bir doz saf adrenalin nabzımı sarsarak aşırı hızlandı.

Elimi sımsıkı kavradı, rgm çzlmeye başlayınca Griffin tekrar havalandı. "Çok yakın, Kedi!" omzunun üzerinden atıyor, sesini keskinleştirmemden korkuyor.

Zorlukla nefes alarak peşinden koşuyorum. "Herkesin ayağında kanat yok! Sadece Hermes—ve görünüşe göre *sen* !"

Kaşlarını çatarak hala beni tutuyor. Başka bir geçişe hazırlanmak üzere, dönerek geri dönerken kuşu durdurup takip ediyoruz.

"Örümcekleri yakaladığın gibi kuşu da yakala," diye havlıyor yağmurda.

"Örümcekler aptaldır!" geri havlıyorum. "Ve onlara kilittendiğimde şoförleri baygındı. Bu büyülü bir yaratık ve başlı başına bir ekip üyesi. Aynı şey değil!"

Griffin bir dizi hızlı, önleyici saldırı yaparak kuşu daha fazla tüy salmadan önce fırtınaya geri döndürür. "O zaman onu kontrol eden Magoi'leri yok ederiz." Kaya gibi sert gözleri kısa bir süre benimkilerde parladı. "Herhangi bir yöntemle."

Başımı salladım, öldürme düşüncesine olmam gerekenden daha kolay teslim oldum. Belki de çok fazla pratik yaptığım için.

Arenada tekrar koşuyoruz. Başımın tepesine yağmur yağıyor. Islak saçlarım sırtıma çarpıyor ve kollarıma dolanıyor. Kırmızımsı kahverengi çamur çizmelerimi sürüklüyor ve beni yavaşlatıyor. Ayağım önceki bir dövüşten kalan bir şeye takıldı ve öne atılıp ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. İğrenç bir su birikintisine bileklerime kadar batıyorum, gevşek saçlarım korkunç kumlara düşüyor. Midem sert bir şekilde dönüyor. Ellerimi serbest bıraktım ve ayağa fırladım.

Önümde, Griffin duruyor ve arkasını dönüyor. "Daha hızlı!" Sesi, esen rüzgarda yanımdan geçip gidiyor. Yukarıda bir bulut patlıyor ve yağmur parçalanıyor.

"Kuş nerede?" Ani, şiddetli sağanak üzerine bağıryorum. Artık ekibimizi göremiyorum. Düşmanlarımız. Herhangi bir şey!

Fırtınadan tam tepemde metalik bir kabus belirliyor. Stymphalian Bird'ün bronz gagası kemik sarsıcı bir güçle aşağı inmeden bir an önce kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Zeus'un annesi! Ateş sağ elimin üzerinden geçiyor. Onu kapıyorum, canavarımsı kuş tekrar yukarı fırlayıp tekrar yağmurda kaybolurken onu karnıma yaşıyorum.

Griffin hızla bana döndü, elimi kaldırdı ve yarayı inceledi. Şiddetle küfür eder. İki inçlik bir kesik var. Derin. Bazı yerlerde kemik görüyorum. Yağmur, kanı görüldüğü kadar çabuk yıkayarak etrafımızdaki lekelerle katkıda bulunur.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan sertçe nefes alıyorum, kısa patlamalar bana yeterince hava vermiyor. Yumruk yapmaya çalışıyorum. Yalnızca baş parmağım hareket ediyor ve zonklayan ısı dirseğime doğru patlayarak nefesimi kesiyor.

Gözlerim kocaman açılmış Griffin'e bakıyorum. "Bıçağı tutamıyorum." Veya bir kılıç. Hatta vur - sol kroşem düşünmeye değmez.

Ağzı incelir, Griffin bulutları Stymphalian Kuşu için tarar. Bunu görmeden, tuniğinin altından bir şerit koparıp elime sararak sıkıca bağladı.

"Solunla atabilirsin," diyor yaralı elimi bırakarak.

"Ben o kadar doğru değilim."

"Hala herkesten daha iyi olacaksın."

Karıncalanma, yakıcı sıcaklık sürekli omzuma doğru tırmanıyor ve karnımda yeni bir korku tohumu filizleniyor. *Zehir?* Bütün kolum ağır geliyor.

Jocasta çılgılık atıyor. İkimiz de sese doğru döndük ve tam yağmur sakın ama o kadar da kör edici olmayan bir sağanak geri dönerken koşmaya başladık. Sargılı elimi sıkıca göğsüme bastırarak sarsmamaya çalıştım. Yaradan beyaz-sıcak ağrı darbeleri. Sıkılı dişlerimin arasında hava ıslık çalıyor.

Stymphalian Bird bu sefer önümüzü kesmiyor ve diğerlerine neler olduğunu daha iyi anlıyoruz. Carver, başka bir kılıç ustasıyla şiddetli bir savaşta kilitli, bıçakları o kadar hızlı ve akıcı ki gözlerim yetişemiyor. Carver'ın bire bir dövüşte gerçekten meydan okuduğunu ilk kez görüyorum ve metalin sızlanması, kayması ve çarpması, şiddetli yağmurda bile sabit ve sağır edici.

Flynn daha uzakta, çeşitli bıçaklar kullanan ikinci bir savaşçıyı geride bırakıyor. Baltası, her şiddetli vuruşunda bir cenaze ağıtı söylüyor, kısa kılıcı boşlukları dolduruyor. Rakibi bir adım geri

atıyor, ardından bir adım daha. Adam tökezler, dizleri acımasız saldırı altında bükülür. Fury, Flynn'in sert yüzünü benekler. Gözleri öldürücü ve nedenini anladığımda içimde aynı şiddetli dürtü yükseliyor.

Jocasta'nın uyluğundan uzun bir bıçak çıkıyor. Sol omzunda bir tane daha var. Savaşçının kemerindeki sete uyuyorlar. Jocasta'nın buradan titrediğini görebiliyorum. Dişleri şoktan çatırdadı. Kan, ayaklarının dibindeki kumu ıslak kil rengine çevirir.

Bir lanet hırlayarak, Griffin beni tekrar geçmeye başladı.

"Yangın Deneme!" arkasından bağırırım. "Ona bakmak. Bıçaklarda. O iyi." Nispeten konuşursak, neyse.

Şu anda beni endişelendiren Kato. Etrafı iki erkek ve bir kadınla çevrili, hepsi Magoi ve o kanlı, su toplamış bir pislik. Kadın geriliyor. Kuşu süren o. Etrafında yağmura rağmen sıcak ve yüksek yanan bir ateş çemberi var. Bu ona ulaşmamı engellemeyecek. Griffin'i de durdurmayacak.

Diğer iki Magoi farklı ateş türleri kullanıyor. Biri onun elinden topları atıyor. Diğerisi ise tüm vücudunu bir silaha dönüştürebilir. Alev, derisini ve buna bağlı olarak kılıcını kaplar.

Ateş en yaygın büyü türüdür. Farkı yaratan, ne kadar sıcak yandığı ve bir Magoi'nin onu ne kadar süre devam ettirebileceğidir. Bazı Magoi'lerin geri çekilmeleri ve yeniden şarj olmaları gerekmeden önce içlerinde yalnızca birkaç dakikalık güç vardır. Diğerleri devam edebilir. Bu adamlar ortada bir yerdeler ama sırayla saldırıyorlar, bu yüzden asla pes etmiyorlar.

Kuş bizi tekrar geri götürmeden önce doğruca itfaiyecilere yöneliyorum. Büyülerini alacağım, bu da yanmak anlamına geliyor.

Tüm vücudum gergin. *Bir kez yandı. İki defa. Üç kere. dört...*

Daha uzun boylu Magoi, uzun sarı saçları neredeyse beyaz olacak kadar solgun, Kato'nun kafasına yanan bir top fırlatıyor. Yıpranmış ve yavaş hareket eden Kato, sadece yüzüne vurulmamak için kıvrılır. Ateş topu, omzunun boynuyla birleştiği yerde patlar ve geriye kabarmış etten oluşan düzensiz bir daire bırakır. Kato, dizlerinin üzerine düşmeden önce inliyor ve yana doğru sendeliyor.

panik karşısında elimdeki ve kolumdaki ağrı diniyor . Koşmaya başlıyorum. Griffin, keskin bir çağrı ve arkamızda metalik bir çınlama çalana kadar kız kardeşine doğru ilerlemeye devam etti. Dönüyor ama devam etmem için bağılıyor, bu yüzden Stympthalian Kuşu tekrar üzerimize dalarken koşmayı bırakmadım. Arkamda, kanatlar tiz bir sesle havayı dövüyor, eminim her zamanki yinelenen kabusumun yerini alacak. Sonra çok iyi bildiğim bir savaş çılgılığı, keskin bir çılgılık ve mide bulandırıcı bir çatırtı geliyor.

Aynı anda dönerek durmak için kayıyorum. Bağırsaklarım korkudan kasılıyor. Griffin, üzerinde Stympthalian Kuşu ciyaklayarak sırtındadır. *Onu kaziğa oturttu!* Ama kuşun ölümcül kanatları vücudunu döverek derisini parçalara ayırıyor. Kuyruk tüyleri bacaklarını yırtıyor ve keskin ve çengelli bronz gagası yüzüne ve boynuna tehlikeli bir şekilde yakınlaşıyor.

Tanrılar! Onu ısırmasına izin veremem. Zehirli. Biliyorum çünkü sağ kolumu zar zor hissediyorum.

Griffin devasa kuşu üstünde tutuyor. Kolları gergin. Kılıcının kabzası göğsüne bastırıyor, tüm o keskin, çalkalanan tüyler bir kılıç mesafesi bile uzakta değil. Çılgınca dövülmeleri Griffin'e kendini koruma, hatta yarattığı tekmelemek için ayağını kaldırma şansı vermez.

Benim kadar büyük metal bir kuş ve bir bıçak kasırgası hakkında ne yapacağımı bilemeden ona doğru döndüm. Sonra Kato bana sesleniyor, gözlerimi Griffin'den koparan düzensiz bir ses. dönüyorum. Alev alev yanan Magoi içeri girer ve yanan kılıcıyla saldırır. Kato ilk darbeyi dizlerinden savuşturur ama ikincisi karnının derinliklerine gömülür. Kalbim yalpalıyor. Magoi dengesini değiştirip tekmeler atarken, Kato'nun yüzü kalan azıcık renginden akıyor. Yanan çizmesi Kato'nun kalçasına çarpar ve onu bıçaktan aşağı atar. Kato sırtına kum vurur ve Magoi kılıcını kaldırır.

Kanım buz kesiyor. Bir bıçağım, bir sol elim, iki adamım var ve zamanım yok.

Kuşa karşı işe yaramaz olacağım, bu yüzden son kılıcımı halkasından kaydırıp fırlattım, içgüdünün harekete geçmesine izin

verdim. Kobaloi bıçağı Magoi'nin boynuna, kulağının hemen altına çarpar ve kabzasına kadar batar. Hedefim boşa çıktı ama bıçak isabet etti. Adam düşer, alevleri söner.

Kato'nun başı yana düşüyor. Acıyla parlayan gözleri benimkilerle buluşuyor ve adımı söylüyor. Kalabalıktan ve yağmurdan duyamıyorum ama kansız dudaklarından okudum.

"Devam etmek!" diye bağıyorum.

Kato bana bakmaya devam ediyor. Boğazı çalışıyor, sanki ölüm fikrini yutuyormuş gibi.

Griffin'e doğru bakıyorum. Dağınık biri ama yine de kendini tutuyor.

Ateş topu atan Magoi bana döndü. Doğruca ona yöneliyorum ve göğsüne doğrudan bir vuruş yapıyorum. Deri göğüslüğümün üstü yanıyor. Kıvılcımlar boynumu, çenemi ve omuzlarımı yıkıyor ve tıslıyorum. Bana bir kez daha vurdu ve nefesimi kesen bir acı beni sıcak kırmızı ve kızgın siyahla kavururken, açıkta kalan etim kabardı.

Bu raundu bitirme ve hepimizi arenadan canlı çıkarma ihtiyacı, vücudum sihri özümseyip öğrendiği ve ardından iyileşmeye başladığı için acıyı geçersiz kılıyor. Sol elimde ateş tutuşuyor. Magoi'nin gözleri inanamayarak genişler. *Doğru. Sihirli bir hırsız.* Her gün görebileceğin bir şey değil. Ya da hiç.

Ben atıyorum ve o eğiliyor. *Lanet olsun! Kaçırdım.*

Tekrar ve tekrar fırlatıyorum, kazandığım büyüü boşa harcıyor çünkü o hızlı ve ben giderek yararsız bir sağ tarafla Kato'ya doğru ilerliyorum. Ayağım bataklık kumda sürükleniyor. Kolum yan tarafımda gevşek duruyor. Artık elimdeki deliği hissetmiyorum bile. Sonunda, Kato'nun üzerinde koruyucu bir tavırla durduğumda, içimdeki son ateş topunu fırlattım ve sonra çömelerek Kato'nun kemerinden bir bıçak çektim.

Ayağa kalktım, Griffin'e bir kez daha baktım. Kan, yırtık kollarından nehirler halinde akıyor. Jilet gibi keskin kanatlar kuma çarpıyor, kolları, yanları. Griffin, kuşu ayaklarıyla geri itmek için bacaklarını kaldırmaya çalışıyor, ancak yaratık kuyruk tüylerini

alttan büküyor ve üst baldırlarına doğru üçlü bıçakları gevşetiyor. Griffin başını arkaya atıyor ve uluyor.

Duygularım ölümcül bir sakinliğe dönüşüyor. Bu *artık sona eriyor*.

Bir önceki rakibinin göğsüne baltasını saplayan Flynn'e dönerken ateş atan kişiye nişan alıyorum. Tercih ettiği silahı yerinden çıkarmak için zaman ayırmak yerine geride bırakan Flynn, Magoi'ye hücum eder ve kısa kılıcını sol elinden sağına doğru fırlatırken hızlanır.

Magoi'nin elinden bir ateş topu uçar. Flynn hiç yavaşlamadan dalıyor, yuvarlanıyor ve yükseliyor. Bir Centaur gibi hücum ediyor, büyük omuzları çökmüş, kumral başı eğik, güçlü ayakları kumu tekmeliyor.

Geri pedal çeviren Magoi, avucunda başka bir alev toplar. Flynn gözlerinde ölümlüğe ona boyun eğiyor.

Sağ tarafımın kurşun ağırlığına küfrederek sol kolumu geri çekiyorum. Dengem bozuldu ve vücudumun nerede olduğu ve nasıl hareket etmesi gerektiği duygusu yok oldu. Alnımda soğuk ter lekeleri. Bileğimi sertleştirirken Poseidon'a acele bir dua gönderdim, kılıcım gökyüzünde süzülen şimşekleri yansıtıyordu.

Magoi'nin göğsüne bir bıçak saplandı ama o benim değil. uçmasına izin vermedim. Tökezliyor ve ateş topu Flynn'e fırlatmadan önce patlıyor.

Jocasta ikinci bir bıçak fırlatır. Amacı kötü. Ayakları doğru değil çünkü yaralı bacağını tercih ediyor ve çok erken bırakıyor. Bıçak hala Magoi'nin göğsüne diğerinin yanında batıyor.

Kobaloi. Zor küçük yaratıklar. Aniden, bıçaklarımızın kabzalarını saran sinirin Kobaloi'nin doğuştan gelen büyüsünün bir kısmını koruduğuna gerçekten inanıyorum. Titos'u hedef alırken ıskaladım ve sonra yapmayacağımı düşündüğümde yanan Magoi'ye çarptım. Başka bir Kobaloi bıçağı Jocasta'nın hatalı atışını düzeltti. Şaşırtıcı derecede pahalıydılar, ama sonuçta o kadar da değersiz bir satın alma değildi.

Ateşçi dizlerinin üzerine çökerek ciğerlerini asla doldurmayacak ya da yaşam arzusunu tatmin etmeyecek bir nefesi içine çeker. Yüzü ıslak kuma çarptığında topallayarak yanından geçtim. Orada hava umudu yok.

Yağmur hafifler ve sonra tamamen durur. Kalabalık vahşileşiyor. Carver kılıcını son bir kez savurur, sıkı kavis rakibinin kafasını koparır. Daha adam yere düşmeden Carver, hiçbir insanın yapamayacağı bir hızla Griffin'e doğru koşuyor.

Griffin'in yardımı var, bu yüzden kuş dışındaki son düşmanımıza dönüyorum. Onu ortadan kaldırmak yarattığı durdurmanın tek yolu olabilir. Elimdeki bıçağın artık tek bir hedefi var ve kalın, yanan bir duvarın arkasında o kadar yüksek ki nişan aldığını göremiyorum.

Kararlılığımı pekiştirerek alevlere doğru ilerledim ve sonra alevlerden bir nefes alarak onların arasından dümdüz geçtim. Arenaya bir sessizlik çöküyor, alevlerin kükremesini kulaklarımda ve kaçınılmaz çığlığımı daha da yükseltiyor. Giysilerim alevler içinde yanamayacak kadar suyla dolu ama ısıtıyor, cızırdayıp buharlaşıyor, yine de beni yakıyor. Cildim kızarır, kararır, kabarır. Saçlarım çatlıyor ve parlıyor. Gözlerim tutkal gibi. Geri kalanım bir cehennem.

Acı içinde yıkanarak, derinlere sihir çekiyorum. Benim olana kadar içimi yakıyor. Vücudum değişiyor - yeniden ayarlanıyor, iyileşiyor, üstesinden geliyor - ve alevlerden çıktığımda dik duruyorum, nefes alıyorum ve görebiliyorum.

Yeni gücün akışıyla birlikte bilgi gelir. Bu Phoibos'un Ateşi. Nadir. Bildiğim kadarıyla benzersiz Fisan. Bir Güç Teklifi sırasında bir atamın Tarva'yı ilhak etmesine yardım eden Magoi'nin adını aldı. Tarvan sınırını üç büyük şehri çalacak kadar geriye ittiler. Sykouri direndi. Atam, ordusunun metropolü yağmalamasına izin verdi ve ardından nüfusunun çoğu içeride hapsolmuş halde yakılmasını emretti. Phoibos'un Ateşi, hem insanlar hem de Tanrılar tarafından bilinen en sıcak, en hızlı yanan yangınlardan biridir, yalnızca Ejderhanın Nefesi tarafından alt edilir ve yalnızca belirli ölümcül Drakonların alevli nefesleriyle eşleşir.

Botlarım, cama dönüşen ısıtılmış kumun üzerinde çıtırdıyor. Eski korkular kalbimi hızlandırıyor. Az önce dünyaya sihir çalabileceğimi duyurdum. Bir Elemental Büyücünün ateşinin içinden geçip yaşayabileceğimi. Ben bir anomaliyim. aptallaştırıyorum. Korkutucu.

Kalabalık hala suskun. Çok fazla dikkat. Çok fazla göz. Çok fazla beklenti. Şimdi benim hayatım - benim ve Griffin'in.

Fisan Magoi'ye "Tek şansın var" diyorum. "Kuşu çağır." Sesim alçak, gürleyen bir perdeyle benden uzaklaşıyor. Anlamadığım güçle olması gerekenden daha yüksek sesle taşıyor. Arenadaki hareket, çevresel görüşüme musallat oluyor, binlerce insan aynı anda siniyor. Korkuları beni mutlu etmiyor ama bir şekilde doğru geliyor. Bu *benim* hakkım.

Dişi Magoi korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Bir kılıç çekiyor. Benimkiyle hemen hemen aynı uzunlukta, onu sırtımda bırakıyorum. Kendi ateşine karşı dikkatli bir şekilde benden uzaklaşıyor. Düz kahverengi saçları ısı akımlarıyla dalgalanıyor.

"Sen kimsin?" o soruyor.

Baştan çıkarıcı, karanlık bir yanımla onun zihnine girmek istiyor. Onu sipariş etmek için. Onu cezalandır. Griffin kanıyormuş gibi kanamasını sağla. Kuşu ondan koparamadım. Belki sadece onu kırarım.

Düşüncelerim acılıkla dolu. Bu annemi mutlu etmez mi? Agon Oyunları vicdanımı paramparça ediyor.

"Ben merhametim, ama aynı zamanda ölümüm. Kuşu durdurun."

Kıpırdamıyor ama alevleri aniden sırtıma çarparak beni içine çekti.

Acı hissetmiyorum, sadece daha fazla sihir ve dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Güç, bir renk ve ısı girdabıdır. Ateş tenime sürüyor. Derin derin ciğerlerime çekiyorum. Bu büyü artık benim. Bana zarar veremez ama yine de onu geri çevirebilir ve onu kemiğe kadar eritebilirim.

Yüzündeki ifade bana bunu bildiğini söylüyor. Alevleri daha yükseğe tırmanıyor, daha sıcak yanıyor. Giysilerim dağılmadan önce alevlerden çıkıyorum. Griffin'in bir an daha acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Sihirli bir yük üzerinde süzölmek, vücudumun kurşun ağırlığını unutmama yardımcı oluyor. Parmaklarım Kato'nun bıçağını sıktı. Metal sıcak, ama tutuş sarılmış, tutmama izin veriyor. Sol elimle bile nişanım iyidir. Hatta mükemmel. Gözün tam içinde—yumuşak, nüfuz etmesi kolay. Bitirme. Kadın, bıçağın hızına kapılarak geriye doğru düşer. Bir an sonra alevleri sönerek beni aniden üşüttü.

Döndüm ve neredeyse Flynn ve Jocasta ile karşılaşıyorum. *Bana ulaşmaya mı çalışıyorlardı? Ateş duvarından mı?*

Onları ve gözlerindeki endişe beni bir arada tutan bazı ipleri koparıyor ve cesaretimi kırıyor. Flynn'in kollarına düşmek istiyorum. Beni taşımasını istiyorum çünkü çok ağır ve yorgunum ve ayaklarım olması gerektiği gibi çalışmıyor.

Bunun yerine kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde Griffin'e doğru sürüklüyorum. Carver kuşa vuruyor ama kılıcı zırhlı tüylerden kayıyor. Tek çatlak karnında gibi görünüyor ve devasa metalik kuş hala Griffin'in üzerinde çırpınıyor. Yaratığın kanatlarının her güçlü vuruşunda Griffin'in kılıcının kabzası göğsüne saplanıyor. Kolları titriyor ve korkunç miktarda kan var.

Ayaklarım birbirine dolanıyor ve neredeyse düşüyorum. Flynn dirseğimi yakaladı, ama ona yaslanmak istemediğim, ona bakmadığım için onu silktim. Yardıma ihtiyacım olduğuna inanmak sonun başlangıcıdır.

"Bir planım var." Beni atlatmak için irademe ve saf deliliğe güvenerek öne doğru sendeliyorum.

"Ne planı?" Flynn perişan görünüyor. Endişeden hasta gibi geliyor.

cevap vermiyorum Beni durdurmaya çalışabilir.

Griffin'e ulaştığımda kocam geri dönmem için bana kükredi. Yanakları ve çenesi, kolları, yanları ve bacakları gibi şeritler halinde dilimlenmiştir. Parçalanmış giysiler. Bölünmüş kas. Kemik. Ama hala

savaşıyor. Magoi'leri ortadan kaldıracak için kuşu yakaladı. Onun gücü beni şaşırtıyor. Beni onurlandırıyor. Onun durumundan rahatsız değilim. Etkilendim. Sevdiğim adam direniyor. O benim ve ben oyum. Aynı tutku ve şiddetten dövüldük ve demirden yüreklerimiz var.

"Ne yaptığımı biliyorum." İçimde sihir fışkırıyor. Boynumdaki buz parçası bir kez zonklayarak göğsüme bir soğuk şoku gönderdi. Bana güç veriyor. Griffin bana cesaret veriyor.

"Geri gel!" o körüklüyor. Kılıcının kanla kaplı kabzasını tutuşu kayıyor ve tabandaki top şiddetle göğsüne saplanırken yüzü kızarıyor. Koca, kanlı kolları titriyor. "Bana yemin ettin!"

Sadece hesaplanmış riskler almaya yemin ettim. hesapladım.

Son bir adım beni Griffin'in kafasının arkasına koyuyor. Stymphalian Bird'ün başı yukarı kalkarken sol kolum dışarı fırlıyor. Kara gözleri benimkilerle buluşuyor ve kanatları ileri doğru açılıp kolumu bıçaklamadan hemen önce elimi gagasının etrafına kenetliyorum.

Bıçaklar her iki tarafı deler. Ağrı keskindir. Sonra sıcak. Sonra tüketmek. Dişlerimi sıkıyorum ve bırakmıyorum. *Bunu yapabilirim.* Odağımı zonklayan kolumdan uzaklaştırmaya zorladım ve içime almam ve gücümü yenmem gereken bilinç kıvılcımını aradım.

Kuş başını aşağı indiriyor, elimi aşağı çekiyor. Tepesindeki metalik tüyleri salıyor ve üç kısa bıçak karnıma çarpıyor.

Ağzımdan çıkan ses insanlık dışı. Griffin benimle birlikte ağlıyor. Gölgeler görüşümün kenarlarında nabız gibi atıyor - hepimizi tehdit eden bir karanlık.

Büyüyen karanlıktan korkarak aşağı bakıyorum. Griffin bana bakıyor ve ışığım var. Ama ışığım onun kalbi kırılmış gibi görünüyor.

Stymphalian Bird'ün gagasını tuttuğum gibi gözlerini benimkilerle kavradım, sadece bırakmayı reddediyordum. Sağ tarafımdaki ağır uyuşukluk göğsümden sol omzuma kadar yayılıyor. Sol kolumdaki bıçaklar Yeraltı Dünyası'nın ateşleri gibi yanıyor ve üst karnım yanıyor. Acı içinde ağlamamak insan doğasına aykırıdır.

Ama Griffin'in gözleri benimkileri engelliyor, tanıştığımız andan beri her günkü gibi beni topraklıyor ve büyülüyor.

"Sen Catalia Fisa'sın." Onun sözlerinde daha dolu bir anlam okudum. Bana inanıyor. Kafama koyduğum her şeyi yapabileceğime inanıyor.

tekrar nefes alıyorum. Bir kere. İki defa. Selena kapının hemen ötesinde. Bedenlerimiz dayanacak çünkü onlara başka seçenek bırakmayacağım. Hayatta kalmak bir zihniyettir. Yaşayacağım. Griffin yaşayacak.

Aradığım kıvılcım kafamda tutuştu. Kuşun bilinci benimkiyle birleşiyor ve gözlerimin arkasında yoğun bir sihir noktası patlıyor, kör edici, sonra rahatsız edici, sonra sadece orada.

"Geri çekilmek!" Komut, zihnimde ağızımdan daha gürültülü. Stymphalian Kuşunu nasıl öldüreceğimizi bilmiyoruz. Düz bir delik bile kanamaya neden olmaz. Yapabileceğim en iyi şey, arenadaki son rakibimizi ortadan kaldırarak onu gitmeye zorlamak.

Yaratık çırpınmayı bırakır. Bir nefes gibi daha fazla güç çekiyorum, onu kendi bedenimden çekiyorum. Sihir akımları tenimin altında şimşek gibi hareket ediyor ve damarlarımda şimşekler çakıyor. Saçlarım kuvvetli bir rüzgarla havaya kalkıyor ve bir şimşek çakarken ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor. Artık yağmur yağmamasına rağmen şimşekler ve gümbürtüler peşi sıra geliyor. Bu başka bir fırtına.

İnsanlar çılgılık atıyor ve ben gülümsüyorum. Ağzımda kan var. Dişlerimi kaplıyor. Zafer gibi tadı.

Şimdi kuşa, istediğim sürece sahibim. "Geri çekilmek."

Metalik tüyler kolumdan kayıyor, kasları çekiyor ve kemiği delip geçiyor. Gagayı bir solukta bırakıyorum. Griffin aynı anda inliyor. Kendi yaraları için değil. Dayanamayacak kadar büyük olan benim acım. Fırtınam, mekanı sallamaya yetecek bir güçle çukur zeminine çarpıyor. Sendeleyerek Jocasta'ya düşüyorum. Beni kollarımın altında tutuyor ama onu pek hissetmiyorum. Kuşun ısırtısından gelen zehir her şeyi köreltiyor ve uzuvlarımı kayaya çeviriyor.

"Kato'ya git," diyorum. "Onu yalnız bırakma."

Jocasta beni sabitledi ve sonra kendi yaralarıyla topallayarak ve yavaşlayarak gitti.

Flynn ve Carver kılıçlarını kullanarak kuşu Griffin'in bıçağından iterler. Yaratık kuma iner ve sonra doğrulur, ölümcül kanatlarını uysal bir şekilde yanlarına doğru getirir. Vücudundaki delik kapanır. Metalik tüyler yenilenir. Başını kaldırıyor ve bana yön arıyor çünkü benim iradem onun tüm dünyası.

Arkama bakıyorum, aniden bu kırılmaz yaratıkta bir tür ruh görüyorum. Burada olmayı seçmedi. Yakalandı ve kullanıldı. yakından ilişki kurabilirim.

"Git," diye emrediyorum. "Buz Ovalarına git ve orada özgür ol."

Stymphalian Kuş uçuyor, korkunç kanatları rüzgarda ısıklık çalan bir bıçak şarkısı kesiyor.

Griffin kılıcını bir kenara atıyor ve sonra yarı yolda yükseliyor. Bir dirseğine basıyor, ama sonra kolu pes ediyor ve kendi kanından bir göle geri sıçradı.

yanına batıyorum. Göğsü parçalanmayan birkaç yerden biri, bu yüzden başımı göğsüne, kulağımı kalbinin üstüne koydum. Ritim kulağa her zamanki gibi gelmiyor. Düzensiz, çarpıyor. Büyük eli başımın arkasını tutmak için yukarı çıkıyor.

Her ikisini de kaybetmemek için sihir ve güç veriyorum. Kemiklerim çapa, kanım kalın, kaslarım taş gibi. Şimdi düştüm ve kalkmıyorum. Görüşüm donuklaşıyor. Ağrı uzaklara gider, bu asla iyiye işaret değildir. Sanki bir şekilde karanlığı uzak tutacakmış gibi, onu aklımda canlı tutmaya çalışıyorum.

İlk gong sesi duyulur. İki tane daha, sonra Oyun Bekçileri gelecek. Selena yakındır. Kato'nun ne durumda olduğunu bilmiyorum. Jocasta yaralandı. Griffin küçük bir insanın kanını kaybetti ve ben...

güçlkle yutkunuyorum. "Seni ısırıldı mı?"

"Numara." Griffin'in sesi altımda gürlüyor. Daha yakın olmak istiyorum. Onun içine düşüp uyumak istiyorum.

"Neden?" Dikkatli geliyor. Ve yorgun. Ve çok uzakta.

"Zehir."

Beni daha sıkı tutuyor. Bazen kendi gücünü bilmiyor ama umurumda değil. Parmak uçları kafa derimin içine bastırıyor ve beni ona bağlıyor. Dünyaya.

"Zehirden daha güçlüsün. Sen her şeyden daha güçlüsün."

Onun bana olan inancı alçakgönüllü. Bazen hayal görüyor ama bugün değil. Bugün yaşayacağım çünkü ben Catalia Fisa'yım ve kırılmam.

BÖLÜM 31

İNİLİYOR, SANCILANIYORUM VE SONRA GÖZLERİMİ ZORLA AÇIYORUM. İkinci dövüşümüz üç gün önceydi ve hala ağrımayan tek bir parçam yok. Zehir çukurlardır. Yakılmak ve bıçaklanmak da pek eğlenceli değil.

Griffin'in büyük, sıcak vücuduna dönüşüyorum. Kesikleri iyileşir, bölünmüş kasları yeniden örülür, kanının yerini yemek ve dinlenme alır. Kalbi kulağımın altında durmadan atıyor.

Griffin'i düzeltmek biraz zaman aldı ve kanamayı durdurabilmesi için iyileşmenin acı verecek kadar hızlı gitmesi gerekiyordu. Selena, Jocasta'nın çok kötü bir şeye çarpmamış olan bıçak yaralarını kolayca kapattı. Flynn ve Carver aşağı yukarı iyiydiler. Beni endişelendiren Kato. İyileşmiş olsa bile -ve Selena daha yeni ona zamanında ulaştı ve ilk önce onu tedavi etti- benim gibi hala yarı güçte.

Son iki gün içinde yüzüncü kez ne olmalı diye kendimi sınavarak, Phoibos'un Ateşi için vücudumu araştırıyorum. Zorlama, fırtına ve ardından yaralarımın iyileşme ile büyü rezervlerimi yakmış olmalıyım, çünkü geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece ben varım ve görünmezliğim bile uykuda, tamamen iyileşene kadar duvarlarla çevrili.

Esnememi bastırarak elimi Griffin'in karnının sert sırtlarını düzeltirken dokunuşumu hafif tutuyorum. Zaten bugün son turda Phoibos'un Ateşini kullanamazdım. Oyun Muhafızları, önceden herhangi bir açıklama yapmadığım için saldırgan büyü başlattığımız için bizi eleyecekti. Yine de, yedekte böyle bir şeyin olması güzel olurdu. Öldürülmektense Oyunlardan atılmak daha iyidir.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, ama bu öğleden sonranın düşünceleri beni uyanık tutuyor. Son raundu kazanmak Tarva Kalesi'ne girmemizi sağlar. Arenanın dışına kan dökmeden Tarvan

kraliyetlerine erişmemizi sağlıyor. Bu iyi bir plan. Çılgın, harika, ürkütücü bir plan. Ama Agon Oyunlarını kazansak bile Kitros'ta mücadele bugün bitmeyecek. Tarvan kraliyetleri kolay kolay yıkılmayacak, bu da hepimizin düşünmesini bir şekilde göz ardı ettiğimiz bir şey.

Derin bir nefes alıyorum. *Her seferinde bir savaş.*

Griffin'in düzenli nefes alış verişlerinin sesi beni uykuya dalacak kadar rahatlatıyor. İyileşme, hem yaralı hem de şifacı için aşırı yorgunlukla gelir. Selena bile iki gündür zar zor kalktı.

Tam rahat bir yerde sürüklenirken, annemin sesi beni tamamen, sert bir şekilde uyandırıyor. *"Agon Oyunları? Gerçekten, Talia, bu izlediğimiz bir şey, kendimizi dahil ettiğimiz bir şey değil."*

Adrenalin damarlarıma acı veren, kalp atışlarını hızlandıran bir hücum ediyor. odayı ararım O burada değil elbette. O kafamın içinde ve kaybettiğim kanla, zayıflığımla ve coğrafi olarak Fisa Kalesi'ne daha yakın olmamla, ondan daha önce haber almamış olmam bir mucize.

"Altın çömleği için işin içindeyim." Onu sohbete dahil etmemeliyim. Aklıma bariz olandan çok daha kötü şekillerde girmeden önce onu susturmalıyım.

Anne bir tk sesi çıkarır. *"Burada altın var."*

Aklımda bir tutam ve ardından bir çekişme var. Örümceklere ve kuşa kendim yaptığım için şimdi anlıyorum. Bu sadece iletişim değil. Kilitlemeye çalışıyor. *"Beni satın almayı mı umuyorsun anne?"*

"Satın alınabilir misin?"

" Bilmen gerekiyorsa, peşinde olduğum şey prestij." Şaşırtıcı bir şekilde, bu kısmen gerçek. Bir galibiyet bize Tarvan soylularıyla bir seyirci kazandırır. Muhteşem bir galibiyet, hakkımızda konuşulacağımızı ve hatta saygı duyulacağımızı garanti eder. Kampanyamıza farklı diyarlardaki insanların kalplerini ve hayal güçlerini yakalamaktan daha iyi bir başlangıç olabilir mi?

"Kitros'taki casuslarım büyük bir büyü, güç ve cesarete sahip genç bir Fisanlı kadın bildirdiler. Korkusuz, derler. Kanının izini sürmeden önce bile sen olduğunu bilirdim."

Sözlerinin beni etkileme şeklinden nefret ediyorum, yapmaya çalıştığı tek şey beni yavaş yavaş yok etmekten aptal kalbimdeki o gurur sıçraması.

"Ne istiyorsun anne?"

"Sen, tabii."

Tamamen mantıksız duygulardan oluşan bir spazm göğsümü yırtıyor. Bunu bana hala nasıl yapabilir? Gerçekten o kadar zayıf mıyım? Bu muhtaç? *"Beni etkileyemez, satın alamaz, cezalandıramaz ya da boyun eğdiremezsin. Zaten denedin."*

"Sana bir kraliçe, güçlü ve korkulan biri olmayı öğretebilirim. Seni olman gereken kişi yapacağım."

Olman gereken şey artık tartışmaya açık görünmüyor ve annemin düşündüğü de bu değil. *"Zaten güçlüyüm ve kimsenin korkusunu istemiyorum."*

"Eve gel, Talia." Komutu, korumam gereken yerleri çekerek zihnimde ağır bir şekilde geziniyor. Geri itip onları koruyorum.

"Cidden zorlamanın bende işe yarayacağını düşünüyor musun?" Soruma verdiğim sert tonuna rağmen, yapabileceğini biliyorum - daha yakın olsaydı. Ama o zaman bile, muazzam bir mücadele verirdim.

Daha sert çekiyor ve gözlerimin arkasında acı büyüyor. Direniyorum ve çabalarını iki katına çıkarana kadar istilasının keskinliği azalıyor. Kafatasımın altında ısı yayları kesiyor ama ses çıkarmıyorum. Duyacaktı.

"Sen Beta Fisa'sın. Sen Kingmaker'sın. Kraliçe olacaksın. Seni Tarva'ya yerleştireceğim ve müttefik olacağız. Rolünü oynayabileceğin eve gel. Hayatını, seni sadece büyün için kullanan bir gaspçı kral olan bir Sintan köpeği için harcama."

Bir de tanıdığım ve nefret ettiğim Anne var. *"Kral yapan benim, ama kral kendini yarattı. Ve ben sadece bir kraliçe değilim anne. Ben kraliçeyim."*

Bir an geçer, uzun, yoğun bir sessizlik ritmi. Başımdaki ağrı, muhtemelen onun şokunun bir sonucu olarak azaldı. Kendimi onun rakibi ilan ettim ve niyetimizi ima ettim.

Sonunda, *"O uyuz köpeğin melodisiyle dans ettiğiniz sürece bir hiçsiniz" diyor.*

usulca öksürüyorum. *O uyuz tazı , bir şeyler yapmamın tek sebebi . "Eve gelirsem ne olur sence?" açık açık soruyorum. "Senin melodine göre dans edeceğimi mi ? Yine de beni ve diğerlerini istismar etmene izin vereceğimi ve sonunda tacını takmadan önce kendi yatağında huzur içinde öleceğini mi? Senin deli olduğunu biliyordum. Senin aptal olduğunu düşünmedim."*

Sesi buz kesiyor. *"Bana rakip olamazsın. Denemek senin yıkımın olurdu. Tarva'da seninle birlikte, ikimiz de fayda sağlayacağız."*

"Beynini ezmeden önce kafamdan çıkmandan ikimiz de faydalanacağız."

Gülüşü kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. *"Bu, sahip olabileceğinden daha fazla güç gerektirir."*

Ciddiyetle itmeye başlıyorum. *"Asphodel Ovası'nı gördüm. Kasvetli ötesi. İçimde güzel, uzun bir tatil geçireceğinize dair bir his var."*

Annem bağlantımız aracılığıyla bir güç kasırgası kurmaya zorluyor ve bir an için görüşüm kararıyor. Vücudum çelişkili bilgiler altında seğirmeye başlarken burnumdan bir damla kan aktığını hissediyorum . Beynimin çok inandırıcı bir parçası bana arenayı terk etmemi, ata binmemi ve Fisa Kalesi'ne kadar yarışmamı söylüyor.

Elimi Griffin'in koluna doladım. Hades'te ondan ayrılmama imkan yok ve o beni bırakamaz.

"Kılıcıma anne adını verdim. Seni düşündüm ve adını verdim." Gerçek bir gelgit güç dalgasını geri gönderiyorum.

Bu sefer, kahkahası gergin geliyor. *"Ufak tefek kılıcına ne isim verdiğini sormam gereken yer burası mı, Talia?"*

Evet. "Ona Thanatos adını verdim." Ölüm.

Tüm gücümle itiyorum. Annemi aklımdan kovduğumda, bağlantımızın diğer tarafında bir acı tıslaması var.

BÖLÜM 32

YAN GÖZLE ANTHE'YE BAKIYORUM . Siren dolu sularda bir denizci olarak gergin olmak, küçük kız kardeşimi tarif etmeye bile başlamaz. Gözleri geniş ve yuvarlak, elleri kucağında sıkıca kenetlenmiş. O bir servi kadar katı ve düzgün ve merak etmeliyim: *Benim için mi yoksa benden mi korkuyor?*

Taş basamakları hızla çıkmak ve onu Tarvan kraliyet kutusundan sürüklemek istiyorum. Neden onlarla birlikte? Tanrılar korusun, Alpha Tarva ile nişanlı. Geriye kalan tek Fisan prensesi veya çoğu kişinin düşündüğü gibi, bu tamamen mümkün. Galen yaşının iki katından fazla. Dul ve sinsî bir piçtir ve muhtemelen insanları zehirlemeyi sever - eğer söylentiler doğruysa - eski karısı da dahil.

Ama tek sorunum bu değil. Şu anda, benim en kötüsü bile değil. Kumun diğer tarafında bir Tepegöz var. *Lanet bir Tepegöz!* Neden kimse bunu kabul etti? Kimse *beni dinlemesin* !

Arenada bu kadar kan olmasına şaşmamalı. Her yerde çok fazla vücut parçası var. Yaratık, insanları uzuvlarından ayıran, ev büyüklüğünde bir devdir. Tüm gücümle ve savaş büyüsüyle bile donup kalırdım. Bugün sahip olduğum tek şey, son raundumuzdan sonra Oyun Muhafızları tarafından toplanan bıçaklarım, kılıcım ve onu sallamak için arkama koymak için yaklaşık yüz on pound.

Bu ve zorlama. Belki. Bu sabah annemle olan bölüm beni tüketti, ancak hava gibi yiyecekleri soluduktan sonra, yaratık sürüşünü yönetebilecek kadar güçlü olabilirim. Cyclops sürüş, çok şüpheliyim. Ve ben zaten o yola girmek istemiyorum. Bu kaygan bir ahlaki eğim.

Ben ağzım açık bir şekilde orada dikilirken Griffin bir plan yapıyor. "Çoğu insan yakın dövüşte dilimlemek ve yumruk atmak için kılıç gibi bıçak kullanır. Uzaktan saldırmamızı beklemezler. Gong sesi duyulduğu anda fırlatın. Öldürmek anlamına gelse bile onları geride tutun ve yere indirin. Sonra Tepegöz'ü alırız."

Zaten her elimde bir bıçak var. "Sağda iki tane var." İçgüdü bana onların güçlü Magoi olduklarını söylüyor.

Griffin ortadaki iri yarının olduğunu iddia ediyor.

Carver başını sallıyor. "Bıçakla iyi değil."

"Bu mesafeden değil." Kato yüzünü buruşturdu. "Bugün için kolum yok."

Flynn'in ağzı sert bir şekilde çatıldı. Kendinden emin görünmüyor ama baltasını sol eline alıyor ve ardından sağ eliyle bir bıçak çekiyor. "Uzak sola. O zaman son kadını kim alabilirse o olur."

"Kadın," diye hırladı Jocasta, iddiasını ortaya koyarak.

Flynn'in gözleri ona kayıyor. "Kimse senden katil olmanı istemiyor, Jo."

"Ben zaten öyleyim," diyor sıkıca. "Ve kimse sana fikrini sormadı."

"Nasıl olsa alacaksın," diye inledi.

Jocasta homurdanıyor. "Bu, sürekli öfkeyle bakmak yerine benimle konuşmanı gerektirir."

O dik dik bakıyor. Geri bakıyor.

"Ve bu mutlu notta," diye mırıldandım, "hepimiz ölebiliriz."

Griffin bana sivri bir bakış attı. "Bugün olmaz, Catalia Eileithya."

Korkunç ihtimaller karşısında bile kendinden emin ve sakin. Griffin bu sefer ismime Fisa'yı eklemiyor. Görünüşe göre artık evrenselim.

Derin bir nefes alıyorum. Omurgamı düzeltiyor. "Bugün değil." Çünkü hepimiz yüksek sesle söylemenin doğru olduğunu biliyoruz.

Gong çalıyor. Nabzım atıyor ve kalbim kaburgalarımın tekme atıyor. İçgüdü devralır, sinirleri bir kenara iter ve yalnızca koruma ve hayatta kalma iradesini bırakır. Rakiplerimiz bir adım bile

atmadan ilk kılıcımı uçurdum. Hedeflediğim kadın boğazında bıçakla yere yığıldı. İkinci hedefim ise tam bana bakıyor ve elimi geri çekip fırlatmam için gereken sürede, o da yoldan çıkıyor. Şimdi, onu kaçırmam gerekecek.

Griffin hedefine ulaşıyor. Yiğit adam düşer, Griffin'in bıçağı kalbinde. Flynn, hareketli hedefini ıskalar ve ikinci bir bıçak çekerken küfreder. Jocasta henüz fırlatmadı ve hedefi, gövdesinin çoğunu engelleyen tahta bir kalkan yükleniyor.

Cyclops hareket etmedi. Zorunda değil. Sadece orada olmak herkesi korkutuyor.

Adamımın hareket etme şekline kilitlendim. Hızlı adımlar, çevik. Jocasta'nın kadın hayranları ayrılırken her üç ila dört adımda bir sağa hareket ediyor. Etrafımızda dolaşmaya mı çalışıyorlar? Bizi canavarlarına doğru sürmek mi?

Bir, iki, üç - fırlat! Bıçağım hedefimin kaslı omzuna saplanıyor. Bana bakmak için döndü, zarar görmekten çok öfkeyle ve hemen tekrar fırlattım.

Sol koluna sarılı küçük, yuvarlak kalkan bıçağımı göz hizasında durduruyor. Kılıcımı tahtadan ayırdı ve sonra o kadar hızlı fırlattı ki beni neredeyse hazırlıksız yakalayacaktı. Döndüm ve bıçak uçtan uca arkamdaki kuma indi.

Acılı, kadınsı bir iç çekiş mideme endişeli bir dalış yaptırıyor. Döndüm, gözlerim önce Jocasta'ya, sonra da vurduğu kadına takıldı. İkisi de afallamış görünüyor, sanki ikisi de olanlara tam olarak inanmıyormuş gibi. Jocasta'nın bıçağı kadının pelvisinde, kalça kemiğinin hemen yanında.

ürküyorum. *Ne yer.*

"Kaptım onu!" Flynn bağırıyor.

dönüyorum. Üst gövde yarası. Ölümçül değil, ancak nefes almayı zorlaştırabilir.

Griffin, Kobaloi bıçağını ayaklarıma yakın bir yerden aldı ve ardından aşağıdan fırlattı. Flynn'in çenesinin altındaki hedefine çarparak kafasının içine doğru ilerliyor. Adam, Hades ile ani bir kalp-kalp ilişkisine giderken yolda düşer.

Üç aşağı.

İki insan kaldı, ikisi de yaralandı.

Bir Tepegöz.

Savaş baltasını kaldıran Flynn, Jocasta'nın kadınına yaklaşır. O Tarvan, dövmele ama güney tarzında değil ve bir Magoi. Flynn'in baltası elinden uçup ayağına inip bacaklarına kum sıçratmadan hemen önce gözleri büyüyle parlıyor.

Bir Metal Büyücüsü. *Bir Tepegöz'ün Oğlu!* Silahlarımızı alabilir.

Şaşırmış, ama yine de ona doğru hareket eden Flynn, ben onu kınında tutması için uyaramadan kısa kılıcını çekiyor. Metal Büyücü bir kavrayış hareketi yapar, onu elinden kurtarır ve ardından hızlı, şiddetli bir çırpıda kadının elini çeker. Kılıç doğruca Jocasta'ya uçar.

"Jo!" Flynn'in çığlığı, kalabalığın sağır edici nefesi arasında neredeyse kayboluyor.

Jocasta kuma dalıyor ve sonra sığ bir dilim ve kolunda bir kan sıçramasıyla geri çıkıyor. Çok yaralı görünmüyor. Cansız görünüyor. Bir bıçak çekiyor ve bıçak hemen elinde titremeye başlıyor. Bıçağa onu ısıracaktı gibi bakarak, kemerindeki halkaya geri sokarak sabitledi.

Griffin ve Carver, kız kardeşlerinin önüne geçerler. Flynn, üçü de Jocasta ve Tarvan kadını arasında kalana kadar geri adım atar.

"Kedi!"

Kato'nun çılgınca aramasına döndüm, izini kaybettiğimi fark ettim.

Gözlerim büyüdü ve bir çığlığı yutarak geri sıçradım. Üzerimde kocaman bir yılan beliriyor. Kılıcımı çekiyorum ve elimde çınlıyor. tutuşumu sıkılaştırıyorum. Üstümde devasa bir yılan varken Thanatos'u kaybedemem .

Dişleri uzar ve ölümcül keskin noktalara kıvrılır. Bir taraftan damlayan zehir damlası, kuma çarptığında tütüyor. Geri dönüyorum, sonunda nereden geldiğine bir göz atıyorum. Yılan, erkek Magoi'nin göğsünden fırladı. Onu öldüremedim ve göğsünden bir yılan çıkardı!

Bir patlama ve bir yırtılma var. Etin parçalanma sesine siniyorum. Pullu fraktallarda hızla büyüyen ikinci bir yılan oluşur.

Kalın, kaslı vücut yere çarpıyor, ağırlığını Magoi'nin göğsünden alırken, zaten kocaman kafası bir kırbaç gibi hızla bana doğru atılıyor.

Sağa dalıyorum, kılıcım elimde dönerek ve sonra sallanarak yukarı çıkıyorum.

Her iki yılan başı da arkaya, bana tıslayarak. Uzun boyunlar bükülür, birbirine dolanır ve sonra tek gibi düşer. Sürüngen bombasından zar zor kaçtım ve sonra iki elimle bir darbe alıp bir dişe vurduğum ve onu yarıya kadar dilimledim.

Zehir ellerime sıçradı. *Olympus'taki Güçlü Tanrılar! Bu yanıyor!* Tenim tütüyor, kızgın, kraterli bir kırmızıya dönüyor.

Kato yan taraftan yılan kafalarına çarparak onları benden uzaklaştırıyor. Kaldırırlar ve çözerler. Biri ona, diğeri bana vuruyor. Kılıcımı tekrar savurdum ama zehir tutuşumu zayıflattı ve Thanatos, Metal Büyücüsü tarafından toplanarak bağlanmadan önce ellerimden uçtu.

Bir küfür savuruyorum ve yılanın pullu tarafında yuvarlanarak yolundan çıkıyorum. Dönerken, bıçağı çıkarıp yılanın gözüne geri verdim. Hem adam hem de yılan acı içinde kıvranıyor.

Kato, gürzünü kaybetme riskine girmeden koşumunda bırakır. Bağırarak ikinci yılanı benden uzaklaştırıyor. Sıçrayıp hava yiyor. Dev çeneleri Kato'nun bacağından sadece birkaç santim ötede çarparak tekrar saldırır. Bir o yana bir bu yana karışıyor ve peşinden gidiyor.

Pit zemini aniden titredi ve omzumun üzerinden bir bakış atma riskini aldım. Cyclops sadece dahil olmaya karar verdi.

Griffin, Carver, Flynn ve Jocasta dağılır, silahları ya gitti ya da kilitlendi. Cyclops devasa sopasını ilk kez sallıyor ve Griffin'i santim farkla kaçırıyor. Griffin kumda hızla koşuyor, benden ters yöne gitmeye zorlanıyor.

Boğazımdaki korku düğümünü yutarak bir an çok geç döndüm. Yarı kör yılan, kükürtlü bir nefes tıslayarak kafasını bana çarpıyor. Herhangi bir şeye tutunarak savrulduğum ve parmaklarım bıçağıma vurdu. Onu yakaladım ve bıçağı yılanın gözünden kopardım,

ardından boynunun altına sert bir şekilde indim. Hava hala ciğerlerimden bir an için çıkarken, yukarı doğru dürttüm ve sonra sarımsı pulları dilimledim.

Faydasız. Zırh gibiler.

Yuvarlanıp ayaklarımı geri kazanarak nefesimi yeniden bulmaya çalışıyorum. Magoi'yi almalıyım.

Yılan üzerime sallanıyor ve ben zıplayarak kafasının arkasına atıyorum ve ikimizi de şaşırtıyorum. Ayağa kalkıyor, neredeyse beni yerinden ediyor, ama uyluklarımla sımsıkı tutuyorum ve gözlerinin üzerindeki kemikli çıkıntılara tutunuyorum.

"Sen benimsin," dedim ona, tüm zihinsel enerjimi tek bir şiddetli, topyekûn tutuşta zorlamanın arkasına atarak. İhtiyacım olan kıvılcım için doğruca dalıyorum - tereddüt etmeden. "Bana itaat edeceksin."

Yılan hareketsiz kalır. Bir bilinç dalgası zihnimi dolduruyor, soğuk, kaygan ve karanlık. Tüylerim diken diken oluyor kollarımda. Açlık var. Nefret var. Özgür olmak için acı bir özlemle savaşıyor bir itaat var. Bu son duyguya tutunuyorum çünkü bana tanıdık geliyor ve bağlantı sağlamlaşıyor, gözlerimin arkasında parlak bir şekilde yanıyor.

Magoi mırıldanmaya başlar. Çılgınca ilahisine yarım düzine kelime, engelleme büyüsünü tanıyorum, ama çok geç. Bu yılan benim.

Hâlâ ikinci yılanın dikkatini dağıtan Kato'ya bakıyorum ve güçlkle yutkunuyorum. Şimdi, kardeşi benimkini öldürmeden önce bu yılanın kardeşini öldürmesini sağlamalıyım.

Kato zor nefes alıyor, yavaşlıyor. Hâlâ yarattığı benden uzak tutuyor ama olması gerektiği kadar güçlü ya da hızlı değil - ya da genellikle öyle. İkinci yılan, şimşek hızında bir darbeye Kato'nun kolunu yakalar. Zehirli dişler sadece etini delmeyi özlüyor, bunun yerine pazılarının arkasında iki parlak kırmızı, yanan çizgi çiziyor.

Sürüngen kocaman kafasını havaya kaldırdığında, ödölü vahşice çenelerinin arasına sıkıştırdığında göğsümde korku patlıyor.

Kato'nun bacakları yerden sekiz fit yüksekte sallanıyor, tüm ağırlığı sıkıştırılmış kolunda. Yüzü kanla yıkanır ve acının rengine döner.

Yumruk! Yumruk! şaplak!

Başımı çevirdiğimde Griffin'in dalışa geçtiğini görüyorum. Cyclops'un sopası, durduğu yerde kumu dövüyor, havaya kaba, kırmızımsı taneler püskürtüyor. Griffin ayağa fırlar, canavar devasa silahını tekrar sallarken asla yavaşlamaz. Griffin'in sağında, Flynn körüğüyle arenayı sallar ve Cyclops hedefi değiştirerek devasa gövdesini gürültüye doğru döndürür. Çukurun diğer tarafında, takım arkadaşlarım silahsız ve küçük koşuyor.

Bakıyorum, dehşete düşüyorum. Önce kime yardım edeceğimi bilmiyorum. Ya da herhangi birini kurtarabilirsem.

Metal Büyücü topallayarak Kato ve bana doğru, Cyclops'u kendi haline bırakıyor. Etrafında bir silah cephanesi geziniyor, keskin uçları yolumuzu gösteriyor. Alt yarısı kendi kanına bulanmış.

Bize ulaşmadan Kato'yu serbest bırakmalıyım. "Diğer yılanın boynunu ısır," diye emrediyorum.

Yılanım dönüyor ve mengene gibi çenelerini muadilinin boynuna bastırıyor. İkinci yılan Kato'yu düşürür ve kurtulmak için savaşarak kıvranmaya başlar.

Kato beceriksizce kuma düşer. Bir an için kıpırdamıyor ve korku içimi dışımı donduruyor. Sonra yana doğru sallanır, sağlam koluyla iter ve topallayarak uzaklaşır. Sağ kolu sadece kabarmış ve ezilmiş değil, tamamen ezilmiş.

Metal Büyücü üzerimize çökerken derin bir nefes alıyorum ve buz gibi bir sesle "Isır" diye emir verdim. Acımasızlık içimi dolduruyor ve ben onu besliyorum. Beni zorluyor. Kazanmamı sağlıyor. "Kemiği ez."

Şiddetli bir çatırtı var. İkinci yılanın boynu çöker ve başı kuma çarpar. Magoi acı içinde kükrer. Sonra göğsündeki ölü ağırlığı soğuk bir şekilde keser, yılanı sanki kendi vücudunun bir parçası değilmiş gibi dilimler. Ondaki koptuğu an, yılan toza dönüşüyor.

Sıradaki Metal Mage'e odaklanıyorum. Savaşta ve savaşta her şey mübahtır. "Ye onu," diye emrettim.

Yılanım, Magoi yaratıcısını arkasından sürükleyerek hamle yapıyor. Magoi , yılanı göğsüne bağlayan pulları, kasları ve sinirleri hacklemeye başlar. Kemerimden bir hançer çıkarıp ona fırlatıyorum, öldürmeyi amaçlamıyorum çünkü henüz yılanımı bitirmek istemiyorum. Hançer göğsünün bir adım ötesinde durdu, havada döndü ve sonra bana doğru hızla fırladı.

Eğildim, yılanımın başının üstüne yapıştım ve kendi bıçağım sol kürek kemiğimi sıyrıp keskin bir ısı çizgisi bıraktığında keskin bir nefes aldım. Bıçak Metal Mage'in ayaklarına iniyor.

İçimdeki öfke fışkırıyor. Oldukça koleksiyonu var. Geri alma zamanı.

Yumruk! Yumruk! Vızıldamak!

Vuruş sesine bakıyorum ve Cyclops'un dev sopasını Jocasta'da salladığını görüyorum. Yolun dışına fırlıyor, ama gelmeye devam ediyor ve onu duvara doğru zorluyor. Cyclops numara yapıyor, yanlış yöne atlıyor ve neredeyse bariyere çarpıyor. Tökezliyor. Devasa yaratığın arkasında, Griffin ve Flynn deliler gibi böğürerek dikkatini çekmeye çalışıyor. Carver ona en yakın olanıdır ve Jocasta'ya doğru koşar.

Carver Jocasta'yı bir kenara fırlatırken haykırıyorum. Cyclops'un sopası korkunç bir güçle kavis çizerek Carver'ı göğsünden yakalar. Geri uçar ve sonra taş duvara çarpar. Kimildamadan kuma yığılıyor ve kalbim tamamen duruyor. Ciddi hasar almadan böyle bir darbe almasına imkan yok. Ya da daha kötüsü.

Çılgık atan Jocasta kollarını çırpıyor ve koşuyor, Cyclops'u Carver'dan uzaklaştırırken, Griffin ve Flynn bacaklarının arasından geçerek Metal Büyücü onu geri çevirdiği anda çektikleri silahlarla tendonlarını kesiyor.

Şu anki durumunda bana bir faydası olmadığını bilen Kato total bir adımla Carver'a doğru eğiliyor. Sol elinde gürzüsüyle arkadaşının başında nöbet tutuyor, gözleri her adımında arenayı sallayan iri yarı yaratıktan hiç ayrılmıyor.

Yılanım ve ben şimdi Metal Büyücünün tepesindeyiz, alınıdaki teri ve gözlerindeki korkuyu görebilecek kadar yakınız. Elinin bir hareketiyle, topladığı silahları sert pulları delmek için yeterli güçle bize doğru fırlatıyor. Yılan tıslıyor. Tüm vücudu geriliyor, ama durmasına izin vermiyorum. Benim iradem onun iradesi ve o ölene kadar yılan ne olursa olsun bana itaat edecek.

Metal Büyücü silahlarını geri çağırıyor ama biz bir hız patlaması ile ileriye doğru kayıyoruz. Yılanım başını arkaya atıyor, neredeyse beni yere atıyor ve sonra saldırıyor. Bildiğim bir sonraki şey, Magoi kadınının bacaklarının ağzından dışarı çıktığı, vücudunun üst yarısının boğazından aşağı indiği. Yılanın boğaz kasları uyluklarımın altında atıyor ve onu aşağı indiriyor. Yavaş yavaş ortadan kayboluyor, mücadeleleri ve boğuk çığlıkları, son bir tekme atıp sonra hareketsiz kalana kadar altımda titreşiyor.

Midem bir bulantı dalgasıyla kasılıyor. "İyi yılan. Seni asla unutmayacağım." *Bu kesin.*

Altımdaki boru şeklindeki gövde toza dönüştüğünde kiklopların üzerine zehirli yılanı salmak üzereyim. Yılanın hayat kıvılcımı, nefesimi çalan, beyin sarsıcı, yırtıcı bir saniyede aklımdan uçup gidiyor ve bu vahşi kopukluk beni sarsıyor.

Bir buçuk metreden yere düşüyorum ve ölü bir kadının yanına iniyorum. Gözlerimin arkasında keskin, kör edici kıvılcımlar patladı. Ağrı kulaklarımın arasında gümbürdüyor, genişleyerek tüm kafamı ve ardından vücudumu kaplıyor. İnleyerek, zehirli Metal Mage'den sürünerek geri dönmeye çalışıyorum ama yönümü şaşırmış durumdayım ve zar zor hareket edebiliyorum. Üzerimde bir gölge sürünüyor ve sonra Magoi beni dişinin parçalanan derisine doğru döndürerek çatlama kuvvetiyle yanıma tekme atıyor. Nefes alıyorum, kaburgalarım ağrı saplanıyor. Kolumun yan tarafındaki açıkta kalan deri Metal Mage'in vücudunda yanıyor.

Bulanık görüşüme siyah çizmeler giriyor. Donuk bir parıltı görünce, Metal Mage'in yılanı fırlattığı bıçaklardan birini aradım ama Magoi hançeri ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

Acıyla yüzümü buruşturarak ona baktım. Geniş, çıplak göğsündeki iki çiğ nokta zaten iyileşiyor. İfadesine bir bakış, beni yavaşça öldürmeyi umduğunu söylüyor.

"Seni ilk gördüğümde, iyi bir mücadele vereceğini düşünmüştüm. Ama yılanımı öldürmeden bağlantıyı koparmamak..." Başını salladı. "Bu bir amatörün hatası. O kadar aptalsan, nasıl dayandığını bile bilmiyorum."

Başım dönmeyi bırakmıyor. Hava ciğerlerimi sadece kısmen dolduruyor. "Ham güç. Hiç sahip olamayacağın kadar çok."

"Nasıl kullanacağını bilmiyorsan pek iyi değil."

Bana ondan bahset. "Senin gevezelik etmenin bir anlamı var mı? Bir keçiyle daha ilginç konuşmalarım oldu."

Bana sırtıyor, dudakları acımasız bir şekilde kıvrılıyor. "Seni bitirmeden önce bir ipucu." Botunu tekrar kaburgalarımına sapladı ve inledim. "Diğer tarafta zafer yok. Styx yok. Yeraltı Dünyası yok. Elysium yok. Hiçbir şey yok."

Gölgeler Diyarı'nın bir görüntüsü zihnimi doldururken, kalçama sert bir şey saplandı. Elimi Jocasta'nın Metal Büyücü'ye attığı Kobaloi bıçağının kabzasına kapatıyorum, bıçağı ölü kadından koparıp Magoi'nin baldırına saplarken avucum yılan zehiriyle yanıyor.

"Belki senin için değil." Bıçağı çeviriyorum, tatmin edici bir kemik sıyrıkları hissediyorum.

Beni buradan Yeraltı Dünyasına lanetlerken ağzından tükürükler fışkırıyor. Sonra kendini toparladı ve koca yumruğu kafama vurarak geldi.

Ben siniyorum, ama eli asla bağlanmıyor. Griffin bir anda ortaya çıkıyor ve adamın kolunu yandan tutuyor. Çene kırıcı bir yumruk atmak için onu döndürüyor. Magoi kan tükürerek geriye doğru sendeler. Sırtından bir yılan büyümeye başlar, ancak yılanın oluşması yavaştır ve bu sefer çok daha küçüktür. Magoi'nin suyu bitmiş olabilir ve o bunu biliyor. Elinde bıçakla Griffin'e sallanıyor.

Griffin ördekler. Sonra kolu bulanık bir şekilde dışarı fırlıyor. Magoi'nin kalın bileğini kapar ve diğer adam kılıcını düşürene kadar

ezer. Griffin vahşı bir hareket yapar ve kemik kırılır. Magoi nefes nefese kalır.

Bıçak parlak, parlak, öldürücü ve çok uzakta değil. Hançere doğru sürünüyorum, onu yerden alıyorum ve sonra yalpalayarak ayakta duruyorum. Tüm arena ayaklarımın altında eğiliyor gibi görünüyor.

Griffin, adamın kırık bileğini çekerek, küçük yılanı sırtından koparmak için onu kendine doğru çekiyor. Yaratık yere çarpmadan önce parçalanır ve Magoi acı içinde tıslar.

Griffin yumruğunu adamın karnına batırır ve ardından onu sert bir şekilde geriye iterek Magoi'yi iki büklüm halde ve nefes almakta zorlanır.

Karıma zarar vermeye çalışan birine ne olur biliyor musun ?" Griffin kılıcını çevirirken ve ardından kabzasının tabanıyla adamın kaburgalarına ters vuruşta cezalandırıcı bir darbe indirirken sesi hem demir hem de gök gürültüsü gibi. Magoi'nin beni tekmelediği yere vurdu. "Ya o kişiyi öldürür"—Griffin kılıcını geri çevirir— "ya da ben öldürürüm."

Magoi'yi delip geçiyor ve ardından vahşice kılıcını kaldırıyor, kılıcını geri çekmeden önce adamın çenesine bir ayak uzunluğunda bir yarık kesiyor.

göz kırpıyorum. Merhamet masadan kalktı. Açıkça.

Acıyan tarafıma nazıkçe dokunuyorum. "Bana aptal dedi."

Griffin'in gözleri yeniden parlıyor. "O zaman onu iki kez öldüremem çok yazık."

Şimdi daha kararlı hissederek, yerdeki bıçakların arasında Thanatos'u buldum. Kılıcımı alıyorum ve sonra olabildiğince çok bıçak kınına sokuyorum. Griffin de silah toplar.

Yumruk! Yumruk! Yumruk!

Cyclops yolumuza devam ederken takım arkadaşlarımız bize uyarılarda bulunuyor.

"Gitmek!" Griffin bağırır. O bir yöne koşuyor, ben diğerine. Kulüp aramıza çarpıyor, kum fırlatıyor.

Griffin, Flynn'e doğru koşar, baltasını fırlatır, Jocasta etrafta kanat çırparak canavar yaratığın dikkatini duvara dayalı Kato ve Carver'ın üzerine çekmemeye çalışır. Kato'nun gürzü var ama onu kullanabilecek kadar yetenekli görünmüyor. Carver korkunç derecede hareketsiz.

Son rakibimize bakarak boynumu uzatıyorum. Bir Tepegöz'ü öldürmenin tek bir kesin yolu vardır, o da yukarı çıkmaktır. Yaratığın arkasına geçmek için bakır kokan sopanın altına fırladım. Cyclops'un devasa botları arkadan bağcıklı ve diz hizasında. Thanatos'u sırtıma alarak canavarın yanında koşuyorum, zıplıyorum ve sonra Cyclops öne doğru tepinirken kalın bir ham deri kayışı tutuyorum. Sonunda sağlam bir tutuş elde edene kadar sert deri çizmeye savruldu ve vurdum. Yanımdaki acıyı soluyarak tırmanmaya başlıyorum.

Bot bağları zehirden zarar görmüş ellerimi ovuşturuyor, tutuşumu zayıflatıyor ve yaratığın gümbürtülü adımları beni sallamakla tehdit ediyor. Yine de çürük kaburgalarım olmasaydı bu tırmanışı çok zorlanmadan yapabilirdim. Cyclops'un devasa çıplak sırtına ulaşana kadar, yani. O zaman ne yapacağımdan emin değilim.

Cyclops yön değiştiriyor. Ayaklarımı kaybediyorum ve bacaklarım çukurun üzerinde sallanıyor. Omuzlarım yuvalarında sıkıştı ve ağrı yan tarafıma ok gibi fırladı. Boğuk çığlığım, arenayı süpüren yüksek sesli, toplu bir iç çekişle bastırıldı.

Tam bir kararlılık, ayaklarımı tekrar altıma alıyor ve bir şekilde beni devasa çizmenin tepesine itiyor. Cyclops'un kahverengi pantolonunun kaba keteninin yardımıyla kendimi ayağı kaldırdım ve sonra birkaç kalp atışı için omuzlarımın sarkmasına izin verdim. Yukarı bakma zahmetine girmem. Daha gidilecek çok yol olduğunu biliyorum.

Cyclops, kumun üzerinde olmadığım da beni unutuyor gibi görünüyor. Ekibinin geri kalanı gittiğine göre, tek şart, biz onu öldürmeden önce bizi öldürmek. Pantolonunu kullanarak kendimi kol kola kaldırıp ağaç gövdesinin arkasına tırmanmaya başladığımı bile hissetmiyor sanırım. Çılgına dönen kalabalığın gürültüsünden

iniltilerimi kesinlikle duyamıyor. Kendimi zar zor duyabiliyorum - gümbürdeyen kanımı, hırıltılı nefesimi, ağrıyan kaslarımı - ama hepsini tenimin altında şiddetle yüksek sesle hissediyorum.

Zonklayan el üzerinde zonklayan el. Ulaşmak. Yakalamak. ekmek. Omuzlarım yanıyor. Kollarım g kaybediyor ve parmaklarıma kramp girmeye başlıyor. Bunların hiçbiri benim tarafımdaki acıyla karşılaştırılmaz. Cyclops'un kemerine ulaştığımda ve bir şekilde titreyen kollarımı deri kayışa doladığımda neredeyse rahatlayarak ağlayacağım.

Nefesim içeri girip çıkıyor, aşağı bakıyorum. Griffin, Flynn ve Jocasta, ben tırmanırken yaratığı meşgul etmek için çılgın tavşanlar gibi etrafta koşuyorlar. Cyclops'un sopası korkunç bir şekilde Griffin'in yanına çöker ve ardından neredeyse Flynn'i geri savurmada devirir. Flynn arkadan hızla gelip tüm gücüyle baltasını savurarak bıçağı yaratığın çizmesinin arkasına batırırken, Griffin tekrar dikkatini çekiyor. Balta başı, muhtemelen üzerinde topuk tendonunun özü ile kanlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Cyclops bğryor ve dönüyor. Kollarımı kemerin etrafına sıkıca sarıyorum ama bacaklarım havada uçuşuyor, vücudum düz uzanıyor ve tepeden tırnağa gerilerek her şeyi kilitliyorum. Bir inilti ile canavarın sert kalçasına çarptım.

Aşağıda, Jocasta kılıcıyla içeri giriyor, tüm vücudu arkasında sallanıyor ve bıçağı Flynn'in daha önce yaptığı aynı girintiye yerleştiriyor. Kılıcı geri çekerken sertçe kesiyor. Cyclops ona tekme atar ve neredeyse ona vurur, ama o sekerek yoldan çekilir ve sonra koşmaya başlar.

Griffin bağırır ve bir bıçak fırlatır. Bıçak canavarın omzuna saplanıyor, küçücük ve etkisiz ama Cyclops'u Jocasta'dan uzaklaştırmaya yetecek kadar. En azından şimdilik, Jocasta'nın güvende olduğunu gören Flynn rotasını değiştirir ve aynı noktaya başka bir isabet için yeniden saldırır.

Cyclops bir sonraki adımı aksatır ve ardından sendeler. Yaratığı indirmeye çalışıyorlar. Beni yükselmenin diğer yarısından kurtarmaya çalışıyorlar. Ama Cyclops çok büyük, derisi çok sert.

Zamana ihtiyaçları olacak. Testere ihtiyaçları olacak. Ve dizlerinin üzerinde olsa bile, yerdeki hiç kimse onun tek kesin savunmasızlığına yaklaşmaya bile yaklaşamayacak.

Takım tekrar dağılır, Cyclops'un dikkatini farklı yönlere ve her zaman yaralılarımızdan uzağa çeker. Kato, sağlam koluyla Carver'ı dikkatlice ıkışımıza doğru hareket ettirerek onu Selena'ya daha da yaklaştırmaya başladı. Carver'ın göğsü çok düz görünüyor ve kumda kan izi bırakıyor. Yukarıdan ve uzaktan bile yüzü tüyler ürpertici bir şekilde boş görünüyor.

Arkamı dönüyorum, içimi sıkı, sert bir düğüme çevirmesinden korkuyorum. Gcm toplayarak bacaklarımı yukarı ve Cyclops'un kemerinin kalın sırtına doğru salladım. Kenara çekilip fazla takılmadan kemerimden bir bıçak alıp kolumu havaya kaldırdım ve hançeri Cyclops'un sırtına sapladım.

Deri seğiriyor, kolumdan aşağı titreşimler gönderiyor. Yarattığım tutamağı kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve sonra kemerin kenarına melıyorum. Cyclops'un etli sırtına karşı dengeyi koruyarak ayağa kalktım ve başımın üstündeki kasa ikinci bir bıçak sapladım. Sinirli kabzayı iki elimle kavradım, ayağımı ilk hançerin kabzasına koydum ve sonra kemeri ittim.

Ağırlığım bıçakları değiştiriyor. Cyclops bu can sıkıntısına svyor, beni sırtına sertçe çarpıyor ve ciğerlerimi sersemletiyor. Tekrar nefes almak biraz zaman alsa da bir şekilde tutunuyorum. Kaburgalarım ve kollarım o kadar ağrıyor ki kendimi tüm sürece yeniden başlamaya ikna etmem gerekiyor. İnatılık, acıya ve yorgunluğa galip geliyor ve ben de kalamın yanına başka bir bıçak saplayarak ulaşılabilir bir dayanak oluşturuyorum. zerine adım atıyorum. Kendimi yukarı çekmek ve dengemi korumak için bir elimi st bıçağın üzerinde kullanarak, tırmanmak için başka bir bıçağı Cyclops'un sırtına doğru sürüyorum.

Ayak. tutamak. Tekrar et. Bunu yapabilirim. Ben Titan'ım. ben olimposluyum kırmam

Ancak bıçaklarım bitti.

Bir Fisan korsanının teknesinden düşüp boğulmasına neden olacak bir dizi hırıltılı küfür salıvererek alnımı Cyclops'un etli sırtına yaslıyorum, sert nefesim aramızdaki boşluğu dövüyor. Ayağımdaki bıçakla ham ellerim arasındaki son bıçak arasında dengedeyken, inanmazlığı içime çekiyor ve inkarı soluyorum. Yukarı çıkamam ve aşağı inebileceğimden tam olarak emin değilim.

Harika plan, Cat. İleriyi düşünmenin yolu.

Cyclops'un derisi şiddetle seğiriyor ve ben yukarı bakıyorum. Tam ihtiyacım olan yerde bir Kobaloi bıçağı var, hareketli hedefe rağmen mükemmel ve hassas atış.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Jocasta'nın başka bir atış için hazırlandığını görüyorum, gözleri kısıldı ve sağ kolu geriye doğru eğildi. Cyclops yüzünü ondan uzağa çeviriyor, sopasıyla kumu dövüyor ve hüsrarla kükrüyor. Griffin ve Flynn ileri geri koşuyor, bacaklarını kesiyor ve sonra hızla yoldan çekiliyorlar. Çeviklikleri ve hızları için hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Geriye dönüp baktığımda, daha fazla acı çekmek için kendimi hazırlıyorum, Jocasta'nın bıçağına uzanıyorum ve sonra tırmanıyorum.

Jocasta yine atıyor. Yaratık gerizekalı, ama ben bekliyorum. Ayak yukarı. Uzanmak. Tekrar. Bıçakları tam ihtiyacım olan yere iniyor ve sonra elimde, Cyclops'un boynundaki kalın kordon var. Deri şeride tutunuyorum ve bırakmıyorum. Şimdi sadece gözüne nasıl ulaşılacağı sorusu var.

Bu noktada ya hep ya hiç, ve daha iyi bir planım yok, bu yüzden Cyclops'un omzunda duruyorum, kılıcımı çekiyorum ve sallıyorum. "Hey! Hey koyun beyinli!" Belki de Thanatos'u gözüne saplayabilmeme yetecek kadar bana döner.

Böyle bir şans yok. Cyclops vücudunun üzerinden uzanarak koca elini etrafıma sardı, koltuk altlarımdan ayak bileklerime kadar sıktı. Beni omzundan o kadar hızlı koparıyor ki boynum kırılacak diye korkuyorum. Yaratık beni canavarımsı yüzünün önüne getiriyor ve bana onun aşırı büyümüş, kaba hatlarının ve şişkin burnunun çok yakın bir görüntüsünü veriyor. Muazzam bir süt

mavisi göz yanıp sönüyor. İnce, huysuz kirpiklerle çevrelenen koyu renkli göz bebeği genişler. Kıvrımlı parmaklar, zar zor nefes alabilene kadar beni eziyor ve yaralı kaburgalarım her sığ nefeste gıcırıyor.

"Seni öldüreceğim, Tepegöz oğlu!" *Tanrılar! Bu bir hakaret bile değil!*

Cyclops bana kahverengi ve kırık dişlerini göstererek küçük, vahşi bir gülümseme sunuyor. Sesi gırtlaktan geliyor, konuşması duraklıyor. "İnsan, Myopies'in onun orada olduğunu bilmediğini mi düşündü?"

Miyoplar? Cyclops'un Carver'a çarptığından beri yerdeki kimseyi toz haline getirmemesine şaşmamalı. Adının etimolojisi herhangi bir belirti ise, kendi burnunun ötesini doğru dürüst göremez.

"Adımlar, basamaklar, basamaklar, Myopies'in sırtına tırmanıyor, küçük bir böcek gibi tırmanıyor."

Bir böcek gibi fırladığıma dair talihsiz bir görüntü alıyorum. Cyclops tekme atıyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra tekrar durmadan önce bir adım topallıyor.

Sınırlı seçeneklerimi tartıyorum. Kılıcımı gözüne atarsam, Thanatos'u mızrak gibi kullansam bile korkarım ıskalarım. Hedef büyük ama hareket kabiliyetim kötü ve kılıç fırlatmak tam olarak benim uzmanlık alanım değil. Tek umudum Cyclops'un kendisini kazığa oturtmasını sağlamak olabilir.

Bir Cyclops devasa olsa da bir insan gibi yeterli, zorlamaya başvurmak istemedim, ama dürüstlük, sen öldüğünde ve sevdiğin insanlar seninle birlikte öldürüldüğünde pek bir şey ifade etmiyor. Griffin, bizim gibi insanların her zaman ahlaki açıdan üstün olma lüksüne sahip olmadığını söylerken haklıydı. Bu işe yararsa, o uçurumdan düşmek üzereyim.

Kalabalığın gürültüsünü, sıkışan bedenimin acısını, kalbimin çarpmasını ve kulaklarımdaki korkunun atışını engelledim ve aramızda tutuşturmak zorunda olduğum o kıvılcımı arayarak konsantre oldum.

bulamıyorum. Benden tamamen sıyrılıyor ve Cyclops'un zihninin kalın, çamurlu karanlığından geri çekiliyorum. Tekrar deniyorum, daha çok zorluyorum ama sonuçlar daha iyi değil. Büyümün gücü her zaman vücudumun gücüyle bağlantılı olmuştur ve şu anda ikisinden de pek bir şey kalmadı.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyor ve Cyclops beni dev yumruğuyla sıkıyor. Ağzım açılıyor. nefesim kesiliyor.

"Çılgın insan kız."

Bir şey yapmak ya da en azından denemek için çok geç olmadan Thanatos'u mızrak gibi fırlatıyorum. Kılıcımın ucu, Tepegöz'ün burnunun üst kısmının sert çıkıntısına, gözünün altına çarpıyor ve yere düşmeden önce derisini zar zor kırıyor.

Aptallar! Neden işe yarayacağını düşündüm?

Kalın parmaklar etrafımı sıkıyor ve içimde içgüdüsel bir yardım çağrısı gümbürdüyor, Olympus'a doğru koşuyor. Hem sessiz hem de akıl almaz derecede gürültülü.

Bir kalp atışı bile geçmeden, bir şimşek tam arkamdaki havayı bölerek boynumun arkasını ısıttı. Akıntılar tenime batıyor ve vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor. Gök gürültüsü kulak zarlarımı şingirdatıyor. Ölüm sessizliği bir an için sağır mı oluyorum yoksa çevremdeki dünya sersemleyip sessizliğe mi bürünüyor bilmiyorum. Cyclops'un çalkalanan çizmelerinin altından kuru, yanmış kömürleşmiş kum kokusu yükseliyor ve yaratığın bastığı zemin aniden cam gibi çatırdadı.

Cyclops başını sallayarak hızla yanıp sönüyor. Gözbebeği neredeyse hiç küçülmez ve geriye büyük bir bulutlu mavilik bırakır. Ürkütücü bir uluma başlar ve yaratık donar. Korkunç ses göğsümde bir umutsuzluk çukuru açıyor ve tüm görebildiğim Asphodel Ovası'ndaki kasvetli, umutsuz ruhlar, sonsuz, dönen sislerde cezalarını bekleyen kötülerle dolaşmak için parasız ve lanetli.

Cyclops siniyor. Başı düşüyor ve devasa omuzları, korkunç sesi engellemeye çalışarak şekilsiz kulaklarına doğru kalkıyor. Cyclops'un yapması gerektiği gibi, kaderinin bu olduğunu biliyorum.

Tanrılara meydan okuyanları cezalandırmak için ayrılmış Tartarus değil, Asphodel ve *hiçbir şeyin olmadığı yaşamlar* .

Buzlu bir deniz suyu dalgası üzerime sıçradı ve benden gelen şok edici bir çığlık. Tuzlu su gözlerimi yakıyor ve dudaklarımın arasında tuz ve kaya tadı bırakıyor. Sağ elimde aniden beliren altın trident'in ağırlığı altında tüm kolum titriyor. Şık şaft kendi vücudum kadar uzun ve o kadar kalın ki parmaklarımı etrafına tam olarak saramıyorum. İnanılmaz derecede ağır ama mükemmellik için dengeli.

Büyülenmiş bir huşu içinde bakıyorum, çivili kirpiklerimi kırıyorum ve nefes almayı unutuyorum. Zeus, Hades ve Poseidon yakarışıma cevap verdiler. Dedem ve amcalarım. Kör etmek için yıldırım, korkutmak için bir gelecek ve öldürmek için bir silah.

Bu sefer kolumu geri çekip bir Tanrı'nın silahını Cyclops'un gözüne fırlatırken ezilmiş kaburgalarımı hissetmiyorum bile.

BÖLÜM 33

CYCLOPS'UN MUHTEŞEM eli KESİLİYOR. Yaratık geriye doğru gidiyor ve ben dümdüz aşağı düşüyorum. Midem ağzıma uçuyor. Biraz çılgık atabilirim. Ya da çok. Kesinlikle biraz gürültü yaparım.

"Oooof!" Güçlü kollar beni yakaladı ve nefesim vücudumu sert bir sarsıntıyla terk etti. Griffin homurdanıyor ve sendeliyor.

Nefessiz kaldım. "Griffin! Aman Tanrım! Beni yakaladın."

"Elbette yakaladım seni." Kulağa kırgın geliyor.

Ağrıyan kollarımı boynuna doladım. Başını eğiyor ve dudakları benimkileri kaplıyor. Onu öpüyorum, hayatta olduğu için çok mutluyum. Hayatta olduğu için mutlu. Kendinden geçmiş Oyunlar bitti.

Ayrıldık ve Griffin beni yere indirdi. Biraz sallanarak etrafa bakınıyorum. Amfityatro ölüm kadar dingin ve tamamen sessiz.

Cyclops'un gevşek yüzü yere doğru sarkıyor. İri, delinmiş gözü sonuna kadar açık, geniş, kalın dudaklı ağzı hafifçe aralık. Trident bembeyaz parlıyor ve gözün kalanını eritiyor, ardından cızırdayarak gözden kayboluyor ve Cyclops'un sarp alnında kocaman bir delik bırakıyor.

Sessizlik vızıldamaya başlar. Mırıltılar havayı dolduruyor.

"Hikayelerin başlamasına sadece birkaç saniye kaldı." Griffin mekana göz gezdiriyor. "Kim ne gördü. Nasıl oldu. Mantarlanıp yayılacaklar." Buna hazır olup olmadığımı sorar gibi elimi sıktı.

"Sanırım bu noktada bu iyi bir şey." İnanmış gibi görünmeye çalışıyorum.

"Akşama kadar bunların sadece yarısı gerçek olacak."

Birçok insan zaten coşkuyla konuşuyor ve el kol hareketi yapıyor. Daha da fazlası beni işaret ediyor.

Alt dudağımı ısırırım. "Bu durumda, umarım bedenimi süslerler."

Griffin cevap vermiyor. Gözleri şimdi kardeşinin üzerinde, ifadesi kasvetli. Flynn ve Jocasta'yı arkamızda toplayarak, daha ilk gong sesi duyulmadan kapıya doğru ilerliyoruz. Griffin elimi indirdi ve ikinci gong alçak ve yüksek sesle çalarken bensiz devam etti.

Elimden geldiğince hızlı takip ediyorum. Etrafımızdaki gürültü kontrolsüz bir dalga gibi kabarıyor ve sağır edici bir hale geliyor. Son gong, Agon Games'in sonunun işaretini verdiğinde, seyirci çıldırıyor ve ismimizi haykırıyor.

"Elpis! El-pis!" fark etseler de etmeseler de Hope için haykırarak çığlık atıyorlar.

Bakışlarım, heyecanlı ifadeleri, iyiliğı alarak arenada geziniyor. Neredeyse imkansız ihtimaller karşısında kendimizi kanıtladık. Hedefimizi anladıklarında, artık sadece bizim kazanabileceğimizi ummadıklarına, *inandıklarına göre daha kaç kişi arkamızda duracak* ?

Kapı yükselmeye başlarken Griffin, Carver'ı kollarına alıyor. Carver'ın karanlık kafası Griffin'in omzuna çarpıyor. Uzun uzuvları sallanıyor, korkutucu bir şekilde gevşek. Nefes alıp almadığını bilmiyorum ama sanırım öyle. Teni hala ölüm için fazla kızarmış ve esnek. Yine de dudaklarında doğrudan kalbime bir korku şoku gönderen hayaletimsi bir renk tonu var.

Griffin, kapının altına sığabildiğı anda sivri sivri uçların altına eğiliyor. Selena sıçrar, Carver'ın deri zırhını çözer ve sonra ellerini çıplak tenine sokmak için tuniğini yırtar. Neredeyse hiç yüksek sesle yapmadığı bir şeyi söylemeye başlar.

Kötü olduğunu biliyordum ama çılgınca mırıldanması bunu doğruluyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Onu kaybedemeyiz. Kimseyi kaybetmeyeceğime söz verdim. O bizim ailemiz ve Griffin asla iyileşemez.

Kalabalığın ateşli kükremesini üstümüzde ve arkamızda bırakarak arenanın göbeğinde uçarken kendi ağrılarımı ve sızılarımı zar zor hissediyorum. Dairemizde Flynn ve Jocasta çılgınca

meşaleler ve kandiller yakmaya başladılar. Kato kendine pek iyi bakmadan sıcak su için böğürüyor. Solgun, kum çizgili yüzünün kenarlarından terler süzülüyor. Ezilmiş kolunun ağırlığını ortasına dayadı.

Griffin, Carver'ı bir karyolaya bırakır. Nazik olmaya çalışırken kasları geriliyor ama Carver bu noktada hiçbir şey hissetmiyor. Üst bedeni sadece yaralanmamış, mahvolmuş. Yanında büyük bir kan cebi şişer ve zaten gergin olan cildi şişirir.

Selena bir an olsun pes etmez. Güzel yüzü korkunç gerginliği gösteriyor ve elleri, onlardan dökülen büyük miktarda sihirden titriyor. Dudakları o kadar hızlı hareket ediyor ki ilahisine yetişemiyorum. Bazen eski dilden, birçoğunu tanımadığım ama odaya büyüler saçan güçlü sözler atıyor. Taş duvarlardan sekerek tenime çarptığında hem ısıırıyor hem de enerji veriyor.

Carver'da gözle görülür bir değişiklik olmadan uzun, korkunç dakikalar geçer. Selena'nın iyileştirici gücü ondan çekilirken sesi kısılıyor ve mavi gözleri, yüzünde ikiz ışık patlamaları gibi öne çıkana kadar solgunlaşıyor.

"Kedi!" o çırpınır.

Yanına koşuyorum.

"Bana tutun."

Ellerimi omuzlarına doladım ve hemen tanrısız bir çekim hissettim. Sihir, yaşam, enerji - her şey benden ona doğru akıyor. Sert bir çekişle içimi parçalıyor ve çılgılık atıyorum. Selen bağırır. Carver bir çılgılla uyanır.

Ani, yoğun boşalmadan sonra kalanları korumak için kendimi bıraktım ve sendeleyerek geri çekildim. Başım dönüyor ve denge için en yakındaki kişiyi -Flynn'i- yakalayarak uzanıyorum.

Carver'ın hâlâ parçalanmış vücudunun karşısında, Griffin çıldırmış görünüyor. Gözleri büyük ve karanlık, panikle dolu. Kardeşiyle benim aramda bir ileri bir geri bakıyor ve onu neredeyse ikiye böldüğünü görebiliyorum.

"Ben iyiyim," diye temin ederim onu. Ya da olacağım. *Bence.*

Griffin karyolayı çevreliyor ve omuzlarından tutarak Selena'nın yanına benim yerime geçiyor. Elleri Carver'ın göğsünden asla ayrılmaz. Nefes alıyor, başını eğiyor ve sonra benden çektiği gibi Griffin'den çekiyor.

Griffin gerizekalı. Gözleri kapanır ve yüzü grimsi bir renk alır. İçinden bir ürperti geçer.

"Durmak." Bunu sevmiyorum. Griffin'den almak mümkün bile olmamalı.

Kimse dinlemiyor. Carver inliyor, bilincinin içine girip çıkıyor. Jocasta ağlamaya başlar.

"Durmak!" Griffin'in koluna girerek daha keskin bir şekilde söylüyorum.

Beni umursamadan omuzlarını kamburlaştırdı. Çenesinde bir kas sert bir şekilde gıdıklıyor. Başı öne düşüyor ve yüzü saçlarının gölgesi altında kıvrılıyor. Benden uzaklaşıyor ama acısını gizleyemiyor. Titremeye başladığında daha çok çekiyorum. Selena'yı tutuşu sıkılaştı. Bırakmayacak. Morluklar bırakacak, ama o farkında görünmüyor.

"Bana yardım et!" Ağlarım. Griffin çok büyük ve Selena beni zayıf bıraktı.

Flynn kalın kollarını Griffin'in beline sarıyor ve ardından homurdanarak onu kaldırıp geri çekiyor. Griffin hırlıyor. Selena'ya kilitli kalır ve iki adam da onu geri çekerek Carver ile olan temasını keser.

Selena doğruldu ve transtan çıkmış gibi etrafına bakındı. Gözleri tekrar odaklandı ve onları hiç bu kadar parlak veya ürkütücü mavi görmemiştim. Artık tüm solgunluğu gitti, teni parlıyor, derinlerden gelen bir sihirle aydınlanıyor. Bir sandalyeye çöker. Elleri kucağında titriyor ama yorgunluktan titrediğini sanmıyorum; Bence güç ve Griffin'in yaşam gücü konusunda gergin.

Griffin, Flynn'in kucağında yığılır, nefesi sık ve düzensizdir. Yüzü kül rengine. Onu bu rengi daha önce bir kez görmüştüm ve yaşayan büyü beni korkutuyor. Yere yığılır ve ağırlığı hem onu hem de Flynn'i yere doğru çeker.

Göğsümde patlayan korkuyla yanına çöküp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Griffin mi?"

Göz kırıyor. Bu kadar. Benim büyük, güçlü, yılmaz kocam hareket bile edemiyor.

Korku ve öfkeyle dizlerimin üzerinde dönüyorum. "Ne oldu?" Selena'dan talep ediyorum.

Benim donuk bakışlarımı tutuyor, ifadesi anlaşılmaz. Üzgün değil. Savaşçı değil. Neredeyse soğuk. "İzimi kaybettim" diyor.

"İzini mi kaybettin? Yolunu *kaybettiğin* için kocamı neredeyse öldürüyordun !" Elimi Griffin'e doğru salladım. "Ona bak! Ne yaptığına bak!"

Kusursuz hatları rahatsız edici bir şekilde pürüzsüz kalıyor, ancak Selena uzanıp elini Griffin'in göğsüne koyuyor. Griffin'in sırtı yerden kavisli. İçine çektiği nefes bir ömür sürer gibi gelir ve sonra iri bedeni yerleşir.

Ona doğru eğildim, neredeyse nefes almaktan korkarak. "Griffin mi?"

Gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve eli yanağımı kavramak için kalkıyor. Kaya kayması gibi sert bir sesle, "Biz mi yaptık?" diye soruyor.

Rölyef gözlerimden yaşlar süzülüyor. Ama Carver'ı kurtarıp kurtarmadığımızı bilmek istiyor ve kalbim kırılıyor çünkü... "Bilmiyorum."

Selena'ya döndüm. Artık parlak değil. Berbat görünüyor, o kadar solgun ki neredeyse içini görebiliyorum. Onu tanıdığımdan beri ilk kez yaşlanmış gibi görünüyor. Griffin'e hatırı sayılır yaşam gücünü geri verdi - kendi pahasına.

Ellerine uzanıyorum. "İstedğim bu değildi."

Bir kelebeğin gücüyle ellerimi sıkıyor. "Tabiki öyle."

"Ama sen-"

"İyi olacak," diye araya giriyor. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." Kato'ya bakar ve sonra kaşlarını çatır.

"Bekleyebilirim," dedi sabırla, onun yüzündeki tereddütü okuyarak.

Yapabileceğinden emin değilim. Kobalt gözlerinde ateşli bir parıltı var. Yardım edebilirdim, ama yapabileceğim tek iyileştirme sihri akan su ve burada hiç yok.

Selena gevşekçe sesleniyor. "Daha yeni başlayacağız. Sonra ikimiz de dinleneceğiz."

Kalbim korkunç bir dönüş yapıyor. Sanırım onu gerçekten umursayabilir - hepsi hakkında - ve sadece benim iyiliğim için değil.

Carver inleyerek bizi yatağına çekerken Selena Kato'nun koluna basmaya başladı. Jocasta, Carver'ın siyah saçlarını alnından uzaklaştırdı, gözyaşlarıyla çizgili yüzü kasvetli ve şokla işaretlendi. Carver orada yatarken, Griffin'in daha genç bir versiyonuna benziyor ve sadece bir arada tuttuğum parçalarım dikiş yerlerinde dağılmaya başlıyor.

Olaylar beni bir çırpıda yakalıyor ve nabzım çok hızlı atmaya başlıyor. Ter, vücudumun farklı yerlerini diken diken ediyor ve tükürük ağzımı dolduruyor. Yutkunuyorum, midem bulanıyor ve Griffin'i Carver'ın yerinde hayal etmemeye çalışıyorum. neyse görüyorum. Duramıyorum.

Griffin'in eline uzanıp sıkıyorum, onun sıcak ve canlı olduğundan emin oluyorum. Şimdi, benim ve pervasızlığım hakkında neler hissettiğini anlıyorum. Kalbine birçok kez bir kılıç sapladım.

Griffin kardeşinin üzerine eğilir. "Oyuncu mu?"

Carver yavaşça gözlerini açar. Gri süsen meşale ışığında parılıyor, granit renkleri kaybedebileceklerimin bir başka içsel hatırlatıcısı.

"Numara. *Numara!* Carver'ın elleri iki yanında yumruk haline geliyor. Yüzü buruştu ve kırık bir ses çıkardı. "Bana geri yolla."

Griffin kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Her şey yolunda. İyi olacaksın."

Şaşırtıcı bir güçle Carver, Griffin'i uzaklaştırır. "Onu gördüm." Sesi kırılıyor ve boğazını temizliyor. "Konstantina."

Griffin soluk. Jocasta'nın gözleri yine yaşlarla bulanıyor.

"Nehri geçmeme izin vermedi." Carver güçlükle yutkunuyor ama sesi daha da sert çıkıyor. "Hala istemedi-"

Konuşmayı kesiyor, içinde ham ve korkunç bir şeyle savaşıyor. Gözleri kapanır ve gözyaşları kenarlarından süzülür. "Arkasını döndü."

Burada neler olduğunu sadece tahmin edebiliyorum, ama üzüntü ayaklarımdan başımın tepesine tırmanıyor, ta ki saçlarım dipten karıncalanana ve üzerimde bir ürperti dalgalanana kadar. Orada bulunduğum ve çok istediğim birini gördüğüm için sahneyi çok kolay hayal edebiliyorum, beni Styx'in diğer tarafından çok kötü bir şekilde uzaklaştırıyor.

Carver'ın içindeki acı, yürek burkucu bir hıçkırıkla patlar. Göğsümde yanıt veren bir hıçkırık yükseliyor ve keskin bir nefesle onunla savaşıyorum.

Oymacı. Sürekli flört. Kolay gülümseme. Hepsi bir yalan, ayrıntılı bir hareket çünkü içeride ölüyor ve dışarıda da ölmeyi dilediğini görmek için dahi olmak gerekmiyor.

"Gitmeme izin vermeliydin!" Zar zor iyileşmiş vücudu öfkeli duygularla titriyor. Gözlerinden acı yaşlar süzülüyor. İçi dışı, acı içinde ve ona bakarken kalbim acıyor. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Herkes ne yapabilir?

"Numara!" Griffin yumruğunu karyolanın yanındaki tahta masaya vurarak hepimizi şaşırttı. "İsteddiği bu değildi. Senin de istediğin bu değil."

Carver aniden ağlamayı keser. Sanırım nefes almayı bırakıyor. Sonra alçak ve öfkeli, "Bana ne istediğimi söyleme. Hayalini kurduğunuz her şeye sahip olduğunuzda değil!"

Griffin irkilir. Aralarında bir an bile kıskançlık görmedim. Griffin benim hakkımda sahiplenici ve aşırı korumacı davranıyor, ama bu tamamen farklı bir şey. Jocasta, insanca mümkün olduğu kadar beyaza dönerek şok içinde bir nefes aldı. Flynn kıpırdamıyor, yanında iri, sert, kumral saçlı bir heykel oluyor. Duyguların onu korkuttuğunu düşünmeye başlıyorum. tamamen ilişki kurabilirim.

"Seni kendinden uzaklaştırdıysa, yaşamını istediği içindir." Griffin'in sesi sakin, sakinleştirici bir seviyede. Carver olsaydım, beni sakinleştirmeye çalıştığı için suratına yumruk atmak isterdim, ama bunun yerine tüm kavga Carver'dan boşalıyor ve beni gözyaşlarından ve öfkeden daha fazla rahatsız ediyor.

Carver tavana bakıyor. "O benim hayatım."

, "O senin hayatındı" diyor. "Artık değil. Ve uzun bir süre için değil."

Carver, başını kardeşine çevirerek homurdandı. "Cat ölse ve sana bunu söyleseydim ne yapardın?"

Griffin'in ağzı düzleşiyor. Aşağı bakıyor.

Ben de öyle düşünmüştüm, dedi Carver, ama sözlerinin arkasında pek bir hararet yok.

Dört yıl oldu, dedi Griffin sessizce, ağabeyinin gözleriyle yeniden buluşarak. "Acı zamanla azalmaz mı?"

Carver omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu, hareketinden pişman olmuş gibiydi. "Ara sıra. Ama sonra..." Yutkunuyor ve boğazı şiddetle sallanıyor. "Onu gördüm ve gitmesine izin vermek istemedim."

Gitmene izin verdi , dedi Jocasta şiddetle. Gözlerinde sempati var ama sesinde demir var. "Fırsatı varken seni seçmedi. Başka birini seçti. Şimdi onu seçmek zorunda değilsin. *tekrar* . Ne bu hayatta ne de bir sonrakinde."

Carver'ın ağzı kıvrıldı. Bu bir gülümseme değil. Şimdiye kadar çok üzücü ve acı. Cevap vermiyor ve tekrar tavana bakıyor.

Griffin ve Jocasta, karyolasının iki yanına diz çökmüş, Carver'ın ellerini tutuyorlar. Flynn, hareketsiz, erkeksi bir sessizlik dağı ve tahmin etmem gerekirse bastırılmış duygular olan Jocasta'nın yanında duruyor.

Kalbim sıkıştı, döndüğümde Kato ve Selen'a'yı sandalyelerinde uyurken buldum. Bana ihtiyaçları yok, bu yüzden Griffin'in yanında, yan yana kalıyorum.

Serbest kolunu omuzlarıma doladı ve ona yaslandım, ağrılarım ve ağrılarım yorucu bir ısrarla kendilerini tekrar ilan etti. Yorgunluk

yoğun bir sis gibi üzerime çöküyor ve sonunda gözlerimi kapatana kadar çevremi yavaş yavaş yok ediyor.

Nefes alıyorum. Yavaşça. dikkatli. Yaptık. Agon Oyunlarını kazandık. Tarva Kalesi'ne davetliyiz. Jocasta'nın yaralanmasına izin vermedim, en azından ciddi şekilde. Carver ve Kato kesinlikle yıpranmak için daha kötüler, ama hepimiz yaşadık.

Cassandra'yı ve onun yardım etme hevesini, Griffin'e ve bana olan inancını hatırladıkça, göğsümde bir şeyler yalpalıyor. O, bu kanlı ve acımasız Oyunların diğer kayıplarıyla birlikte gömüldü.

Gözlerimi açıyorum ve tekrar uyku bulmaya çalışmıyorum. seçimler yaptım. Şimdi onlarla yaşamak zorundayım.

BÖLÜM 34

Birkaç saat sonra, bir silahlı muhafız birliği tarafından CASTLE TARVA'YA “DAvet Edildik”.

Gelenek, Tarvan soylularını bizi görmeye mecbur ediyor. Gelenek ayrıca savaşçılara zafer ve tantana arasında tam bir savaş kıyafeti içinde kaleye varmadan önce toparlanmaları için yaklaşık bir hafta bırakır. Kitros ve Tarva Şehri'nin şafak öncesi sessiz sokaklarında yürüyerek ve silahsız sürülmek ve ardından sonbahar güneşinde aç ve susuz, güvenli bir avluda pişmeye terk edilmek planının bir parçası değildi.

Başım zonkluyor gözlerimin arkasında. Güneş tepede olduğu ve dümdüz vurduğu için artık bir gölge cebi yok. Gelmesine izin verilmiyor, Selena arenada bizi bekliyor. Kraliyet muhafızları kapımıza vurmadan önceki saatlerde hem o hem de Kato uyudu, bu da Kato'nun kolunun sadece kısmen iyileştiği anlamına geliyor. Carver kendini zar zor dik tutabiliyor ve yaralarım hiç iyileşmedi.

Tarvan soylularıyla böyle karşılaşmayı beklemiyorduk. Aptal değiller - ne yazık ki. Galen Tarva, şimşek fırtınasındaki en parlak şimşek olarak bilinmeyebilir, ama bunu doğru bildi. Galen ve sinsi kız kardeşi Acantha, kavgamızı izledi. Galen'in iki oğlu ve diğer kız kardeşleri Appoline, Bellanca ve Listra da öyle. Artık tüm ailenin “*tehlikesi var!*” beyinlerinde tekrar tekrar yanıp sönüyor.

güneşte aç ve solgun bir halde bıraktıktan bir gün sonra bile bunu yapmak zorunda olduklarını düşünüyorlarsa, bu toplantıyı gerçekleştirmelerine neredeyse şaşıyorum . Sadece bu da değil, kraliyet muhafızları bizi doğruca kuzey Kitros'ta Galen'in Alfa olduktan sonra yok ettiği karartılmış mahalleden geçirdi. Katliamın olduğu günden beri kimse molozlara ya da haşerelerin topladığı

kemiklere dokunmadı ve çok anlamsız ölüm ve yıkımın görüntüsünü, olması gereken sert bir tekme gibi hissettim.

Galen'in kendi halkına yaptığı neredeyse açıklanamaz, vahşi saldırısı ya tekrarlayamadığı bir kerelik bir fenomendi ya da sihrini çok sıkı bir tasma üzerinde tutuyor. Çoğu insan bunun eski olduğu konusunda hemfikir. Ancak o gün gördüğü veya duyduğu her erkek, kadın ve çocuk ölüp susturuluncaya kadar dünyayı sallamayı bırakmadı. Hepsi birkaç bağırış protesto karşılığında. Belki yükseltilmiş bir yumruk.

Açgözlü bir kalp ve demir yumruklarla babasını sadece kendisi gibi yönetmek için öldürdü. Galen gibi insanlar bırakın yönetmeyi, yaşamayı bile hak etmiyorlar. Griffin haklı. Griffin her zaman haklıdır.

Bir gün ona söylemem gerekecek.

Bir anahtar sıyrık ve ağır bir kilidin taklası, ünlü konuklar yerine mahkumlar gibi muamele görmemize neden oluyor. Kapı sallanarak açılıyor ve kurumuş dudaklarımı yalıyorum.

Griffin usulca ve sadece bana, "Tanrılara güven, Cat. İşte bu, sonun başlangıcı."

Başımınla onaylayarak yutkunmaya çalıştım ama gardiyanlar etrafımızı sararken ağzımda sadece toz kaldı.

Biz kaleye girmeden önce bizi bir dizi bahçeden geçiriyorlar ve sonra gösterişli bir taht odasına doğru yol alıyoruz. Alpha ve Delta Tarva'ya odaklanmalıyım ama tek görebildiğim Ianthe. Galen'in en küçük kız kardeşi Listra'nın uzak tarafındaki küçük, minderli bir sandalyede oturuyor. Ianthe'nin gözleri geniş, endişeli bakışları yoğun boyanmış yüzüme yapışmıştı. Parmakları sandalyesinin kollarında kıvrılıyor ve her an ayağa kalkıp platformdan uçmaya hazır görünmesini sağlıyor.

Ne düşünüyor? O neden burda? Bana ihanet mi etti?

Saldırmadığı sürece herkes Ianthe'yi kurtarmayı biliyor. Saldırmayan herkesi bağışlayacağız.

Parmaklarım bende olmayan bıçaklar için kaşınıyor. Koşuldaki değişikliğe rağmen, hiçbirimiz planımızı iptal etmeyi önermedik.

Buraya gelmek için çok çalıştık. Ama silahsız, gerçekten bir planımız bile yok ve gözlerim sonunda Galen Tarva'ya kayarken, Olympus adına burada ne yaptığımızı düşündüğümüzü merak etmem gerekiyor. Tarva Kalesi'ne girip diyarı ele geçirme fikri başlangıçta tehlikeliydi. Şimdi, kesinlikle ölümcül görünüyor - aklı başında hiç kimsenin düşünmemesi gereken bir şey.

Buralarda bir yerlerde aklı başında biri olmalı.

Takım arkadaşlarıma bakıyorum. Kaçak bakışlar yok. İnce kafa sallamak yok. Hiç bir şey. Aramızda aklı başında bir insan yok sanırım.

Odağımı Alpha Tarva'ya geri veriyorum. Uzun ve kalın ama kaslı değil. Dudakları kalıcı bir alayla şekillenmiş gibi görünüyor. Soğuk, sert gözler düşüncelerini hiçbir şekilde ele vermiyor, ama gergin olmalı. Yoksa neden bu kadar erken burada olalım ki? Ve neden gardiyanlarına, on buçuk yıl önceki ölümcül işine bizi dosdoğru götürmelerini ve sonra da bizi o avluda saatlerce kafese koymalarını emretsin ki?

"Tebrikler *Elpis* ." Galen'in bariz küçümsemesi, adı bir hakarete dönüştürüyor. "Beklenmedik zaferiniz, şiire ve şarkıya ilham verecek kuşkusuz."

Kesinlikle öyle umuyorum.

İçgüdü devralır—tahttaki herkesi düşman etme ve ona karşı gelme içgüdü. " Huzurlu bir mahalleyi dümdüz etmenin olağan sonucu olan ağıtlar ve ağıtlara tercih edilir . Kaç kişi öldü? Dört binden fazla mı? Eminim o çocuklar zaten büyümek istemediler."

Galen şaşkın ifadesi donup soğuk bir küçümsemeye dönüşmeden önce bir an bana boş boş baktı. "Çok cüret ediyorsun."

omuz silkiyorum. "Neye cüret ettiğime şaşıracaksınız." Buna bariz blöf de dahildir çünkü şu anda kabadayılığımı destekleyecek çok az şeyim var.

Alpha Tarva'nın gözleri yarıklara daralır. "Önümde eğilin yoksa tüm kafalarınızı dikenlere takarım."

"Şimdi bu hiç hoş değil," diyorum.

Platformdaki herkes nefesini tutuyor. O kadar uyumlu ki neredeyse uyumlu. Galen ailesine kara bir bakış atıyor ama bana döndüğü bakış kesinlikle öldürücü.

Planlarda bir değişiklik oldu, dedi Griffin soğukkanlılıkla.

Alpha Tarva'nın kırmızımsı kaşları birbirine çarpıyor. Saçları turuncuya dönüyor ama cansız ve yer yer grileşiyor. Kız kardeşi Bellanca'nın kafasının etrafında yanan alev topu gibisi yok. Böyle saçlarla, bıçak koleksiyonuma bahse girerim ki onun sihri alevli türdendir.

Duvarları kaplayan mermer heykeller takırdamaya başlar. Galen'in öfkesi yeri sallıyor ve içimde bir huzursuzluk baş gösteriyor. Yıllardır Elemental Sihrini kullandığını kimse duymamıştı. Bu yüzden herkes varsayıyor...

Ayaklarımızın altındaki taşlar gümbürdüyor ve sarsılıyor ve Galen'in tahtının arkasındaki duvarda bir çatlak çizerken dengemi korumak için duruşumu genişletiyorum.

Huzursuzluğum buz gibi bir korkuya dönüşüyor. *Bir Tepegöz'ün Oğlu! Sanmaktan daha iyi bilmeliyim!*

"Bir değişiklik?" İnanmamak, Galen'in öfkeli sesini daha da koyulaştırıyor.

Kalbim yarışmaya başlıyor. Bunu yaşadığımıza inanamıyorum . Zayıfız, silahsızız. Bu delilik. Ama böyle bir fırsat.

Tanrılara güven, Cat. Griffin'in sözleri bana şaşırtıcı bir güçle geri geliyor. Tanrılar her zaman, *her zaman* benim için oradaydı. Yüzme gerçekten zorlaştığında, Poseidon bana elini uzatıyor. Veya solungaçlar. Ya da trident'i!

Olympus'a hızlı ama ateşli bir dua gönderiyorum ve sonra Galen'e en keskin, en ürpertici gülümsememi gönderiyorum. "Önümüzde eğilmene karar *verdik* . Ve hepimiz açıklığa kavuşturmak için, ya bu, ya da öl."

Platformdaki herkes bana bakıyor, açıkçası iliklerine kadar şokta. Bir bıçağım olsaydı, ciddi olduğumuzu kanıtlamak için sürpriz anını kullanırdım. Eminim Galen'in diz kapağına ihtiyacı yoktur. Ya da ortasındaki fazladan yuvarlanma.

İlk tepki veren Acantha oldu. Bir yılanın hızlı, kayan zarafetiyle başını döndürerek, önce kardeşine sonra da bana bakmak için döndü. Drakon büyücüsü konuşurken tıslıyor. "Kiklop katili. Cesur ama aptal."

Savaşan ve yaşadığım binlerce korkunç anın ağırlığını ağır bakışlarıma koydum. "Bana aptal diyen son kişi uzun yaşamadı."

Ne yazık ki, korkmuş görünmüyor. Başının arkasında bir yerden küçük bir yılan beliriyor ve kolundan aşağı kayıyor. Kaslı gövdesi bir tokatla mermer zemine çarpar ve ilerledikçe büyür. Yılan büyümeye devam ediyor. Kötü görünüyor. Ve hızlı.

Ben yutarım. Zehirli olmamasına imkan yok.

Yanımda bir patlama, bir ışık parlaması ve ardından bir hırlama var. Yanımda tüylü ve devasa bir şey beliriyor.

Gözlerim büyüyor. "Kerberus!" *Onu bize Hades göndermiş olmalı!*

Yeraltı Dünyasının Tazısı ileri atılır ve yılanı yakalar. Dişlerle dolu üç ağzı onu paramparça ediyor. Saniyeler içinde, hiçbir şey kalmadı.

Aklımdan şok çıkmamış gibi sırtıyorum. "Ve burada bütün silahlarımızı aldığını sandın." Bir şans verdim ve hayatımda ilk defa uzanıp elimi Cerberus'un sırtına koydum. Kaba kürkü parmaklarımin altında seğiriyor ve elimin erimediğine veya düşmediğine veya kendiliğinden yanmadığına inanamıyorum.

"Oğlum aç," diyorum Acantha'ya. "Daha var?"

Acantha ifadesiz bir şaşkınlıktan tam bir öfkeye geçer. Saçları bir sürü yılanı dönüşüyor ve bu gerçekten rahatsız edici. Ayrılıyorlar, onu kel bırakıyorlar, bu da oldukça rahatsız edici ve sonra her son yılan doğruca bana doğru kayıyor, birleştikçe katlanarak büyüyor.

Cerberus'un öldürücü pençeleri, kaçarken mermer zemini tırmalıyor. İlkel, heyecanlı şiddetin korkunç sesi omurgamı tırmalıyor ve ölümlü bir korkuyla sinmek istememe neden oluyor. Zehirli köpek salyası, kayalara ve pullara karşı tıslar ve sonra tazi sıçrayarak yılanları geldikleri anda yutar.

Galen'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. Çenesi yukarı kalkıyor ve elini sallıyor. Bizi arenadan alan silahlı muhafızlar uzun taht odasından aşağı yürüdüler.

Buradaki herkes bir Cyclops öldürdüğümüzü ve Agon Oyunlarını kazandığımızı biliyor. Ne yapabileceklerini düşündüklerini merak ediyorum. Sonra tekrar, bıçaklarımız, saldırgan büyülerimiz yok ve bazılarımız ciddi şekilde yaralandı. *Bunu da* buradaki herkes biliyor .

Ianthe kürsüden atlıyor, arkamıza geçmek için korkusuzca yılanların ve Cerberus'un üzerinden atlıyor. Karşıdan gelen gardiyanların önüne geldi ve ona döndüm, kalbim çılgın, panikle çarpıyordu.

"Sen ne..." Hava aniden öyle kuruyunca gözlerim acıdığına itirazım dudaklarımda öldü. Ianthe ellerini önünde süpürür ve avuçlarından şiddetli bir su dalgası dökülür. Sel, muhafızları odadan yuvarlanan, kafa kafaya bir karmaşa içinde yıkar. Flynn ve Kato odanın kenarlarında aşağı doğru koşarken acımasız spreyları geride tutar. Adamlarımız yüksek, çiftli kapıların arkasına geçtiği anda, Ianthe sihri keser, böylece ağır panelleri kapatabilirler.

Kato duvara yığılıyor, sprintten sonra açıkça harcanıyor, Flynn ağır çapraz parçayı demir kızaklara bırakarak korumaları kilitliyor. Bizi içeri kilitliyor.

Ianthe'ye bakıyorum. *Küçük kız kardeşim bir Su Büyücüsü!* "Fisan hattında duyulmamış bir şey."

Bana kara bir kaşını kaldırıyor, hafifçe sırtlıyor ve *Tanrım* , aynaya bakıyormuş gibi oluyor. "Eh, hepimiz annemin etrafta yattığını biliyoruz."

"Numara." Galen kelimeyi inanamayarak ağzından üfler. İşte gizli kimliğim gidiyor.

Ianthe ona dönüyor. " Kız kardeşime dokunmayacaksın, seni *pis piç* !"

Alçak, titreyen sesindeki patlayıcı öfke göğsümde derin bir delik açıyor. O anda, Galen'in ona korkunç davrandığını, muhtemelen aklıma bile gelemeyecek şekillerde taciz ettiğini

anladım. Ayrıca başka bir gerçek müttefikim olduğunu da biliyorum ve hızla çarpan kalbim içimde acıyla titriyor. Onun sadakatini hak etmiyorum. Keşke onun yarısını da savunsaydım.

Ianthe kendini Jocasta ile benim aramıza koyuyor, düpedüz vahşî görünüyor ve onun benim tarafımda hak ettiği yeri aldığını hissediyorum. Gözlerimiz parlak yeşil bir parıltıyla buluşuyor ve bir an için diğerk her şey duruyor.

"Ianthe!" Lистра bağıırır.

Kız kardeşim benden uzağa bakmıyor. "En genç üç Tarvan asilzadesi bizim gibiler."

Biz. Kelime midemde düğümleniyor. *Ne olduğumu sanıyor? Ya değilsem?*

"Yeter!" Galen cıtır cıtır. Büyü onun etrafında toplanır. Önemli güç. Havayı çektiğini hissediyorum. Üzerimde.

Ianthe'yi güçlü, tam olarak belirlenmiş bir rüzgarla benim tarafımdan kopardı. Çığlık atıyor, ben de ona doğru atılıp hava alıyorum. Bir kış fırtınasında bir yaprak gibi savruluyor, korkunç bir gümbürtüyle sağıımızdaki mermer duvara çarpana kadar dönüyor ve dönüyor. Yere düşüyor, sessiz.

Numara.

göz kırpıyorum. *Numara!*

Yıldırım sağ kolumdan aşağı doğru iniyor ve parmak uçlarıma dolanıyor. Elimi Galen'e doğrultup cıvatanın gümbürdeyen bir çatırtıyla üzerimden yuvarlanmasına izin verdiğimde bir çığlıkla kalp kırıklığı ve öfke patladı.

Öfkemin yolundan çıkıyor ve sonra elini indiği yere vuruyor. Bir yarık zemini ikiye bölüyor ve hızla genişleyerek ayaklarıma doğru koşuyor. Kıpırdamak için zaman yok ve açık deliğe düşüyorum, engebeli zemine çarpıyorum ve yaralı kaburgalarımı sarsıyorum.

"Kedi!" Griffin bağıırır.

yukarı bakıyorum. Çatlak oda boyunca uzanıyor ve benim yüksekliğimin iki katı. Griffin'in giysisi Galen'in rüzgarının etkisi altında sallanıyor, ancak Elemental Magic'in vücudunda hiçbir etkisi

yok. Galen benimle Griffin'i deliğe sokmaya çalışıyor olmalı ama Griffin'in kafasında tek bir saç bile kıpırdamıyor. Tamamen bağışık.

Griffin alçaldı ve bana uzandı. Ben çok uzaktayım ve o küfrediyor.

Galen şarkı söylemeye başlar ve sivri duvarlar kapanmaya başlar. Korku beni harekete geçirdi ve tutunmak için boğuşmaya başladım. Kir ve kaya tozu ellerimin altında ufalanarak deliğin kenarlarından aşağı kayıyor. Çılgınca bir daire çiziyorum. Tutunacak bir şey yok. Kök ya da taş değil!

Griffin çatlağın kenarından atlıyor ve yanıma iniyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlarım.

Tek kelime etmeden çömeldi, ayak bileklerimden tuttu ve sonra beni delikten çıkardı.

Bir homurtuyla kenarına iniyorum ve sonra bacaklarımı üstüne atıyorum. Cerberus hâlâ yılanları yiyor, üç başlı, köpeksi vücudu fırtına tarafından hareket ettirilemeyecek kadar büyük. Acantha, Galen'in iki oğluyla birlikte Galen'in arkasındadır. En küçük üç Tarvan kızkardeş, Ianthe'nin etrafında duvara yaslanmış durumda.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Flynn, Carver, Kato ve Jocasta odanın bir ucuna uçtu ve Galen'in rüzgarı onları çift kapıya sabitliyor. Beni de uçurmaya başladı ve çatlağın kenarını tutmak için karnımın üzerinde dönüyorum.

"Griffin!"

Bir çıkış yolu ararken başını kaldırıyor. Duvarlar hâlâ yaklaşıyor. Griffin kollarını açıyor ve itiyor. Kasları şişiyor. Kolları titriyor ve sonra dirsekleri bükülüyor.

Panik beni kamçılıyor. Galen'i yok etmeliyim. Onun ilahisini durdurmalıyım.

Rüzgar beni yerde sürüklerken otomatik olarak bıçaklarıma uzanarak dizlerimin üzerine çöktüm. *Silahsız!*

Bir şimşek daha lazım. Kalbimle çekiyorum, ellerimle uzanıyorum. *Başarısız!*

"Griffin!" Alçakta kalarak yarığa doğru geri dönüyorum. Delik şu anda sadece birkaç metre ötede ve durmaksızın daralıyor.

Cerberus başını kaldırır. Bir ağzından gevşek bir yılan sarkıyor. Tazı, dev bir pençe ile bir yılan yığını bir kenara fırlatır ve sonra çukura doğru sıçrar ve bir kafaya düşer. Kafa, bir an sonra Griffin'in tüm üst gövdesi çenelerinin arasına sıkışmış olarak yeniden ortaya çıkıyor.

Nefesim kesildi, korktum.

Galen'in rüzgarı aniden kesiliyor ve ani sessizlik yankılanıyor.

Cerberus, derin çatlak patlamaları bir taş tozu ve kabaran kum bulutu ile kapanırken geri çekilir. Oda titremeyi bırakır. Cerberus ağzını açıyor ve Griffin'i bana fırlatıyor. Griffin ıslak, enkazla dolu zeminde kalçasının üzerinde kayıyor ve dönerek yanımda duruyor. Nefes nefese, yüzündeki nemli, sıvalı saçlarını sallıyor. Omuzlarından beline kadar olan deri ve giysiler, zehirli köpek salyaları tarafından yarı yarıya yemiş, ancak Griffin'in kendisi iyi görünüyor. *Buna bile bağışıklığı var!*

Cerberus tekrar yılanların üzerine atlamaya başladı ve biz de ayağa fırladık, Griffin kaçınılmaz olarak kendini önüme koydu.

Galen tekrar rüzgarı savuruyor ve ben Griffin'in arkasına sığınyorum. Arkama bakıyorum ve şiddetli hava dalgasının Flynn'in ilerlemesini durdurduğunu ve büyük savaşçıyı diğerleriyle birlikte taht odası kapılarına geri gönderdiğini görüyorum.

Platformun sağında, Bellanca ve Listra, Ianthe'nin hareketsiz formunun üzerine çömelmiş durumda. Ona dikkatlice dokunma biçimlerine bakılırsa, sanırım yaşıyor olabilir ve onu yeniden bulduğumda onu kaybetmediğim için Tanrılara hararetli bir dua gönderiyorum.

Odada ani, derin bir patlama yankılanır. Çift kapı titriyor ve arkadaşlarımız yan tarafa geçmek için mücadele ediyor. Muhafızlar bir koçbaşı getirdiler.

Galen yeniden rüzgarını keserek taht odasından aşağı inen ve ağır kapılara doğru ilerleyen devasa gücü durdurdu. Darbe tokmağının bir sonraki vuruşu, kapıları kapalı tutan çapraz parçayı kırar. Bundan sonraki vuruş , panellerin kilitlenerek açılmasına

neden olur. Sekiz sıırıslıkam muhafız odaya koşar. Koridorda bir düzine kişi daha var, hala lanthe'nin dalgasıyla bayılıyorlar.

Flynn, Jocasta'yı Carver'a fırlatır, Kato kendini ikisinin önüne bırakır ve ardından Flynn bir kükremeyele saldırır.

"Gitmek." Griffin'i diğerlerine doğru itiyorum. "Cerberus'um var."

Bana baktı, açıkça yırtıldı, ama sonra koşmaya başladı. Cerberus şaka değil.

Galen ve Acantha ile yüz yüze gelmek için döndüm. Gözlerim büyüyor. *Tanrı aşkına, Appoline işlerin ortasında ne yapıyor?* İfadesi garip bir şekilde boş, kraliyet kürsüsü önünde kaybolmuş gibi dolaşıyor.

Kerberus'u Tarvan asilleri ile aramda bir tampon olarak tutarak tekrar omzumun üzerinden bir bakış attım. Griffin tek başına muhafızlara çarparken Flynn zayıf unsurlarımızı korumak için geri çekildi. Bir darbe alır ve koluna kan bulaşır. Anksiyete göğsümü yırtıyor ama Griffin muhafızı yakalayıp kılıcını alacak kadar yaklaştı. Bıçağı Flynn'e fırlatır ve kendini tekrar silahsız bırakır. Griffin, korumayı vücut kalkanı olarak kullanarak bir kez daha öne çıkarken midem mide bulandırıcı bir takla attı.

arkamı dönüyorum. Griffin'i tanıyorum. Bir kılıç almak için ne gerekiyorsa yapacak ve sonra durdurulamaz olacak.

Galen bakıyor, ifadesi gergin ve öfkeli. Acantha da öfkeli bir şekilde yılanlar göndermeye devam ediyor ve görünüşe göre sahip olduğu tek şey işbirlikçi zekasıyla birlikte bu. Cerberus, geldikleri kadar hızlı onları yakalar, bazen parçalanmış leşlerini Acantha'nın ayaklarına atmadan önce dev ip oyuncakları gibi sallar.

Sol yanımdaki mermer heykel titriyor ve sonra ortadan ikiye kırılıyor. Büstü şiddetli bir rüzgarla bana doğru fırladı ve ben de yoldan çekildim. Galen daha ben daha ayağa kalkamadan alt tarafı bana fırlatıyor ve sonra taş kırma gücüyle bir heykeli daha ikiye bölüyor.

Sola, sonra sağa sıçradım, kaçarak kaçtım ama ayaklarım nemli zeminde kayıyor ve molozlara takılıyor. Nefes nefese ve ağrıyan

kaburgalarımı tutarak tekrar Cerberus'un arkasına sığınmaya çalışıyorum ama o yılanları kovalıyor ve beni gerçekten örtemeyecek kadar fazla hareket ediyor. İçimde bir şimşek bile hissetmediğim için dişlerimi sıkıp Galen'in büyüsüne uzandım. Taş kırıp rüzgarı savurabilirsem, belki bu enkazın bir kısmını ona geri atabilirim.

Saniyeler içinde bunun faydasız bir çaba olduğunu anladım. Bırakın onunkini çalmayı, kendi sihrime erişemeyecek kadar zayıfım.

Galen'i hafife aldım ve bunca yıl ilk patlaması dışında dikkat çekmemek konusunda akıllı davrandı. Muhtemelen zamanımızın en güçlü Elemental Büyücüsü. Hava. Kaynak. Zemin. Her şey üzerinde şaşırtıcı kontrol. Acantha'nın Sintan tahtına gizlice girmesine şaşmamalı. Ağabeyine karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Bunca zaman, onu izlememiz gerekirken onun hareketlerini takip ediyorduk.

Galen'in mermer tahtı bir düşünce gücüyle bir rüzgar dalgasıyla dönerek bana doğru geliyor. Dalış yapıyorum, ama yoldan tamamen çıkmak yok. Ağır sandalye bacaklarımı sıkıştırıyor ve beni yerde dönmeye sevk ediyor. Gevşek taşlar kollarımı ve çenemi sıyrıyor, ben savrulup yayılıp Cerberus'tan daha da uzağa fırlatılırken. Çarpmanın etkisi beni baştan aşağı sarstı ama yakıcı ve daha sert bir şey bacaklarımı yaktı. Nefes nefese, ayağa kalkıp tekrar düşmeye çalışıyorum, ayaklarım altımdan kayıyor.

"Kedi!"

Dönüyorum, nefesim dişlerimin arasında tıslıyor. Çılgın gri gözler benimkilerle buluşuyor. Hareket etmiyorum - *yapamıyorum* - ve Griffin azgın bir hayvana dönüşüyor, her elinde bir kılıç, tüm vücudu bir silah. Geliyor ama sayıca fazla. Ve yakınımnda yok.

"Kerberos!" Bağırıyorum. Tazı yılanların üzerine atlamaya devam ediyor. Kıvrımlı ve gevrekler ve hayatının zamanını yaşıyor.

Galen, bir insan ya da hayvan tarafından engellenmeden aylak aylak dolanır ve kemerinden bir hançer çeker. Gözlerindeki kendinden memnun hesaplama bakışıyla, korku içimde geziniyor.

Ailesinin benimkini ziyaret ettiği zamanki o bakışı hatırlıyorum. Acımasız kahkahasını, bir gün bile çalışmayan yumuşak parmaklardaki yakut ve altının parıldamasını ve babası etrafta olmadığına, yakında Alfa olacağı konusunda duygusuzca övünme şeklini hatırlıyorum. O zamanlar genç bir adam olan Galen'in, ben az kullanılmış bir koridorda saklanırken annemle birlikte bir yatak odasına kaybolduğunu ve sonra Thanos'un bana nedenini açıkladığını hatırlıyorum.

Hançer parıldayarak duvardaki yeni tabandan tavana çatlaktan yayılan güneş ışınlarını yakalar. Kendimi uzaklaştırmak için kollarımı kullanırken tırnaklarım mermere sürtünüyor. Bacaklarım yavaş yavaş hislerini geri kazanmaya başlıyor ve bir ayağımı daha geriye atarak topuklarımı kazıyorum. Bacaklarımdaki sinir uçları yukarı ve aşağı alev alıyor ve bir çılgılığı bastırıyorum.

Zayıf kaçma girişimim Galen'in yüzüne kötü bir gülümseme yerleştirdi. Aslında bana sırtlıyor, sağlıklı dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Kayıp Prenses." Acımasız bakışları tüyler ürpertici bir ilgiyle üzerimde geziniyor. "Annenin çok büyük umutları vardı. Yıllar önce bir anlaşma yaptık. Sen biraz daha büyüdüğünde bana Kingmaker'ı verecekti. Anlaşma geçerliydi çünkü ikimiz de senin öldüğüne inanmadık. Zamanı geldiğinde dünyayı fethedecektim."

Çenem gevşedi. *Annem bu yüzden mi eve gitmemi bu kadar çok istiyor? Beni Alpha Tarva'ya sattığı için mi?*

Korkuyla ona bakıyorum. "Kitros'taki tesviye edilmiş mahalle. Ona neler yapabileceğini gösterdin. Kendi arka bahçende yapmaya istekli olduğun şey."

Galen'in mavi-yeşil gözleri parlıyor, hızlı bir zihnim olmasından memnunmuş gibi.

Midemde asitten başka bir şey yok ve o bile kesiliyor. Her şey birdenbire çok net. Andromeda'yı makul bir yaşa kadar yalnız bırakacağına söz verdi ve Andromeda beni isteyerek ya da istemeyerek teslim edeceğine söz verdi. Onu tehdit etti ve o da kendi güvenliğini sağlamak için Kingmaker'a teklifte bulundu. Galen

direnemedi. Ben onun kontrolü altındayken asla kandırılmayacaktı. Kimin onu geçmeye çalıştığını her zaman bilirdi.

Gerçekler, sanki onları yüksek sesle ya da yalanlarla duyuyormuşum gibi beni tokatlıyor. Anne her şeye kadir değildir. Zorbalığa uğrayabilir, köşeye sıkıştırılabilir ve hatta korkabilir. Bu aynı zamanda Griffin'e duyduğu öfkeyi ve yuvasında bir rakibi olması anlamına gelse de benim eve dönmem için takıntılı ihtiyacını açıklıyor. Uzun sürmese de sanırım. Kingmaker Magic'im sözlerinde hiçbir zaman yalan bulamadı çünkü beni Fisa Şatosu'na *geri* istiyor ve her zaman onun gibi bir kraliçe olmayı "öğretmek" istedi, ama beni Galen Tarva'ya ben göndermeden önce gönderecekti. kendimi tamamen kaybettim ve soğukkanlılıkla ona karşı döndüm.

Derin bir ihanet duygusu yutuyorum, hissetmek için bile çileden çıkıyorum. Annemin yeni bir sayfa açabileceğini ya da asla açacağını düşünmüyordum.

Tanrılar. Ianthe'yi eninde sonunda uymam için bir sigorta olarak mı gönderdi?

Ondan ne kadar nefret etsem de, bizi bundan kurtarmak için Annemi kullanmaktan çekinmiyorum. "Alpha Fisa beni canlı istiyor."

Galen kıkırdar. Karanlık bir ses. "Alpha Fisa bile her zaman istediğini alamıyor."

Ve ben öldükten sonra, beni ilgilendiren tüm anlaşmalar -ya da bağlayıcı sözler- geçersizdir.

"Sonunda buradasın, kalemde ve sana ihtiyacım olmadığına karar verdim." Galen sırtıyor. "Beta Sinta sayesinde bir Güç Teklifi erken geldi ve daha fazla beklemeyeceğim. Benim zamanım geldi."

Alfa —Sinta'nın odada olduğunu bile bilmiyor . "Ve ne yapacaksın? Her şeyi düzle?"

"Bu, rahat yaşam için ters tepebilir." Galen omuz silkiyor. "Fisa City ve Sinta City yeterli olmalı."

nefesim kesiliyor. Bu yüzbinlerce ölü anlamına gelebilir. Annem bile asla toplu katliam yapmadı.

Griffin'in arkamda bir yerde muhafızlarla şiddetle çatıştığının ve ayağa kalkmam için çılgınca bağırdığının farkında olarak Galen'e

bakıyorum. Keşke yapabilseydim. Tanrılara yemin ederim ki, bir kez olsun onu dinlerdim. Ama tahttan vurulduktan sonra bacaklarım daha fazla seğiriyor olsa da çalışmıyor. Her zaman olduğu gibi bir şeyler çıkacağından ve bir şekilde günü kazanacağımızdan emindim. Cerberus geldi, ama tazi şimdiye kadar düşmanlarımızı yok edebilirdi ve yapmadı. Galen'in gücünü ya da kendi yorgunluğumun fiziksel ve büyülu bedelini hiç hayal etmemiştim.

Galen, bir hırlamanın izleri gelene kadar sesini alçalttı. "Seni bir bıçakla öldüreceğim."

Bacaklarımı sıcak bir duygu dalgası sardı. Yüz buruşturmamı çıplak dişlere çeviriyorum. "Kısa ve öldürücü. Benim favorim."

Tekrar kıkırdadı, neşesi gıcıklayıcı ve sert ve yine de rahatsız edici bir şekilde içtendi. "Küçük Talia, ne kadar da büyümüşsün."

"Evet? Hala yaşlısın."

Ağzı dönüyor. "İstediğim kişi Eleni'ydi. Güzel. Çok daha fazla teklif verilebilir. Ama senin... özel yeteneklerin vardı."

"Eleni seni canlı canlı yerdı."

Kız kardeşi Appoline'e sabırsızlıkla bakarak bir adım yaklaştı. Bir tarafa sallanıyor. *Uğultu?*

Çok arkamda kemik gıcırdatıyor. Erkeksi bir uluma var. Griffin'in değil.

Gerçek bir megaloman olan Galen, dünyanın her yerinde varmış gibi konuşmaya devam ediyor. "Boyunda, değil mi? Sen böyle yapmıyor musun?"

Thaddeus'un görüntüsü gözlerimin arkasına yumruk atıyor. Bıçağım boğazında. Onun kanı ellerimde.

Elbette Galen bunu biliyor. Bütün kraliyet aileleri birbirini takip ediyor.

Galen bir yırtıcı gibi atlıyor ve hayatımı kurtarmak için hiçbir son dakika büyüsu patlamıyor. Üst bedenimi yana fırlatıyorum. Griffin'in dehşete düşmüş çığlığı kulaklarımda çınlıyor. Elin içine batan çeliğin mide bulandırıcı gümbürtüsü var ve siniyorum - ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Zamanda geriye döndüm ve Galen'in kılıcını Appoline'in göğsünden çektiğini gördüm. Kıza bakıyor, gözlerinde şok ve öfke var.

Appoline sendeledi ve sonra üstüme düştü. Kollarım ince vücuduna dolandı ve bir şekilde ikimizi de ağabeyiyle yüz yüze gelecek şekilde oturttum. Titriyor ve onu arkamda çalıştırmaya çalışıyorum. Apoline hafif, benden daha küçük ama gücü ne olursa olsun onu hareket ettirmemi imkansız kılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu korumaya çalışıyorum. Kollarımda bir çocuk gibi çok kırılgan hissediyor.

Kalbi bileğimin altında şiddetle çarpıyor. "Seni korumak."

Anlamıyorum. "Neden?"

Gözleri buz parçaları kadar soğuk ve sert olan Galen, kanlı bıçağını yeniden kaldırdı. Griffin yandan ona çarparak iki adamı da uçuruyor. Duvarın yanında, Bellanca öfkeli bir çığlık atar ve onlara doğru koşar. Kıvılcımlar parmaklarının arasında orman yangını gibi parlıyor. Alevler ellerini yalıyor ve kollarını yukarı kaldırıyor.

Hâlâ birbirine kenetlenen ve şiddetle boğuşan adamlar ayağa kalkar. Griffin'e uyarıda bulunuyorum ama Bellanca Griffin'in değil ağabeyinin sırtına çarpıyor. Şimdi öfkeyle yanan ellerini Galen'in kalın boynuna sarıyor.

Galen acı içinde kükrer ve Bellanca'nın elinden kurtulmaya çalışır. Güçlü bir bükülme onu Griffin'in elinden kurtarır ve Bellanca'yı hemen ayağa kaldırır. Tüm gücüyle sıkıyor. Bırakmasına imkan yok. Kontrolden çıkmış görünüyor. çılgın. Etkileyici.

Bu ailenin nereden geldiğini merak ederek Appoline'i göğsüme dayadım ve eğer onlarsa başından beri korkmam gerekirdi.

Griffin, öfkeli ateşinin hırlamasının ardından Bellanca'ya, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye seslendi. "Bunu senin için yapabilirim."

Kalbim boğazıma fırlıyor. Benim yüzümden tanımadığı bir kadına bu teklifi yaptı çünkü Thaddeus'u öldürmek ruhumda kara bir iz bıraktı ve hayatımdaki kabuslar yüzünden. Ama bu farklı. Bu Otis'te olduğu gibi. Bu intikam, kendini koruma değil.

Bellanca ne dediğini duymuş gibi Griffin'e baktı, ama sonra ağabeyini daha da sıkı kavradı. Çığlık atıyor, sesi tanıdık bir şekilde dengesiz çıkıyor. Sihri omuzlarını aşıyor ve sonra yüzünü çerçevelemek için daha yükseğe çıkıyor. Uzun, kalın kıvıll saç kütlesi girdap gibi dönüyor ve alevlerle karışıyor. Mavi-yeşil gözler bir yanardağın kalbinde mücevherler gibi parıldar ve sonra alev fırtınası ondan sıçrar ve Galen'i yutar.

Bağırmaları sağır edici bir hal alıyor ve sonra aniden kesiliyor. Düşüyor, önemli ağırlığı sonunda onu Bellanca'nın ateşli tutuşundan çekiyor. Galen Tarva ayaklarının dibinde, parçalanmış mermerin üzerinde için için yanan kemikten başka bir şey kalmayana kadar yanıyor.

Bellanca yumruklarını yavaşça kapatır. Ateş hala başının etrafında dönerken ve kollar vücudunda kaybolurken elleri titriyordu.

Carver, sesinde ihtiyatlı bir hayranlıkla, "Bunu yapmanın bir yolu," diye mırıldandı yanımnda.

Başımı salladım, sonra yanlarıma baktım. Herkes burada ve bir Centaur'la daha yeni üç tur atmış gibi görünen Flynn ve Griffin dışında, biz vardığımızda zaten sahip olmadıkları bir hasar göremiyorum.

Duvara karşı hareket dikkatimi çekiyor. Listra, dengesiz ama bilinçli bir Ianthe'nin ayağa kalkmasına yardım ediyor ve iki kız tökezlerken kalbim sevinçle şarkı söylüyor.

Görünüşe göre yılanlarla oynamayı bırakan Cerberus, sonunda tekrar yardımcı olmaya karar verir ve köşeye sıkışmış bir Acantha'yı açar. Üçüncü kafası kanlı bir zaferle öne atılırken, onu ikiye bölmek için sadece iki ağız yeterlidir.

Kürsüde sinmiş Galen'in iki oğlu tek kelime etmiyor. Korkudan katatonik görünüyorlar. Bella Teyze onlara bir iki şey gösterdi; babalarının varlığı sona erdi; ve Yeraltı Dünyasının üç başlı koruyucu köpeği, Acantha Teyze'nin kemiklerini çiğniyor. *Ne gün ama.*

Her şeyi ve herkesi görmezden gelen Bellanca, Appoline'in yanında dizlerinin üstüne çöküyor. Kızıl saçları hâlâ kıvılcımlar saçıyor ve belli belirsiz odun dumanı ve yanan yapraklar kokuyor. Hızlı hareketlerle Bellanca'nın keskin bakışları kız kardeşini tutma şeklimi alıyor. Sonra gözleri cam gibi oluyor ve yaşlarla doluyor. "Aptal mı?"

Appoline'in göğsü ellerimin altında titriyor.

"Biri şifacı bulsun," diyorum. "Çok geç değil."

Bellanca sıçrar, ancak Griffin onu ortada yakalayarak durdurur.

"Üzgünüm," dedi ciddi bir şekilde, "ama bu odadan çıkmaya izin veremem."

Griffin'in kontrolüne karşı mücadele ederken, Bellanca'nın her tarafında tekrar ateş çatırdadı . Korku ve öfkeyle ateşlenen kadın, onun kanlı giysilerinde delikler açar ve sihri onda işe yaramadığında hayal kırıklığı içinde ulumaya başlar.

"Listra!" diye bağıyor. "Koşmak!"

Listra hala sallanan bir Ianthe'yi terk eder ve çift kapıya koşar, ancak yalnızca Flynn olan taş duvara çarpar. Gardiyanların kanıyla o kadar kaplıydı ki, kadın ona ıslak bir şaplak attı ve sonra tiksintiyle ciyakladı. Flynn bileğini zincirler ve o hemen diğer eliyle onun göğsünü dövmeye başlar, ta ki o da onu tutup aşağı indirene kadar.

Etrafındaki havayı tek bir sihir kıvılcımı bile çekmiyor. *Zavallı kız.*

"Ona zarar verme!" Bellanca çığlık atıyor, tüm vücudu yeniden alev alev yanıyor. Griffin'in bacaklarına tekme atıyor ve sonra başını onun çenesine doğru çarpıyor. Bacakları darbe alıyor ama yüzünü tam zamanında başka yöne çeviriyor.

"Bu... tamam, Bella." Appoline tuhaf bir gülümsemeyle bana baktı. "Böyle olacağını biliyordum."

"Numara!" Bellanca şimdi daha da vahşi görünüyor, gerçekten korkmuş.

"Griffin!" Ağlarım. "Hala zaman var. Onu iyileştirebiliriz!"

Appoline bana gülümsemeye devam ediyor. Benden daha yaşlı ama o bana yaslanıp ellerimi tutarken garip bir şekilde ona karşı

annelik ve koruma hissediyorum. Sert karıncalanmalar gözlerime saplanıyor. Griffin'e tekrar yalvardım, sesim kaba ve kabaydı ama o başını salladı. Onun inkarıyla kalbim sıkışıyor ve kendimi bir deprem merkez üssü gibi hissediyorum, masumları mahvettiğimden veya korkunç bir yapıyı yerle bir ettiğimden emin değilim.

"Ama beni kurtardı!" Appoline tıpkı Eleni gibi benim için kendini feda etti ve nedenini bile bilmiyorum.

"Bu kadınlardan birinin odadan çıkmasına izin verirsem ve geri gelmezse, bizim için her zaman bir tehdit olacak. Bütün bunlar bir *hiç* için olacak" diyor şiddetle.

"Numara." başımı sallıyorum. "Kardeşi için geri gelecek."

İfadesi sabit, sert ve gözleri bana iki şey söylüyor. Belki haklıyım, ya da belki de Ianthe'ye geri dönmediğim için kendi suçluluğumu ve pişmanlığımı başkalarına aktarıyorum. Her iki durumda da kımıldamayacak ve Griffin hakkında bir şeyler anlıyorum; Benim asla veremeyeceğim kararlar verecek.

Ben yutarım. "O zaman Ianthe." kız kardeşime dönüyorum. "Şifacıyı buraya getirecek."

Griffin düşünürken tereddüt ediyor. Kabul edip etmeyeceğini asla bilemeyeceğim çünkü Appoline hepimizi durduruyor.

"Benim jetonum var." Apoline elimi okşadı. Gittikçe daha da odaklanmayan bakışları aşağıdan üzerime kayıyor. "Bunun benim zamanım olduğunu gördüm."

şokla göz kırpıyorum. "Sen bir kahin misin?" *Bunu nasıl bilemedim?* Bu kadar kaybolmuş görünmesine şaşmamalı. Gözleri içeriye çevrildi!

"Bu sabah şifacımızı av köşküne gönderdim. O arazinin karşısında." Sesi hırıltılı ve ıslak çıkıyor, ama Appoline hala bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibi geliyor.

Bellanca topallıyor, kavga ve içindeki ateş sönüyor. Gözleri yine yaşlarla doluyor. "Ama neden?"

"Yani ona zamanında ulaşamayacağını bilirdin. Böylece denemekten zarar görmezsiniz." Apoline tekrar gülümsüyor. "Yani ölümüm için Alfa'yı ve Kökeni suçlamayacaksın."

Nefesim kesildi ve midem gerçekten akrobatik bir hareket yaparak nefesimi kesti. Gözlerim Griffin'inkine uçuyor. Şaşırmış görünüyor.

Bellanca başını sallayarak sessizce ağlıyor. Lистра yüksek sesle ağlar ve Ianthe onun yanına gider.

"Bırak gitsinler!" Keskin bir şekilde sipariş veriyorum.

Griffin ve Flynn uyduğunda neredeyse şaşıyorum. Onları tekrar yakalamaya hazır görünüyorlar ama iki Tarvan kadını kaçırmaya çalışmıyor.

"Beni dinle," dedi kahin, kız kardeşlerine, çelik gibi bir şey, onun solan sesini damarlar. "Alfa'ya ve Kökene inanıyorum. Prenses Eleni'ye bir zarar gelmemeli. Onu canın pahasına korumalısın."

Yüzümden kan o kadar hızlı çekiliyor ki lekeler görüyorum. Kükreyerek geri döndüğünde, kulaklarımda fırtına gibi gürler. Sadece bir an için -çılgın, mantıksız bir an- gerçek olmadığını düşündüm. Yanılmışım. Otis. Bıçak. Kız kardeşimin kanı. Ama ben daha iyi biliyorum. O gitti . *Gerçektir* . _ Onu Yeraltı Dünyasında gördüm.

"Onu kurtaramazsın." Kelimeleri boğazımdaki dökülmemiş gözyaşlarının yakıcı kalınlığını güçlkle geçebiliyorum. Gözlerimdeki iğneyi kırpmaya çalıştım ama sonunda onun uzun sarı saçlarının bir gün batımı gibi dağıldığını, altın çizgilerin kırmızıyla kaplı olduğunu gördüm. "Eleni öldü."

Appoline çok huzurlu görünüyor ama dudaklarındaki kan ağızındaki tükürüğü küle çeviriyor. "Eleni gece gibi karanlık." Ellerimi bıraktı ve parmakları samur örgümün ucunu okşadı. Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. Kimin saçı benimkinden daha koyu biliyorum. "Ve gün gibi parlak." Appoline'in küçük eli kalbimin üzerinde durdu. "Her şeye katılıyor ." Eli yine hareket etmiyor ama yine de gülümsüyor, sanki büyük bir başarıya imza atmış ya da bu

gün tam da istediği gibi sona erdi. Görmesiyle kutsanmış -ve lanetlenmiş- gözleri kapanmaz. Açık ve musallat kalırlar.

Her şeye katılıyor. Gece. Gün. Kuzey. Güney. Magoi. Merhaba Polloi.

Ben. Griffin.

Benden, Bellanca'nın ve Listra'nın kırık hıçkırıklarına karışan kederli bir ses sızıyor. Karnımdaki hayatın kıvılcımı aniden o kadar belirginleşiyor ki, damarlarımdaki her kan darbesiyle nabzını hissedebiliyorum. Kalbim çarpıyor. Zorla nefes alabiliyorum. Sadece panik boğazımdan yukarı ve aşağı zıplıyor. Yaşayan ölülerle savaştım, Buz Ovaları'na göğüs gerdim, neredeyse boğuluyordum, Hydra tarafından hırpalandım, Agon Oyunları'nda yarıştım ve Tarvan kraliyetleriyle yüzleştim...hepsi içimde *bir bebekle mi?*

Yavaşça başımı çevirdim ve iri gözlerim Griffin'in sabit gri bakışıyla çarpıştı. Korkunç bir şekilde şaşırmamış görünüyor.

Ona inanamıyorum! Bunca zaman bana dikkatli olmamı, ortasını vurmamamı, yediklerime her zamankinden daha fazla dikkat etmemi emretti. Güney Sinta'da böyle büyük adamlar yetiştiriyorlar herhalde. Hamile kadınları etle doldurun.

Gözlerinde neşe görüyorum. Ve endişelen. *Tepkim üzerine mi? Endişelenmeli . _ "Biliyordun ve bana söylemedin!"*

Griffin şaşırmış görünüyor. "Numara. Ama düşündüm de belki... Umuyordum ki..."

"Hayatımı defalarca riske attım!" patlıyorum.

Yanıma çömeldi, kaşlarının arasındaki çizgi sert bir oyuğa dönüşerek. "Ve tekrar tekrar, gereksiz riskler almayı bırakmanı istedim."

yüksek sesle homurdanıyorum. "Gereksiz bir risk olarak gördüğüm şey yaklaşık otuz saniye önce tamamen değişti!"

Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarının arasından geçirip geri itiyor. "Yanlış olabilirken bir şey için daha endişelenmeni istemedim. Yorgun ve duygusal olmanız için pek çok neden var."

"Yorgun ve duygusal!" *Aman Tanrım, yorgun ve duygusaldım.* "Yani bu da başka bir 'bekle ve gör' müydü? Bu nasıl *hiç* iyi bir fikir değil mi?"

"Kafana fikirleri soksaydım, doğru bile olmayabilecek fikirleri, farklı şekilde savaşırdın, her şeyi fazla düşünürdün. Savaşın ortasında tekniği değiştirmezsin, Cat. Kılıcını böyle kaybedersin."

Ne dediğini anlıyorum. Kabul ettiğimden emin değilim. Ve *eğer dikkat* ederlerse, güçlü Magoi'nin içlerindeki yeni yaşam gücünü neredeyse anında hissedebileceğini bilmiyor. "Eh, arada bir tereddüt etmiş olabilirim!"

"Aynen öyle. Tereddüt, senin gibi birini öldüren şeydir."

"Benim gibi biri mi?" Sesim tiz çıkıyor.

Griffin hiçbir şey söylemiyor. Akıllıca.

Kızgınım ama bir parçam adil olmadığımı biliyor. Muhtemelen bilmem gereken bazı oldukça açık ipuçlarına dayanarak sadece tahminde *bulunuyordu* . Onu hissetmeliydim. Yorgunluk ve gözyaşlarının neden bu kadar kolay geldiğini merak etmeliydim. Aşırı yorulduğum için midemin hareket etmediğini anlamalıydim ve kesinlikle uzun zamandır aylık kurslarımı almadığımı anlamalıydim ama çok fazla şey oluyordu.

Ben hâlâ hareket edemeyecek kadar şaşkın haldeyken, Flynn Appoline'i kucağımdan kaldırıp taht odasının bozulmamış bir bölümüne taşıyor. Bellanca ve Listra, ölü kız kardeşlerinin ellerini tutarak takip ederler. Onları izlerken, sempati beni bunaltıyor. Ne hissettiklerini biliyorum. Yıllarca hissedeceklerini biliyorum.

Jocasta aniden koşmaya başladı ve beni sola çevirdi. Galen'in iki çocuğu duvardaki çatlağa ve özgürlüğe doğru gidiyor. Ailesinin geri kalanı gibi Jocasta da oldukça hızlıdır ve tombul çocukların hiç şansı yoktur. Aralarında patladı ve kulaklarını bükerek ulumalarla dizlerinin üstüne çökmelerine yol açtı.

Aynı zamanda, sıırıslıklam olmuş birkaç muhafız ne yapacaklarını bilemez halde taht odasına girmeye başlarlar. Henüz ayağa kalkmadım ama Ianthe onlara döndü ve bilincini yitirdiğini asla bilemezsiniz. Yeşil gözleri parlıyor. Gülümsemesi berbat,

omurgası dik, çenesi sert bir açıda. Küçük, hareketsiz bir güç olan Ianthe, birçoğunu alt etmeye hazır görünüyor. Tekrar.

"Yeni hükümdarlarınızın önünde eğilin," diye emrediyor, "yoksa sizi şehirden temizleyeceğim."

Kısa bir tereddüt anı var ve ardından gardiyanlar dizlerini büküyor. Griffin'e ve bana saygıyla başlarını eğdiler.

"Artık beş yıl önce neye benzediğini biliyorum." Griffin başını sallıyor. "Aslında şu an böyle görünüyorsun."

başımı eğiyorum. Ianthe bir savaşçıya benziyor. Griffin'in gördüğü bu mu?

Kalkmama yardım et, dedim nefesimin arasından.

Griffin dirseğimi kavradı ve kaldırdı. Bacaklarım... tamam.

"Kalk," diyorum muhafızlara. Elbette biri alarmı kurmaya gitti, en yakındaki ikisine, "Kışlaya gidin ve her türlü saldırıyı durdurun. Galen'in çocuklarına babaları gibi yönetme şansı vermek için hayatınızı riske atmayın. Appoline benim için kendini feda etti. Kızkardeşleri yanımızda ve sizden de aynı sadakati bekliyoruz."

Belirsiz bakışları üzerimize kayarken hafif bir tereddüt daha oldu. Cerberus'un üzerinde, tazı sahneyi altı dikkatli gözle dikkatle inceliyor. Bize hiç ilgi göstermeyen Bellanca ve Lистра'nın üzerine.

Liderleri gibi görünen, "Evet, Alpha Tarva," diye yanıtlıyor.

"Kraliçe Catalia," diye düzelttim, sadece başlıkta biraz boğularak. Çoğunlukla denge için elimi Griffin'in koluna koydum ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok. "Bu Kral Griffin. İkimiz de Alfa'yız. Bir arada." Benim Origin olduğumu söylemenin bir anlamı yok. Kendim bile zar zor anladığımı anlamayacaklar.

Onlar gitmeden önce, "Av köşkünden sizin şifacınızı ve bizimkini de arenadan getirmeleri için biniciler gönderin," diye ekledim. "Hızlı bir şekilde. Bu askerlerin bakıma ihtiyacı var." Dağınıkken, onarılamaz görünen birini görmüyorum. Henüz.

Bir şekilde kafası karışmış görünen muhafızlar -ya yeni bir Alfa çifti fikriyle, ya da iktidardaki herkesin basit askerlere ne olduğunu umursadığına dair eşit derecede yeni fikirle- muhafızlar başlarını

salladılar. Bize en yakın olan iki kişi benim teklifimi yapmak için acele ediyor.

İki adama daha işaret ediyorum. "Sen ve sen, Tarva Şehri ve Kitros'un agoralarına gidin ve Agon Oyunlarının galipleri Elpis'in Tarva'nın kontrolünü ele geçirdiğini duyurun. Yeni kraliyetleriniz de Sinta'yı yönettiğinden, iki krallık şimdi ve sonsuza dek bir olarak birleştirildi."

Yavaşça yanıp sönmeler ve belirsiz baş sallamaları cesur açıklamamı karşılıyor. Buna alışmak biraz zaman alacak - herkes için.

"Sen." Diğer ikisine işaret ediyorum. "Şehir planlamasından kim sorumluyorsa beni bulun. Kitros'ta yıkılan mahallenin temizlenip yerine zeytinlik yapılmasını istiyorum. Tüm kemikleri yeni ağaçların altına gömün. Agon Oyunlarından elde ettiğimiz kazanç, projeyi finanse etmekten daha fazlasını yapmalı."

Baş sallamaları bu sefer daha hızlı, neredeyse istekli. İfadeler rahatlar. Gözler aydınlanır. Erkekler düzeltir.

Elpis.

Umut, havada parıldayan bir akım gibi hareket eder, neredeyse elle tutulur, söylenmemiş bir fısıltı, zaten yapılane kadar verdiğimin farkında bile olmadığım bir söz. Niyet kemiklerimin derinliklerine demir atıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Heyecanlanmak. Korku.

"Sen." Başka bir su basmış koruma dikkat çekiyor. "Bana şato yazıcısını bulun. Yayılacak haberlerimiz var. Sinta ve Tarva artık birler ve Fisa'nın Kayıp Prensesi krallığının geri kalanı için geliyor."

Gözler büyür ve odadaki hemen hemen herkes sesli bir nefes alır.

Sonun başlangıcı.

Kalan sağlam muhafızlardan ikisi hariç hepsi ayrılır.

Bana dönen Griffin kaşlarını kaldırdı. "Bu ortalığı karıştıracak."

Başımla onayladım. *Yeni başlangıç.* Kalbim bir Sentor sürüsü gibi çarpıyor. Bebeğimizin küçücük yaşamı karşılık olarak çırpınıyor. "En azından annem anlaşmanın bittiğini anlayacaktır."

"Anlaşmak?" diye soruyor Griffin.

"Elimi yakalayınca beni Galen Tarva'ya teslim edecek ve onu yalnız bırakması karşılığında Kral Yaratan'ı ona verecekti."

Griffin gözle görülür bir şekilde titriyor. "Onu depremler ve fırtınalarla tehdit etmiş olmalı."

Dudaklarım ince. "Onun büyüünü hafife aldım. Tehlikeli bir şekilde."

Griffin elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Üç dakikalık idman yaptın ve şimdiden müthiş bir kraliçesin."

Ürperme sırası bende. "Benim gibi biri derken ne demek istedin?"

Biraz alaycı bir şekilde gülümsüyor, gri gözleri geleceğim ve umudum haline gelen o gümüşü astarla parlıyor. "Herzamankinden. aceleci. Pervasız." Baş parmağı parmak eklemlerimi okşuyor. "Korkunç derecede özverili."

Bu sefer, bunların hiçbiri bir eleştiri gibi gelmiyor. Zaten herhangi bir öfkeye tutunamayacak kadar rahatım. "Son derece zeki ve kafiye konusunda çok iyi olduğunu unutmayın."

Griffin sırtlıyor ve kalbim öyle bir çarpıyor ki acıyor. Sonra iki eliyle yüzümü kavradı, gözleri benimkilerle buluştu. "Göğsüm gururla patlıyor."

Onun sessiz sözleriyle, benimki neredeyse patlamak üzere.

"Kraliçe Catalia." Griffin'in yüzündeki ifade beni neredeyse eritip sıcak, yapışkan bir su birikintisine dönüştürüyor. "Sevdiğim kadın çocuğumu taşıyor. Ben baba olacağım."

Gülümsedim, tüy kadar hafif kanatların gıdıklaması kaburgalarımın içini sıyırdı. Harika bir baba olacak. Kesinlikle gece uyanan odur.

"Seni şüphelendiren ne?" Soruyorum.

Griffin'in ağzı yukarı kalkıyor. Gözleri parlıyor, köşeleri kırışıyor. "İlk önce Kaos Büyücüsü'nün evinin dışını merak ettim. Açlıktan şehvetli bir hale, bir periler sürüsünün tek bir sohbette ağlamaktan daha zinde hale geldin. Hiç senin gibi değil."

kaşlarımı çattım. "Bir Periler sürüsü hakkında ne biliyorsun?"

"Yalnızca Lycheron'un paketinden gördüklerim. Tatlı. İstekli." Kaşlarını oynatıyor. "Esnek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim kısıldı. "Bir zamanlar Griffin adında bir Alfa vardı." Duruyorum, zararda. "Bir Tepegöz'ün Oğlu! Hiçbir şey Griffin'le kafiyeli değil."

O kıkırdar. "'Kedi adlı bir Köken'le daha çok şansın olur."

"Kolay. O bir yarasa kadar çılgın ve bir çeşit velet."

Griffin gülümseyerek ellerini belime indirdi ve beni kendine çekti. Dudakları yanağımdan kulağıma kadar kavurucu bir yol çizdi. "Ve ben onu böyle seviyorum."

Sert fısıltı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Büyücünün evinin dışındaki o hellips otunu neden topladın?" Zaten bildiğimden şüphelenerek soruyorum.

"Çıngırak ya da oyuncak bebek yapmayı düşünüyordum." Omuz silkiyor. "İyi şimdi. Her ihtimale karşı biraz kurtarmak istedim."

"İyi şimdi," diye katılıyorum. "Bir Tanrıça için yeterince iyi."

Göz kırpmıyor. "Ya da bir prenses."

Aptal gibi sırtarak, narenciye ve güneşi ve hafif bir köpek nefesi özünün yanı sıra bakırımsı kan kokusunu içime çekerek ona sıkıca sarıldım.

Heyecan beni sarıyor. *Bir bebek! Annem asla çocuğuma elini sürmez.*

anında ayılırım. "Bir bebekle nasıl savaşılabirim?"

Griffin de ayık. "Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Ama savaşın ortasında tekniği değiştirmememi söyledin ve bu her şeyi değiştirir."

"Bu savaş bitti, *kardia mou* . Yeni tur, yeni kurallar."

kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, sihrini çözmenin ve annenle yüzleşmenin zamanı geldi demektir. Ve bunu yapacaksın çünkü kimsenin bebeğimize zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Büyük, yanan bir yumruk sanki kalbimi yakalayıp sıkıyor. Küçük Eleni birçok yönden çoktan ölmüş olabilirdi. Geriye dönüp baktığımda, Titos'un ikimizi de kurtardığını biliyorum.

Başımı kaldırarak derin ve düzenli bir nefes alıyorum. Gözlerim Galen'in iki oğluna ve ardından Bellanca, Listra ve Ianthe'ye kayıyor. Son üçü düşmanımız değil. Ianthe beni gördüğü anda beni seçti ve kendi hayatı pahasına beni koruyarak, Appoline kız kardeşlerinin sadakatini bana hediye etti. Eleni'ye.

Galen'in adamları farklı bir konu, ama onları elimden geldiğince şiddetli bir şekilde kalıcı olarak engelleyeceğim. Jocasta hala onları şaşırtıcı derecede etkili bir şekilde engelledi.

Kulak bükme. Kim biliyordu? Bunu hatırlamam gerekecek.

Yanımda Griffin ile onlara doğru ilerliyorum. "Bu küçük Magoi çocuklarının hayatları boyunca söyleyecekleri en uzun, en kapsamlı bağlayıcı yemini çıkarmak üzereyim - kabul etmezlerse bu çok kısa olacak."

Beni işiten çocukların gözleri dehşetle açıldı. Bir bütün olarak Kerberus'a bakarlar ve yuvarlak, çilli yüzleri solgundur.

Biraz pis pis gülümsüyorum. Direnmek zor. "Ve bağlayıcı bir yemini bozmayı düşünmeden önce , bunun korkunç derecede acı verici olduğunu söylememe izin verin. Cildin yanacak, gözlerin eriyecek, kanın sıvı ateşe dönüşecek ve bu, Fury'ler ortaya çıkıp seni uzuvlarından ayırmadan önce bile."

Çocuklar dehşet içinde irkildiler ve bir tutam suçluluk hissettim. Çocuklarla nasıl iletişim kuracağım üzerinde çalışmam gerekebilir. İyi ki zamanım var. Yaklaşık yedi ay diyebilirim. Artı, bebekler uzun zamandır konuşmazlar veya gerçekten hiçbir şey yapmazlar, değil mi?

"Sonra eve gideceğiz," diye ekledim Griffin'e. *Çünkü Tanrılar, bir hafta boyunca uzanıp kalkmamak istiyorum.*

"Sinta?" diye soruyor Griffin. "Ya Fizya?"

Yürümeyi bıraktım ve parmaklarımı yüzünün tanıdık, sert hatlarına kaldırdım, onlarla teselli buldum. *Dinlenme mi, savaş mı? Barış mı Anne mi?* "Önce Sinta. Ailene iyi olduğumuzu göstermek için."

Henüz gidemeyiz, dedi etrafına bakarak. "Önce burada işleri halletmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım. "Yapacağız. Ve biz de geri geleceğiz. Bu bizim için iyi bir konum. Merkez. Fisa'ya daha yakın."

Griffin elimi kaldırıp avucumu öpüyor. Sonra göğsüne yasladı, yüzüne gülünç bir sırıtış yayıldı. "Ben Origin'in gittiği yere giderim. Çünkü o benim karım."

burnumu çekiyorum "Bunu uzun zamandır söylemek istiyorsun, değil mi?"

Göz kırıyor. "Bütün hayatım, *agapi mou* . Tüm hayatım boyunca."

Griffin'le el ele, ikinci kalemizi inceliyorum. Tam burada, çoğunlukla moloz, ama bence hasar yerel. "Krallığımız savaş olmadan iki katına çıktı. Belki ona bir miktar Periler atarsak, Lycheron'un Fisa sınırını korumasını sağlayabiliriz."

Griffin kıkırdar. "Deneyebiliriz."

Ben de gülümsüyorum, ama sonra bugünün neredeyse akıl almaz başarısına ve kocamın beni saran güçlü, sıcak eline rağmen bir ürperti beni ele geçirdi. Griffin bir kehanetten yararlanmamış olabilir, ama Kader, hayatımızı birbirine bağladıklarında tıpkı benimki kadar özenle onun geleceğini dokudu. Bir kadere sahip olmak, sonuç belirsiz kaldığında hem bir nimet hem de bir yükür ve Griffin'in bizim için olan değişmez vizyonu, derimin altına girmek, ruhumu işgal etmek ve kalbime giden yolu öğrenmektir.

Artık saklanmak yok. Artık kumda kafa yok. Geri dönüş yok.

Serbest elim karnımın etrafında kıvrılarak içimdeki minik, narin hediye koruyor. Sevdiğim adama bakıyorum, birlikte yarattığımız şeye hayret ediyorum ve gözümüzün önünde Fisa varken ve dünyaları yeniden birleştiren tanıdığım en insanlık dışı insanla hayatın değerli ve her zamankinden daha kırılgan olduğunu biliyorum. .

İŞTE AMANDA BOUCHET'İN KRAL YAPICI TARİHLERİ ÜÇLEMESİNDEKİ ÜÇÜNCÜ KİTAPTA ÖZEL BİR GÖZ ATIN

ATEŞLİ KALP

GRIFFIN ALÇAK, ÖFKELİ BİR SESLE “ GİTMEK İSTİYOR ” . Yüzü öfkeden korkunç bir şekilde öne doğru yürüyor.

Kardeşi Piers beni tekrar geri çekiyor. Bir adım. İki. Ciğerlerim ezilmiş gibi. Zorla nefes alabiliyorum.

"Neden şarkı söylüyorsun?" Griffin bize doğru ilerlemeye devam ediyor ama küçük kız kardeşi Kaia'yı geride tutmak için elini uzatıyor. "Neler oluyor?"

Korku kalbimi burkuyor. *Neden kimse beni dinlemiyor! Koş dediğimde, ciddiylim!*

Griffin'in yüzündeki kararsızlık silinir, yerini sert bir kararlılık alır. Aramızdaki son adımları kapatmaya başlıyor ve henüz ne olduğunu anlamasa da, beni özgür kılmak için öz kardeşiyle kana kemiğe kadar savaşıacağını taşlı ifadesinden anlıyorum.

Son çare olarak, çılgınca Piers'in kollarında kıvrılıp deli gibi çığlık atıyorum. Griffin'i durduruyor ve Piers'ı tutuşunu gevşetmesi için şaşırtıyor gibi görünüyor. Kaburgalarımın etrafındaki basınçtaki değişikliği hissederek, çırpınmayı bırakıp yere düştüm. Ölü ağırlığım onun tutuşunu bozuyor. Griffin ve Kaia'ya önümden gitmeleri için bağırarak çömeldim ve havalandım.

Tanrılara şükür, çok geride olmadığımı bile bile sorgusuz sualsiz dönüp koşuyorlar. Hızlıyım ama Griffin ve Kaia beni çabuk geride bırakıyor. Griffin tereddüt ederek geriye bakıyor ve ben de çılgınca devam etmesi için işaret ediyorum. Alt karnım kasılsa ve oradaki kaslar taşa dönüyormuş gibi olsa da yavaşlamıyorum. Beni kovalıyorsa, sanırım Piers ailesinin geri kalanı kadar hızlıdır ve hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum, bacaklarım uçuyor ve ciğerlerim yanıyor.

Piers sırtıma çarptığında yolun yarısındayım. Her şey devriliyor, mide bulandırıcı bir an için ağırlıksız kalıyorum ve sonra ikimiz de kemikleri saran bir çarpma ile yere düşüyoruz. Başımı zar zor kaldırebiliyorum ve toprakta kayarak ilerlerken çıplak kollarım acıyla avuçlarımdan dirseklerime kadar sıyrılıyor. Piers sırtımda dimdik duruyor ve daha kötü şeyler yaşadığını bilsem de küçük Eleni'yi serbest bırakmaktan korkarak korkmuş bir ses hırladım.

Griffin bir kez daha adımı haykırıyor ve içimdeki her koruma içgüdüğü isyan ediyor. *geri gelme!*

Ayak sesleri bana doğru gümbürdüyor. Piers bir Centaur kadar ağır ve sağlamdır. Beni sert dolu dünyaya doğru iterken bir şekilde hala şarkı söylüyor. Nefes almaya çalışıyorum ama korku ciğerlerimde kalan az havayı boğuyor. Neredeyse bitti ve bunun olmasına izin veremem. Griffin ve Kaia çok yakınlar.

Bir dirseğimi kurtardım ve çılgınca geri döndüm, bir yere vurarak Piers'in son tekrarın son sözünü homurdanmasına ve kaderimizi sonsuza dek mühürlemesine neden oldu. *Ares*.

Az önce Savaş Tanrısı'nı çağırdı.

Piers üzerimden sıçrayarak geri çekilirken bir küfür savurdu. Ters çevirip ayağımı sallıyorum. Hava yine ciğerlerime daha özgürce giriyor ama yine de nefes alamıyormuşum gibi geliyor.

"Tanrılar adına neler oluyor?" Griffin böğürerek son birkaç adımı bana atıyor. Geri geldi. Her zaman benim için gelecek ve Kaia hemen arkamda.

ellerimi atıyorum. "Hayır, Griffin! Durmak!"

Sağır edici bir kükreme, beynime yapılan sihirli yumruklar gibi acı veren bir dizi patlamaya yol açtı. Sonra bir adam -*hayır* Ares-gökten şimşek gibi düşerken yer sallanıyor. Arazi artık o kadar kuru değil, ama etrafındaki toprak çatladıkça, derin bir yerden toz fışkırıyor, çatlaklar devasa, birbirine dolanmış bir ağ gibi dallanıyor.

Yer bir Olimposlu Tanrı'nın gücüyle sallanırken hepimiz ayaklarımızı altımızda tutmaya çalışarak sendeledik. Griffin

kolumdan tutup beni sakinleştirmeye çalışıyor. O da Kaia'ya tutunuyor. Nefes alıyorum, başım hala dönüyor. Bu, Buz Ovalarında yapılan Artemis gibi ruhani, muhteşem bir giriş değil. Sinsi ve hafif ayaklı Av Tanrıçası, bir melodi üzerindeki ay ışınları gibi duyularımıza dokunuyordu. Bu, God of War'ın aramıza yıldırım gibi inmesi.

Gri gözleri büyüyen ve artan kavrayışla çılgına dönen Griffin, ikimizi de sert bir itişle arkasına itti. Kaia ve ben alkışlayan ve homurdanan iki el gibi vurduk ve sonra Griffin hızla geri pedal çevirerek bizi onunla birlikte hareket etmeye zorladı.

Kocamın koluna bakmak için yeterince büküyorum. Piers, Ares'in diğer tarafında, ona huşu ve bariz bir memnuniyetle bakıyor. Tanrı da ona bakıyor, çağrıyı yapan kişiye ve tüm gördüğümüz, şimdiye kadar gördüğüm en devasa erkeğin geniş ve kaslı sırtı. Belden yukarısı çıplak ve kalın, deri kaplı bacaklarına değen her şekil ve büyüklükteki silahlarla dolu geniş, bronz, çivili bir kemer takıyor.

"Bir çağda beni kimse çağırmadı." Ares'in sesi zengin ve derindir. Ilık bir dalga gibi üzerime vuran kıkırdama da öyle, davetkar ama tehlikeli bir dalgayla, önceden kestirilemeyen bir akıntıyla. Eğer sularda yüzmeyi bilmiyorsan, seni dibe çeker ve kayalara çarpar . "Bu ilginç olacağa benziyor."

Ya da kalp kırıcı.

Griffin'in koluna dokunuyorum ve bir parmağımı dudaklarıma götürdüğümde bir anlığına gözlerimizin kesişmesine yetecek kadar başını eğiyor. Sessiz ve hareketsiz olursak, belki Ares bizi fark etmez?

Griffin arkasını dönmeden önce, gözlerinde hissettiğim aynı perili korkuyu görüyorum. Kardeşinin ne yaptığını biliyor.

Bir Tanrı çağırın, bir ruh kaybedin. Birimiz buradan diğerleriyle birlikte gitmiyor.

Ares başını eğiyor ve cilalı zeytin ağacının rengindeki saçları güneşte parlıyor. İri omuzlarını okşuyor, bukleleri koyu tonlarda

izgilerle sarımsı kahverengi bir sarışın. "Anlıyorum. Bu senin savaş ıırtkanı dediğın kadınla ilgili."

Patlayıcı bir adrenalin sarsıntısı kalbimi kaburgalarımaya çarpıyor. Nabzım hızlanan vuruşaya uyum sağlamak için atıyor ve nefesimin ani nefes alma ritmini kontrol etmeye çalışıyorum. Alt karnım tekrar kasılıyor ve kurşun gibi hissediyorum. Tanrılar her şeyi bildiklerini söylerken şaka yapmıyorlar.

Piers başını sallıyor ve bana, ıngıraklı fare. Sessiz ve gizli kalmak için çok fazla. "O şiddetli ve vahşî. Tam sana uyacak."

Şiddet ve kaba? Size uygun mu? Az önce muazzam bir Tanrı'ya hakaret mi etti? Kesinlikle beni gücendirdi.

Ares'in sırtındaki kaslar sertleşti. "Tek isteğın bu mu? Onu götürmek için mi?"

Korku, acımasız bir güçle sallanan bir sopa gibi üzerime kapanıyor. Griffin'i bırakamam. Eleni var!

Ama ben değılsem, Griffin veya Kaia'dır. Bu olamaz. İzin vermeyeceğim.

Griffin'in parmakları acıyla koluma girdi. İmkansız bir şekilde katılaştı ve solgunlaştı. Nefesini duymaktan fazlasını hissediyorum ve ihanetin mide bulandırıcı vızılıtısının, onu ikiye bölen bir balta gibi vücudunu süpürdüğünü biliyorum.

"Sadece istek mi?" Piers'in yüzündeki hafif şaşkın ifade, eski parşömenleri yanlış çevirdiğini düşündürüyor. Birinden kurtulmak için bir Tanrı'yı ağırılmazsın. Bunun için silahlar var, bazen çıplak eller ve sinsi ve hilekarsanız, her zaman zehir vardır. Bu tür pis işleri yapması için bir Tanrı'yı aramazsın. Destansı bir şey istemek için bir Tanrı'yı ağırılıyorsunuz, muhtemelen kendi başınıza başaramayacağınız bir şey. Size yakın bir ruhu kaybetmek sonuçtur, bir tür ödemedir - sonunda yakalanan bir kişi. Bu yüzden sonunda parşömenleri sakladılar, onları bilgi tapınaklarının arşivlerinin derinliklerine gömdüler.

Yeterince derin değıl açıkçası.

"İnan bana, o yeterli," dedi Piers sonunda suratıma neredeyse tokat atacak kadar asidik bir sesle.

Bakıyorum, pek çok düzeyde titremeye ve dehşete düşmeye başlıyorum. O inanılmaz. Ve suç olarak dar görüşlü. Piers düşünülemez olanı yaptı, bu yüzden en azından kalbi paramparça olan kardeşine yardım edebilir. İnanamıyorum, çok mantıksız. Griffin'in Fisa'yı fethetmesine yardım etmesi için Ares'in (*Savaş Tanrısı*) yardımını bile istemiyor mu?

Ares kollarını göğsünde kavuşturarak korkunç pazılarını şişiriyor. Olympian'ın ifadesindeki bir şey, Piers'in Ares'in biraz inandırıcı olması gerektiğini düşünmesini sağlamalı.

GELİYOR OCAK 2018 _ _